Kapitel 1. Ansvarets ansikte.

Havets varsamma vågor skumpade mot båtens skrov. Solen lös med stolthet genom den nakna himlen. Jonas tittade upp med kisande ögon och sög in de friska saltvindarna. Den böljande medelhavsvärmen var pålitlig och närvarande, men vindarna svala och smekande.

Han drog på sig sin slitna MC-hoodie med en dödskalle på baksidan. En tröja som innefattade många minnen från en förlorad tid och en förlorad familj. En våldsam familj. Han lutade sig över båträcket med värkande armbågar och betungande tankar. Något kom över honom, en fallande och återkommande känsla.

Dock denna gång var den eskorterad

av något ovanligt tillmötesgående. Något inom honom försökte komma till sams med den livssugande skuld som tycktes ha berövat allt ljus, allt hopp. Lyckan var som iscensatt, som ett avdankat sceneri utan liv. Något i vattnet fångade hans uppmärksamhet och drog honom ur sitt släntrande självhat. Svetten rann över ögonen med svidande effekt.

"Lo!" ropade Jonas, torkade svetten och kliade sitt ovårdade, buskiga skägg.

"Vad?" ropade Lo nere från hytten.

"Vi har nått skit här! Du borde komma ut och titta!"

"Är det bråte igen?"

Jonas tittade noggrannare. "Nej!" Han lyssnade efter ett svar. "Jag behöver din hjälp!"

Inget svar kom och irritationen steg.
"Kommer du och hjälper eller?!"
Inget svar. Jonas suckade. "Lo?!"
"Kan inte du göra det själv?!"
"Nej!"
"Men vad är det för något?! Är det bara skit så pallar jag inte!"
"Det är inte skit sa jag ju! Kom hit å titta istället!"
"Du sa ju att de var något skit bara!"
"Jag sa ju att det inte va det! Kom ut bara!"
"Är det en annan båt?!"
Jonas gnuggade sina ögon. "Nej! Kom hit bara!"
Han stod lyssnade en stund. Inget svar.
"Lo?!"
"Ja ja, jag kommer!"

En tydlig suck och stampande steg hördes inne från hytten innan hon klev ut på båtdäcket med tjurig blick. Jonas mötte hennes blick med irritation. "Va du upptagen eller?"

"Jag håller på läser klart den där jävla serien du har tjatat om hela veckan."

"Volym två eller tre?"

"Ett."

"Ett?"

"Jag slarvläser inte som du gör."

"Jag slarvläser inte."

"Det gör du visst. Du är skitslarvig." Jonas tittade på Lo med rynkad blick.

"Okej, så vad heter huvudkaraktärens mamma."

Jonas kliade sitt skägg. "Hon är oviktig."

"Hon är ju sjukt viktig för hela

handlingen."
Jonas tog ett djupare andetag med stängda ögon för att korrigera tålamodet.
"Precis. Slarvläser." Lo ställde sig närmre kanten och tittade på samma sak som Jonas hittat. "Är det en Pilot?"
"Ser ut som det."
"Vad gör den ända här ute?"
"Jag vet inte. Så vad tycker du?"
Lo tittade på Jonas med kisande blick. "Vad menar du?"
"Ja? Vad tycker du? Ska vi ta upp den eller?"
"Ta upp den?"
"Ja? Du har ju tjatat om att du dör av tristess. Vi kanske kan hitta något där i."
Lo stod i tystnad och tittade på

objektet i vattnet. "Den ser vidrig ut."

"Alla piloter är vidriga."

"Jo men ska vi verkligen dra upp den?"

"Vad tycker du?" frågade Jonas.

"Va?"

"Ja, vad tycker du?"

"Driver du?"

"Driver? Nej."

"Varför frågar du mig? Ska jag bestämma helt plötsligt?"

"Varför inte. Du är fjorton bast nu. Det är dags."

"Det är dags?" Lo skrockade och korsade armarna. "Vadå det är dags?"

"Ja? Det är dags."

Lo höll sin blick på Jonas i några sekunder. "Är du seriös?"

"Mhm."

"Okej. Men börja inte klaga sen."

"Klaga på vad?"

"Om jag gör något du inte gillar."

"Jag klagar aldrig."

"Har du glömt bort Östermalm eller?"

"Jo men det var annorlunda."

"Fortfarande klagomål. Och ditt heliga löfte då?"

Jonas suckade. "Vill du vara boss eller inte?"

Lo skrockade. "Boss? Visst. Vi säger så." Hon lutade sig mot räcket och tittade ner på objektet i vattnet som skvalpade mot båten.

"Fattar fortfarande inte hur den kom ut ända hit."

"Den har väl bara ramlat från kajen och dragits hit av strömmarna."

"Jo men ändå."

Jonas backade bak ett steg och satte

sig tungt på en av de inbyggda plastbänkarna.

"Hur är benet?"

"Okej." Jonas tog loss sitt protesben och luftade det.

"Behöver du hjälp?"

"Nej," sa han och torkade rent protesbenets plastiga yta med en trasa.

Lo tittade på objektet i vattnet.

Jonas skruvade på sitt protesben. "Så vad tror du?"

Hon smekte handen längst nacken med smalnad blick. "Vi borde kanske ta upp den ändå. Den kanske har nått i sig. Den ser ut att kanske kunna ha en sånt där batteri vi behöver. Vore dumt att bara låta den flyta iväg."

"Är du säker?"

"Men sluta. Va inte sån nu."

"Vadå sån? Jag bara kollar om du är säker."

"Borde jag vara säker eller?"

"Jag vet inte. Du är bossen."

"Jo du säger ju det."

"Ja? Precis. Ska vi dra upp skiten eller?"

"Jag vet inte, tror du den är farlig?"

"Ser inte ut som den har mycket liv i sig direkt. Signalen når ju inte ut hit."

"Dåså. Då spanar vi in den."

Lo greppade de tjocka gummihandskarna som hängde från en krok och drog på sig en stor regnponcho. "Hjälper du till eller ska du bara stå där?"

"Ja ta det lugnt." Jonas drog på sig sina tjocka gummihandskar och sin regnponcho. Han greppade en lång stång med en krok på toppen, sedan

sänkte han ner kroken och hakade fast den vid objektets sida.

"Har du den?"

"Nej, kan du vänta lite." Hon kämpade med att fästa sin krok. "Men vänta sa jag."

"Ja jag väntar."

"Nej det gjorde du inte."

"Jag väntar."

Jonas höll kvar haken i objektet och drog den lite närmre. "Har du den?"

"Men nej sa ja ju. Har skägget växt in i öronen eller?" Efter en stund av grymt och stön lyckades hon fästa kroken. "Nu har jag den."

"På tre, redo?"

"Ja."

"Ett, två, tre."

Med ett kraftfullt, kombinerat lyft lyckades de dra upp objektet på

båten. Jonas och Lo pustade ut och inspekterade.

"Tror du det går?" frågade Lo.

"Vad tror du?"

"Men ge dig. Säg bara."

Jonas hukade sig. "Vi kan nog få nånting iallafall."

"Tog vi upp den i onödan eller?" Lo hukade sig bredvid Jonas. "Fattar inte att dem tar sig utåt. Det brukar dem inte göra."

"Mhm."

"Dem kanske börjar minnas saker?"

"Minnas saker? Det tror jag inte."

"Vadåra? Nått måste det ju finnas kvar i dem?"

"Ser det ut som den där kan minnas saker?"

Jonas drog fram sin kniv från sitt hölster och skar loss de integrerade

köttdelarna som slingrat sig runt objektet. Han fick kväljningar av lukten. Lo öppnade en tätsluten lucka i objektets baksida.

Jonas hukade sig bredvid och tittade närmre. "Vad är det för nått?"

Lo drog ut en äldre trälåda, den såg att vara från en annan tid. Det såg ut som en liten skattkista med välgjorda ingraverade mönster i trät och stålet.

"Öppna den då," sa Jonas.

Lo öppnade lådan och i den låg en smutsig, korkad flaska med ett hoprullat papper i och två nycklar.

"Vad fan?"

Lo öppnade glasflaskan och drog ut pappret och nycklarna. Hon vecklade ut den och la den mot golvet.

"Ser ut som en ... karta. Eller?"

Jonas tittade med fundersam blick.

"Mhm."

"Vadå mhm. Vad ska det annars vara?"

Jonas tittade noggrannare. Det fanns en hel del tillsynes antika skrifter på kartans yttre kanter och olika markeringar av egyptiska slag. Nycklarna såg ut att vara av ålderdomlig tid med mörkt stål. Nycklarna hade också tydliga graveringar med symboler som såg ut att vara från gudar.

"Så vad tror du?" frågade Lo.

"Jag vet inte. Säkert bara någon antikhandlare."

"Ja men ska vi kolla kartan?"

Jonas vek ihop kartan och stoppade den i fickan med nycklarna. "Senare. Vi ser om vi kan hitta batteriet först."

"Du har ju inte ens tittat på den."

"Jag gör det sen."

"Men ---"

"Sen, Lo."

Lo och Jonas satte sig och fortsatte med att skära loss köttdelar från objektet.

"Fattar fortfarande inte varför de tar sig ut tills havs. De gjorde de aldrig förut," sa Lo och skar loss seniga slamsor. Jonas skar loss klädbitar och en bit jeanstyg från objektets baksida och kände något buckligt.

"Jag tror jag hittat något," sa Jonas och drog ut en plånbok ur jeanstyget. Han skakade av vattnet. Jonas öppnade plånboken, drog ut ett ID kort och läste. "Alejandro Castro Rivero." Jonas fortsatte att gräva i plånboken efter uppgifter. "Han verkade arbeta och bo på Mallorca i

staden Inca."

"Mallorca? Vår ö?"

"Det är ju inte direkt vår ö."

"Inca? Det ligger väl långt in på ön?" Lo tittade bekymrat på objektet.

"Den har ju ben, så den har väl vandrat," sa Jonas och skar loss benen från objektet. Det var relativt enkelt att skära av benen då de var svullna och porösa efter att ha legat i vattnet såpass länge.

"Jo men varför skulle den vandra såhär långt?" frågade Lo.

"Vet inte. Hjälp till att såga."

"Signalen kanske har ändrats?" Jonas lyckades slita bort båda benen och de mesta av senorna som slingrat sig runt objektet. Jonas undersökte efter fler luckor och delar som kunde vara användbara.

"Det tror jag inte," sa Jonas och pustade ut av ansträngningen för att få göra allt själv.

"Vadåra?"

Jonas tog ett djupt andetag. "För vi skulle isåfall redan ha blivit påverkade."

Lo slängde ner ett av benen ner i havet. "Som att du vet hur signalen fungerar."

Jonas slängde i det andra benet i havet och reste sig med ett grymt. "Kolla om du hittar något," sa han, lutade sig mot räcket och blickade ut över havet.

"Är du redan trött?"

"Men vad fan, jag gör ju allt grovjobb."

"Jag är ju bossen. Bossen gör inte grovjobbet."

Jonas Han tömde hinken i havet.

"Vi borde kolla kartan," sa Lo och öppnade en annan lucka. "Ge mig verktygslådan."

Jonas ställde fram verktygslådan framför Lo. "Varför är den där kartan så jävla intressant för?"

"Ser du några kryss?" Lo skruvade upp objektet.

"Kryss?"

"Ja?"

"Det är ingen piratkarta."

"Hur vet du det?"

"Hittar du något eller?"

"Lite," sa hon och drog ut en sfärisk apparat med svart, glansig yta vilket var ett speciellt sorts batteri för att kunna driva båten bättre.

"Vad tror du om denna? Den ser intakt ut. Vi skulle behöva byta ut vår

gamla."

"Är den hel?"

"Ja, titta själv."

Jonas tittade en stund i fundersamhet. "Hitta du något mer?"

"Nej, det var bara den."

"Mhm. Då dumpar vi tillbaka skiten." Jonas öppnade upp en liten grind i räcket där de kunde putta ut tyngre material i havet. Jonas la sina händer på objektet. Lo gjorde detsamma.

"Ett, två, tre."

De knuffade med all kraft tills objektet föll ner i havet med ett stort plask. Den flöt sakta iväg med vågorna medan Jonas stod med bekymrad blick.

"Får jag se kartan?" frågade Lo. Hon drog av sig sin regnponcho, gummihandskar och hängde upp dem på ett par krokar.

"Vad ska du med den till?"

"Men kan jag bara få se den eller?" Jonas drog upp kartan och gav den till henne. Hon studerade den en stund.

"Jag tänkte gå in igen. Kan jag ta med mig kartan?"

"Mhm."

"Behöver du hjälp med något?"

"Nej det är lugnt. Gå in du, jag kommer sen." Jonas pekade på kartan. "Vill du ha nycklarna också?"

"Ja, klart."

"Bra," sa Jonas och kastade dem till Lo. Hon hängde dem runt halsen.
Lo gick in i hytten och stängde dörren. Jonas tittade sig omkring, satte sig på bänken och stirrade ut över havet. Långt borta såg ön Mallorca och Palmas hamn. Solen sjönk lägre och färgade vattnet med en orange palett.

Tankarna vandrade en stund till livet innan signalen. Blod och andra okända vätskor färgade hans gummihandskar och regnponcho.

Han reste sig, drog av sig ponchon, handskarna och hängde upp den på en krok. Vid sidan hängde det en vattenslang han använde för att spola av gummikläderna. Blodet rann längst båtdäcket ner i havet. Slangen virade han ihop och hängde tillbaka på sin plats. Efter en sista blick mot horisonten öppnade han dörren och klev in.

Det första rummet var den mellersta hytten med ett integrerat kök. Ett kök som var lyxigare än många lägenhetskök. Jonas slängde av sig skorna slarvigt på skohyllan. Rummet fungerade också som deras

vardagsrum med en stor bäddsoffa, underhållning och träningsstation. Båten var kapabel i sin storlek och gjorde sitt jobb med att fungera som en flytande bostad. Det var trots allt en lyxyacht från någon okänd adelsman. Den interna designen i hytten var till en början spartansk, men de gjorde den mer hemtrevlig av saker de samlat på sig med tiden.

Lo stod och tränade med två hantlar.

"Akta ryggen," sa Jonas.

"Jag vet hur man gör," sa Lo flåsades.

Jonas plockade upp två hantlar och tränade armarna. Lo ställde ner hantlarna och föll tungt ner i soffan och greppade sin serietidning.

"Ska du inte träna mer?"

"Men nej. Jag orkar inte."

"Jag trodde du skulle köra tretti minuter varje dag."

"Jo, det trodde jag också." Lo bläddrade i serietidningen. "Alltså jag fattar inte."

"Vadå?" Jonas grymtade och ställde ner hantlarna.

"Ja men i volym ett. Du vet när Volt står framför sin värsta fiende Hex och bara låter han fly."

"Ja? Och vad är din fråga?"

"Varför dödar Volt inte honom bara?"

"För Volt vill inte bli den han hatar."

"Men Volt vet att om han låter Hex fly så kommer han förlora respekten från sin mästare."

"Ja."

"Men varför skulle han visa sig svag inför sin mästare? Det stör mig."

"Du kommer få reda på det senare i volym två."

Lo suckade och la ifrån sig serietidningen. "Jävla Volt. Trodde inte att han skulle vara en jävla idiot." Hon reste sig, gick till köksdelen, rotade fram en chipspåse ur skåpet och lutade sig mot diskbänken. Jonas la sig ner i soffan tungt. "Hur går det för din serie?"

"Vilken av dem?"

"Riddaren Einar."

"Jo. Jag är lite fast i storyn."

"Hurså? Har du slutat med den?"

"Nej, den är på paus."

"Paus? Okej så slutat alltså."

"Men nej. Jag ska bli klar med den."

"Alright. Jag hajar. Hittade du något på kartan då?"

"Varför undrar du?"

Jonas suckade. "Jag bara frågade." Lo tuggade i sig chips. "Vi borde ta oss till Palmas snart."

"Varför då?"

"Fylla på mat och vatten. Åka skateboard. Jag har inte åkt på sjukt länge."

"Vi borde klara oss några veckor till."

"Några veckor till?" Lo gick och la sig på den andra soffan med en lång suck. "Är det såhär vårt liv kommer se ut tills vi dör?"

"Tro mig. Det här är det liv folk drömde om innan Signalen."

"Att bo på en båt och bara sitta av tiden?"

"Att bo på en båt är att vara fri från ..." Jonas pausade. "Världen sög, Lo. Människor sög. Du missade

ingenting."

"Så det här är att vara fri?"

"Mhm."

"Pappa, jag kommer dö av tristess."

"Har du följt schemat?"

"Nej."

"Gör det, det hjälper. Det hjälpte mig."

"Jag vet att det hjälpte dig. Men det här ska inte vara ett jävla fängelse. Det här ska vara vårt liv och vårt liv suger."

"Jo men vi lever."

Lo stirrade upp i taket med en själlös blick. "Inte länge till om vi fortsätter såhär."

Jonas la fram schemat på bordet. "Kolla här," sa han och pekade på pappret. "Nu är det dags för middag enligt schemat." Jonas reste sig med ett grymt. "Jag kan laga vad du vill.

Säg bara vad du vill ha."
Lo vände huvudet mot Jonas med ett höjt ögonbryn. "Vad jag vill säger du?"
Jonas lutade sig mot diskbänken med korsade armar. "Mhm."
"Jag vill äta våfflor och titta klart på den där filmen vi aldrig såg klart."
Jonas tittade sig omkring och in i skåpen. "Jag tror vi ... har ... sånt."
"Nej. Det är slut," sa Lo.
"Välj något annat."
"Nej, du sa att jag fick välja vad jag vill."
"Ja men ---"
"Men vadå? Ska du gå tillbaka på ditt ord?"
"Du satte ju dit mig."
Lo reste sig aggressivt, kastade serietidningen på Jonas och tog

trappan upp till övervåningen. "Den här båten suger!"

"Hey! Det va du som lurade mig. Du visste ju redan att det inte fanns våfflor!" ropade Jonas och suckade. Han stirrade ner i bänken och smällde till skåpluckan. "Jävla unge."
Jonas letade runt i alla skåp och hittade ett pankakspulver som han ställde på bänken. Han mixade pankakspulvret med vatten och lite olja i en bunke. Sedan väntade han tills våffeljärnet blev varmt.

När det luktade bränt järn hällde han i smeten i våffeljärnet. Det rök och fräste. Han saknade ägg, smör och i stort sätt alla ingredienser. Det blev vad det blev. Färskvaror var något de inte skulle få tag på igen. Lo visste det. Men hon skulle få sina våfflor ändå.

Jonas öppnade våffelmaskinen och skrapade loss de hemgjorda våfflorna med frustrerande grymtningar då mycket fastnade i järnet. På en tallrik la han upp fyra stycken våfflor som såg mer ut som manglade pannkakor.

Men det fick duga. Syrlig hallonsylt fick bli toppingen. Det var två år gammal sylt de hade på lager i frysen som de kunde ta fram vid tillfälle. Han greppade tallriken och tog trappan upp till ovanvåningen där Lo hade sitt eget rum. Rummet var dekorerat med cowboyplanscher och serier hon själv ritat.

Hennes byrå var belamrad med två ton kläder som vällde ut över golvet. På väggen satt hennes käraste och mest älskade skateboard som var signerad av hennes idol. Skateboarden

hade ett färggrant, japanskt mönster. Hon låg i sängen och tittade på film på en stor TV. Jonas knackade på trappkanten innan han klev hela vägen upp.

Lo muttrade.

"Jag har en fredsgåva," sa Jonas och klev upp i rummet med tallriken i handen.

Lo mötte inte hans blick. Hon stirrade in i TV:n.

"Jag hajar." Jonas ställde ner tallriken på byrån, gick ner för trappan och satte sig i soffan. Svårigheten med att ha ett barn visste han. Men den verklighetsberövande utmaningen i att ha en tonåring var något han ständigt försökte förstå. En bra far var ett koncept han trodde sig veta. En bra far, det var något han intalade sig själv.

En lögn kanske. Eller kanske ett lovord. Han lutade bak huvudet med en suck och tittade åt sidan. Solen sjönk ner under horisonten. Endast det sista, mjuka ljuset från en sjunken sol låg över himlen. Jonas satte igång TV:n, stoppade in CD skivan och lutade sig bak. Det var en spaghetti-västernklassiker.

De hade högar med västernfilmer med väderbitna cowboys, ostiga dialoger, billiga draman och nagelbitande dueller. Det var något med allt det där. En tid då allt tyckes stämma. En tid då allt tycktes vara enkelt. Han kände hur båten varsamt guppade i vattnet. Eftersom båten var mäktig i sin storlek så var det knappt märkbart. Steg i trappan hördes. Det var Lo som kom ner med tallriken och

satte sig i soffan bredvid Jonas. Hon satt i tystnad i skräddarställning medan Jonas startade igång filmen.

Lo åt våfflorna med tallriken på sina knän. Jonas ville säga nått. Men det skulle ändå inte bli bra. Det bästa var att vara tyst. Jonas reste sig, gick till köket. I en av lådorna drog han upp en flaska hårdsprit. Han satte sig i soffan och ställde flaskan på bordet och hällde upp två glas utan att säga något.

"Vad är det här?" frågade Lo.

"Fick du testa alkohol när du bodde hos Sandra?"

"Vad tror du?"

Jonas drog med läppen och nickade. "Aja. Du behöver inte oroa dig iallafall."

"Oroa mig för vad?"

"Jag har inga tider att passa." Jonas kliade sig i skägget och såg Lo's missnöje. "Jag vet att det inte är det roligaste att leva på den här båten. Men alltingen det eller bli Piloter."

"Vi har Glorias. Vi kan bo i vårt safehouse."

"Du vet att vi inte kan det. För riskabelt."

Lo lutade sig fram och tog det andra glaset med sprit i. "Så det här är vad du drack hela tiden förut."

"När livet sög ja."

Lo tittade på glaset. "Du kommer inte börja igen väl?"

"Nej, jag kommer inte börja igen. Jag har kontroll över det."

Lo fortsatte att stirra på glaset med rynkade ögonbryn.

"Jag ser till att du inte dricker för

mycket," sa Jonas. "Du behöver inte oroa dig."
Lo tog en klunk och hostade. "Fyfan!" Hon ställde ner glaset och tryckte munnen full med våfflor. "Hur fan kan du dricka sånt skit?"

"Du kommer förstå om du dricker mer. Den lättar på vissa ... mörka moln."

"Mer?"

"Ja du blir inte full på en klunk." Jonas tog en munfull till. Den brännande känslan rann genom svalget och blev som en lägereld i bröstkorgen. Han harklade sig och pekade på våfflorna. "Hur var dem?"

"Pannkakorna?"

"Du ville ju ha våfflor sa du."

"Det jag ville var att ta vi ska åka till Palmas."

Jonas lutade sig bak med ett bekvämt läte. "Jo. Det är nog många som vill tillbaka."
Lo's blick sjönk ner till golvet en kort stund innan hon lutade sig tillbaks med en suck.
Ljudet av skjutande revolvrar och ostiga dialoger från filmen dränkte ut tankarna om omvärlden. Mörkret omfamnade honom. Jonas blick blev stirrandes och filmen blev bakgrundsljud.
"Pappa," sa Lo och ställde tallriken på bordet. "Pappa?"
Jonas vaknade ur sina tankar. "Ja?"
"Vad åkte du in för egentligen?"
Jonas svarade inte.
"Jag menar när du åkte in på kåken. Varför åkte du in?"
"Har inte Sandra berättat redan?"

"Nej?" Lo drack en klunk till av spriten. "Fyfan."

"Mhm."

"Varför ska det smaka skit för?"
Jonas reste sig, gick till kylen och tog ut en flaska apelsinjuice. "Jag ska visa." Han blandade en drink med lite sprit och mestadels juice. "Här, ta den här istället."
Lo tog glaset och smakade. "Det smakar ... juice?"

"Ja det är meningen." Han satte sig i soffan. "Dricka ren sprit bör man bara göra om man mår riktigt skit."

"Så varför gav du mig det?"

"Ville bara att du skulle veta hur det smakar."
Lo harklade sig. "Så hur åkte du in?"
Jonas reste sig. "Vet du vad jag är sugen på. Dansa." Han klickade på

musikspelaren och en rytmisk sång drog igång. Lo försökte hålla sig från skratt medan Jonas dansade med de typiska papparörelserna.

"Visste du att jag och Sandra var ute och dansade mycket förut."

"Det nämnde hon aldrig."

"Det var säkert mycket hon aldrig nämnde."

"Varför då?"

"Hon skämdes väl för mig. Precis som du gör nu. Jag känner igen den där blicken. Hon hade samma blick innan jag fick upp henne på dansgolvet första gången."

Jonas fortsatte att dansa med drinken i handen.

"Kom upp å dansa."

Lo kastade ett chips på honom. "Nej jag tänker inte dansa."

"Joooo, kom igen nu."

"Men nej."

Jonas fortsatte att dansa utan bekymmer eller spärrar. Han bara lät sin kropp flyta med rytmen och armarna flyga genom luften. Lo tittade på honom med ett leende och skakade på huvudet. Jonas dansade närmre Lo, tog hennes hand och hjälpte henne upp på fötterna.

"Det är skitenkelt. Kom igen. Sånt här gjorde människor hela tiden förut."

"Jag är rätt säker på att de var ute på klubb eller nått."

"Nej nej nej. Partybåtar var också en grej vettu."

Lo började sakta och obekvämt röra på sig. "Såhär eller?"

Jonas nickade. "Värsta danskungen. Har du tränat i smyg eller?"

"Men sluta driv." Lo såg generad men glad ut. Hon tog en klunk till av sin drink och dansade med mer utsvängda, vågade rörelser.

"Låt kroppen känna musiken. Bara å blunda och tänk dig bort."

Tiden passerade, det var svårt att avgöra hur lång tid som försvunnit in i musikens trans. En timme, kanske två hade de dansat och druckit innan de bestämde sig för att sjunka ner i soffan framför en film. De båda satt i soffan med varsin filt och var halvvägs igenom sin andra film.

Lo skrattade med en chipspåse i famnen. "Hur ska han kunna döda honom nu? Han har ju målat in sig i ett hörn. Sin enda vän har han redan skjutit ihjäl."

"Han har alltid en väg ut. Han är

hjälten."

"Även hjältar borde kunna dö ibland."

"Nej nej. Hjältar dör aldrig i såna här filmer."

"Han borde. Han sköt ihjäl sin bästa vän."

"Jo men det var för att han skulle döda sin far."

"Jo men hans far var ju inte direkt den bästa."

"Nej, men det är det här som ger drama. Svåra val är drama."

Lo tittade ner på sina bröst. "Kommer jag aldrig få bröst?"

Jonas rynkade pannan och visste inte om han hörde korrekt. "Va?"

"Ja? Jag är platt som en jäkla planka fortfarande. När ska jag få bröst?"

"Hur ska jag vet a det?"

"Vi hade en i klassen som hade skitstora bröst. Hon var så himla poppis också. Alla killar gillade henne." Lo tog en klunk till av drinken.

Jonas ställde bort hennes glas. "Jag vet inte. Killar i den åldern är väl kåta och dumma antar jag."

"Så allt killar vill ha är stora bröst?"

"Nej så är det inte."

"Gillar inte du stora bröst?"

"Jo ... eller nej, jag vet inte. Vad är det här för jävla fråga?"

"Jag vet inte, jag bara tänkte på Hanna från klassen."

"Hanna är troligtvis en vandrande tvättmaskin nu. Så du behöver inte oroa dig om henne. Sen är du bara fjorton, du kommer växa mer. Eller jag vet inte. Vem fan bryr sig om bröst."

"Eller hur. Vem bryr sig om bröst."

"Vem fan bryr sig om Hanna."

Lo skrattade. "Vem fan bryr sig om Hanna."

"Ingen."

"Precis."

"Jag vill skåla," sa Lo och höjde sitt glas.

"Skåla? för vad?"

"Jag vet inte. Jag har alltid velat skåla för något."

"Okej? För livet kanske?"

"Nej. Det är för uppenbart."

"Okej?"

Lo tänkte en stund innan hon nickade kort med en sorgsen blick. "Skål för Roger."

Jonas kände en återuppstådd smärta i hjärtat. "Jag trodde du hatade honom?"

"Det gör jag. Trodde aldrig han skulle fly som han gjorde. Fattar aldrig varför han gjorde det. Men jag saknar honom ändå."

"Skål för Roger." Jonas skålade med Lo och de tog sig en stor klunk var. De lutade sig tillbaka i soffan med tomma blickar. Jonas kände den omslutande skammen gripa tag i alla hans fibrer i kroppen. Jonas tog chipspåsen från henne och tog en näve.

Lo tog tillbaka chipspåsen snabbt. "Mina chips."

"Ville bara se vad du trycker i dig hela tiden."

"Dem är goda, okej."

"Vi får fylla på med ett extra stort lager med dem nästa gång vi går i land."

"Varför kan vi inte gå i land oftare. Vi

borde bo där istället."

"Jag gav ett löfte."

"Jo ett löfte som kommer och går."

Jonas stängde av filmen och reste sig. "Du borde gå å lägga dig. Jag är helt slut och måste däcka."

"Nu gör du sådär igen," suckade Lo.

"Vadå?"

"Du undviker mina frågor. Du har gjort det hela kvällen."

Lo reste sig. "Du borde lyssna på mig mer." Hon såg blek ut i ansiktet och lutade sig mot soffkanten.

"Hur mår du?"

Lo hulkade. Jonas ledde henne till diskhon och höll bak hennes hår. Hon kaskadkräktes upp all godis, chips och sprit. Mellan pauserna hämtade hon andan och andades tungt. Snor och spya hängde från hennes näsa.

"Jag vill inte må dåligt." Hon kräktes mer.

"Drick vatten."

"Jag vill inte ha något jävla vatten! Mitt huvud snurrar."

"Jo det blir så när man dricker för mycket."

"Hur ska jag veta vad som är för mycket?"

"Jag ville att du skulle känna hur det känns när man är för full."

"Ditt jävla svin."

"Mhm." Han knöt hennes hår i en tofs.

Hon kräktes ut lite mer tills det bara var galla kvar. Jonas ställde fram ett glas vatten.

"Du måste dricka."

Lo tog glaset och svepte vattnet. Hon stapplade till soffan och föll ner i den.

"Allt snurrar."
Jonas la en varm filt över henne. "Det går över snart."
"Hur länge kommer det ta?"
"Drick vatten så går det fortare."
Jonas fyllde på ett glas vatten och ställde det på bordet nära henne. "Jag går ner sålänge."
"Vad ska du göra där," sluddrade Lo och sträckte sig efter glaset.
Jonas gav henne vattenglaset. "Jag ska jobba vidare med mina Warhammer."
"Hur långt har du kommit. Har du gjort klart dem där Chaos Marines?"
"Typ. Vila nu." Jonas lade en filt över henne och gick ner till den undre våningen. Det var ett nästan lika stort som mellanplanet och det fungerade mer som en verkstad och hobbyrum.

Lo förvarade många av sina ofärdiga målningar där nere. Det fanns både mat, vattenförråd, dusch och toalett. Jonas blickade över det belamrade hobbybordet där alla hans modellfigurer, kartonger, färger, och verktyg låg. På ett stort bräde stod det massa krigare från Warhammer som han målat klart.

Han hade byggt upp en detaljerad och ambitiös spelplan värdig för de största arméerna. Han hade samlat på sig över tvåhundra figurer. Det skulle ha kostat honom ofantliga summor pengar om han köpte allting innan Signalen. Till höger stod växthuset där de odlade potatis och olika löksorter. De hade en hel del mat som kunde hålla i flera år.

Ris, pasta, honung, torrprodukter,

torkat kött, jordnötssmör, nötbarer, energibarer, burkmat, pudrad mjölk, kaffepulver, havre, flingor, nötter, frön och oljor skulle hålla länge. De hade också en frysbox där de lagrade två år gamla köttprodukter som de transporterade från butikers frysboxar till sin båt. De hade mat för att överleva hela deras liv. Det tråkiga var vetskapen att färskvaror inte längre gick att äta. Men Jonas och Lo's odling skapade en sorts moralförhöjning. De hade små växthus som stod på två andra bord. Ett växthus för kryddor, ett annat för potatis och lök. Han inspekterade jorden och den automatiska vattenmataren. Allt fungerade som det skulle. Om cirka trettio dagar skulle nästa skörd av potatis vara klar. Att odla blev till ett

stressreducerande arbete, vilket gav honom ett nytt sorts lugn.

Han satte sig vid bordet drog upp en ny kartong med Warhammerdelar som han tog isär. Efter alla delar var isärplockade tittade han i instruktionsboken och limmade ihop delarna. På bordet stod också en 3D printer som han använde för att designa sina egna modeller som han sedan målade. Tankarna flödade fritt. Genom att montera och måla sina små krigare skapade ett lugn inom honom som han aldrig känt tidigare. Han tittade upp på väggen där en biljardkö satt uppe på två krokar. En biljardkö som tillhörde Roger.

Det var det han lämnade kvar innan han stack iväg. Jonas lutade huvudet mot armarna och blundade en stund.

När han reste huvudet tittade han på de runda fönsterna. Regndroppar drogs längst rutorna. Jonas tittade på klockan. Timmar hade passerat sedan han började. Han reste sig snabbt och gick fram till rutan. Vågorna såg större ut.

"Shit." Han sprang upp för trapporna och klev ut på däck för att se. Det dova ljuset låg över himlen då han såg de mörka molnen som omfamnade hela vyn. Åskan hördes och regnet föll med mer intensitet. Paniken drog igång. Han sprang in igen och ställde sig vid Lo.

"Lo, vakna." Han ruskade hennes axlar. "Hey, vakna."

Jonas greppade vattenglaset och hällde det över hennes ansikte. Hon hostade och vaknade aggressivt.

"Vad i helvete!?"

"Din önskan har gått i uppfyllelse. Vi måste dra nu. Jag behöver dig i kontrollrummet."

"Vad snackar du om!?"

"Jag tappade bort tiden och jag glömde kolla vädret."

Hon satte sig och torkade vattnet från ansiktet."Vad menar du?"

"En storm är på väg."

"En storm?"

"Den smög sig på."

"Smög sig på!? Är du seriös!?"

Jonas hjälpte henne upp. "Ja jag är seriös."

Lo slet sig loss. "Jag kan gå själv."

"Okej, kan du se rakt då? Mår du illa?"

"Ja jag kan se rakt. Ja jag mår illa."

"Okej." Jonas stod i tankar någon

sekund. "Vi måste ta oss till Palmas nu."

De tog sig upp för en stege som ledde dem rakt upp till kontrollhytten där de styrde båten. Jonas startade igång alla viktiga system och skärmar. Lo satte sig vid ett par andra skärmar där hon höll koll på olika instrument och viktiga system.

"Okej, jag startar igång nu," sa Jonas.

"Allt är grönt, kör igång."

Jonas vred om några knappar och tryckte på några skärmar. "Okej, då kör vi." Jonas ökade hastigheten och båten drog igång med ett dovt muller.

"Kommer vi hinna?"

Jonas tittade ut och såg hur vågorna var större. Oron grep tag. "Jodå det är lugnt." Han visste att han begått ett

stort misstag med att inte vara vaksam över vädret. Skulden landade tungt på axlarna medan han blickade ut över det mörka havet. De starka strålkastarna lös upp de våldsamma vågorna och det piskande regnet.

"Hon är stark, hon klarar lite oväder," sa Jonas och såg hur båten skar genom vågorna.

Jonas tittade ut genom det oputsade fönstret och såg hur regnet skapade floder av vägsmuts. Den blöta asfalten

reflekterade affärsskyltarnas neonljus. Människor gömde sig under svarta paraplyer och busshållplatser. Regnet smattrade mot fönsterblecket.
Tankarna filtrerades. Han hade satt sig själv i en mental isolering. Det var som att han ville hata alla.

Det var lättare så. Han skissade upp bilder i huvudet om hur han gick på gatorna i en tom värld. En värld där alla människor hade förvandlats till damm. Det var en önskan, en dröm faktiskt. Telefonen ringde med skarp ton som drog honom ur fantasierna. En ringsignal han skulle bytt ut för många månader sedan men aldrig tyckts hitta tiden.
Jonas svarade snabbt och harklade sig. "Ja det är Jonas."

"Tjena. Det är Roger."

Jonas tog en klunk av den mörka whiskyn. "Tjenare."

"Jag ..." En paus. "Jag vet inte hur jag ska förklara."

"Bara säg. Vad bestämde dem."

"Du kommer få vårdnaden. Allt är fixat i stort sätt. Du behöver bara skriva på några papper."

En lättnad landade. Men han kunde höra på Roger att det var något mer.

"Du kommer behöva flytta."

Jonas tittade ner i Whiskyn. "Jag trodde hon skulle komma hit?"

"Nej. Du kommer behöva flytta dit. Men jag har fixat ett jobb till dig."

"Roger ---"

"Du måste ta det här jobbet om det ska funka."

"Jag kan inte flytta."

"Du ska vara glad att vi lyckades övertala dem överhuvudtaget. Du har en chans nu. En nystart."

"Men jag kan inte bo på Östermalm. Folk kommer veta vad jag har gjort."

"Du får anpassa dig, för hennes skull. Och för Sandra. Hon ville ditt bästa."
Jonas tog en klunk till och lät den brännande känslan ankra verkligheten.
"Hon hatade mig."

"Hon hatade inte dig, Jonas. Hon ser upp till dig. Tro mig, hon snackar alltid om dig."
Jonas kände gråt i halsen som han harklade bort. "När kan jag flytta in?"

"Imorron. Packa en väska, jag kommer förbi imorron och hämtar dig."

"Hur mår hon?"

"Lo? Ja hon är okej. Hon är stark. Jag har förklarat så mycket jag kan. Men det finns en gräns i hur mycket jag kan berätta. Du kommer behöva förklara din del av det hela."

Jonas var tyst och kände klumpen i magen växa likt en framspolad cancerutveckling.

"Hon klarar sig. Oroa dig inte. Men hon kommer behöva dig."

"Är det verkligen en bra idé allt det här tror du?"

"Det är dags, Jonas. Du måste ta ansvaret nu. Det är nu du har chansen. Du kan inte backa nu för fan."

Jonas suckade och tittade ner i bordet på sin whisky.

"Mhm."

"Vi ses imorron, Jonas."

Jonas avslutade samtalet och reste sig. Den sista slurken av whisky och saliv svepte han med självhat och förakt. Han gick till den fettbefläckade diskhon, öppnade whiskyflaskan och hällde ut resten av den gulbruna vätskan. När flaskan var tom kände han sig likvärdig till bottenrost. Ingenting och allting stod på spel. Ansvaret var viktlöst tills han insåg vad han skulle bli, vad han kunde ha blivit. Ansvaret formades till en tung ryggsäck han ville axla. Det var dags. Jonas sträckte på sig och tittade omkring i sin ovårdade, dunkla lägenhet. Det såg ut som en knarkkvart. Han var bosatt i ett av Farstatornen bredvid tunnelbanan. En lägenhet han fått utav staten så han skulle visa sig duglig inför att bli en medborgare. En städfirma skulle

komma senare i veckan och rensa lägenheten på all sin forna identitet. Roger hade hjälpt med betalningen. Han nickade för sig själv. Det var dags. Han la sig på sin knarriga säng och slog på en gammal västernfilm. Timmarna gick och han somnade relativt fort till bruset av ostiga dialoger, pistolskott och medelmåttig drama. Morgonen kom lika snabbt som han stängde ögonen. Det stickande morgonljuset lös in genom de trasiga persiennerna.

Han reste sig i sängen och tog ett djupt andetag av påträngande ångest. Den molande ryggsmärtan blev till en kvarvarande effekt tack vare hans val av en billig säng. Lägenheten speglade hans egna självkänsla av avslagen öl, dammråttor stora som

nävar och högar med disk som fyllde diskhon upp över kanterna.

En väska packades med enkelhet. Det var mestadels kläder, en deodorant och en tandborste. Det viktigaste han packade var sin kollektion av spaghetti-västernfilmer tillsammans med sin antika DVD-spelare. Han ville ha med sig så lite som möjligt till sitt nästa kapitel, men sin DVD-spelare var något som hade ett sentimentalt värde han inte kunde släppa. Det knackade på dörren. Jonas slängde slarvigt på sig sina kläder, greppade väskan och öppnade dörren. Det var Roger.

"Redo?"

Jonas vände sig om och tog en sista blick in i lägenheten. "Mhm." Han

nickade, klev ut ur lägenheten och stängde dörren.

"Jag har parkerat precis utanför."

"Mhm."

Roger och Jonas gick ner för trapporna och klev ut på gatan. Där stod en bil med moderna former och kontrasterande färger av vitt och svart. Roger och Jonas klev in. Roger knappade in GPS koder och bilen rullade automatiskt mot sin destination. Jonas lutade sig bekvämt i sätet och lät bilen göra sitt jobb.

"Är du nervös?" frågade Roger.

Jonas satt tyst med tom blick medan de åkte längst 73:an tills de åkte förbi Globen och över Johanneshovsbron. Tankarna och känslorna separerades till två läger. Rädsla och hopp. De åkte

över centralbron med en åskådlig vy över Gamla stan.

Alla tak var täckta med solpaneler, trädgårdar och odlingar. Ett högt torn med svart, glansig yta sågs sticka upp bland gamla stans tidsdegraderade fasader. Fasader som stått genom svåra tider då olja och svart rök en gång regerade världen.

Det var iallafall det Jonas hade läst i historieböckerna som barn. Tornet som stack upp var en enorm och kraftfull solfångare med kablar som spred till alla byggnader nedanför. Det var bara ett av tornen som tilldelade staden med ren energi. De stod ståtligt som en hörnsten i den nya tidens löfte. Städerna var egendrivna och självförsörjande på elektricitet.

Jonas tittade ut och såg att himlen var trafikerad med små drönare från posten. Alla drönare var klädda i postens logga och färger. De flög graciöst med olika sorters paket fäst under sig för att leverera till alla byggnader med leveranssystemen installerade. De åkte genom Norrmalm och förbi Kungsträdgården tills de kom in på Östermalm.
Strandgatan, gräddgatan. Kavajer, polerat läder och lattemammornas land. Den eldrivna, GPSdrivna bilen stannade utanför ett av de slottsaktiga husen.
Roger tittade på Jonas. "Redo?"
Jonas nickade med punkterat självförtroende. Han tog ett andetag av nyfunnen kraft.
"Det är dags."

"Exakt." Roger gav Jonas en klapp på axeln. "Du är en ny man. Den du var har du lämnat bakom dig."

"En del av han är fortfarande kvar."

"Det kanske är vad hon behöver." Roger såg oron i Jonas blick. "Jag kommer följa med upp, sen ska jag hämta henne från skolan. Du kan göra mat till oss." Roger pausade. "Lite info. Hon älskar våfflor, så lagar du det hamnar du på pluspoäng direkt. Hon älskar sin skateboard, den blev signerad av hennes idol. Hon gillar också att rita. Du behöver inte säga så mycket, bara va närvarande, visa att du inte ska någonstans. Inom sin tid så kommer hon bli mer bekväm och förstå att du inte ska någonstans. Hon sörjer också på sitt sätt."

Jonas försökte ta in allting Roger sa, men det var som om orden gjorde honom mer nervös och skapade ett sorts isolerat vakuum i huvudet där inget kunde ta sig in. Jonas klev ut ur bilen och gick fram till porten. Roger öppnade. De klev in i hissen och åkte högst upp.

"Försök bara vara dig själv. Jag tror det kommer funka bäst," sa Roger med bortkopplad tvivel.

"Mig själv?"

Hissdörren öppnade sig de ställde sig vid lägenhetsdörren.

"Redo?"

"Sluta fråga om jag är redo. Öppna skiten bara."

Roger öppnade dörren och klev in. Jonas stängde dörren. Lägenheten gav ett rustikt intryck.

"Det är en lägga från 1950-talet," sa Roger. "Dem har ju gjort om en del grejer förstås. Men den är gammal i grunden."

Trägolvet knarrade. Stadiga bokhyllor linjerade vissa väggar. Det var högt i tak med spotlights. Modern och spartansk inredning med svalkande kulörer. Det var en lägenhet välsignad med pengar. Ingen fattig människa kunde bo där. Jonas och Roger gick till vardagsrummet som hade en öppen planlösning tillsammans med köket.

"Du borde köra igång käket. Jag tänkte sticka å hämta Lo nu."

"Hur gammal är hon?" Jonas skämdes för att behöva fråga, men han var tvungen att veta.

"Tio."

Jonas nickade i sin ingrodda, välgödda oro. "Tror du det kommer funka?"

"Vad snackar du om? Klart det kommer funka. Det kommer ta tid dock. Men det kommer funka," sa Roger med ett leende och en ankrad optimism Jonas aldrig förstod hur den fungerade. Inget verkade kunna rubba Rogers positiva inställning. Jonas såg upp till det, beundrade det till och med.

"Ses om ..." Jonas tittade på klockan. "Cirka en halvtimme då." Roger pekade på kylen. "Allt finns. Behöver du beställa något så knappa in det på skärmen bara så kommer en drönare att leverera det. kör igång," sa han med ett leende och stängde dörren. Där stod han, ensam i en lägenhet där han skulle spendera

förlorad tid med sin dotter han aldrig ville ha. Han skulle få bära ett ansvar han aldrig vågade infinna sig i.

Det var dags. Jonas gick till kylen och ställde fram ägg, smör, mjölk, vetemjöl och bakpulver på köksön. Han startade igång våffeljärnet och smälte smöret. Ur skåpet drog han fram en bunke och blandade i vetemjöl och bakpulver. Äggen och mjölken tillsattes och han vispade tills smeten blev perfekt jämt. Våffeljärnet öppnades, smeten hälldes i och locket stängdes. Lukten osade i hela köket. Han drog på fläkten och såg hur den varma osen sögs in.

Klockan tickade. Det var bara femton minuter kvar. Fem våfflor klara. Katastroftankar inkräktade med svärd och yxor. Allt han trodde sig veta

blåstes ut ur fönstret. Allt mod pyste ut som ur en ballong.

Våfflorna var klara. Disken fixades snabbt och slarvigt. Det knackade på dörren. Skulle han öppna? Skulle han vänta? Om han öppnade skulle han behöva hälsa på nära håll, kanske behöva kramas till och med. Tänk om Lo inte gillade kramar, då skulle det bli en dålig start. Men tänk om hon gillade kramar. Dörren öppnades. Han stod kvar, stel som en torr pinne ingen ville leka med.

"Hallå?" ropade Roger och klev in. "Är våfflorna klara?"

"Dem är klara," sa Jonas och dukade bordet med adrenalin i blodet. Fingertoppskänslan var borta. Roger klev in och tittade på dukningen. "Luktar gott." Han vände

sig om till Lo som tog av sig skorna med blicken i golvet.

"Jonas har gjort dem," sa Roger till Lo.

Jonas såg att Lo inte verkade ett dugg intresserad. Hon hade på sig hjälmen, skateboarden under armen och gick raka vägen till sitt rum och stängde dörren. Hjärtat satt i magen. Inte en blick utbyttes med Lo.

"Hon hatar mig redan."

"Hon hatar dig inte, när ska du fatta det," sa Roger, satte sig vid bordet och la upp några våfflor på sin tallrik. "Ska du inte ha?"

Jonas tittade fundersamt på Roger en stund innan han satte sig. "Jo. Men ---"

"Hon kommer ut när hon är hungrig. Hon brukar göra sådär. Det är lugnt."

Jonas tittade bak över axeln och såg Lo's dörr med en döskallebild uppsatt klart och tydligt. Han la upp en våffla på sin tallrik.

"Hennes rum är hennes trygghet. Förstör inte det för henne," sa Roger med allvar i tonen.

"Okej." Jonas drog på ett lager av sylt. "Så ... vad ska jag göra? Med jobb och så menar jag." Jonas torkade sylten från munnen med tröjärmen.

"Juste ja." Roger torkade munnen med en servett. "Du kommer få jobba på distans hemifrån. Här med andra ord."

"Vad ska jag göra då?"

"Jag vet att du är duktig på att reparera drönare. Det var väl det du gjorde när du satt inne?"

Jonas svarade inte och kände sig måttligt obekväm. Skammen satt kvar som en gammal vinfläck i tapeten.

"Iallafall. "Roger pekade på ett rum bakom honom. Jag har förberett ett rum för dig innan du kom hit. Det var ett gästrum innan. Men jag tror inte ni kommer ha så mycket gäster framöver. Så jag tog friheten att göra det till en verkstad. Du kommer få drönarna skickade till dig." Roger tog en till våffla och bredde på med sylt. "Du kommer få reparera hårdvara och mjukvara, beroende på vad som är felet."

"Okej."

"Nått du undrar?"

"Ja. Vad ska jag göra om jag inte klarar av att reparera? Måste jag flytta

igen om jag inte lyckas med det här jobbet?"

"Va inte så jäkla nervig. Du har gjort det här i ... vad blir det? Nio år? Åtta kanske?"

Jonas kände ett uppsving av självsäkerhet. "Jo."

"Jag la in ett gott ord för dig att du kan fixa sånt. Det här är din väg in igen på marknaden. Gör du det här så kommer du inte ha några problem. Bara följ rutinerna och håll dig borta från bråk. Klarar du det så är det inge problem." Roger torkade munnen med en ny servett. "Hur känns det?"

Jonas tittade bak på Lo's dörr.

"Låt henne sörja. Hon kommer förstå med tiden."

"Men vem ska lämna och hämta henne efter skolan och så då?"

"Du. Ni har ett eget fordon ni kan använda. Det är Sandras gamla som står skrivet på dig nu. Allt står på dig. Lägenheten, hennes pengar, allt."

"Allt? Varför då?"

"Fråga inte mig. Hon sa aldrig varför. Allt hon gav mig var denna." Roger drog fram ett kuvert som han gav till Jonas. "Det står att bara du får läsa. Det var hennes sista önskan, att bara du skulle få läsa brevet."

Jonas tittade på brevet med kluvna känslor. Han la det på bänken. "Så vad kommer du göra?"

"Jag kommer jobba på firman. Samma firma som du kommer jobba på tekniskt sätt. Jag har hand om logistiken. Så vi kommer ha mer kontakt angående drönarna. Du

kommer inte ha något jobb de första veckorna dock."

"Varför inte?"

"Ja men så du får komma till rätta här i Stockholms gräddhylla."

"Okej." Jonas kände sig tacksam men svårt att uttrycka det.

"Jag säger ju det. En nystart." Roger log och verkade ha ett fodrat gott humör över sig, som alltid. Med närmare tanke, Jonas hade nog aldrig sätt Roger riktigt arg.

"Alright." Roger reste sig. "Juste." Han drog fram ett papper. "Du kommer behöva skriva på det här. Sen är allting klart och ditt nya liv kan börja."

Jonas skimmade igenom texten och skrev på utan någon utdragen tanke.

"Perfekt. Jag hör av mig när den första drönaren kommer." Roger ställde sin tallrik i diskhon. "Du gjorde dem bra. Hon skulle ha gillat dem." Han gick till hallen och tog på sig kläderna. "Vi hörs, Jonas." Roger gick ut och stängde dörren efter sig. Jonas satt vid bordet i tystnad med sin tallrik framför sig.

Efter all intern illvilja som tycktes jaga honom hade på något vis bara glidit av. Det var som att alla tegelstenarna på axlarna blev till sand. Det var den ena sidan av känslan, sedan var det den andra sidan som var skräckslagen i hur han skulle ta hand om en tioåring som troligtvis hade förutfattade meningar. Jonas tog disken, ställde ner allting i diskmaskinen och lutade sig mot

bänken. Brevet. Jonas öppnade brevet, satte sig vid köksbordet och läste texten.

"Hej, Jonas. Konstigt va. Ett brev från en död person. Du sitter säkert inne på anstalten nu medan jag skriver det här. Det är okej. Jag vet att allting gick för fort fram. Jag vet att du inte bad om allt ansvar. Du undrar säkert varför du har fått allting jag äger. Du tror säkert att jag hatar dig. Jag tror du vet svaret på det. Du har en chans nu att fixa allting. Att fixa det jag inte kunde. Jag vill att du ska göra det rätta för Lo, och för dig själv. Jag har alltid älskat dig. Men du måste ta ansvaret nu. Roger kan bara göra så mycket. Du är hennes pappa, du måste bygga bron. Hon har det väldigt svårt med allting. Det kommer säkert

ta tid. Men hon behöver dig. Jag älskar dig, har alltid gjort. // Din Sandra. Ps: Det är dags." Efter Jonas läst texten för sig själv vek han ihop det och la det i fickan med en tung utandning. Tårarna satt i halsgropen som han harklade bort, tårar han sög tillbaka. Han harklade sig och reste sig. Han la sin väska på soffan och packade upp. DVD-spelaren och filmerna lade han på soffbordet. Resten av packningen låg kvar i väskan.

Några timmar senare.
Kvällen svepte in över staden snabbt. Neonljuset lös upp de blöta gatorna. Stjärnorna syntes inte längre över det gråa locket till dimma över himmelen. Jonas hade knappt hunnit göra någonting. Allt han gjort var att stirra

ut över vattnet och alla båtar som stod dockade. Välklädda, rakryggade människor vandrade längst gatorna med sina polerade läderportföljer och handväskor. Han kände sig som en parasit, en tjuv i villaområdet. Tankar om ett bättre liv kom över honom, även då han visste att han troligtvis hade det bättre än många andra för tillfället. DVD-spelaren var inkopplad och en stor men platt tv satt på väggen. Jonas var försjunken i soffan med filmerna uppradade på soffbordet. Lo's dörr var fortfarande stängt och inga ljud hördes därifrån.

Tänk om hon hade dött? Jonas skakade ifrån sig tanken snabbt och stoppade in en film han gillade. En med mycket drama och dueller. Bunden av misstag och svindlat ansvar

satt han i sin egen misär och drömde sig bort. Blicken tom och han drömde sig ofta till en värld där allting verkade mindre komplicerat. Den ihärdiga utmattningen var som en sjukdom av hans förflutna. Det hängde kvar likt en odödlig fästing.

Han suckade och stirrade upp i taket när han hörde en dörr öppnas. Det var Lo's dörr. Skräcken svepte över honom. Vad skulle han göra? Han satt kvar, förstelnad av sin egen feghet. Han hörde hennes nakna fötter traska över trägolvet till köket. Kylen öppnades och han hörde rotandet.

"Det är du som är min pappa va?" Jonas tankar skar genom huvudet i ljusets hastighet. Inga vettiga svar kom till ytan.

Han harklade sig. "Mhm." Det var allt han fick fram. Det var som att orden hade fastnat i halsen. Han satt fortfarande med ryggen vänd mot henne och kände hennes dömande blick i nacken. Trycket ökade i kroppen, det kändes som han skulle sprängas. Jonas vände sig om och såg att Lo stod och rotade i kylen fortfarande. Jonas vände sig framåt igen och andades ut av lättnad.

"Har du dödat någon?" frågade Lo och stängde kylen.

Jonas slutade andas i några sekunder. "Nej? Klart jag inte har."

"Varför satt du i fängelset då?"

"Det är oviktigt."

Lo ställde sig bredvid soffan med en tallrik full med våfflor. "Vad tittar du på."

"En ..." Han harklade sig. "En spaghetti-västernfilm."

"Spaghetti?"

"Ja."

"Varför då?"

"Italienska regissörer du vet. Pasta. Italien."

Lo satte sig i soffan längst bort från Jonas. Hon satt i skräddarställning med tallriken i knät.

"Mamma sa att våldsfilmer inte är bra att titta på. Mamma sa att det är skadligt för hjärnan att titta på våld."

"Det är inte bara våld. Det är drama."

"Dem skjuter varandra."

"Ja, över kärlek. Det är dramat som gör våldet meningsfullt."

"Va?"

"Kolla, dem båda älskar samma kvinna. Han där." Jonas pekade mot TV:n. "Hans kompis ljög för honom och sålde ut honom till fienden. Allt bara för att få bort honom från den där kvinnan i bakgrunden."

"Så dem dödar varandra över en tjej?"

"Jag sa aldrig att det var bra drama."

"Så varför tittar du på det?"

"För det är bra."

"Men du sa att det var dåligt."

"Dålig drama är underhållande också. Iallafall i såna här pastafilmer."

"Trodde det var spaghetti."

"Samma sak."

Lo åt av våfflorna. Jonas sneglade med blicken och inväntade någon form av reaktion. Ingen reaktion. Hon åt med

ett uttryckslöst ansikte med sin blick fäst på TV:n.
Filmen visade en duell och hur en av männen blev ihjälskjutna och kastade sig som en underbetald stuntman oftast gjorde. Den triumferande mannen stod med stolthet, tittade snett bakom kameran och levererade en ostig oneliner med smalnad blick.

Lo skrattade till. Jonas lutade sig tillbaka och försökte slappna av då han såg hur Lo var måttligt underhållen. Tystnaden fylldes av filmens dialoger. Även fast Lo inte förstod allt tycktes hon gilla filmen i dess charmfulla glans. Lo åt klart sina våfflor och ställde disken i diskhon.

"Så när börjar skolan imorron?"

"Åtta."

"Så när går du upp?"

"Mamma väcker mig alltid klockan sju."

"Mhm."

Lo gick in på sitt rum och stängde dörren. Jonas suckade och sjönk ner i soffan. Hade han gjort ett gott intryck? Hade han saboterat hela hennes bild om honom? Tankar flöt omkring som flugor kring en rutten frukt. Ögonen blev tyngre, tröttheten la sig över honom som i en varm buss efter en lång camping. Filmens ljud vaggade honom till sömns.

Morgonen.

Jonas vaknade och tittade på sin klockan. Klockan var 09.23. I panik flög han upp ur soffan och sprang till Lo's dörr. Han vågade först inte knacka, men efter en stund av ångest och

stress knackade han tre gånger. Sedan tre gånger till. Paniken brann i blodet. Han vågade inte öppna dörren då han mindes Rogers ord. Han knackade några gånger till. Efter några sekunder öppnade han dörren på glänt, bara tillräckligt så han såg in litegrann.

"Lo, det är morgon. Du måste vakna." Han såg henne i sängen och hörde hennes snarkande andetag. Jonas sträckte in armen med resten av sig själv utanför. Han kände efter lampan och lyckades tända hennes rum. Hon vred sig och satte sig med trött blick.

"Vad är klockan?"

"09.23." Jonas stod fortfarande utanför rummet, stolt över att inte ha officiellt klivit in.

"Va!?" Jag har ju redan börjat?" Lo kastade sig upp ur sängen och klädde på sig hastigt. Hon smällde upp dörren och sprang till köket. "Varför väckte du mig inte!?"

"Jag trodde du skulle ha en väckarklocka."

"Mamma väckte mig alltid. Jag sa ju det igår. " Lo tittade runt i kylen som om hon letade efter något viktigt. "Vart är mina mackor?"

"Mackor?"

"Min frukost. Mamma gjorde alltid mackor som jag åt på vägen till skolan."

Jonas skam överskuggades av hennes irritation.

"Jag kan köpa en på vägen."

"Det finns inga jag gillar. Jag gillar bara dem hon gjorde."

"Okej, okej. Vad gjorde hon för macka då? Jag kan göra det."

"Nej det kan du inte. Vi måste åka nu." Lo gick till dörren. Jonas följde och stängde dörren efter sig. De satte sig i bilen, Jonas öppnade GPS-skärmen och visste inte vad han skulle trycka. Lo tryckte in namnet och bilen åkte. Jonas vågade inte titta på henne. Lo satt framåtlutat med skakande ben, händerna ihop och en stirrig blick.

"Pontus kommer mörda mig."

"Vem är Pontus?"

"Men vem tror du. Min lärare."

"Hon kommer förstå."

"Han är skitsträng. Han förstår aldrig. Jag har aldrig kommit försent förut."

"Så hur vet du att han kommer vara sträng?"

"Jag har sätt hur andra har blivit utskällda."

"Ah." Jonas kände sig misslyckad då han inte ens kunde göra en sådan simpel sak som att väcka sin egen dotter i tid. "Så när ska jag hämta upp dig?"

"Klockan tre. Om du klarar av det. Köp en klocka eller nått."

Bilen stannade. Lo hoppade snabbt ut och sprang till skolan utan att säga hejdå.

Jonas stängde bildörren med en suck. Ett fiasko. Varför kunde han inte göra någonting rätt? Det var en fråga som blev stamgäst i tidig ålder. Det var som att varje hjärncell aktivt jobbade emot honom. Han knappade in adressen till lägenheten och återvände hem. Hissen tog honom till rätt våning. han

öppnade dörren och låste efter sig. Lägenheten. Den var lyxig. För lyxig för hans egen smak. Men varför klaga. Tiden gick långsamt. Tristessen slog in så han bestämde sig för att ta en promenad. Han låste dörren, kom ut på Strandvägen och vandrade längst vattnet. Gatorna var fyllda av människor i kavajer och finbyxor. Alla tycktes gå med raka ryggar och utan bekymmer. De ägde gatorna.

Till vänster såg han ett litet café med en tydlig skylt som lockade honom. Vid dörren innan man kom in skulle man skanna sitt id-kort. Jonas drog fram sitt id-kort och la det mot skärmen. Skärmen lös rött och visade en text där det stod att han inte var behörig att få gå in på caféet. Bakom

honom stod en förälder med sin barnvagn och en latte i handen. Jonas lutade sig fram med ett leende. "Ursäkta, skulle jag kunna få gå in med dig? Mitt kort verkar inte fungera." Han log obekvämt i vetskap om att han inte passade in. Kvinnan såg bekymrad ut. Hon backade med sin vagn när hon såg den röda texten. Jonas mötte hennes rädda blick med en suck.

Han gick vidare längst vattnet. Skammen var rotad i varje cell. Han kände sig sponsrad av negativiteten självt. De mörka känslorna blev som en finansiell mardröm, som ett lån han aldrig kunde betala tillbaka. Som om skatteverkets tentakler var direktkopplat till hans blodomlopp. Känslorna hade byggts till en

ogenomtränglig mur. Allt kändes som en Rubiks Kub han inte kunde lösa.

Vandrandes genom Östermalms vimmel av vita skjortor, portföljer och stressade tvåbarnsmammor märkte han hur ingen tittade på honom. Det var som att de visste, som att de kände på hans lukt att han inte var en del av deras etablerade kultur. Jonas såg hur alla hade på sig I-glasögon, inte för att dålig syn var på modet, snarare att I-Glasögon var som det senaste inom teknologin. Det var som ett par VR glasögon med augmenterad verklighet. En produkt ingen kunde tacka nej till.

Ingen ville bli lämnad utanför. Glasögonen hade interaktiv förmåga med verkligheten. Appar kunde ses i realtid och allt styrdes med ögonen.

Kartor kunde följas i realtid. Priser i affärerna kunde ses i realtid. Allt kunde ses framför ögonen. Jonas satte sig på en bänk och iakttog alla människor som var på väg till sina arbeten. Alla beklädda med I-Glasögonen som hade olika design med färger och mönster för att passa allas smak.

Alla var upptagna, alla borta i sina egna världar. Han tittade runt på båtarna och drömde sig bort. Tänk att få bo på Medelhavet i en lyxbåt. Det var en dröm han återvände till med jämna mellanrum. I ett skyltfönster såg han en tavelbutik. En tavla stod ut. En massiv, färggrann tavla med ett uttrycksfullt motiv av nakna, dansande kvinnor. På sidan bredvid tavlan stod det en text: SGA certifierat - Gjord av

människa. Jonas satte sig på en bänk och bara njöt av solen.
En bit bort såg han ett gäng säkerhetsvakter stå och prata med varandra. En av vakterna mötte Jonas blick ett par gånger innan han närmade sig med händerna på bältet.
"Hejsan," sa vakten med tydlig, vänlig ton.
Jonas mötte vaktens blick utan att svara.
"Vad gör du här?"
Jonas tittade sig omkring. "Jag sitter på en bänk?"
Vaktens välvilliga leende försvann som om Jonas ord tog död på det lilla tålamod som fanns kvar.
"Du sitter på en bänk ja. Det kan jag se." Vakten korsade sina tatuerade armar.

"Jag flyttade precis in."

"Jag måste be dig om ditt id-kort."

"Varför då? Har jag gjort något fel?"

"Jag vill inte be dig igen."

"Men vad fan är det här?" skrockade Jonas.

"Ditt Id, tack."

"Okej." Jonas drog fram sitt id-kort som vakten skannade med en liten manick runt handleden. Jonas såg hur vakten la pannan i veck.

"Jag måste be dig att lämna området."

"Varför då?"

"Har du något ärende här?"

"Nej?"

"Då ber jag dig att lämna området." Jonas reste sig med en suck. "Jag bor här faktiskt."

"Om du inte har ett ärende här, lämna området."

"Är du seriös?"

Vakten stod med fast blick. Jonas vände ryggen till vakten och gick tillbaka till strandvägen, tillbaka till lägenheten. Han stängde dörren och låste efter sig. Med sin värdighet borthyvlad satte han sig i soffan och stirrade upp i taket. Genom fönstret kunde han se drönare som åkte för att leverera varor. Det gav honom en idé. Han reste sig, gick till beställningsskärmen och bläddrade genom alla varor man kunde beställa hem. Alkohol ville han ha och fort. Han la sitt id-kort mot skärmen för att acceptera sitt köp. Skärmen lös rött och visade en text.

"Du är inte behörig att köpa dessa varor," läste Jonas för sig själv och bankade i väggen. "Vad fan är det här för jävla skit!" Av desperation gick han runt i lägenheten på jakt efter något med alkohol i sig. Till sin förvåning hittade han ett relativt dolt skåp i sovrummet. Det var låst. Han kände ovanför skåpet, hittade en nyckel och öppnade. Rader av dyra flaskor stod uppradade. Flaskor han aldrig sätt förr. Det var sprit, rom och viner som var daterade ända till 1800-talet.

Ett leende bredde ut sig. Det var kanske ett tjugotal flaskor. Han tog ut en oöppnad vinflaska från 1930-talet, tog ett glas och satte sig i soffan. Korken öppnades med ett kraftigt vrid. Vinet hälldes upp i glaset. Doften var bortom denna värld. Det var som att

hälla flytande historia. Aromen var fruktig och kraftig. Jonas dök ner med näsan djupt i glaset och drog en djup sniff. Efter tog han en meningsfull munfull och kände smaken sprida ut sig.

Efter cirka fyra glas senare kom den kollektiva känslan tillbaka. Ruset han inte känt på många år. Han hade svurit en ed att inte dricka. Men det kändes som himlen skulle falla ner på honom.

Allt tycktes krympa. Vinet skapade en behaglig känsla av tomhet. En tomhet som annars var fylld av vassa, tryckande känslor som höll han precis under ytan. Tankarna spreds ut till tusen tomma fragment som reflekterade all hans skuld. Alkoholen fungerade som imma på spegeln, vilket gav honom andrum från sina

reflektioner. Alla reflektioner hade immat igen till att bli obetydelsefulla skärvor av ingenting. Jonas öppnade ögonen, tittade på klockan och flög upp ur soffan. Han var försenad.

Snabbt som vinden slängde han på sig kläderna, låste dörren och flög ner för trapporna med trippelsteg så han föll omkull. Han slog i ansiktet i handräcket och spräckte upp ögonbrynet. Väl inne i bilen knappade han in adressen och torkade blodet från ansiktet. Fordonet åkte iväg. Benet skakade av stress.

Ute på gatan kunde han se en demonstration med cirka två dussin människor hållandes i skyltar. På skyltarna stod det: Stoppa cancerzonerna. Stoppa laddzonerna. Stoppa trådfri zon, stoppa cancer zon.

Några kvarter bort kunde han se hur ett polisfordon närmade sig platsen men kunde inte se något mer innan han svängde in på skolgatan. Fordonet stannade. Han öppnade dörren och sprang till skolgården. I skolgården på en stentrappa satt Lo med sin hjälm och skateboard. Bredvid henne satt en lärare och tittade sig omkring och ner på sin klocka. I vetskap om att han hållit kvar läraren på övertid försökte han tänka ut vad han skulle säga.

"Tjenare, Lo's pappa här," sa Jonas med ett ansträngt leende och ångrade sina ord direkt efter. Han torkade blodet från ögonbrynet.

Läraren gav Jonas en nedsättande blick han kände igen alltför väl, men den blicken tog sig inte igenom. Däremot Lo's blick av besvikelse

borrade sig rakt genom han försvar in till hjärtat. Skammen knöt som ett stryptag runt lungorna och gjorde det svårt att finna ord.
Jonas harklade sig. "Ska vi åka hem? Fredagsmys?"
Lo satte sig i fordonet utan att svara. Jonas följde, satte sig i fordonet, knappade in adressen och stängde dörren. Fordonet åkte och svängde ut på Strandvägen. Luften kändes tunn. Tankarna blev till klara spegelbitar som reflekterade tillbaks alla hans skuldkänslor i full kraft.

"Du luktar," sa Lo.

"Hur var din dag?"

Lo svarade inte.

"Ska vi köpa någonting?"

"Som vad? Mer sprit eller?"

"Jag vet inte? Något du gillar?"

"Vad gillar jag då?"

"Jag bara frågade. Jisses."

Irritationen bubblade, men han visste också att han inte kunde vara arg på henne över hans eget misstag. Behålla lugnet var hans främsta verktyg, ett verktyg han knappt visste hur man använde. Bilen stannade. Lo och Jonas klev ut, gick in i trapphuset, upp för trapporna och låste upp dörren. Jonas stängde efter sig. Han såg hur Lo såg vinflaskan. Hon gick direkt till sitt rum. Självkänslan sjönk till golvet.

Tungt föll han ner i soffan och försökte tänka ut olika strategier i hur han skulle vinna hennes förtroende. Hennes dörr var stängd och han ville inte vara den som öppnade en stängd dörr. Ett pling hördes. Det var posten. Jonas reste sig tungt med ett grymt.

Han öppnade en lucka i väggen och drog ut paketet. Det var ett medelstort paket, relativt tunt och vägde nästan ingenting. Jonas ställde paketet på bordet, tog fram en sax och klippte bort förseglingen. Han kunde höra hur Lo's dörr öppnades och se hur hon stod i dörröppningen.

Av skammen valde han att inte säga något. Efter att ha öppnat paketet varsamt drog han ut ytterligare en kartong som han öppnade. I kartongen såg han två stycken Glorias och en lapp bredvid.

"Vad fick vi för något?" frågade Lo, ståendes i dörröppningen till sitt rum. Jonas visade. Den var av lätt metall. Polerad vit yta med gulddetaljer. Den såg ut att vara designad för att sitta på

huvudet. Jonas läste lappen för sig själv.

"Vad står det?" frågade Lo och ställde sig vid soffan.

"Välkommen till Projekt Gloria. Ni är antagna till att få vara med i en världsledande studie." Jonas läste vidare. "Det står att vi ska ta på oss dem här om ... ett år." Jonas mumlade datumet och tiden för sig själv.

Lo gick fram och tittade på apparaterna. Hon satte en av dem på sitt huvud och den passade som skräddarsytt. Jonas satte på sig den andra och kände hur den gled på som en skräddarsydd kavaj. Han kände sig dum och fånig. Men den satt skönt då det inte var något tryck på huvudet. Det var som att inte ha på sig något alls.

"Den här var säkert till för Sandra." Jonas tog av sig den. "Har ni beställt dem här?"
Lo skakade på huvudet. "Nej. Jag har ingen aning om vad det här är för något." Lo satte på sig sina I-Glasögon. "Ska kolla om jag hittar något."
Jonas tog Lo's Gloria och la den bredvid den andra i kartongen.
"Hittar inget om Projekt Gloria," sa Lo.
"Vi borde slänga dem."
"Nej. Vi måste spara dem såklart."
"Är du säker? Det här är säkert något sorts bedrägeri."
"Jag sparar dem på mitt rum." Lo tog kartongen med båda Glorias i och ställde den i sitt rum.

Jonas drog ett djupt andetag och gick till hennes dörröppning. "Du. Jag ... förlåt för att jag ..." Han kunde inte hitta ord.

"Jag behöver hjälp med en sak," sa Lo obrytt och tittade ut i fönstret. Jonas såg det som en olivgren. "Självklart."

"Den finns en kille på skolan som heter Frans."

"Okej?"

"Frans har lixom ... han är ... jobbig."

"Han är jobbig?"

"Alltså han är skitjobbig."

"Okej? Så vill du att jag pratar med honom?"

"Nej. Jag vill att du slår honom."

"Slå honom?"

"Ja? Han mobbar mig hela tiden. Mamma vågade aldrig göra någonting. Jag kommer gå i samma klass som honom nästa år också."

"Jag kan prata med honom."

"Men," suckade Lo. "Du fattar inte. Han kommer inte lyssna."

"Jag kan inte slå ett barn Lo."

Hennes ansikte visade ett tydligt missnöje. "Varför inte? Du har ju dödat förut?"

Jonas ögon rynkades. "Va? Har Sandra sagt det?"

Lo stod tyst en stund. "Nej. Men du borde ha skadat andra förut. Varför annars har du suttit i fängelset."

"Det finns många saker man kan hamna i fängelset för. Och vad fan har det med det här att göra?"

Lo gick in på sitt rum och smällde igen dörren. Jonas suckade och gnuggade ögonen.

"Jag kan inte slå ett barn, Lo!" ropade Jonas, satte sig i soffan och tittade på den tomma vinflaskan.

Kapitel 2. Nya chanser.

Jonas tittade ut genom det oputsade fönstret och såg hur regnet skapade floder av vägsmuts.

Den blöta asfalten reflekterade affärsskyltarnas neonljus. Människor gömde sig under svarta paraplyer och busshållplatser. Regnet smattrade mot fönsterblecket. Tankarna filtrerades. Han hade satt sig själv i en mental isolering. Det var som att han ville hata alla.

Det var lättare så. Han skissade upp bilder i huvudet om hur han gick på gatorna i en tom värld. En värld där alla människor hade förvandlats till damm. Det var en önskan, en dröm faktiskt. Telefonen ringde med skarp ton som drog honom ur fantasierna.

En ringsignal han skulle bytt ut för många månader sedan men aldrig tyckts hitta tiden.
Jonas svarade snabbt och harklade sig. "Ja det är Jonas."
"Tjena. Det är Roger."
Jonas tog en klunk av den mörka whiskyn. "Tjenare."
"Jag ..." En paus. "Jag vet inte hur jag ska förklara."
"Bara säg. Vad bestämde dem."
"Du kommer få vårdnaden. Allt är fixat i stort sätt. Du behöver bara skriva på några papper."
En lättnad landade. Men han kunde höra på Roger att det var något mer.
"Du kommer behöva flytta."
Jonas tittade ner i Whiskyn. "Jag trodde hon skulle komma hit?"

"Nej. Du kommer behöva flytta dit. Men jag har fixat ett jobb till dig."

"Roger ---"

"Du måste ta det här jobbet om det ska funka."

"Jag kan inte flytta."

"Du ska vara glad att vi lyckades övertala dem överhuvudtaget. Du har en chans nu. En nystart."

"Men jag kan inte bo på Östermalm. Folk kommer veta vad jag har gjort."

"Du får anpassa dig, för hennes skull. Och för Sandra. Hon ville ditt bästa." Jonas tog en klunk till och lät den brännande känslan ankra verkligheten. "Hon hatade mig."

"Hon hatade inte dig, Jonas. Hon ser upp till dig. Tro mig, hon snackar alltid om dig."

Jonas kände gråt i halsen som han harklade bort. "När kan jag flytta in?"

"Packa en väska, jag kommer förbi imorron och hämtar dig."

"Hur mår hon?"

"Lo? Ja hon är okej. Hon är stark. Jag har förklarat så mycket jag kan. Men det finns en gräns hur mycket jag kan berätta. Du kommer behöva förklara din del."

Jonas var tyst och kände klumpen i magen växa likt en framspolad cancerutveckling.

"Hon klarar sig. Oroa dig inte. Men hon kommer behöva dig."

"Är det verkligen en bra idé allt det här tror du?"

"Det är dags, Jonas. Du måste ta ansvaret nu. Det är nu du har chansen. Du kan inte backa nu för fan."

Jonas suckade och tittade ner i sin whisky.

"Mhm."

"Vi ses imorron, Jonas."

Jonas avslutade samtalet och reste sig. Den sista slurken av whisky och saliv svepte han med självhat och förakt. Han gick till den fettbefläckade diskhon, öppnade whiskyflaskan och hällde ut resten av den gulbruna vätskan. När flaskan var tom kände han sig likvärdig till bottenrost. Ingenting och allting stod på spel. Ansvaret var viktlöst tills han insåg vad han skulle bli, vad han kunde ha blivit. Ansvaret formades till en tung ryggsäck han ville axla. Det var dags. Jonas sträckte på sig och tittade omkring i sin ovårdade, dunkla lägenhet. Det såg ut som en knarkkvart. Han var bosatt i ett av

Farstatornen bredvid tunnelbanan. En lägenhet han fått utav staten så han skulle visa sig duglig inför att bli en medborgare. En städfirma skulle komma senare i veckan och rensa lägenheten på all sin forna identitet. Roger hade hjälpt med betalningen. Han nickade för sig själv. Det var dags. Han la sig på sin knarriga säng och slog på en gammal västernfilm. Timmarna gick och han somnade relativt fort till bruset av ostiga dialoger, pistolskott och medelmåttig drama. Morgonen kom lika snabbt som han stängde ögonen. Det stickande morgonljuset lös in genom de trasiga persiennerna.

Han reste sig i sängen och tog ett djupt andetag av påträngande ångest. Den molande ryggsmärtan blev till en

kvarvarande effekt tack vare hans val av en billig säng. Lägenheten speglade hans egna självkänsla av avslagen öl, dammråttor stora som nävar och högar med disk som fyllde diskhon upp över kanterna.

En väska packades med enkelhet. Det var mestadels kläder, en deodorant och en tandborste. Det viktigaste han packade var sin kollektion av spaghetti-västernfilmer tillsammans med sin antika DVD-spelare. Han ville ha med sig så lite som möjligt till sitt nästa kapitel, men sin DVD-spelare var något som hade ett sentimentalt värde han inte kunde släppa. Det knackade på dörren. Jonas slängde slarvigt på sig sina kläder, greppade väskan och öppnade dörren. Det var Roger.

"Redo?"

Jonas vände sig om och tog en sista blick in i lägenheten. "Mhm." Han nickade, klev ut ur lägenheten och stängde dörren.

"Jag har parkerat precis utanför."

"Mhm."

Roger och Jonas gick ner för trapporna och klev ut på gatan. Där stod en bil med moderna former och kontrasterande färger av vitt och svart. Roger och Jonas klev in. Roger knappade in GPS koder och bilen rullade automatiskt mot sin destination. Jonas lutade sig bekvämt i sätet och lät bilen göra sitt jobb.

"Är du nervös?" frågade Roger.

Jonas satt tyst med tom blick medan de åkte längst 73:an tills de åkte förbi Globen och över Johanneshovsbron.

Tankarna och känslorna separerades till två läger. Rädsla och hopp. De åkte över centralbron med en åskådlig vy över Gamla stan.

Alla tak var täckta med solpaneler, trädgårdar och odlingar. Ett högt torn med svart, glansig yta sågs sticka upp bland gamla stans tidsdegraderade fasader. Fasader som stått genom svåra tider då olja och svart rök en gång regerade världen.

Det var iallafall det Jonas hade läst i historieböckerna som barn. Tornet som stack upp var en enorm och kraftfull solfångare med kablar som spred till alla byggnader nedanför. Det var bara ett av tornen som tilldelade staden med ren energi. De stod ståtligt som en hörnsten i den nya

tidens löfte. Städerna var egendrivna och självförsörjande på elektricitet.

Jonas tittade ut och såg att himlen var trafikerad med små drönare från posten. Alla drönare var klädda i postens logga och färger. De flög graciöst med olika sorters paket fäst under sig för att leverera till alla byggnader med leveranssystemen installerade. De åkte genom Norrmalm och förbi Kungsträdgården tills de kom in på Östermalm.

Strandgatan, gräddgatan. Kavajer, polerat läder och lattemammornas land. Den eldrivna, GPSdrivna bilen stannade utanför ett av de slottsaktiga husen.

Roger tittade på Jonas. "Redo?"

Jonas nickade med punkterat självförtroende. Han tog ett andetag av nyfunnen kraft.

"Det är dags."

"Exakt." Roger gav Jonas en klapp på axeln. "Du är en ny man. Den du var har du lämnat bakom dig."

"En del av han är fortfarande kvar."

"Det kanske är vad hon behöver." Roger såg oron i Jonas blick. "Jag kommer följa med upp, sen ska jag hämta henne från skolan. Du kan göra mat till oss." Roger pausade. "Lite info. Hon älskar våfflor, så lagar du det hamnar du på pluspoäng direkt. Hon älskar sin skateboard, den blev signerad av hennes idol. Hon gillar också att rita. Du behöver inte säga så mycket, bara va närvarande, visa att du inte ska någonstans. Inom sin tid så

kommer hon bli mer bekväm och förstå att du inte ska någonstans. Hon sörjer också på sitt sätt."

Jonas försökte ta in allting Roger sa, men det var som om orden gjorde honom mer nervös och skapade ett sorts isolerat vakuum i huvudet där inget kunde ta sig in. Jonas klev ut ur bilen och gick fram till porten. Roger öppnade. De klev in i hissen och åkte högst upp.

"Försök bara vara dig själv. Jag tror det kommer funka bäst," sa Roger med bortkopplad tvivel.

"Mig själv?"

Hissdörren öppnade sig de ställde sig vid lägenhetsdörren.

"Redo?"

"Sluta fråga om jag är redo. Öppna skiten bara."

Roger öppnade dörren och klev in. Jonas stängde dörren. Lägenheten gav ett rustikt intryck.

"Det är en lägga från 1950-talet," sa Roger. "Dem har ju gjort om en del grejer förstås. Men den är gammal i grunden."

Trägolvet knarrade. Stadiga bokhyllor linjerade vissa väggar. Det var högt i tak med spotlights. Modern och spartansk inredning med svalkande kulörer. Det var en lägenhet välsignad med pengar. Ingen fattig människa kunde bo där. Jonas och Roger gick till vardagsrummet som hade en öppen planlösning tillsammans med köket.

"Du borde köra igång käket. Jag tänkte sticka å hämta Lo nu."

"Hur gammal är hon?" Jonas skämdes för att behöva fråga, men han var tvungen att veta.

"Tio."

Jonas nickade i sin ingrodda, välgödda oro. "Tror du det kommer funka?"

"Vad snackar du om? Klart det kommer funka. Det kommer ta tid dock. Men det kommer funka," sa Roger med ett leende och en ankrad optimism Jonas aldrig förstod hur den fungerade. Inget verkade kunna rubba Rogers positiva inställning. Jonas såg upp till det, beundrade det till och med.

"Ses om ..." Jonas tittade på klockan. "Cirka en halvtimme då." Roger pekade på kylen. "Allt finns. Behöver du beställa något så knappa in det på skärmen bara så kommer en

drönare att leverera det. kör igång," sa han med ett leende och stängde dörren. Där stod han, ensam i en lägenhet där han skulle spendera förlorad tid med sin dotter han aldrig ville ha. Han skulle få bära ett ansvar han aldrig vågade infinna sig i.

Det var dags. Jonas gick till kylen och ställde fram ägg, smör, mjölk, vetemjöl och bakpulver på köksön. Han startade igång våffeljärnet och smälte smöret. Ur skåpet drog han fram en bunke och blandade i vetemjöl och bakpulver. Äggen och mjölken tillsattes och han vispade tills smeten blev perfekt jämt. Våffeljärnet öppnades, smeten hälldes i och locket stängdes. Lukten osade i hela köket. Han drog på fläkten och såg hur den varma osen sögs in.

Klockan tickade. Det var bara femton minuter kvar. Fem våfflor klara. Katastroftankar inkräktade med svärd och yxor. Allt han trodde sig veta blåstes ut ur fönstret. Allt mod pyste ut som ur en ballong.

Våfflorna var klara. Disken fixades snabbt och slarvigt. Det knackade på dörren. Skulle han öppna? Skulle han vänta? Om han öppnade skulle han behöva hälsa på nära håll, kanske behöva kramas till och med. Tänk om Lo inte gillade kramar, då skulle det bli en dålig start. Men tänk om hon gillade kramar. Dörren öppnades. Han stod kvar, stel som en torr pinne ingen ville leka med.

"Hallå?" ropade Roger och klev in. "Är våfflorna klara?"

"Dem är klara," sa Jonas och dukade bordet med adrenalin i blodet. Fingertoppskänslan var borta.
Roger klev in och tittade på dukningen. "Luktar gott." Han vände sig om till Lo som tog av sig skorna med blicken i golvet.

"Jonas har gjort dem," sa Roger till Lo.
Jonas såg att Lo inte verkade ett dugg intresserad. Hon hade på sig hjälmen, skateboarden under armen och gick raka vägen till sitt rum och stängde dörren. Hjärtat satt i magen. Inte en blick utbyttes med Lo.

"Hon hatar mig redan."

"Hon hatar dig inte, när ska du fatta det," sa Roger, satte sig vid bordet och la upp några våfflor på sin tallrik. "Ska du inte ha?"

Jonas tittade fundersamt på Roger en stund innan han satte sig. "Jo. Men ---"

"Hon kommer ut när hon är hungrig. Hon brukar göra sådär. Det är lugnt." Jonas tittade bak över axeln och såg Lo's dörr med en döskallebild uppsatt klart och tydligt. Han la upp en våffla på sin tallrik.

"Hennes rum är hennes trygghet. Förstör inte det för henne," sa Roger med allvar i tonen.

"Okej." Jonas drog på ett lager av sylt. "Så ... vad ska jag göra? Med jobb och så menar jag." Jonas torkade sylten från munnen med tröjärmen.

"Juste ja." Roger torkade munnen med en servett. "Du kommer få jobba på distans hemifrån. Här med andra ord."

"Vad ska jag göra då?"

"Jag vet att du är duktig på att reparera drönare. Det var väl det du gjorde när du satt inne?"

Jonas svarade inte och kände sig måttligt obekväm. Skammen satt kvar som en gammal vinfläck i tapeten.

"Iallafall. "Roger pekade på ett rum bakom honom. Jag har förberett ett rum för dig innan du kom hit. Det var ett gästrum innan. Men jag tror inte ni kommer ha så mycket gäster framöver. Så jag tog friheten att göra det till en verkstad. Du kommer få drönarna skickade till dig." Roger tog en till våffla och bredde på med sylt. "Du kommer få reparera hårdvara och mjukvara, beroende på vad som är felet."

"Okej."

"Nått du undrar?"

"Ja. Vad ska jag göra om jag inte klarar av att reparera? Måste jag flytta igen om jag inte lyckas med det här jobbet?"

"Va inte så jäkla nervig. Du har gjort det här i ... vad blir det? Nio år? Åtta kanske?"

Jonas kände ett uppsving av självsäkerhet. "Jo."

"Jag la in ett gott ord för dig att du kan fixa sånt. Det här är din väg in igen på marknaden. Gör du det här så kommer du inte ha några problem. Bara följ rutinerna och håll dig borta från bråk. Klarar du det så är det inge problem." Roger torkade munnen med en ny servett. "Hur känns det?"

Jonas tittade bak på Lo's dörr.

"Låt henne sörja. Hon kommer förstå med tiden."

"Men vem ska lämna och hämta henne efter skolan och så då?"

"Du. Ni har ett eget fordon ni kan använda. Det är Sandras gamla som står skrivet på dig nu. Allt står på dig. Lägenheten, hennes pengar, allt."

"Allt? Varför då?"

"Fråga inte mig. Hon sa aldrig varför. Allt hon gav mig var denna." Roger drog fram ett kuvert som han gav till Jonas. "Det står att bara du får läsa. Det var hennes sista önskan, att bara du skulle få läsa brevet."

Jonas tittade på brevet med kluvna känslor. Han la det på bänken. "Så vad kommer du göra?"

"Jag kommer jobba på firman. Samma firma som du kommer jobba

på tekniskt sätt. Jag har hand om logistiken. Så vi kommer ha mer kontakt angående drönarna. Du kommer inte ha något jobb de första veckorna dock."

"Varför inte?"

"Ja men så du får komma till rätta här i Stockholms gräddhylla."

"Okej." Jonas kände sig tacksam men svårt att uttrycka det.

"Jag säger ju det. En nystart." Roger log och verkade ha ett fodrat gott humör över sig, som alltid. Med närmare tanke, Jonas hade nog aldrig sätt Roger riktigt arg.

"Alright." Roger reste sig. "Juste." Han drog fram ett papper. "Du kommer behöva skriva på det här. Sen är allting klart och ditt nya liv kan börja."

Jonas skimmade igenom texten och skrev på utan någon utdragen tanke.

"Perfekt. Jag hör av mig när den första drönaren kommer." Roger ställde sin tallrik i diskhon. "Du gjorde dem bra. Hon skulle ha gillat dem." Han gick till hallen och tog på sig kläderna. "Vi hörs, Jonas." Roger gick ut och stängde dörren efter sig. Jonas satt vid bordet i tystnad med sin tallrik framför sig.

Efter all intern illvilja som tycktes jaga honom hade på något vis bara glidit av. Det var som att alla tegelstenarna på axlarna blev till sand. Det var den ena sidan av känslan, sedan var det den andra sidan som var skräckslagen i hur han skulle ta hand om en tioåring som troligtvis hade förutfattade meningar. Jonas tog

disken, ställde ner allting i diskmaskinen och lutade sig mot bänken. Brevet. Jonas öppnade brevet, satte sig vid köksbordet och läste texten.

"Hej, Jonas. Konstigt va. Ett brev från en död person. Du sitter säkert inne på anstalten nu medan jag skriver det här. Det är okej. Jag vet att allting gick för fort fram. Jag vet att du inte bad om allt ansvar. Du undrar säkert varför du har fått allting jag äger. Du tror säkert att jag hatar dig. Jag tror du vet svaret på det. Du har en chans nu att fixa allting. Att fixa det jag inte kunde. Jag vill att du ska göra det rätta för Lo, och för dig själv. Jag har alltid älskat dig. Men du måste ta ansvaret nu. Roger kan bara göra så mycket. Du är hennes pappa, du

måste bygga bron. Hon har det väldigt svårt med allting. Det kommer säkert ta tid. Men hon behöver dig. Jag älskar dig, har alltid gjort. // Din Sandra. Ps: Det är dags." Efter Jonas läst texten för sig själv vek han ihop det och la det i fickan med en tung utandning. Tårarna satt i halsgropen som han harklade bort, tårar han sög tillbaka. Han harklade sig och reste sig. Han la sin väska på soffan och packade upp. DVD-spelaren och filmerna lade han på soffbordet. Resten av packningen låg kvar i väskan.

Några timmar senare.
Kvällen svepte in över staden snabbt. Neonljuset lös upp de blöta gatorna. Stjärnorna syntes inte längre över det gråa locket till dimma över himmelen.

Jonas hade knappt hunnit göra någonting. Allt han gjort var att stirra ut över vattnet och alla båtar som stod dockade. Välklädda, rakryggade människor vandrade längst gatorna med sina polerade läderportföljer och handväskor. Han kände sig som en parasit, en tjuv i villaområdet. Tankar om ett bättre liv kom över honom, även då han visste att han troligtvis hade det bättre än många andra för tillfället. DVD-spelaren var inkopplad och en stor men platt tv satt på väggen. Jonas var försjunken i soffan med filmerna uppradade på soffbordet. Lo's dörr var fortfarande stängt och inga ljud hördes därifrån.

Tänk om hon hade dött? Jonas skakade ifrån sig tanken snabbt och stoppade in en film han gillade. En

med mycket drama och dueller. Bunden av misstag och svindlat ansvar satt han i sin egen misär och drömde sig bort. Blicken tom och han drömde sig ofta till en värld där allting verkade mindre komplicerat. Den ihärdiga utmattningen var som en sjukdom av hans förflutna. Det hängde kvar likt en odödlig fästing.

Han suckade och stirrade upp i taket när han hörde en dörr öppnas. Det var Lo's dörr. Skräcken svepte över honom. Vad skulle han göra? Han satt kvar, förstelnad av sin egen feghet. Han hörde hennes nakna fötter traska över trägolvet till köket. Kylen öppnades och han hörde rotandet.

"Det är du som är min pappa va?"

Jonas tankar skar genom huvudet i ljusets hastighet. Inga vettiga svar kom till ytan.
Han harklade sig. "Mhm." Det var allt han fick fram. Det var som att orden hade fastnat i halsen. Han satt fortfarande med ryggen vänd mot henne och kände hennes dömande blick i nacken. Trycket ökade i kroppen, det kändes som han skulle sprängas. Jonas vände sig om och såg att Lo stod och rotade i kylen fortfarande. Jonas vände sig framåt igen och andades ut av lättnad.

"Har du dödat någon?" frågade Lo och stängde kylen.
Jonas slutade andas i några sekunder. "Nej? Klart jag inte har."

"Varför satt du i fängelset då?"

"Det är oviktigt."

Lo ställde sig bredvid soffan med en tallrik full med våfflor. "Vad tittar du på."

"En ..." Han harklade sig. "En spaghetti-västernfilm."

"Spaghetti?"

"Ja."

"Varför då?"

"Italienska regissörer du vet. Pasta. Italien."

Lo satte sig i soffan längst bort från Jonas. Hon satt i skräddarställning med tallriken i knät.

"Mamma sa att våldsfilmer inte är bra att titta på. Mamma sa att det är skadligt för hjärnan att titta på våld."

"Det är inte bara våld. Det är drama."

"Dem skjuter varandra."

"Ja, över kärlek. Det är dramat som gör våldet meningsfullt."

"Va?"

"Kolla, dem båda älskar samma kvinna. Han där." Jonas pekade mot TV:n. "Hans kompis ljög för honom och sålde ut honom till fienden. Allt bara för att få bort honom från den där kvinnan i bakgrunden."

"Så dem dödar varandra över en tjej?"

"Jag sa aldrig att det var bra drama."

"Så varför tittar du på det?"

"För det är bra."

"Men du sa att det var dåligt."

"Dålig drama är underhållande också. Iallafall i såna här pastafilmer."

"Trodde det var spaghetti."

"Samma sak."

Lo åt av våfflorna. Jonas sneglade med blicken och inväntade någon form av reaktion. Ingen reaktion. Hon åt med ett uttryckslöst ansikte med sin blick fäst på TV:n.
Filmen visade en duell och hur en av männen blev ihjälskjutna och kastade sig som en underbetald stuntman oftast gjorde. Den triumferande mannen stod med stolthet, tittade snett bakom kameran och levererade en ostig oneliner med smalnad blick.

Lo skrattade till. Jonas lutade sig tillbaka och försökte slappna av då han såg hur Lo var måttligt underhållen. Tystnaden fylldes av filmens dialoger. Även fast Lo inte förstod allt tycktes hon gilla filmen i dess charmfulla glans. Lo åt klart sina våfflor och ställde disken i diskhon.

"Så när börjar skolan imorron?"

"Åtta."

"Så när går du upp?"

"Mamma väcker mig alltid klockan sju."

"Mhm."

Lo gick in på sitt rum och stängde dörren. Jonas suckade och sjönk ner i soffan. Hade han gjort ett gott intryck? Hade han saboterat hela hennes bild om honom? Tankar flöt omkring som flugor kring en rutten frukt. Ögonen blev tyngre, tröttheten la sig över honom som i en varm buss efter en lång camping. Filmens ljud vaggade honom till sömns.

Morgonen.

Jonas vaknade och tittade på sin klockan. Klockan var 09.23. I panik flög

han upp ur soffan och sprang till Lo's dörr. Han vågade först inte knacka, men efter en stund av ångest och stress knackade han tre gånger. Sedan tre gånger till. Paniken brann i blodet. Han vågade inte öppna dörren då han mindes Rogers ord. Han knackade några gånger till. Efter några sekunder öppnade han dörren på glänt, bara tillräckligt så han såg in litegrann.

"Lo, det är morgon. Du måste vakna." Han såg henne i sängen och hörde hennes snarkande andetag. Jonas sträckte in armen med resten av sig själv utanför. Han kände efter lampan och lyckades tända hennes rum. Hon vred sig och satte sig med trött blick.

"Vad är klockan?"

"09.23." Jonas stod fortfarande utanför rummet, stolt över att inte ha officiellt klivit in.

"Va!?" Jag har ju redan börjat?" Lo kastade sig upp ur sängen och klädde på sig hastigt. Hon smällde upp dörren och sprang till köket. "Varför väckte du mig inte!?"

"Jag trodde du skulle ha en väckarklocka."

"Mamma väckte mig alltid. Jag sa ju det igår. " Lo tittade runt i kylen som om hon letade efter något viktigt. "Vart är mina mackor?"

"Mackor?"

"Min frukost. Mamma gjorde alltid mackor som jag åt på vägen till skolan."

Jonas skam överskuggades av hennes irritation.

"Jag kan köpa en på vägen."

"Det finns inga jag gillar. Jag gillar bara dem hon gjorde."

"Okej, okej. Vad gjorde hon för macka då? Jag kan göra det."

"Nej det kan du inte. Vi måste åka nu." Lo gick till dörren. Jonas följde och stängde dörren efter sig. De satte sig i bilen, Jonas öppnade GPS-skärmen och visste inte vad han skulle trycka. Lo tryckte in namnet och bilen åkte. Jonas vågade inte titta på henne. Lo satt framåtlutat med skakande ben, händerna ihop och en stirrig blick.

"Pontus kommer mörda mig."

"Vem är Pontus?"

"Men vem tror du. Min lärare."

"Hon kommer förstå."

"Han är skitsträng. Han förstår aldrig. Jag har aldrig kommit försent förut."

"Så hur vet du att han kommer vara sträng?"

"Jag har sätt hur andra har blivit utskällda."

"Ah." Jonas kände sig misslyckad då han inte ens kunde göra en sådan simpel sak som att väcka sin egen dotter i tid. "Så när ska jag hämta upp dig?"

"Klockan tre. Om du klarar av det. Köp en klocka eller nått."

Bilen stannade. Lo hoppade snabbt ut och sprang till skolan utan att säga hejdå.

Jonas stängde bildörren med en suck. Ett fiasko. Varför kunde han inte göra någonting rätt? Det var en fråga som blev stamgäst i tidig ålder. Det var som att varje hjärncell aktivt jobbade emot honom. Han knappade in adressen till

lägenheten och återvände hem. Hissen tog honom till rätt våning. han öppnade dörren och låste efter sig. Lägenheten. Den var lyxig. För lyxig för hans egen smak. Men varför klaga. Tiden gick långsamt. Tristessen slog in så han bestämde sig för att ta en promenad. Han låste dörren, kom ut på Strandvägen och vandrade längst vattnet. Gatorna var fyllda av människor i kavajer och finbyxor. Alla tycktes gå med raka ryggar och utan bekymmer. De ägde gatorna.

Till vänster såg han ett litet café med en tydlig skylt som lockade honom. Vid dörren innan man kom in skulle man skanna sitt id-kort. Jonas drog fram sitt id-kort och la det mot skärmen. Skärmen lös rött och visade en text där det stod att han inte var

behörig att få gå in på caféet. Bakom honom stod en förälder med sin barnvagn och en latte i handen. Jonas lutade sig fram med ett leende. "Ursäkta, skulle jag kunna få gå in med dig? Mitt kort verkar inte fungera." Han log obekvämt i vetskap om att han inte passade in. Kvinnan såg bekymrad ut. Hon backade med sin vagn när hon såg den röda texten. Jonas mötte hennes rädda blick med en suck.

Han gick vidare längst vattnet. Skammen var rotad i varje cell. Han kände sig sponsrad av negativiteten självt. De mörka känslorna blev som en finansiell mardröm, som ett lån han aldrig kunde betala tillbaka. Som om skatteverkets tentakler var direktkopplat till hans blodomlopp.

Känslorna hade byggts till en ogenomträngliig mur. Allt kändes som en Rubiks Kub han inte kunde lösa.

Vandrandes genom Östermalms vimmel av vita skjortor, portföljer och stressade tvåbarnsmammor märkte han hur ingen tittade på honom. Det var som att de visste, som att de kände på hans lukt att han inte var en del av deras etablerade kultur. Jonas såg hur alla hade på sig I-glasögon, inte för att dålig syn var på modet, snarare att I-Glasögon var som det senaste inom teknologin. Det var som ett par VR glasögon med augmenterad verklighet. En produkt ingen kunde tacka nej till.

Ingen ville bli lämnad utanför. Glasögonen hade interaktiv förmåga med verkligheten. Appar kunde ses i

realtid och allt styrdes med ögonen. Kartor kunde följas i realtid. Priser i affärerna kunde ses i realtid. Allt kunde ses framför ögonen. Jonas satte sig på en bänk och iakttog alla människor som var på väg till sina arbeten. Alla beklädda med I-Glasögonen som hade olika design med färger och mönster för att passa allas smak.

Alla var upptagna, alla borta i sina egna världar. Han tittade runt på båtarna och drömde sig bort. Tänk att få bo på Medelhavet i en lyxbåt. Det var en dröm han återvände till med jämna mellanrum. I ett skyltfönster såg han en tavelbutik. En tavla stod ut. En massiv, färggrann tavla med ett uttrycksfullt motiv av nakna, dansande kvinnor. På sidan bredvid tavlan stod det en text: SGA certifierat - Gjord av

människa. Jonas satte sig på en bänk och bara njöt av solen.
En bit bort såg han ett gäng säkerhetsvakter stå och prata med varandra. En av vakterna mötte Jonas blick ett par gånger innan han närmade sig med händerna på bältet.
"Hejsan," sa vakten med tydlig, vänlig ton.
Jonas mötte vaktens blick utan att svara.
"Vad gör du här?"
Jonas tittade sig omkring. "Jag sitter på en bänk?"
Vaktens välvilliga leende försvann som om Jonas ord tog död på det lilla tålamod som fanns kvar.
"Du sitter på en bänk ja. Det kan jag se." Vakten korsade sina tatuerade armar.

"Jag flyttade precis in."

"Jag måste be dig om ditt id-kort."

"Varför då? Har jag gjort något fel?"

"Jag vill inte be dig igen."

"Men vad fan är det här?" skrockade Jonas.

"Ditt Id, tack."

"Okej." Jonas drog fram sitt id-kort som vakten skannade med en liten manick runt handleden. Jonas såg hur vakten la pannan i veck.

"Jag måste be dig att lämna området."

"Varför då?"

"Har du något ärende här?"

"Nej?"

"Då ber jag dig att lämna området." Jonas reste sig med en suck. "Jag bor här faktiskt."

"Om du inte har ett ärende här, lämna området."

"Är du seriös?"

Vakten stod med fast blick. Jonas vände ryggen till vakten och gick tillbaka till strandvägen, tillbaka till lägenheten. Han stängde dörren och låste efter sig. Med sin värdighet borthyvlad satte han sig i soffan och stirrade upp i taket. Genom fönstret kunde han se drönare som åkte för att leverera varor. Det gav honom en idé. Han reste sig, gick till beställningsskärmen och bläddrade genom alla varor man kunde beställa hem. Alkohol ville han ha och fort. Han la sitt id-kort mot skärmen för att acceptera sitt köp. Skärmen lös rött och visade en text.

"Du är inte behörig att köpa dessa varor," läste Jonas för sig själv och bankade i väggen. "Vad fan är det här för jävla skit!" Av desperation gick han runt i lägenheten på jakt efter något med alkohol i sig. Till sin förvåning hittade han ett relativt dolt skåp i sovrummet. Det var låst. Han kände ovanför skåpet, hittade en nyckel och öppnade. Rader av dyra flaskor stod uppradade. Flaskor han aldrig sätt förr. Det var sprit, rom och viner som var daterade ända till 1800-talet.

Ett leende bredde ut sig. Det var kanske ett tjugotal flaskor. Han tog ut en oöppnad vinflaska från 1930-talet, tog ett glas och satte sig i soffan. Korken öppnades med ett kraftigt vrid. Vinet hälldes upp i glaset. Doften var bortom denna värld. Det var som att

hälla flytande historia. Aromen var fruktig och kraftig. Jonas dök ner med näsan djupt i glaset och drog en djup sniff. Efter tog han en meningsfull munfull och kände smaken sprida ut sig i munhålan.

Efter cirka fyra glas senare kom den kollektiva känslan tillbaka. Ruset han inte känt på många år. Han hade svurit en ed att inte dricka. Men det kändes som himlen skulle falla ner på honom.

Allt tycktes krympa. Vinet skapade en behaglig känsla av tomhet. En tomhet som annars var fylld av vassa, tryckande känslor som höll han precis under ytan. Tankarna spreds ut till tusen tomma fragment som reflekterade all hans skuld. Alkoholen fungerade som imma på spegeln, vilket gav honom andrum från sina

reflektioner. Alla reflektioner hade immat igen till att bli obetydelsefulla skärvor av ingenting. Jonas öppnade ögonen, tittade på klockan och flög upp ur soffan. Han var försenad.

Snabbt som vinden slängde han på sig kläderna, låste dörren och flög ner för trapporna med trippelsteg så han föll omkull. Han slog i ansiktet i handräcket och spräckte upp ögonbrynet. Väl inne i bilen knappade han in adressen och torkade blodet från ansiktet. Fordonet åkte iväg. Benet skakade av stress.

Ute på gatan kunde han se en demonstration med cirka två dussin människor hållandes i skyltar. På skyltarna stod det: Stoppa cancerzonerna. Stoppa laddzonerna. Stoppa trådfri zon, stoppa cancer zon.

Några kvarter bort kunde han se hur ett polisfordon närmade sig platsen men kunde inte se något mer innan han svängde in på skolgatan. Fordonet stannade. Han öppnade dörren och sprang till skolgården. I skolgården på en stentrappa satt Lo med sin hjälm och skateboard. Bredvid henne satt en lärare och tittade sig omkring och ner på sin klocka. I vetskap om att han hållit kvar läraren på övertid försökte han tänka ut vad han skulle säga.

"Tjenare, Lo's pappa här," sa Jonas med ett ansträngt leende och ångrade sina ord direkt efter. Han torkade blodet från ögonbrynet.

Läraren gav Jonas en nedsättande blick han kände igen alltför väl, men den blicken tog sig inte igenom. Däremot Lo's blick av besvikelse

borrade sig rakt genom han försvar in till hjärtat. Skammen knöt som ett stryptag runt lungorna och gjorde det svårt att finna ord.
Jonas harklade sig. "Ska vi åka hem? Fredagsmys?"
Lo satte sig i fordonet utan att svara. Jonas följde, satte sig i fordonet, knappade in adressen och stängde dörren. Fordonet åkte och svängde ut på Strandvägen. Luften kändes tunn. Tankarna blev till klara spegelbitar som reflekterade tillbaks alla hans skuldkänslor i full kraft.

"Du luktar," sa Lo.

"Hur var din dag?"

Lo svarade inte.

"Ska vi köpa någonting?"

"Som vad? Mer sprit eller?"

"Jag vet inte? Något du gillar?"

"Vad gillar jag då?"

"Jag bara frågade. Jisses."

Irritationen bubblade, men han visste också att han inte kunde vara arg på henne över hans eget misstag. Behålla lugnet var hans främsta verktyg, ett verktyg han knappt visste hur man använde. Bilen stannade. Lo och Jonas klev ut, gick in i trapphuset, upp för trapporna och låste upp dörren. Jonas stängde efter sig. Han såg hur Lo såg vinflaskan. Hon gick direkt till sitt rum. Självkänslan sjönk till golvet.

Tungt föll han ner i soffan och försökte tänka ut olika strategier i hur han skulle vinna hennes förtroende. Hennes dörr var stängd och han ville inte vara den som öppnade en stängd dörr. Ett pling hördes. Det var posten. Jonas reste sig tungt med ett grymt.

Han öppnade en lucka i väggen och drog ut paketet. Det var ett medelstort paket, relativt tunt och vägde nästan ingenting. Jonas ställde paketet på bordet, tog fram en sax och klippte bort förseglingen. Han kunde höra hur Lo's dörr öppnades och se hur hon stod i dörröppningen.

Av skammen valde han att inte säga något. Efter att ha öppnat paketet varsamt drog han ut ytterligare en kartong som han öppnade. I kartongen såg han två stycken Glorias och en lapp bredvid.

"Vad fick vi för något?" frågade Lo, ståendes i dörröppningen till sitt rum. Jonas visade. Den var av lätt metall. Polerad vit yta med gulddetaljer. Den såg ut att vara designad för att sitta på

huvudet. Jonas läste lappen för sig själv.

"Vad står det?" frågade Lo och ställde sig vid soffan.

"Välkommen till Projekt Gloria. Ni är antagna till att få vara med i en världsledande studie." Jonas läste vidare. "Det står att vi ska ta på oss dem här om ... ett år." Jonas mumlade datumet och tiden för sig själv.

Lo gick fram och tittade på apparaterna. Hon satte en av dem på sitt huvud och den passade som skräddarsytt. Jonas satte på sig den andra och kände hur den gled på som en skräddarsydd kavaj. Han kände sig dum och fånig. Men den satt skönt då det inte var något tryck på huvudet. Det var som att inte ha på sig något alls.

"Den här var säkert till för Sandra." Jonas tog av sig den. "Har ni beställt dem här?"
Lo skakade på huvudet. "Nej. Jag har ingen aning om vad det här är för något." Lo satte på sig sina I-Glasögon. "Ska kolla om jag hittar något."
Jonas tog Lo's Gloria och la den bredvid den andra i kartongen.
"Hittar inget om Projekt Gloria," sa Lo.
"Vi borde slänga dem."
"Nej. Vi måste spara dem såklart."
"Är du säker? Det här är säkert något sorts bedrägeri."
"Jag sparar dem på mitt rum." Lo tog kartongen med båda Glorias i och ställde den i sitt rum.

Jonas drog ett djupt andetag och gick till hennes dörröppning. "Du. Jag ... förlåt för att jag ..." Han kunde inte hitta ord.

"Jag behöver hjälp med en sak," sa Lo obrytt och tittade ut i fönstret. Jonas såg det som en olivgren. "Självklart."

"Den finns en kille på skolan som heter Frans."

"Okej?"

"Frans har lixom ... han är ... jobbig."

"Han är jobbig?"

"Alltså han är skitjobbig."

"Okej? Så vill du att jag pratar med honom?"

"Nej. Jag vill att du slår honom."

"Slå honom?"

"Ja? Han mobbar mig hela tiden. Mamma vågade aldrig göra någonting. Jag kommer gå i samma klass som honom nästa år också."

"Jag kan prata med honom."

"Men," suckade Lo. "Du fattar inte. Han kommer inte lyssna."

"Jag kan inte slå ett barn Lo."

Hennes ansikte visade ett tydligt missnöje. "Varför inte? Du har ju dödat förut?"

Jonas ögon rynkades. "Va? Har Sandra sagt det?"

Lo stod tyst en stund. "Nej. Men du borde ha skadat andra förut. Varför annars har du suttit i fängelset."

"Det finns många saker man kan hamna i fängelset för. Och vad fan har det med det här att göra?"

Lo gick in på sitt rum och smällde igen dörren. Jonas suckade och gnuggade ögonen.

"Jag kan inte slå ett barn, Lo!" ropade Jonas, satte sig i soffan och tittade på den tomma vinflaskan.

Kapitel 3. Stormens öga.

Mörkret föll likt en ridå. Det våldsamma, sidosvepande regnet piskade deras ryggar medan de försökte knyta fast de tjocka, hala repen för att säkra båten. Känseln i fingrarna domnade och det var svårt att se från vattenfallet över ögonen. Vinden tjöt och åskan rullade med ondska över himlen. Den otämjda stormen gjorde det svårt att höra varandra och ljusen från strålkastarna var försvagade.

"Har du knutit fast den?!" ropade Jonas medan vattnet forsade över ansiktet.

"Nej! Inte än!"

"Skynda då för fan!"

Jonas knöt fast sitt rep och såg att Lo kämpade med sitt. Han gick över till Lo, puttade bort henne och knöt repet ordentligt på egenhand.

"Jag kunde göra det där själv!"

Vågorna sköljde upp stora vattenexplosioner som slängde sig över dem likt vattenfyllda hinkar.

"Vi måste dra! Hon klarar sig," sa Jonas och såg att båten låg relativt stabilt vid hamnen.

Jonas och Lo var båda klädda i sina regnponchos med huvorna på. Stormen blev mer intensiv och blixtar lös upp de tjocka molnen med jämna mellanrum. Jonas gick fram till Lo och kollade så hennes Gloria satt ordentligt. Lo slog bort hans hand.

"Den sitter bra!"

Jonas kollade sin egen så den satt stabilt. "Vi sticker till vårt safehouse!"

"Ja jag vet!"

"Håll dig nära mig hela tiden! Springer jag så följer du! Fattar du?"

"Jag fattar!"

Jonas kände klumpen i magen växa likt en elakartad tumör. Mörkret låg tungt och stormens oljud susade högt. Regnet skapade floder och ljuset från gatlyktorna skar deras väg genom mörkret. Stora containrar stod staplade på varandra i långa rader.

"Vi tar samma väg!" sa Jonas.

"Jag vet!"

Jonas gick och Lo följde tätt efter. Deras regnponchos fladdrade våldsamt i den härdade vinden. De följde den släta betongen genom hamnen till en större väg som mötte

hamnens slut. Där kunde de se de första bostadsbyggnaderna.

Jonas och Lo stannade vid en korsning. Jonas och Lo sprang över korsningen och in på en bakgata där de kunde undkomma det värsta av vinden. De gick genom den trånga tegelbeklädda gränden och såg hur hela väggen hade trasiga klädrester invävt i murbruket, som om att kläderna byggts in i väggen från start.

Jonas och Lo gick genom gränden tills de kom ut till ett torg med en staty i mitten. Statyn såg också ut att ha klädrester inbakat i betongen. Tusentals klädesplagg var ingrodda i alla husfasader. De stack ut och hängde från sprickor. Nedanför på gatan låg det hundratals olika personliga ägodelar. Plånböcker,

glasögon, klockor smycken och massvis med I-glasögon. Jonas och Lo's Gloria lös i mörkret medan de tog sig över torget till en annan gränd där Jonas klättrade över ett staket. Lo stod och tittade bak på något Jonas inte såg.

"Kom igen nu!" ropade Jonas.

Lo kämpade sig över staketet och landade tungt i vattnet. Jonas öppnade en ståldörr och släppte in Lo först, sedan stängde efter sig. De var säkra. Jonas pustade ut och tittade på Lo irriterat.

"Såg du nått där ute eller?"

"Tror du båten klarar sig?"

"Vad såg du för nått?"

Lo var tyst.

Jonas lutade sig mot väggen i tung andning. Benet värkte och ömmade i sin protes.

"Är du okej?"

Han sträckte på sig med ett grymt. Jonas och Lo följde korridoren till en annan dörr. Jonas tog fram en nyckel, låste upp och pressade upp dörren. Lo klev in först och Jonas stängde efter sig. De hade säkrat en hemtrevlig, lokal matbutik som de gjort till sitt andra hem och rensat på Piloter. De hade elektricitet, rinnande vatten och mat för många månader. Säkerhetsväggen var neddragen permanent. Alla dörrar och fönster var säkrade. Runt om hängde det lysande slingor och tavlor de hittat i staden.

"Jag tar ett varv," sa Jonas och gick för att kolla till stålväggen efter

intrång. Jonas hittade inget misstänksamt. Fönsterna hade inge tecken på inbrott. Lo hängde upp sina blöta regnkläder.

"Det verkar lugnt," sa Jonas och såg hur Lo drog sin poncho över huvudet. "Lo, försiktig med din Gloria."

"Jag vet," väste hon.

"Sitter den ordentligt?"

"Men ja den sitter bra. Sluta fråga hela tiden."

Lo hängde av sig skateboarden på en krok med det tillhörande repet. Hennes skateboard hade nämligen ett rep runt sig så hon kunde ha den på ryggen som en axelväska. Hon gick till soffan, satte sig med en suck och drog upp sitt ritblock.

Jonas fortsatte att inspektera alla väggar och dörrar efter tecken på

intrång. Allt verkade vara som innan. Han tog en sväng mellan de olika gångarna och kollade till alla matvaror. Det dova ljudet från stormen utanför skallrade metallväggen. Jonas gick till kyldisken där han drog fram en flaska sprit. Lutandes mot kylskåpet öppnade han flaskan och tog ett par klunkar.

"Jag hörde det där! Jag hoppas det är läsk!" ropade Lo.

Jonas svarade inte och kände ilskan svärma kroppens alla nerver. Hur kunde han inte ha sätt stormen. De kunde ha dött. Han tog en still klunk ur flaskan.

"Du borde inte dricka!" ropade Lo och reste sig från soffan. "Jonas!?"

Lo ställde sig i samma gång och stirrade med dömande blick.

"Vad gör du?"

"Vad ser det ut som?" sa han och torkade munnen.
Lo gick fram till Jonas och försökte ta flaskan. Det gick inte, Jonas höll upp den bortom hennes räckvidd.
"Jag ska inte dricka mycket."
"Vadå inte mycket? du har redan druckit för mycket." Hon tog flaskan ifrån honom.
"Varför är du så jävla orolig helt plötsligt?"
"Vadå helt plötsligt? Jag är alltid orolig. Du dricker som ett jävla svin."
"Jag har ju sagt att du inte behöver vara orolig."
"Lite svårt att inte vara orolig när du gör som du gör."
Jonas spärrade sina ögon i förvåning och irritation. "Vad fan försöker du

säga? Att jag tabbade mig på båten eller? Att jag inte såg stormen?"

"Det sa jag inte."

"Nej men du antydde det."

"Sätt inte ord i min mun."

"Varför är du så jävla sur för? Vi är ju här nu, precis som du ville."

Lo ställde flaskan på hyllan. "Du sa att du skulle låta mig få mer ansvar. Istället puttar du bort mig vid repen."

"Du måste lära dig."

"Så lär mig! Putta inte bort mig." Lo gjorde ett irriterat ljud. "Du fattar ingenting." Hon gick tillbaka till soffan och startade en film. "Gör vad du vill, jag ska sluta bry mig! Du är så jävla dum i huvudet!" ropade hon.

Jonas bubblade av ilska och tittade på flaskan. En djup lockelse, som en krok i flaskan som ville dra ner honom till

djupet. Han greppade en burk bönor och gick till deras egengjorda kök. Bönorna hällde han i en kastrull som han ställde på elspisen.

"Ska du ha mat?!" ropade Jonas över matbutiken.

Inget svar.

"Då får du laga mat själv!" Han öppnade en burk tomatsås, fräste på med fryst lök och kryddor. Han kokade också sojabönor som han gillade att äta som tilltugg. Ljudet av en västernfilm hördes i bakgrunden. Han velade mellan att sätta sig vid henne eller att ge henne mer utrymme. Maten fräste på och det tog cirka fem minuter innan det var klart. Stekpannan diskade han direkt efter, annars fick han ingen ro.

Oron var alltid hög när de var på ön. Han kände att sin Gloria satt tajt och ordentligt, vilket den gjorde. Han tog sin tallrik och satte sig i samma soffa som Lo.

Hon sneglade på honom. "Vart är flaskan?"

"Hurså?"

Inget svar. Jonas samlade modet att berätta sin tankar för Lo. Men det blev alltid för svårt när det kom till kritan.

"Jag kan ta första skiftet," sa Jonas och åt av sin mat.

Inget svar. Hon bara stirrade på kartan de hittade förut.

"Varför är du så fixerad vid den där kartan?"

Inget svar.

Jonas åt upp det sista från tallriken och reste sig. "Du borde sova. Jag är också trött."

"Så sov då."

"Va?"

"Ja? Sov."

Jonas sög in irritationen och svarade inte. Han gick iväg till andra sidan till köket där han diskade sin tallrik. Hur skulle han be om ursäkt? En ekvation han inte kunde lösa. Gå och säga förlåt lät som en stabil idé i teorin. Men att utföra skulle bli som ett kirurgiskt ingrepp med skakig hand. Han visste hur hennes hormoner var som att gå på tunt glas. Minsta felsteg skulle spräcka hela ytan och väcka en vulkans känslor. I deras mataffär hade de lagrat all mat de hittade i närområdet, de hade också bunkrat med vatten och

andra nödvändigheter av värde. Bredvid köket hade han en dedikerad våffelstation.

I sin desperation av att sluta fred började han göra våfflor av färdig våffelsmet gjort på pulver. När våfflorna var klara gick han tillbaka och satte sig bredvid Lo. Hon satt skräddare med en filt över axlarna. Jonas ställde hennes tallrik på bordet, harklade sig och ställde fram sylten. Lo lutade sig fram till bordet och hällde på sylt. Hon tog sedan tallriken.

"Jag tänkte," sa Jonas och hoppades på att hon skulle nappa.

"Mhm?" mumlade Lo medan hon tuggade, fortfarande en sur blick.

"Jag tänkte att vi kunde dra till den där gallerian."

"Den var ju för farlig."

"Mhm. Men det kommer säkert regna imorron också. Så vi kommer inte kunna åka iväg. Så jag tänkte att vi kunde se om vi ... hittar något i gallerian."

"Hitta vad?"

"Jag vet inte, vill du gå dit eller inte?"

Inget svar.

"Så det var inte ett nej?"

Lo och åt den sista våfflan. "Jag såg en sak där ute."

"Va?"

"På torget. Jag såg en person där."

"En pilot?"

"Men nej, en person."

Jonas skrockade. "Du måste ha sätt fel."

"Nej jag såg någon. Jag såg ljuset från Glorian."

Jonas kände en oro växa, hans uttryck allvarligare. Han tog upp disken. Varför blev han orolig? Glädje borde ha vuxit istället med tanken på en människa till.

"Så ... du har inget att säga eller?" frågade Lo.

"Vad ska jag säga?"

"Men," suckade Lo. "Att det finns andra. Kartan har ringat in Gamla Stan. Det kanske finns överlevare."

"Börja inte med den där jävla kartan igen. Och Gamla Stan? Menar du i Sverige?"

"Nej i Afrika. Vart annars."

"I Sverige? På riktigt?"

"Men ja, vad är det du inte fattar?"

"Ett flygplan störtade ner i Gamla Stan. Och förutom det så finns det inget kvar i Sverige för oss. Alla är döda."

"Det kan inte du veta."

"Vi har inte sett en enda människa på två år. Det är bara vi."

"Jag såg någon. Jag ljuger inte."

"Det bästa vi kan göra är att stanna här. Det varmt. Vi har vår båt och vi kan bo här året om. Hur ska vi klara oss i Sverige?"

"På samma sätt som här?"

"Du vet vilket helvete det är att sova i skift hela tiden."

"Jo men hellre det än att bara leva på båten tills vi dör. Vi måste leta efter folk."

"Det finns inge folk. Vad är det du inte fattar?"

"Men ---"

"Ville du gå till gallerian imorron eller inte?" frågade Jonas med aggressiv ton.

Lo tystnade och stirrade på tv:n med sur blick.
Jonas bar disken till köket. Han diskade allting förhand, sedan ställde det på tork. Känslan var inte bra. En klump i magen växte. han tog ett djupt andetag och kollade så Glorian satt korrekt. Han gick tillbaka till tv hörnan där Lo satt.
"Gå och lägg dig nu," sa Jonas och satte sig i soffan. "Jag väcker dig om tre timmar."
Lo reste sig med en suck och la sig i sängen bakom.
"Va försiktigt med Glorian," sa Jonas.
Inget svar. Jonas fortsatte att titta på filmen som Lo hade satt på. Han sjönk ner i soffan. Det fanns alltid en oro för att hon skulle tappa sin Gloria i

sömnen. Det hade aldrig hänt, men om det hände skulle det vara katastrofalt. Jonas tittade på klockan. Det hade redan gått en timme.

Lo snarkade sovandes på rygg. Jonas reste sig och vandrade mellan butikens alla hyllor, frysdiskar och kylar. Tristessen var övervakad av den närvarande nervositeten. Ett ljud hördes. Jonas öppnade dörren som ledde ut till korridoren. Han följde korridoren till den låsta ståldörren. Han la örat mot det kalla stålet. Ett ljud till hördes, ett skrapande ljud. Jonas var på helspänn. En röst från andra sidan.

"Är det någon där?" frågade rösten. Det var en mans raspiga röst. "Snälla, släpp in mig."

Jonas var tyst.

"Jag har en Gloria. Jag är också utvald."

Jonas sa inte ett ord.

"Jag har sätt er komma och gå. Ni måste ha något riktigt bra där inne."

Ett raspande ljud hördes. "Kom igen. Vill ni att jag ska dö här ute?"

"Du kommer inte dö, då skulle du redan varit död."

Mannen var tyst.

Jonas tänkte igenom om han skulle vara hotfull, saklig eller snäll. Att vara hotfull kanske skulle förarga personen.

"Bor du här i närheten?" frågade Jonas.

"Jag bor lite här och där."

"Vad vill du oss?"

"Jag är hungrig."

"Skitsnack. Du har varit här längre än oss. Vad vill du?"

Det blev tyst.

"Vad vill du?" frågade Jonas mer hotfullt.

Det var första gången han stött på någon med en Gloria sedan de stack iväg med båten. Jonas kände sig irriterad och rädd. Vad ville mannen egentligen?

"Hallå? är du kvar?" frågade Jonas. Inget svar. Med en suck gick han tillbaka till affären och stängde dörren. De var iallafall säkra. Tiden gick långsamt, det var snart dags att väcka Lo. Hon låg i djupsömn. Jonas satte sig på sängen försiktigt och tittade på Lo. Väckarklockan ringde, Lo öppnade sina ögon och sträckte på sig.

"Redan?" sa Lo och satte sig i sängen.

"Mhm."

"Kan jag inte sova längre?"

"Jag behöver också sova."

"Kan inte du bara lägga dig också?"

"Nej."

Lo suckade och grymtade när hon ställde sig upp. "Inget har hänt som vanligt antar jag."

"Stormen är fortfarande igång. Verkar som vi kommer behöva vara kvar här imorron också."

"Men vi kommer kunna gå till gallerian fortfarande väl? Du lovade."

"Mhm."

"Dåså. Gå och lägg dig så kan vi får den här natten överstökad."

Jonas satte sig i sängen, tog av sig protesbenet och lutade det mot sängen. "Sitt inte bara i soffan och glo film, då kommer du bara somna."

Lo släpade sina fötter och satte sig i soffan. "Sov istället."

"Jag är seriös."

"Har jag någonsin somnat?"

"Ja."

"Nej jag blundade bara den gången. Jag sov aldrig. Sov nu, tiden går." Jonas drog ett djupt andetag och slöt sina ögon. De tre timmarna han fick sova gick snabbare än någonsin. Det kändes som han precis hann blundat innan väckarklockan lät. Han satte sig, drog på sig sin hoodie, skruvade på sig protesbenet. På protesbenet såg han ett hjärta inristat som han inte sätt innan. Har det alltid varit där? Jonas var för trött för att dra några slutsatser.

"Okej, ska vi dra och spana in gallerian?" frågade Jonas och reste sig från sängen. Inget svar. Hjärtat

bankade snabbare. "Lo?" Han gick till soffan och såg hur hon satt stilla.
"Lo?"
Han såg att hon hade somnat.
"Lo!" sa han högre och skakade på henne.
"Ah, jag är vaken."
"Jag sa ju att du inte skulle sitta å glo på tv. Tänk om jag skulle tappat min Gloria."
"Men du gjorde ju inte det, eller hur. Den ramlar inte av så enkelt. Plus, nu är vi båda utvilade."
Jonas kände sig frustrerad, men mest skrämd, vilket han också blev arg utav.
"Tejpa fast skiten om du är så orolig."
"Vi kan inte täcka Glorian med något. Vi vet inte hur det påverkar signalen."

Lo reste sig från soffan och härmade Jonas med förlöjligad röst.

"Jag är seriös, Lo.

"Så ska vi ta med vagnen?"

"Jag är allvarlig. Du får inte somna när jag sover."

"Okej!"

"Fattar du på riktigt eller?"

"Jag fattar. Skulle vi ta med oss vagnen?"

Jonas tittade sig omkring och suckade. "Jo, det är nog bäst. Vi behöver lite verktyg med oss om det finns låsta dörrar."

Lo gick iväg och hämtade vagnen som hon packade med nödvändiga verktyg och snacks. Det var en modifierad, ombyggd kundvagn med större täck och stadigare ramar. Den kunde enkelt rulla över ojämn terräng och glas. Lo

tog på sig sin skateboard på ryggen, sin regnponcho och snabba skor. Jonas gjorde detsamma. Regnet och mullret från åskan hördes från utsidan. Jonas tänkte på den okända mannen och kände oro. Men han hade lovat Lo.

"Lo, är vagnen klar?"

"Ja."

Jonas packade ner en pistol som han dolde under tröjan. Han mötte Lo vid ståldörren.

"Redo?" frågade Jonas och greppade en portabel frysbox.

"Ja?"

"Bara kollar." Jonas öppnade dörren och såg hur regnet piskade ner med hårda vindar. "Jag går först."

"Jag vet."

Joel gick ut först och kände regnet svepa om honom. Regnponchon fladdrade i den stormiga vinden. Lo rullade ut vagnen som hade ett regnskynke fastspänt ovanpå sig för att skydda verktygen.

De gick ut ur gränden tills de kom ut på en bredare shoppinggata som ledde rakt fram genom vad som innan skulle ha varit en myllrande, folktät centralgata.

Elen i staden var fortfarande igång. Neonskyltarnas ljus skar genom regnet och lös upp vattenpölarna. Jonas kände på sin Gloria.

"Den sitter fast. Du behöver inte känna varannan minut."

De fortsatte vidare längst gatan. Piloterna var obrydda och gick mest

runt som blinda, döva varelser från en förgången värld.

"Tror du dem har minnen?" frågade Lo.

"Vi måste ta oss till gallerian."

"Undrar varför dem blev sådär."

Jonas svarade inte.

"Varför försvann dem inte som alla andra."

"Hur fan ska jag veta, Lo. Ser jag ut som Wikipedia eller?"

"Varför är du så stressad då?"

Jonas svarade inte medan han tittade sig omkring nervöst.

"Såg du också den andra med Glorian?"

"Vad snackar du om?" Jonas pekade. "Där är ingången."

De stannade utanför gallerians stora neonskylt som visade ingången.

"Redo?" frågade Jonas. "Är det för många här inne så sticker vi."
Jonas gick in först, dörrarna öppnade sig. En lugn, typisk galleriamusik spelades. Alla affärer var tända, allt fungerande. Allt var som vanligt. Polerade räcken och blanka golv. Gallerian hade som en motorväg som skar rakt igenom med affärer på varje sida. Det var en modern inredning med vita toner i kontrast med färgstarka, geometriska konstverk som hängde i taket. Det kunde nästan ses som normalt förutom alla kläder som var invävda i väggarna. Tusentals kläder med deras personliga föremål på golvet.

"Jag ställer vagnen här vid entrén. Gå inte för långt bort. Ser du en Pilot så spring hit till entrén."

Lo hade redan börjat gå iväg.

"Vi kom överens om att du skulle lyssna!" ropade han efter Lo.

"Jag lyssnar!" ropade hon tillbaka. Jonas lade handen på sin pistol för att försäkra sig om att den var kvar. Oron steg. Var den mystiska mannen i närheten? Jonas följde Lo på håll och vandrade långsamt för att inte vara för nära henne. Hon hatade när han var för nära inpå hennes personliga utrymme.

Hon förtjänade egentid. Men han kunde inte heller intala sig själv att hon var helt utom räckhåll för fara. Han var konstant orolig, det var en känsla han fick lära känna väl. Det enda som betydde något nu var att han höll sitt löfte och att hon skulle få just sin

egentid. Han fick helt enkelt bara övervaka.

Väggarna var beklädda med stora skärmar som visade reklam på underkläder. Nätta, storbystade kvinnor som visade upp sig i underliga poseringar i stolar. Allt var ett kalkylerat, vinstdrivet mönster alla var offer för.

Han såg hur Lo stod och tittade på samma reklamer längre bort. Jonas gömde sig bakom en vägg och såg hur Lo fortsatte in i en den klädaffär reklamerna hänvisade till. Jonas följde på håll och tittade fram bakom ett hörn. Han såg hur Lo tittade sig omkring inne i den färggranna affären med storbystade skyltdockor vid varje klädstation. Han såg också hur Lo

tittade sig omkring som om hon ville försäkra sig att ingen såg henne.

När han såg hur Lo förstod att ingen tittade på henne fortsatte hon att titta vidare.Hon drog sin hand över alla kläder i hyllorna och tittade sig i spegeln. Hon ställde sig vid en av skyltdockorna och konverserade med den. Hon skakade hand med dem, introducerade sig och skrattade som om att en skyltdocka drog ett roligt skämt. Lo fortsatte att titta på kläder och prata med de olika skyltdockorna runt om i butiken.

Hon drog fram ett klädesplagg som hon visade för skyltdockan. Hon skrattade och gestikulerade. Jonas tittade ner i golvet och förstod. Allt var så självklart vad som behövdes göras. Det var deprimerande och ledsamt att

se Lo i ett såpass degraderat tillstånd. Hennes ensamhet blev en smärta han inte stod ut med. Han reste sig och gick tillbaka en affär som låg varmt om hjärtat. Det var en hobbyaffär präglad av brädspel, spelfigurer, serietidningar och barndomsminnen.

Inne i affären hittade han en upplaga av serietidningen Volt. Nostalgiska känslor ankrade sig djupt när han såg alla serietidningar och Warhammerlådor. Han greppade några Warhammerlådor i en påse och en bunt serietidningar som han bar tillbaka till vagnen.

En bit bort såg han en mataffär han gick in i. Inne i den Tomma affären var hyllorna fulla med förpackningar med ruttet kött i. Kyldiskarna var frontade med rader av mejeriprodukter ingen

någonsin kunde äta eller dricka. De var fördärvade av tiden. Trasiga kläder var integrerade med hyllorna och väggarna. Alla människor hade försvunnit. Det var det Jonas tänkte. Alla hade försvunnit in i väggarna. Tanken skrämde honom.

Han gick till frysdisken med sin bärbara frysbox och fyllde på den med djupfrusen fisk och oxkött. Sedan gick han och plockade på sig beef jerkey. Det var en mediterande känsla att gå in i en tom mataffär utan folk som stirrade på honom. Att kunna vandra längst gångarna utan att behöva trängas med överviktiga gubbar eller ängsliga tonåringar. Det enda som hördes var bakgrundsmusiken. Dock tanken på att färska matvaror aldrig

skulle produceras längre var deprimerande.

Aldrig färsk mjölk eller smör skulle bli sanning igen. Endast frysta smörkuber som smakade som om de vore utblandade med vägkantssnö. Efter cirka tjugo minuter såg han hur Lo kom gåendes med ett flertal kassar i händerna.

"Hitta du något?"

"Ja, klart. Det ser du väl." Lo lastade vagnen med klädkassarna.

"Vi behöver dra oss tillbaka. Ser ut som stormen börjar avta," sa Jonas och såg att de mörka molnen hade börjat spricka upp och gav vika för blå himmel.

"Är du fortfarande arg på mig?" frågade Jonas.

Lo svarade inte.

"Jag tog dig ju hit, inte sant? Jag hittade till och med serietidningar."

"Skulle vi inte gå tillbaka?"

Jonas suckade och tappade en serietidning. Han böjde sig för att plocka upp den.

"Varför har du en pistol med dig?"

Jonas blundade hårt och svor inombords. "Lika bra att vara säker."

"Skjuta Piloter hjälper ju inte. Det vet du redan."

"Mhm." Jonas fick smått panik men var lugn på utsidan. "Vi har en del att packa, vi måste dra oss tillbaka nu."

"Varför tror du inte på mig?"

"Om vad?"

"Om personen jag såg förut. Och kartan. Är du inte ens lite nyfiken?"

"Börja inte igen med den där jävla kartan, Lo. Vi tar oss tillbaka, packar

och drar med båten igen. Jag vill inte vara kvar här längre än nödvändigt och jag pallar inte sova i skift."

"Vi kan båda sova vet du."

"Lo," sa Jonas med grövre ton för att markera. Jonas packade vagnen och rullade ut den på gatan. Lo följde. De gick genom regnet med vagnen längst gatan tills de kom tillbaka till gränden. Jonas öppnade dörren snabbt och tittade sig omkring. Lo körde in vagnen och Jonas stängde dörren bakom dem. Han kände Lo's blick i nacken.

"Kör in vagnen sålänge, jag kommer strax."

Lo körde vagnen vidare genom nästa dörr in till mataffären och parkerade den längre in. När Lo var utom synhåll pustade han ut lutade sig mot väggen.

Stressen var fortfarande i kroppen, men han visste att den okända mannen var kvar någonstans. Han blickade på pistolen och mindes all misär han skapat för andra. Efter några minuter av djupa andetag gick han in i mataffären och stängde dörren efter sig.

Lo stod och packade upp alla saker från vagnen. Jonas såg hennes missnöje. Hennes blick var sträng och frånvarande på samma gång. Tiden de spenderat tillsammans var ansträngt ända från start. Sedan att behöva se henne leva i en förgången värld gjorde honom ledsen. Han hade redan levt ett liv som hon aldrig skulle få uppleva. Jonas stod på avstånd och visste inte hur han skulle förklara sig. Han skulle nog aldrig kunna förklara sig. Rädslan

var cementerad, rotad. Modet var ruinerat av insikten att Lo skulle börja hata honom och att hon aldrig skulle få ett liv värt att leva. Jonas ställde sig vid vagnen och hjälpte henne packa upp.

"Hittade du något?" frågade Jonas och såg massa kläder och olika hårfärgsförpackningar.

Till en början svarade hon inte. Hon sneglade på honom för en kort sekund.

"Varför hade du en pistol med dig?" Jonas suckade.

Lo vände sig mot honom. "Varför hade du en pistol, pappa? Seriöst."

"Jag vet inte, bra att ha antar jag."

"Du har sagt hela tiden att vi inte behöver skjutvapen, att dem är en

större fara för oss själva. Jag vet att du ljuger."
Jonas undvek hennes arga blick och harklade sig. "Jag såg någon."
"Vad menar du?"
"Ja jag såg någon. Jag pratade med någon."
"En människa?"
"Ja."
Lo slängde ner en förpackning frustrerat. "Jag sa ju att jag såg någon. Varför litade du inte på mig jävla gubbjävel."
Jonas svarade inte. Skammen var tillräcklig.
"Hur kunde du prata med honom?"
"Va?"
"Såg du honom?"
"Nej jag hörde han på andra sidan dörren"

"Vart var jag då?"

"Du sov."

"Men!" Hon suckade. "Varför sa du inget?"

"Jag ville inte ---"

"Men seriöst. Alltså jag fattar inte varför vi kan följa kartan? Vi båda vet ju att det finns överlevare. Och vad är oddsen att vi hittar en karta med just Sverige och Gamla Stan inringat. Vad fan är oddsen? Vi har ju fan en skyldighet att iallafall försöka. Vi kanske kan stoppa Signalen. Men nej, vi ska vi bo på en jävla båt tills vi ---"

"Jaaaaa," avbröt Jonas.

Lo tystnade med ögonbrynen hoptryckta. "Vad?"

Jonas suckade. "Vi ska följa den där jävla kartan." Han pausade. "Du har rätt. Vi borde undersöka. Vi kanske

hittar något där. Och om det verkligen finns något viktigt i Gamla Stan sääää ... borde vi iallafall ge det ett försök."
Lo stirrade på Jonas. "Driver du med mig?"
"Nej. Vi borde se vart kartan leder. Vi fick ju nycklar också, dem kanske har en betydelse. Dem kanske leder till något viktigt."
Lo slängde sig på Jonas med en kram. Jonas tittade upp i taket med en bekymrad blick. Lo kramade hårt och Jonas drog bort henne.
"Lo, lyssna. Lyssna på mig," sa han och bände bort hennes händer. "Lyssna. Om vi ska åka tillbaka till Sverige måste du göra som jag säger. Fattar du?"
Lo nickade. "Jag lovar."

"Om det finns överlevare kvar där så måste vi vara försiktiga."

"Vad snackar du om? Dem är ju bara rädda och vill hitta andra, precis som vi."

"Det vet vi inte. Vi kan inte spekulera."

Jonas lutade sig mot en hylla med armarna i kors. Tankarna snurrade. Hade han gjort rätt i att vika in för hennes nyfikenhet om kartan? Han ville verkligen inte tillbaka till Sverige, men han ville inte heller se Lo tyna bort i ett liv som han ville att hon skulle leva. Han visste att hon skulle ruttna bort om de levde endast på hans villkor.

"Hur kunde du prata med honom ens? Han utanför dörren du snackade om."

"Va?"

"Snackade han engelska?"

"Nej?"

"Precis. Så han snackade Spanska."

"Nej? Han pratade Svenska."

"Jag tvivlar på att du pratade med en annan svensk."

Jonas stod i tankar för en stund.

"Hur mår du idag?" sa Lo. "Du förstod vad jag sa väl?"

"Ja? Varför skulle jag inte förstå?"

"För du kan inte ett skvatt franska."

"Franska? Vad menar du?"

"Ja? Jag frågade hur du mådde på franska."

"Jag fattar inte?"

"Men! Är du dum eller? Våra Glorias kan översätta språk tydligen. Om du hör någon prata ett annat språk så översätts det till Svenska.

Jonas kände hur polletten landade.
"Hm. Jäklar."
"Det är ju sjukt coolt ju!"
"Antar det."
"Men vad ville han då?"
"Jag vet inte."
"Sa han inte vad han ville?"
"Nej."
"Okej?"
"Jag fick en dålig vibb av honom."
"En dålig vibb?" Hon skrockade.
"Okej?"
"Lo. Vi kan inte öppna våra armar för vem som helst. Bara låt han va, släpp honom, okej?"
Lo nickade lätt.
"Jag är seriös. Ska vi iväg på din skattkarteresa måste du lyssna på mig."

"Okej. Vad som helst. Jag håller på dö av tristess på den där jävla båten."
Jonas svarade inte. Han kände sig bunden av sitt avtal med Lo. Om det var rätt val visste han inte. Men han kände sig tvungen att ta det valet. Det fanns inga alternativ.

"Men det här måste ju firas för fan," sa Lo och drog fram ett par förpackningar av hårfärg.
Jonas tittade frågandes på henne. "Ska du färga håret?"

"Ja? Som en nystart i vårt liv."
Jonas kände sig glad över hennes nyfunna entusiasm, men samtidigt orolig över mannen vars agenda var okänd. Jonas ville inte punktera hennes energi så han valde att svepas med i det. Det kunde få bli hennes dag.

"Oroa dig inte över den där snubben, pappa. Han vill säkert bara träffa en annan människa. Han är säkert bara ensam."

"Mhm. Men Lo ---"

"Kom." Lo drog med Jonas till badrummet. "Jag behöver din hjälp."

"Med vadå?"

"Färga mitt hår. Jag kommer inte se där bak så du kommer behöva hjälpa mig."

"Okej?" Jonas hade aldrig hjälpt någon med att färga håret förr. Han hade bara hört historier om släckta ambitioner och trasiga speglar. Med det i tankarna blev han nervös. Han lät det ta över så han kunde släppa oron över den mystiska mannen. Han försökte istället vara närvarande i

stunden. Lo drog fram förpackningarna och gav Jonas ett par plasthandskar.

"Så hur ska jag göra?"

Lo klämde ut färg i hans händer. "Gnugga in det här i mitt hår."

"Är du säker?"

"Bara gör det."

"Är det permanent?"

"Men nej."

Jonas smetade in färgen i hennes hår.

"Sandra skulle ha blivit skitsur om hon såg det här," sa Jonas.

"Det är bara lila. Finns värre färger. Fortsätt gnugga in det. Var noga."

Jonas fortsatte att gnugga in färgen. Det var så mycket han ville säga till henne men inte vågade. Allt han såg var hur glad hon verkade vara. Hennes lycka gav honom hopp. Innerst inne visste han vilket skitliv de levde, men

han kunde inte svika Sandras sista önskan. Inget skulle få hända Lo. Jonas kände sig vid liv på grund av henne. Hon höll hans själ intakt. Han var en bättre man tack vare henne. Det var så mycket han ville säga. Men han kunde inte låta henne bli en rebell och lämna honom. Förhoppningsvis skulle denna lilla piratjakt ge henne ny energi.

"Okej. Nu ska det sitta i en halvtimme ungefär."

"Alright," sa Jonas och slängde handskarna. "Ska jag laga något käk?"

"Ah visst."

"Jag hittade ju nya volymer av Volt också."

"Juste."

"Mhm, de ligger i vagnen."

Lo sprang iväg rotade i vagnen. Jonas log och gick till köket. Tankarna graviterade tillbaka till oron kring mannen. Vad ville han? Det störde Jonas till en sådan nivå där han ville gå ut och hitta honom.

Jonas ställde sig vid köket och drog fram de ingredienser han behövde och fräste igång krubbet. Det blev pasta med tomatsås och ost, en rätt Lo gillade. Han visste att hon inte skulle äta om han mixtrade för mycket. Hon gillade mat som var okomplicerad och igenkännbar. Om Jonas spexade för mycket och laga ny mat så blev hon oftast besviken och inte åt, vilket ledde till hennes nergraderade humör. Därmed hade han lärt sig en lista med olika maträtter han var säker på att hon gillade.

Trots att de levde i en förgången värld lyckades hon fortfarande vara kräsen med mat, vilket förbluffade honom. Maten var färdig och han gick med tallrikarna till deras soffhörn.

"Här," sa han och gav Lo sin tallrik och satte sig i soffan bredvid henne. "Fyfan vad skönt å sitta ner."

"Pasta?"

"Yes. A la pasta la catré," sa Jonas med en dålig italiensk imitation.

Lo skrockade. "Italienarna skulle vara stolta över dig."

Jonas lutade sig tillbaka. "Vi kommer behöva stanna här inatt också."

"Sova i skift antar jag?"

"Mhm."

"Men sen drar vi väl?"

"Visa kartan igen."

Lo drog fram kartan och la den på bordet.
Jonas studerade den. "Det ser ut som Gamla Stan är målet."
"Öhh, Dahh?"
"När vi kommer fram kommer vi först ta oss tillbaka till vårt gamla place."
"Absolut. Låter som en bra plan."
"Mhm." Jonas studerade kartan och såg konstiga markeringar och ord. "Vad betyder det där?" Jonas pekade på kartan.
Lo tittade närmre. "Det står, endast den som har nycklarna kan öppna dörren till evigheten, fast på Spanska."
Lo tittade på Jonas. "Han försökte kanske ta sig dit men misslyckades?"
"Men varför Gamla Stan? Varför Sverige av alla länder?"

"Vet inte. Han verkade vilja dit iallafall. Det verkar viktigt."

"Kanske."

"Oroa dig inte," sa Lo med en upplyftande ton. "Jag kommer lyssna. Vi kommer vara säkra. Vi har klarat oss såhär länge utan problem. Vi undviker Piloterna och letar efter ... någon dörr."

"Precis. Vad ska vi ens leta efter?"

"Det står att vi ska hitta en plats där blod möter vatten."

"Blod möter vatten? Okej? Det kan vara vart som helst. Är det ledtråden?"

"Vi har tid på oss att fundera. Han dog för att följa kartan. Han skulle säkert till kusten för att hitta en båt för att ta sig dit."

"Mhm." Jonas kände fortfarande oro över resan hem igen. Hem till en plats

där mörka moln av skam befann sig. Moln han inte kunde bli av med.

"Stöter vi på andra måste vi vara försiktiga."

"Varför tror du att alla är onda hela tiden. Titta bara på dig. Du har ju ändrat dig."

Jonas kände ett svart hål formas inom sig själv. Skulle de verkligen åka tillbaka till Sverige. Alla fibrer i hans kropp sa åt honom att stanna kvar, att inte återvända. De var åtminstone säkra på båten. Men de kunde inte heller leva sitt liv på det viset. Tankarna var i strid med varandra.

"Lo, jag vet inte om det är en bra idé att vi åker tillbaka."

"Varför inte? Det kan inte vara en slump att vi hittade den där lådan med en karta och nycklar i."

"Så vad menar du? Att det var ödet?"

"Ja vad annars?"

"Jag tror inte på ödet."

"Men du tror inte på nånting."

Jonas Höll med om att det var märkligt att de hittade den lådan med en karta som pekade dem tillbaka till Sverige, och till Gamla Stan specifikt. Känslan var mörk och molande. Han mådde illa.

Lo åt upp maten och ställde tallriken på bordet. "Jag har en idé."

Jonas tittade på Lo. "Okej?"

Lo tittade på Jonas i tystnad med ett litet leende.

"Tänker du berätta eller?"

"Det är inget stort." Hon drog fram en tatueringsmaskin.

Jonas rynkade ögonbrynen. "Vad tänkte du med den?"
"Kan inte du göra en tatuering på mig?"
Jonas ögonbryn höjdes. "Tatuering?"
"Ja? Jag tänkte att jag får göra en på dig, och du en på mig. Du har ju hur många som helst, vad skadar en till. Som en nystart på vårt äventyr."
"Dom jag har är gjorda av proffs."
"En snubbe med nål i fängelset är inget proffs."
"Han hade mer än en nål."
"Men Du fattar vad jag menar."
Jonas tog ett djupare andetag och tänkte över det i några sekunder.
"Okej. Men vet du ens vad du vill ha?"
"Jag tror det."
"Tror?"

"Ja, alltså jag vet nog vad jag vill ha. Alltså det är mycket jag vill ha. Det är svårare att välja plats."

"Jo. Det är svårt. Så vad vill du ha?"

"Jag skulle vilja ha en dödskalle. En som är gjord av dig."

"Av mig?" Jonas skrockade. "Okej? Du vet väl att det gör ont?"

"Jag är ingen tönt."

"Alright."

"Så var det ett ja? Kom igen, världen har gått under. Det finns inte direkt några föräldrar som kommer titta snett på dig."

Jonas kände sig både glad, stolt och lite orolig på samma gång. Men det var också ett tillfälle han kunde ha något gemensamt med henne, att få en djupare relation.

"Det får bli något relativt enkel isåfall."

Lo's ansikte sken upp av glädje. "Ska jag eller du börja?"

"Du kan börja, annars kommer du vara öm när du gör den på mig."

Jonas tog av sig sin tröja och T-shirt. Lo såg alla hans tatueringar på överkroppen och armarna. Det var en mängd olika tatueringar av kors, änglar, demoner, fyrtorn, kompasser, siffror, namn med mera.

"Vad vill du ha?" frågade Lo.

Jonas pekade på sitt vänstra bröst. "Jag har en plats ledig där du kan göra en dödskalle. En sån du ritade häromdagen."

"Gillade du den?"

"Den va skitful."

Lo slog Jonas på armen.

"Den var ... medelmåttig."
Lo höll upp sin näve.
"Okej, den var skitfin."
"Den var cool. Dödskallar är inte fina."
Lo tog fram en penna och ritade på hans bröst hur designen skulle se ut. Hon visade med en spegel. "Nöjd?"
Jonas var tyst. Lo höll upp sin näve.
"Ja ja. Kör igång bara, den är skitcool."
Lo satte sig närmre Jonas och startade igång maskinen. "Är du redo?"
Jonas nickade.
"Är du rädd."
"Men kör någon gång."
Lo tatuerade Jonas bröst. Hon började med linjerna.

"Du måste torka bort bläcket och blodet," klagade Jonas och torkade. Lo slog bort hans hand.

"Jag kan göra själv. Sitt och håll käft."

"Du ser ju inget annars." Jonas torkade bröstet.

"Men, seriöst? Ska jag tatuera dig eller vill du tatuera dig själv?"

"Har jag ett val?"

"Nej," sa Lo och fortsatte. Hon tatuerade och torkade bort allt blod och bläck i omgångar. Det tog inte mer än tjugo minuter innan dödskallen var klar. Det var en enkel design av en arg dödskalle med två svärd under sig. Som på en typisk piratflagga.

"Klart." Hon smorde in med salva. Jonas reste sig, tittade sig i spegeln och nickade.

"Inget att säga?" frågade Lo med armarna i kors.

"Den ser bra ut."

"Bra? Det är ju skitbra för fan. Första gången jag tatuerar och den ser bättre ut än många andra du har."

"Okej, nu ska vi inte överdriva."

"Vad? Jag har talang. Erkänn."
Jonas satte sig i soffan. "Okej, din tur. vart vill du ha den?"
Lo tänkte.

"Vill du att folk ska kunna se den enkelt eller vill du att den ska vara dold?"

"Jag vill att folk ska kunna se den relativt enkelt. Alltså jag vill inte behöva vara naken för att någon ska kunna se den."

"Jag fattar. Vad sägs som axeln, eller skuldran."

Lo stod och tänkte.

"Handen vill jag ha den."

"Handen? Är du säker?"

"Men alltså," suckade Lo. "Vem ska ens säga nåtт?"

Jonas ryckte på axlarna. "Alright, klaga inte om du ångrar dig."

"Jag kommer inte klaga."

"Du kommer klaga."

"Men nej."

"Fram med handen."

Lo la fram sin högra hand på bordet. Jonas satte sig i position och tatuerade.

"Still nu," sa Jonas och försökte göra så rakt han kunde. "Still sa jag."

"Men det gör ont."

"Men vad fan trodde du?"

Lo bet ihop och höll handen still.

"Tänk på något bra minne eller nått. Och titta inte. Du får se när den är klar."

Lo satte på TV:n och en film med den andra handen. En västernfilm som pågick i cirka en timme innan Jonas harklade sig.

"Okej, den är klar nu."

Lo tittade och rynkade sina ögonbryn. "Vad är det här?"

"En dödskalle. Du sa att jag skulle göra min egen design."

"Men det här är ju en ... gullig dödskalle. Jag ville ju ha en cool och häftig dödskalle, som du har."

"Du var aldrig specifik."

Lo suckade.

"Så blir det när man inte är specifik. Och nu sitter den där för evigt."

"Men seriöst."

"Den passar dig. För evigt."

"Den är ju söt. Jag är inte söt." Jonas reste sig med en grymt. Han klädde på sig sin motorcykelklubbströja. "Jag kan ta första passet om du har lust att slagga."

"Är du inte rädd för den där okända mannen då? Jag kanske kan visa min läskiga dödskalletatuering och skrämma bort honom."

"Gå och lägg dig, Lo."

"Jag måste duscha håret först." Lo gick till badrummet och stängde dörren. Jonas satte sig i soffan och hörde ett argsint skrik.

"Vad?!" ropade Jonas.

"Mitt jävla hår!" ropade hon tillbaka.¨

"Vad är det med ditt hår?!"

Hon öppnade dörren med illsint blick. "Kolla." Hon höll upp förpackningen. "Mörklila står det. Det här är sjukt ljust, och det är inte alls samma ton som på bilden." Hon slängde paketet i väggen. "Jävla horfärg!"

"Du borde gå och lägga dig."

Lo suckade och hämtade ett godispaket som hon tog till sängen.

"Du kommer inte somna om du käkar godis."

Lo lade sig i sängen, tog på sig sin ögonmask och öronproppar. Jonas sänkte volymen på filmen och sjönk ner bekvämt i soffan. Tankarna fick fripassage rakt genom utan motstånd.

Allt han var rädd för spelades upp. Han försökte sluta fred med tanken om döden och även hennes död. Det var något som plågade honom varje natt.

Dödens långa lie. Filmen tog slut, han stängde av TV:n och satt kvar i mörkret ett tag. Lo's djupa andetag hördes vilket gav honom ett lugn. Rastlösheten var något han trodde skulle spela en större roll i den nya världen.

Till hans förvåning var han mer rofylld än innan. Dock var stressen för deras resa bultande. Allt han ville var att de skulle bo på båten. Men han visste också att det inte var en framtid värd att leva för.

Att bo på en båt för evigt tills döden kom var en god tanke, för honom personligen. Men han hade mer ansvar än sitt eget behov. Lo's behov stod före. Tanken att behöva utsätta henne för fara var olidligt, dock visste han att Lo skulle hata honom om han tvingade

henne till ett liv av tristess. Ett liv utan äventyr i säkerhet.

Under nattens timmar tog han chansen att packa all mat han kunde i väskor och kundvagnar, samt deras egengjorda vagn. Det viktigaste de behövde var just mat och vatten. Han räknade att maten skulle räcka ungefär i tre månader, vilket var mer än nödvändigt. Ransonering skulle också behöva göras.

Han tittade på klockan, det var redan morgon och solens tidiga ljus lös in genom de igenspikade fönsterna. Timmarna passerade förbi obemärkt. Lo sov fortfarande. Han gick fram till sängkanten och väckte henne.

"Ja ja, jag är vaken," sa Lo och satte sig i sängen. "Vänta, vad är klockan."

Lo tittade på klockan. "Har du inte sovit något?"

"Hur känns håret?"

"Fråga inte."

"Hur känns handen då?"

Lo muttrade, reste sig och drog på sig sina kläder. "Ska vi packa eller?"

"Det mesta är redan packat. Ta med det du vill ha innan vi sticker."

Lo gick in i affären och greppade olika matprodukter. Mestadels godis, burkmat och torkat kött. Jonas klädde upp sig allt han tycktes behöva. En stor ryggsäck packade han med nödvändigheter.

"Alright, vi drar. Är du säker på att du vill göra det här?" Jonas kände fortfarande en djup oro för resan och hoppades på att hon skulle ändra sig.

"Ja. Hundra procent. Det kommer va bra för oss båda att få se världen lite." Han kände av hennes radioaktiva positivitet som ett läckande kärnkraftverk. Det smittades nästan av sig på honom själv. Dock hade han ett blybelaggt skal som skyddade honom från starka känslor. Ett sinne där ytterst få ljusglimtar tog sig igenom. Han såg världen i fattiga färger och skalor, allt var utspätt. Smaker blev smaklösa. Sig själv såg han ännu lägre. Men med Lo i sitt liv fick han återigen smaker tillbaka och såg världen i varmare färger.

De rullade ut alla vagnar och ställde dem på vägen utanför. Han låste dörren och tog ett djupt andetag innan han drog ut nyckeln. Tillsammans knöt de fast alla vagnar i varandra tills de liknade ett godståg.

"Redo?"

"Redo."

Jonas drog från längst fram och Lo såg till att inga vagnar välte. Lite längre bort på trottoaren gick det ett par Piloter. Det var ett bilvrak som smält samman med ett dussin människor till en vriden hög av svampigt, svullet kött och rostig metall.

Bilmonstret drog sig fram med hjälp av fyra deformerade armar och massa avskalade ben som hängde efter. Morgonsolen starka ljus sken över de blöta gatorna och de såg solpanelerna rikta sig mot ljuset. Soltornen stack upp över hustaken och staden levde kvar som om inget hänt tack vare den självförsörjande, elektriska infrastrukturen. De rullade vagnarna över de tomma gatorna tills de kom till

hamnen där alla hundratals containrar stod i sin stolthet.

"Där är hon," sa Jonas med lättnad och såg hur båten överlevt stormen."Ser ut som hon klarade sig." De drog vagnarna över den släta betongen där enorma fartyg stod dockade. Det fanns en avsaknad, ett tomt skal av vad som kunde ha varit. Längst med containrarna stod det dussintals Piloter, människor som smält samman sina huvuden med metallen.

Deras huvuden hade fläkts ut som platta blommor längst metallen. Tusentals vener och som ådror spred sig åt alla håll. Kropparna stod som urladdade robotar i en L-vinklad position. Det var en mäktig känsla att stå på en övergiven hamn på det sättet.

Det var spöklikt med att vara omgiven av tusentals ton av rått stål, ståtliga skepp och båtar som en gång i tiden hade sina kaptener. Jonas tänkte ofta tillbaka på tiden innan Signalen med disträ och förakt. Han trivdes i den nya världen.

Det var en simplare värld att navigera i. De lastade ur alla vagnar och bar godset till båten där de fyllde skafferier, skåp och skrymslen tills det var fullt. De bar in de sista varorna från vagnarna och ställde de i vardagsrummet. De satte sig tungt i soffan och pustade ut. Jonas kände sig orolig, men ville inte visa det för mycket. Han visste att hon annars skulle föröka övertala honom igen. Det var rätt sak att göra. Det var tankar han tvingade på sig själv.

"Är du säker på att du vill göra det här?" frågade Jonas.

"Jag är säker. Allt är bättre än den här båten."

"Är båten verkligen så illa?"

"Ja."

"Vi kommer inte kunna ta av oss våra Glorias om vi åker tillbaka vet du."

"Det gör mig inget. Jag märker knappt att den är på."

Jonas va fortfarande i ett tillstånd av djup oro.

"Tänk om kartan bara är ett skämt. Vi har ingen aning om vad det är för karta."

Lo pekade på ritningar på kartans baksida. "Vad ser det här ut som för dig?"

Jonas tittade noggrannare. "En signal?"

"Det kanske bara är någons arbete. En ny mast som skulle sättas upp i Gamla Stan."

"Och nycklarna då? Och ledtrådarna?"

Jonas tänkte i tystnad.

"Precis," sa Lo. "Vi måste göra det här, pappa. Om det här är en chans för oss att stoppa signalen så ---"

"Vi har ingen aning om vad det här är."

"Nej men du har lovat att vi ska testa."

"Om det inte leder någonvart så åker vi tillbaka."

Lo såg inte glad ut.

"Lo."

"Ja ja."

"Hittar vi ingenting åker vi tillbaka hit till Palmas. Okej?"

"Jag har redan sagt ja," väste Lo och suckade.
Jonas andades ut tungt och tänkte på Sverige och hur kallt det skulle var där.
"Tänk om vi hittar svaret på allting," sa Lo med hoppfullhet i rösten.
"Jag skulle inte hoppas för mycket, Lo."
"Varför inte? Det här är ju det mest intressanta som hänt på flera år. Jorden har gått under och vi får bli dem som kan lösa mysteriet."
"Det här är inget mysterium. Vi vet inte ens om det är en signal. Det kan vara vad som helst. Vi vet ingenting, Lo," sa Jonas och försökte att inte låta för upprörd och arg.
Lo svarade inte, hon bara sjönk ner i soffan med en suck.
"Men vi ska åka väl?" frågade hon.

"Mhm." Jonas ångrade sitt beslut. Men han skulle nog ångra sig mer om Lo tog sitt liv på grund av honom, då skulle han vara helt själv, och att vara helst själv gjorde honom mer nervös än något annat. Jonas la upp fötterna på bordet.

"Vi borde packa upp allting," sa Jonas.

"Upp med händerna," hördes en röst säga hotfullt. En lång, bredaxlad man klev fram bakom en vägg med en pistol riktad mot dem. Mannen var klädd i en djup huva som dolde den svarta masken i skuggor.

"Upp med händerna."

Jonas och Lo höll upp sina händer. Mannen gick fram och tog pistolen från Jonas.

Kapitel 4. Signalen.

"Jonas! kommer du eller?!" Ropade Lo från vardagsrummet.

"Ja!" ropade Jonas från det julpyntade köket. Doften av billig glögg och pepparkakor fyllde luften. Billiga pappersjulstjärnor hängde snett i fönsterna och fula ljusstakar stod i vardagsrumsfönstret.

"Ska jag börja filmen utan dig eller?"

"Nej!"

"Men skynda dig då!"

"Jag håller på! Ta det lugnt!" Jonas såg att Lo var upptagen med sociala medier. Han paketerade presenten snabbt och slarvigt och klämde stressigt ut den sista glasyren på tårtan. "Redo?!"

"Jag har varit redo i tio minuter!"
Jonas tog upp tårtan med båda händerna och gick sakta ut i vardagsrummet. Han harklade sig nervöst och tog ton.
"Jag må hon lev ---"
"Duuuu behöver inte sjunga, Jonas."
Jonas harklade sig igen. "Okej? Sså ska jag inte ens ---"
Lo suckade. "Kan vi bara kolla filmen? Jag har väntat hela dagen."
Jonas ställde ner tårtan och presenten på bordet och satte sig ned i soffan bredvid Lo.
Lo stirrade på tårtan med rynkad panna och skrattade till. "Hade du bråttom eller?"
"Nej?" Jonas skämdes. "Jag är bara ---"

"Det är okeeeej. Den är jättefin."

"Ljug inte."

"Den ser ut som någon har halkat i hundskit."

"Så jävla illa är den väl inte."

Lo stirrade på Jonas. "Du sa att jag skulle vara ärlig."

Jonas suckade. "Alright. Men den kommer smaka bra iallafall, allt man ska ha i en tårta finns där i."

"Det är inte riktigt så det funkar."

"Bara ät och håll käften, unge."

Lo skar en bit av tårtan och la upp den på ett pappersfat. Jonas tog också en bit och lutade sig tillbaka. Lo startade igång västernfilmen.

"Tolv år, hur känns det?"

"Samma som förra året antar jag."

"Så hur är skolan då?"

"Varför undrar du om skolan hela tiden? Du vet att skolan suger."

"Det är mitt jobb. Bli inte så grinig."

"Jag är inte sur. Jag vill bara bli klar med skolan och bli vuxen."

"Vuxen? Varför då? Att vara vuxen suger."

"Ja om man inte tar ansvar som du ja."

"Okej? Lågt slag."

"Jag vill se världen, träffa människor."

"Du är tolv. Du ska bara ta det lugnt och fokusera på typ ... killproblem och matteläxor. Plus, du träffar ju människor varje dag i skolan."

"Skolan suger röv. Jag vill träffa andra människor förutom alla styltiga jävla kavajer här. Har du ens sätt Josefin eller? Hon måste ha en riktigt

stor pinne i arslet. Hon ska alltid tro att hon är bäst bara för att hon har de senaste och dyraste kläderna hela tiden."

"Så du vill typ ... utomlands då eller?"

Lo suckade. "Ja?"

"Har du inte varit utomlands? Din mamma hade ju skitmycket pengar. Ni simmade ju för fan i pengar."

"Nej jag har inte varit utomlands, och nej vi simmade inte i pengar. Iallafall inte jag."

"Varför inte då?"

"Mamma hade aldrig tid. Och hon var alltid så orolig för hur andra kulturer skulle påverka mig. Hon ville ha mig i Sverige tills jag var redo."

Jonas skrattade. "Tills hon var redo menar du väl?"

"Exakt. Det va hon som inte vågade. Jag vet inte. Som jag sa, hon och jag gick inte alltid så bra överens. Vi såg olika på saker."

"Mhm." Jonas tog en tugga av tårtan. "Vi kan ju resa du och jag."

"Närdå?"

"Jag vet inte. Vad tycker du?"

"Helst igår."

"Nu går ju inte, men jag kan snacka med Roger och se om jag kan få lite tid ledigt snart."

Lo lös upp och åt av tårtan.

"Hur var den?" frågade Jonas.

"Meh."

"Meh? Vad betyder det?"

"Meh."

"Ge dig, va den god eller sög den?"

"Helt okej."

"Nästa gång kommer jag tvinga dig att baka, så får vi se hur den blir."

"Nej, för nästa gång kommer vi köpa en tårta."

"Du kunde inte ha sagt det innan jag la ner två timmar på den här skiten?"

"Inte mitt fel att du väljer att baka komplicerade tårtor."

"Det är ju det man ska göra när någon fyller år."

"Varför köpte du inte en tårta bara som förra året?"

"Då hade jag bråttom. I år ville jag försöka."

"Ja du lyckades ju med det."

"Vad?"

"Att försöka."

Jonas kände sig fortfarande stolt att han lyckades skapa en tårta.

"Vad vill du ha i julklapp då? Det är ju jul om några dagar."

"Hur mycket pengar har du?"

"Mer än dig."

"Det finns en skateboard jag vill ha som är signerad av Thomas Lundgren."

"Vem är det?"

"Men är du helt bäng eller? Alla affischer jag har."

"Ahh, är det han?"

"Ja?"

"Okej, jag kan inte hålla koll på alla dina idoler."

"Jag har typ tre. Du borde kunna hålla koll på det."

Lo drog fram sin Gloria och Jonas Gloria.

"Juste, dem där grejerna. Jag trodde du hade slängt dem," sa Jonas.

"Nej? Vi ska ju vara med i studien. Man kanske vinner något pris."

"Det tror jag inte."

"Ja men är man med i studier så brukar man få ett pris efter."

"Typ pengar tänker du då eller?"

"Ja pengar."

"Det är ju bara ett prank. Någon driver ju med oss. Eller så vill något företag skanna våra hjärnor så de kan skicka ännu mer reklam."

"Skitsamma, jag kommer vara med iallafall. Det börjar nu ikväll." Lo tittade på klockan. "Snart faktiskt."

"Vilken tid?"

"Klockan åtta."

"Så vi skulle ha på oss dem där klockan åtta?"

"Precis."

"Det är säkert Jack från din klass. Hans jävla föräldrar är helt sjuka. Han gör säkert det här för sina sociala medier."

Lo tog på sig sin Gloria. "Ska du inte ta på dig din?"

"Aldrig. Den har säkert något övervakningssystem i sig."

"Nej, jag har redan kollat efter sånt."

"Är du en expert nu eller?"

"Nej, jag är bara ingen fossil som du."

Jonas muttrade. "Jag tänker inte ha på mig den." Jonas pekade på presenten. "Ska du inte öppna?"

"Kommer den va lika bajs som tårtan?"

"Du sa faktiskt att tårtan va helt okej."

Lo skrockade. "Okej." Lo drog bort det billiga, jultemade presentpappret som man kunde få på vilken mataffär som helst. "Fint omslag," sa hon med sarkasm.

"Ja det är ju jul. Så vad tycker du?" Lo sken av glädje. "Jag trodde du inte visste vem Thomas Lundgren va."

"Jag ljög."

Lo tittade på skateboarden och såg ut att ha fått en stroke.

"Hur fick du tag i denna?"

"Jag är ju rik nu."

Lo såg glad ut av presenten vilket gjorde Jonas glad. Lo ställde sig upp och testade den inomhus.

"Vi kan testa i rampen imorron."

Lo satte sig i soffan. "Nice."

"Jag köpte pennor också till dina serier."

Lo öppnade paketet och log brett. "Coooolt!"

"Hur går det för serien du ritar nu."

"Riddaren Einar?"

"Ja."

"Jo det går framåt. Han har precis dräpt sin första drake men känner skuld för att ha dödat ett legendariskt djur som kanske var den sista av sin sort."

"Går han i terapi?"

"Men nej. Han pratar med sin bästa kompis om hur han ska rädda byn utan att behöva döda fler drakar."

"Dilemma, det skapar bra drama."

"Precis."

Lo satte på sig sin Gloria på huvudet. Hon tittade på klockan. "Fattar inte hur du lyckades hitta skateboarden. Helt sjukt."

"Tårtan sög ju, så var tvungen att väga upp med nått."

"Är du säker att du inte ska ha på dig din Gloria."

"Men sluta tjata om den där jävla Glorian. Varför ska jag ha på mig den?"

"Jag vet inte, vi kanske vinner något."

"Nej, det är inte ens min. Det är Sandras. Känns bara konstigt att jag skulle ha på mig hennes."

Om en minut var klockan åtta på kvällen. Lo's och Jonas Gloria lös upp med ett varmt, guldigt ljus.

"Shit, ser du?"

"Jag är inte blind, Lo. Ska jag vara imponerad av en lysande cirkel eller?"

"Den är ju ascool."

"Du ser ut som en nörd."

"Jag är en nörd."

"Ah du är det nu iallafall."

Klockan slog åtta. Något kändes fel. Han kände yrsel och en krypande smärta omslöt hans huvud. Som en kraftig migrän, fast spetsigare.

Lo tittade på Jonas med rynkad blick. "Jonas? Är du okej?"

Jonas tittade upp i taket med spända axlar och stirrande blick. Andningen blev snabbare. Det var som att tankarna suddades bort och blev ersatt med något. En evig tomhet tog över allting inombords. Lungorna blev som tömda på luft. En annan sorts smärta krälade in i kroppen. Han försökte motstå, det gick inte. Han reste sig och gick mot tv:n som om han vore i en trans. det rann blod ur öronen. En

drös av lyckliga minnen flödade genom alla minnens speglar.

"Joel? Vad pysslar du med?"

Joel hörde knappt orden, allt hans fokus hamnade på tv:n.

"Du skräms, sluta," fortsatte Lo.

Det var som att någon drog i hans lemmar. Harmonin försvann, glädjen dränerad. Allt han kände var mörker, totalt mörker. Allt kändes tomt, allt kändes borttaget, utsuddat, utraderat. Efter tomheten kom en omättad ilska som blev till en växande eld i hela kroppen.

Han ville slita allting i stycken. Jonas slet ner tv:n till golvet och stampade foten rakt i det spruckna glaset. Hans blick var tom och tårar rann längst kinderna blandat med blod.

Lo ställde sig upp. "Vad fan håller du på med!" skrek hon.
Jonas ena fot ändrade sakta form. Foten såg ut att smälta till en klump stearin och blanda sig med tv:n. Det spred sig upp till hans vad som också muterades till en svampig konsistens som tycktes blandas med glas och plast från tv:n. Lo greppade den andra Glorian och satte den på Jonas huvud. Hans sinne kom tillbaka. Det var som att han fick tillbaka kontrollen igen. Tomheten fylldes återigen med alla känslor och minnen. Han tittade på Lo som såg förskräckt ut.

"Vad hände?" frågade Jonas och kände hur smärtan i benet kom som en eldsvåda.

"Ditt ben."

"Jonas såg hur benet blev blandat med plast, glas och hur hans eget kött tycktes ha vridit sig till en spiral. Hans fot var på väg att sammanfläta sig med tv:n. Jonas lutade sig mot väggen i outhärdliga smärtor.

Lo var lamslagen med stirrig blick.

"Lo."

Inget svar.

"Lo!"

Lo tittade på Jonas.

"Du måste hjälpa mig," sa Jonas och höll på att svimma av smärtan.

"Vad ska jag göra?"

"Hämta en kniv! Hämta nånting!"

"Va?"

"Hämta något vasst för i helvete!"

Jonas grymtade av smärta.

"Varför då?"

"Bara hämta det nu!"

Lo sprang till köket och han hörde hur hon panikartat rafsade runt i lådorna.

"Jag hittar inget!" ropade Lo med skakig röst och gråten i halsen.

"Kolla i mitt arbetsrum, det finns massa verktyg där. Det ska finnas en såg där eller något liknande."

Lo kom ut med den elektriska sågen och en sjukhuslåda i andra handen."

"Vad är det där för låda?"

"Mammas traumalåda. Hon hade alltid en hemma om jag skulle skada mig." Lo ställde ner lådan. "Vad ska jag göra?"

Jonas andades tungt. "Du kommer behöva amputera mitt ben strax under knät."

Lo stirrade i tystnad med spända axlar.

"Lo!"

Hon kom ur sitt stirrande stadie och lyssnade.

"Hörde du vad jag sa?"

"Va?"

"Hörde du vad jag sa?"

"Ja jag hörde."

"Jag kommer inte kunna göra det själv. Mitt ben ser ut att ha ... jag vet inte." Jonas förstod inte vad som hänt. Allt han visste var att benet var förstört bortom räddning.

Lo stod stirrandes.

"Lo!" Jonas sög in smärtan, blundade i en kort stund och försökte prata med en vänligare ton. "Öppna lådan."

Lo öppnade lådan. Jonas tittade och såg att det fanns alla möjliga avancerade verktyg, mediciner och sprutor där i. Saker som inte ens fanns

att köpa på den öppna marknaden. Det gav honom hopp om att de kanske skulle kunna lyckas med ingreppet.

"Lyssna noga. Du kommer såga av mig benet under knät. Sen ska du använda den gröna sprutan för att stoppa blödningen. Du kommer sen behöva ta på Biokrämen över hela såret sen binda med bandaget. Är du med?"

"Varför ska jag komma ihåg allt?"

"Om jag svimmar av smärtan. Kommer du ihåg vad jag sa? Upprepa."

"Först Biokrämen sen ---"

"Nej för i helvete! Först kapa benet---"

"Jag kommer aldrig klara det här!" skrek Lo tillbaka.

"Jo det kommer du! Först kapa benet."
Lo andades tungt."Först kapa benet. Okej."
"Sen den gröna sprutan, sen Biokrämen, sist bandaget. Är du med?"
Lo stod med stirrande blick.
"Lo!"
"Okej." Lo tog ett par djupa andetag. "Jag kommer ihåg."
"Upprepa."
"Först kapa benet, sen biokräm---"
"Men för fan Lo!" skrek Jonas och grymtade av smärta.
Lo höll för munnen med hulkande ljud.
"Lo. Du måste göra det här."
"Först kapa benet., Sen sprutan. Sen Biokrämen. Lägg upp dem i ordning."
Lo la upp allting i ordning."

"Först kapa benet under knät. Sen den gröna sprutan, sen Biokräm, sist bandage," sa Lo och pekade på alla saker i sin ordning.

"Bra." Jonas kände hur glassplittret skrapade mot skelettet och hur plastbitarna hade vridits in i köttet. Foten var helt bruten och tårna insmälta i tv:n. Jonas hade aldrig sätt något liknande. Jonas stack in bedövningssprutan i benet.

"Starta sågen," sa Jonas och förstod att detta skulle vara en smärta han aldrig tidigare känt. Rädslan grävde sig djupt, men blev snabbt överskuggad av det pumpande adrenalinet.
Lo startade den elektriska sågen. Jonas pekade strax under knät, sedan knöt han en gummiremsa runt benet.

"Håll mitt ben högt efteråt." Jonas tog ett djupt andetag och såg hur sågens vassa taggblad snurrade med ett hissande ljud.
Lo tittade på Jonas med rädsla i blicken. Jonas nickade. Lo höll sågen närmre hans ben.
"Stopp! Vänta." Jonas andades tungt och försökte samla sig. Han slog sig själv i ansiktet ett par gånger.
"Okej. Kör! Kom igen!" skrek han för att psyka igång sig själv och Lo. "Kom igen! Skär av benet! Kom igeeeeeeen! Köööööör!
Lo skar in i benet med sågen. Blodet skvätte på både Lo och Jonas. Jonas skrek ett avgrundsvrål.
"Fortsäääääätt!

Lo fortsatte tills sågen hade skurit igenom helt. Jonas var fortfarande vid medvetande.
Han pekade och försökte hålla sig vaken. "Gröna sprutan. Nu."
Lo greppade den gröna sprutan och stack in den strax över det öppna såret. Hon ställde en stol under hans lår för att höja upp benet. Lo greppade Biokrämen och smorde in så mycket hon kunde. Jonas grimaserade och grymtade av smärtan. Lo satte tryckförband på såret och lindade in det i bandage och höll ett tryck med händerna för att stoppa blödningen. Jonas tog bort gummiremsan och pustade ut. "Håll kvar trycket tills blodet slutar rinna." Smärtan var kvarstående trots bedövningen och Lo såg relativt lugn ut trots situationen.

Tiden gick och det hade slutat blöda genom bandaget. Lo band ett nytt bandage runt såret. Bandaget var av en ny sorts biomaterial och blodproteiner, vilket kroppen kunde bryta ner av sig självt. Det fungerade som ett lager av hud som huden självt kunde integrera in i kroppen för att skynda på läkningen. Allt detta var saker Jonas hade hört talas om det men aldrig sätt. Såret var nu insmort med antibiotisk biokräm för påskyndad läkning och lindat med biobandaget.

"Ring ambulansen," sa Jonas och fokuserade på andningen.

Lo tog på sig I-Glasögonen med skakiga händer. "112," sa hon och inväntade svar.

"Vad säger dem?"

Lo torkade ansiktet blodet från ansiktet. "Ingen svarar."

"Va?"

"Ingen svarar."

"Ring igen."

"112," sa Lo igen och inväntade svar.

Jonas kände paniken växa men försökte hålla lugnet inför Lo.

"Svarar dem?"

"Nej. Inget svar."

Jonas letade i lådan. "Allt vi behöver finns iallafall här i."

Lo tittade på blodet på hennes kläder. Utanför hördes vad han trodde var ett flygplansljud som växte starkare tills rutorna skallrade. Lo gick fram till fönstret och tittade ut. En hög men dov smäll hördes utifrån. Rutorna

skallrade så han trodde dem skulle spricka.

"Vad ser du?" frågade Jonas.

Lo svarade inte.

"Vad händer!" skrek Jonas i hopp om att få ut något svar ur Lo.

"Ett flygplan störtade," sa Lo tyst och vände sig mot Jonas. "Ett flygplan störtade."

Jonas tittade frågandes på Lo. "Vad menar du? Vadå störtade?"

"Det störtade rakt ner i Gamla Stan." Hon tittade ut i fönstret.

Jonas kravlade sig till soffan med den medicinska lådan bredvid sig och med benet i högt läge. Han stack in en till grön spruta i benet med ett grymt.

"Vad ser du?" frågade han och kände sig yr och kall. Han svepte en filt runt sig.

"Jag vet inte."

"Vadå jag vet inte?"

Inget svar.

"Lo!"

"Folk på gatan går in i saker."

"Vadå går in i saker?"

"Dem går in i saker!" skrek Lo och kände på sin Gloria. "Ta inte av dig Glorian. Det måste va den som stoppade dig från att ..." Hon stannade mitt i meningen och stirrade ut i fönstret.

"Vad fan snackar du om?"

"Dem där ute, ingen av dem har Glorias på sig. Alla där ute gör som du gjorde. Dem ... går in i saker. Dem går in i väggarna."

"Vad menar du?"

"Men hur fan ska jag veta!?"

"Vad ser du för nått?"

Lo svarade inte.

"Lo!"

"Ja jag ser folk! Jag har ju redan sagt det!"

"Ingen har på sig Glorias?"

"Nej."

"Vad gör dem exakt?"

"Dem går in i saker. Så som hände med ditt ben, fast med hela deras kroppar."

Jonas kände en enorm frustration blandat med all smärta från benet. Han ville se men kunde inte röra på sig. Han kände också en enorm inre fasa över vad som hände med dem där ute. En kall kår spred sig och rädslan ringlade in sig på djupet.

"Är dörren låst?"

Lo stirrade ut i fönstret.

"Lo!"

Hon vände sig till Jonas.

"Är dörren låst?"

Lo sprang och kände. "Den är låst."

Jonas tittade till sitt ben. Det såg okej ut och smärtan var överkomlig för tillfället. Ett dovt duns hördes från grannen. Fler duns hördes och det lät som att alla grannar i hela huset höll på att riva sina lägenheter i ett raseriutbrott. Efter cirka tio minuter så tystnade det. Lo tittade sig omkring och såg skrämd ut. Jonas delade rädslan då han inte hade en aning om vad som hände.

"Vi stannar här inne," sa Jonas och nickade för sig själv. "Vi stannar här och väntar på polisen."

"Vad fan ska polisen göra?"

"Jag vet inte. Någon måste ju komma."

Lo ställde sig vid fönstret och tittade ut. Jonas kände av stressen. Han ville resa sig upp men kunde inte. Lo försökte öppna fönstret.

"Lo, stopp!"

Lo vände sig om frågandes.

"Tänk om det är nått ... virus eller nått, jag vet inte. Det kanske är en terrorattack."

Lo backade från fönstret. "Borde inte vi vara påverkade då? Lägenheten är inte lufttät direkt."

Jonas tänkte efter. "Varför ska du ens öppna fönstret?"

"Jag måste titta ut å se vad som händer."

"Testa å ring igen istället."

"Jag måste se vad som händer." Lo öppnade fönstret och en kall decembervind drog in i lägenheten

och lite drivsnö. Lo lutade ut och tittade sig omkring. "Jag hör inga skrik."

"Va?"

"Jag hör inga skrik. Inga sirener." Lo tittade ner på gatan och snubblade bak på golvet. Hon reste sig, höll för munnen och stängde fönstret snabbt. Lo sprang in till sitt rum och stängde dörren. Jonas kände en stank. Det kände som en blandning av avlopp och ruttet kadaver.

"Lo!"

Inget svar. Jonas tittade på sitt avhuggna ben som stod på den trasiga tv:n. Det såg inte rätt ut. Han tänkte tillbaka på hur det kändes när han hamnade i sitt tillstånd. Tomheten, det var som att det inte fanns någonting kvar av honom. Hur kunde

hans ben ha smält in på det viset? Blodstänket på väggarna påminde honom om sin tid i Kumla. Trötthet slog in, eller så var det utmattning.

Han blundade och försökte ta djupa andetag. Han lyssnade på sina hjärtslag. Hans kropp skulle behöva läka. Hur lång tid skulle det ta? Han behövde ju åka till sjukhuset. Många tankar svärmade medan han låg med stängda ögon tills han somnade helt.

Tid passerade. När han öppnade ögonen såg han hur Lo stod vid fönstret.

"Hur länge har jag sovit."

Hon ryckte på axlarna. "Vet inte. Ett par timmar."

"Hur ser det ut där ute?"

"Jag vet inte."

"Vadå jag vet inte?"
Lo ryckte på axlarna.
"Vad ser du?"
"Gamla Stan brinner."
"Människor?"
Lo svarade inte.
"Lo?"
Inget svar.
Jonas suckade och tog några tabletter mot smärtan. Hans hjärna sökte efter svar utan att hitta några. Lo's tystnad gjorde saken värre.
"Det kanske är någon cyberattack?" sa Jonas i hopp om att fokusera på att hitta en lösning. Hon kanske skulle nappa.
"Internet är nere. Du kanske har rätt."
"Vad ska det annars vara om alla fordon är utslagna."

"Jag vet inte." Lo lutade sig mot väggen och tittade ut bakom gardinen. "Vad ska vi göra?" frågade hon med låg röst och stirrig blick.

"Vad menar du? Vi ska stanna här såklart. Vi väntar på hjälp."

"Om det ens kommer någon hjälp."

"Klart det kommer hjälp."

"Ditt ben då?"

"Mitt ben klarar sig."

"Hur vet du det?"

"Jag bara vet, okej."

Jonas kände tröttheten och utmattningen kicka in. "Ingen där ute hade Glorias väl?"

"Nej."

"Så när jag var utan Glorian så var jag ..." Jonas stirrade. "Vi kan inte ta av oss dem."

Lo svarade inte."

"Fattar du vad jag säger."

"Klart jag fattar."

"Vi måste vi sova i skift."

"Va?"

"Vi kan inte riskera att vi sover samtidigt."

"Så vi kommer aldrig vara vakna samtidigt?"

"vadå aldrig vi --- Jag vet inte hur länge vi ska ha på oss dem här?"
Lo svarade inte.

"Vi har ingen aning om hur våra Glorias fungerar. Tänk om vi tappar dem i sömnen."

"Tror du? Min sitter stadigt."

"Jo min med, men jag vill inte ta den chansen. Jag rör mig rätt mycket i sömnen. Speciellt nu med mina smärtor."

"Är du säker?"

"Men seriöst, Lo. Du såg ju vad som hände med mitt ben."

"Okej."

"Varför är du så jävla emot mig på det här?"

Lo svarade inte.

"Säg."

"Jag vill inte vara själv! Okej. Jag kommer vara vaken själv när du sover. Tänk om något händer."

"Men vad fan." Jonas suckade. "Då väcker du mig bara." '

"Men ändå."

"Funkar vattnet?"

Lo gick och testade vattnet. "Det funkar!" ropade hon från badrummet och kom tillbaka.

"Bra. Vi måste fylla upp alla flaskor vi har."

"Varför då?"

"Är det en terrorattack eller cyberattack eller vad fan det är kanske vi inte har rinnande vatten så länge till."

En till dov explosion hördes, följt av två till.

Lo sprang till fönstret.

"Vad ser du?"

"Det brinner massa i Gamla Stan fortfarande. Det ser också ut som något har hänt på Skeppsholmen."

"Vad?"

"Det ryker massa. Fortfarande ingen brandkår eller ambulans."

Jonas suckade och tänkte igenom situationen och vad de skulle göra. Skulle de fly stan? Isåfall vart? Var dem där sakerna där ute farliga? Kunde de ens gå ut?

"Vi stannar här och ser vad som händer," sa Jonas.

"Flygplan kraschar. Vi borde dra härifrån."

"Vi kan inte. Mitt ben."

Lo suckade i vad som lät vara frustration och tittade ut i fönstret. "Vad händer om ett flygplan kraschar här då?"

"Det kommer inte krascha något plan här."

"Hur fan vet du det?"

"Om ett flygplan kraschar här så dör vi, okej. Men har du någon annan idé eller?"

Lo svarade inte.

Jonas kände huvudvärken pulsera och smärtan strama i benet. Lo's oro gick honom på nerverna, även fast han visste att hon hade all rätt till att känna

oro. Timmarna gick långsamt den första tiden. Jonas låg för det mesta på soffan med smärtor som kom och gick. Lo satt vid fönstret nästan hela tiden om hon inte tittade på en film.

"Du borde sova. Du har varit vaken länge nu," sa Jonas.

"Jag är inte trött."

"Du borde sova ändå."

"Men jag är inte trött sa jag."

"Hur hade du tänkt om vi blir trötta samtidigt då?"

"Jag vet inte. Vi båda sover?"

"Vi ska ju inte sova samtidigt."

Lo suckade.

"Vad suckar du åt? Vill du att vi ska dö i sömnen?"

"Nej."

"Dåså. Gå och lägg dig."

Lo reste sig från stolen vid fönstret och gick till sitt rum.

"Dra ut sängen hit."

Lo vände sig om. "Seriöst?"

"Ja."

"Måste jag?"

"Du måste."

Lo släpade sina steg och drog ut sängen till vardagsrummet. Hon ställde sängen precis bakom soffan.

"Nöjd?" frågade hon och la sig i sängen.

"Mhm."

Nästa morgon.

Det dova ljuset skar genom persiennerna. Jonas hade aldrig stirrat in i ett tak så mycket som han gjorde den natten. Lo snarkade med sin ögonmask på sig. Hennes Gloria

verkade vara ostörd då hon hade legat på rygg genom hela natten. Benet såg relativt okej ut. Ingen infektion hade slagit rot. Det var dels tack vare alla high-tech medicingrejer från lådan, från Sandras jobb. Tekniskt sätt hade Sandra räddat hans liv med all utrustning.

Det fanns mycket kvar av biobandaget, de gröna sprutorna, biokräm, antibiotika och andra piller. Han tog upp en grön spruta och stack ner den i benet på samma sätt man injicerar en diabetesspruta. Sprutan hade ett plastfodral och med ett tumtryck stack nålen in i benet som ett getingstick. De funkade likt en snabb klickinjektion som doserades automatiskt. Ett gäsp hördes och han såg hur Lo satte sig i sängen. Jonas

rengjorde såret och lade på mer biokräm som skulle hjälpa till med läkningen.
Hon hade stirrande blick. Jonas sa inget till en början, han ville se hur hon mådde.
"Hur är det?" frågade Jonas, ovetandes vad han hoppades på. "Sov du nått?"
Lo satte sig i sängen med ett frånvarande uttryck. "Lite." Hon tog på sig sina mjukiskläder. "Något nytt?"
"Nej."
Jonas såg att Lo tittade på den avhuggna foten som var som fastsvetsad i tv apparaten med en blandning av smält kött, plast, glas och ben.
"Vi måste slänga ut ditt ben. Den kommer ruttna. Det stinker redan nu."

"Mhm."
Lo gick in i köket, tog på sig grillhandskar och gick fram till benet som satt i tv:n.
"Försiktigt. Vi vet inte om det smittar."
"Jag tror inte det smittar," sa Lo och tog på benet försiktigt. Sedan försökte hon dra upp det men det gick inte. Det var fast. Hon tittade sig runt och såg den elektriska sågen hon använde för att skära loss benet med. Hon startade igång den och skar loss foten och de samlade köttbitarna.
Lo höll för näsan och backade.
"Fyfan."
"Jonas tyckte till och med att doften var outhärdlig. "Släng bara ner allt i en sopsäck och hiva ut skiten genom fönstret. Tv:n också."

Lo packade ner alla droppande köttbitar ner i en sopsäck tills det inte gick att få loss mer från tv:n. Hon öppnade fönstret och slängde ut påsen.

"Ta tv:n också."

"Men ja, Jag håller på," sa hon och bar tv:n till fönstret och lutade ut den tills tyngdkraften gjorde sitt jobb. Lo sopade upp de sista resterna och torkade golvet tills det såg ut som vanligt igen, förutom vissa mörkare fläckar som inte gick att få bort.
Lo satte sig tungt i soffan och pustade ut. Hon stirrade in i väggen där tv:n brukade sitta.

"Funkar internet?" frågade Jonas.
Lo tog på sig I-Glasögonen. "Nej. Inget internet." Hon tog av sig dem och slängde dem på bordet.

"Det måste vara en terrorattack. Hur ser det ut där nere?"
Lo reste sig och tittade ut i fönstret. Hennes blick stelnade.
"Vad?" frågade Jonas och försökte resa sig men föll tillbaka för den huggande smärtan. "Vad ser du? Lo?"
Lo svarade inte.
"Lo!"
"Dem ... är... Jag vet inte."
"Men vad fan snackar du om? Kom hit, hjälp mig upp istället så kan jag kolla själv." Jonas väntade på att Lo skulle komma ur sitt stirrande. "Lo för i helvete!"
Hon gick till Jonas och hjälpte han upp på fötter och följde honom till fönstret. Jonas tittade ut och kände magen knyta sig. Det han såg var bortom hans fantasier. Det var vanskapta varelser av

vridet kött och stål. Det var anatomiskt korrupta varelser som utmanade Jonas verklighetsuppfattning. Vandrande kylskåp blandat med sammanfogade, tillsatta köttrester och lemmar. Delar från människor var blandat med vitvaror som hade vandrat ut på gatorna.

Det var som att vitvaror hade fått liv i en symbios av tumörliknande människodelar sammanbundna av vridet kött, metall, glas och plast. Han såg ett vandrande kylskåp på gatan, följt av två mopeder som släpade sig fram med hjälp av människoarmar. Snön yrde i luften och gatorna var kantade med grå slask. Dussintals människor stod mot väggarna och såg ut att ha halvt sjunkit in i murbruket. Som smält gelé hade de sipprat in

mellan teglet. Massvis med kläder hängde från husfasaderna. Dem som redan smält in i väggarna hade endast lämnat kvar kläderna som hängde ut mellan murbruket.

"Vad fan är det här?" Jonas kände en klump i magen och mådde illa. Stanken var outhärdlig.

"Det va det jag såg igår. Att dem gick in i saker."

Jonas tittade ner på tv apparaten de slängde ut. "Så ... jag skulle bli en av dem?"

Lo svarade inte.

Jonas kände på sin Gloria och förstod djupet i deras situation. Yrsel och illamående slog till hårt. Han vacklade bort från fönstret och satte sig på en stol. Lo stod kvar vid fönstret och tittade ut.

"Vad ska vi göra?" frågade Lo.

"Vi väntar här. Det kommer komma hjälp. De kommer ta oss till en militärbas där vi kommer vara säkra."

"Hur vet du det?"

"Det är så dem gör när en huvudstad är i kris."

"Vilka är dem?"

"Militären, regeringen."

"Du tror att dem lever?"

"Ja, vi vet inte hur brett det här är." Lo stirrade ut. "Tror du det är ett virus?"

"Jag har ingen aning, Lo."

"Hur är ditt ben."

Jonas såg oron i Lo's blick. "Va inte orolig."

Jonas funderade på hur de skulle få mat. De kunde säkerligen leva i en månad på de resurser de hade för

tillfället. Men de skulle behöva skaffa mer. Oron grävde sig djupare och hittade mörka vrår i hans huvud han inte visste fanns. Oron nästlade djupt och han kände sig redan tömd på energi.

"Vi måste börja ransonera vår mat."

"Va?"

"Ja. Vi kanske kommer få vara här ett tag innan hjälp kommer. Gå och kolla vad vi har i köket."

Lo gick till köket och gjorde en inventering av all mat de hade. Hon tittade i alla skåp.

"Vi har inte jättemycket mat."

"Gör en lista. Skriv ner allt."

Lo skrev ner alla ätbara produkter de hade och gav den till Jonas.

"Okej, vi har mycket ris. Vatten måste vi fylla i alla behållare vi hittar.

Och vi måste vara sparsamma med vattnet. Vi har ingen aning när vattnet och elen kommer sluta fungera."

"Borde vi inte ta oss härifrån?"

"Nej."

"Varför?"

"För vi är säkrare här."

"Varför då?"

"För att jag säger det."

Lo suckade.

"Vill du gå ut till dem där ... varelserna eller?" röt Jonas.

"Nej."

"Okej? Så vad är ditt förslag då?"

"Jag vet inte."

"Dåså, håll käften istället." Jonas skämdes direkt efter han yttrade sig på det viset. Han såg hur Lo tog åt sig trots hennes talang att dölja det. Jonas ville säga förlåt, men han ville också att

hon skulle tuffa till sig. Han visste inte heller hur han skulle gå tillväga för att be om ursäkt.

"Jag tänkte sova," sa Jonas och lade sig på soffan. "Väck mig om det händer något."

Han lade ner huvudet mot kudden och försökte stänga av oron. Det gick inte. Cirka tio minuter hade passerat i djupa tankar innan han hörde knackningar på dörren. Jonas satte sig hastigt och tittade på Lo. Adrenalinet pumpades, hjärtat slog snabbare.

"Vad ska vi göra?" frågade Lo och tittade på Jonas.

"Shh," hyschade Jonas och drog fram en pistol från under soffdynan.

"Varför har du en pistol?" viskade Lo.

"Tyst."

Det knackade igen, fast hårdare. Dörrhandtaget drogs ner. Tur att det var låst.
Jonas kände klumpen i magen och adrenalinet pumpa. Handen var skakig.
"Lo, gå in i sovrummet," viskade Jonas.
"Varför då?"
"Gör det nu."
Lo gick in till sovrummet och tittade fram bakom väggen. Jonas siktade med pistolen mot dörren. Det knackade igen.
"Ska vi inte kolla vem det är?" frågade Lo.
"Tyst."
"Det kanske är räddningen du pratade om."
"Då skulle dem ha ropat det."
Lo klev ut i vardagsrummet.

"Lo, för i helvete, gå in i sovrummet."

"Varför då?"

"Vi bor i ett fint område, vad fan tror du."

Handtaget trycktes ner ett flertal gånger med högre aggression. Det knackade hårdare. En röst hördes från andra sidan dörren.

Kapitel 5. Brytpunkt.

Jonas tittade på mannen som riktade pistolen mot dem. Mannen var klädd i en stor regnrock med djup huva där ljuset av Glorian lös upp hans svarta mask.

Byxorna var svarta, samma som kängorna och handskarna. Regnjackan såg sliten ut, kängorna lika därtill. På ryggen hade han en väderbiten läderväska med välanvända axelremmar.

Mannen hade en dominant siluett, en förstärkt fasad som tydde på att han var av den större sorten, som en amerikansk fotbollsspelare. Det var som hans närvaro i sig krävde en obligatorisk respekt av alla i samma rum.

"Ta det du vill ha," sa Jonas och hoppades på att mannen skulle lämna.
Mannen drog fram två par handklovar, slängde dem till Jonas och pekade på ett stadigt element bakom dem.
Jonas nickade mot Lo och satte på henne handklovarna. Lo gjorde detsamma med Jonas. Mannen gick fram med tunga steg och spände åt handklovarna ordentligt.
"Så. Vi sitter fast nu. Ta det du behöver," sa Jonas i ett försök att vara så lite hotfull som möjligt.
Mannen hade ett begränsat beteende, ett stillsamt kroppsspråk trots pistolen och sin pondus. Mannen drog ner huvan. Masken var av svart och av glansig metall. Det såg handgjord och dyr ut, som något man bar till en

maskerad. Det enda Jonas såg var hans ögon och mun. Mannen beslagtog Jonas mod med sin kylande blick.

"Vad är det du vill?" frågade Lo.

Mannen var tyst och rotade i deras skåp en stund med lugna rörelser. "Ser ut som ni lever gott," muttrade han med tydlig bitterhet i sin ton.

"Vi klarar oss," sa Jonas lugnt för att inte irritera honom.

Mannen vände sig om och lutade sig mot diskbänken med armarna i kors. Pistolen på diskbänken. "Vart kommer ni ifrån?"

"Sverige."

Mannen stod stirrandes utan ord. Jonas kände sig urgröpt av mannens tystnad.

"Sverige?" började mannen. "Okej, hur är läget där?"

"Vi har inte varit där på typ ... två år. Men sist vi var där var allt skit."

"Vart ska ni åka?"

Jonas sneglade på Lo. "Vi ska åka vidare öst."

"Varför ska ni lämna Palma."

"Vi ska inte lämna Palma. Vi ska bara ---"

"Ljug inte för mig!" utbrast mannen oväntad aggression och pekade på Lo med pistolen. "Om du ljuger kommer du få konsekvenser. Jag vet att ni ska iväg. Så vart ska ni."

Jonas suckade och tittade ner i golvet. "Okej. Vi ska utforska en ny ö och skapa ett nytt hem. Det finns för många av dem där monsterna på Palmas."

"Ta fram den," sa mannen och tittade på Lo.

"Ta fram vad?" frågade Jonas nervöst.

"Kartan. Jag såg att hon gömde den."

Jonas tittade på Lo och gav henne en nick. Lo tog fram kartan ur fickan och la den på golvet. Mannen tog upp kartan och studerade den i några sekunder. Jonas såg en ring på mannens finger vilket såg ut att vara en vigselring av något slag. Mannen slängde ner kartan på golvet som om den vore inget värd.

"Vad tror ni att ni ska hitta i Sverige?" frågade mannen.

"Vi vet inte."

"Det finns inga andra människor."

"Klart det finns," sa Lo.

"Jag har bott själv i Palmas i två år utan att ha sett en enda människa."

"Du hittade oss. Och varför har du inte lämnat Palmas? Precis som vi lämnade Sverige?"

"Vart åker ni med båten?"

"Vi lägger ankare en bit utanför kusten. Signalen når oss inte där ute."

"Når er inte?"

"Vi testade att åka bort från land. För att se om signalen nådde oss där också. Men det gjorde den inte."

"Så ni kan vara utan Glorias på er båt?"

"När vi är tillräckligt långt borta från land, ja."

Mannen var tyst och såg ut att ha svårigheter med att ta in informationen.

"Kan du inte släppa oss. Vi är inget hot."

Mannen svarade inte, han vände sig om och tog fram olika matprodukter från skåpet. Han drog fram skärbrädan och en kniv som han slipade på ett ytters professionellt sätt. I kylen hittade han potatis och lök som han drog fram och luktade på som om det vore något från hans vildaste drömmar.

"Färsk potatis." Han luktade på den igen. "Det är något speciellt med färska varor. Allt är ju fryst, vakuumförpackat eller konserverat. Har ni odling?"

"Mhm."

Med fart och precision hackade han potatisen och löken. "Kan inte fatta att vi aldrig kommer få äta något färskt

igen. Förutom här hos er då tydligen," sa han och skrockade.
Olivolja hällde han ner i stekpannan som fräste på ordentligt.

Potatisen kokade han i en liten kastrull som han sedan stekte tillsammans med löken. Efter öppnade han en konservburk med tomatsås och hällde det i stekpannan. Från frysboxen under kylen tog han fram en oxfilé han värmde upp och stekte med frysta vitlökssmörkuber. Han kryddade och smakade av med en tesked som han sedan la i disken. Den färdiga maten lade han upp på två tallrikar med iögonfallande finess.

Det var stekt potatis, tomatsås med lök och oxfilé från frysen och andra kryddor. Enkelt men det luktade restaurang. Jonas kände hungern

knorra i magen. Mannen ställde fram två tallrikar på bordet, satte sig tungt med en lång utandning och drog fram sin nyckel som han kastade till Jonas.

"Lås upp henne," sa mannen med en allvarlig blick.

Jonas tittade på mannen frågandes.

Mannen riktade pistolen mot honom. "Lås upp henne."

Jonas låste upp Lo's handklovar.

"Kasta hit nyckeln."

Jonas kastade tillbaka nyckeln till mannen. "Vad ska du göra?"

Jonas kände mer frustration och rädsla byggas upp när mannen inte svarade på hans frågor.

Mannen pekade på stolen. "Sätt dig."

Lo gick varsamt fram till stolen och satte sig. Jonas kände doften av maten medan Lo satt i stolen med

armarna i knät. Mannen tittade på Lo i några sekunder innan han log.

"Du får ursäkta mig. Det var länge sen jag hade en konversation med någon. Jag heter Carlos och jag skulle vilja bjuda dig på en middag."

Lo svarade inte.

"Vad heter du?"

Lo tittade bak på Jonas som nickade. Carlos såg tillsynes irriterad ut. "Vad heter du?"

Lo svarade inte. Carlos harklade, vred sig i stolen och lutade sig fram med sina stora händer på bordet. "Det är nu du ska introducera dig själv."

Jonas såg hur Carlos läppar såg osynkade ut när han pratade, som om det vore en dubbad film. Deras Glorias bröt iallafall språkbarriären.

"Jag har lagat mat till dig och du kan inte ens säga ditt namn? Är jag så hotfull tycker du? Jag menar ... jag vet ju inte heller om ni är farliga."

"Jag heter Lo," sa hon och drog tallriken närmre.

Carlos lutade sig tillbaka i stolen avslappnat, stoppade undan pistolen och skar upp potatisen.

"Så. Vad har fått er att vilja följa en gammal karta?" frågade han med ett hånfullt skrock. "Jag menar, vad letar ni efter egentligen?"

"Vi vet inte än," sa Lo.

"Ni vet inte?" Carlos ögon såg spända ut. "Kommer ni ihåg vad jag tycker om lögner?"

"Vi ljuger inte. Vi vill hitta andra människor."

"Ni har redan hittat mig." Han tog en tugga av maten. "Va inte så säker på att det kommer finnas fler."

"Hur kan du vara så säker på det?"

"Har du sätt hur världen ser ut? Alla är vandrande vitvaror. Har ni sett någon annan människa med en Gloria på sig förutom mig?"

"Bara en."

"Jasså? Vad hände med den personen?"

"Han ... Han stack iväg."

"Stack iväg?"

Jonas kände en klump i halsen och skammen dränkte hela sinnet.

"Vem var det?"

"Min morbror."

"Jag beklagar. Vad hette han?"

"Roger."

Carlos åt en tugga och nickade för sig själv. "Jag förstår hur du känner." Han torkade munnen med en servett. "Kvällen då alla blev galna." Han tittade ner i bordet.

"Vad är det du vill, Carlos?" frågade Jonas bryskt.

Carlos tittade upp med en argsint blick. "Vad jag vill?" Mannen tog ett djupare andetag. "Varför kan man inte få laga mat till någon?"

"Vill du att vi ska köra dig någonstans?"

Mannen svarade inte. Han tog en tugga till och stirrade in i bordet. Nervositeten byggdes upp med stadigt tryck. Han såg lugnet i Lo och försökte matcha hennes närvaro, trots att hans insida löpte amok. Allt han ville var att få tag på sin pistol. Men

Carlos hade allihopa. Jonas försökte vrida sina handleder fria utan resultat. Allt som blev var skavsår.

"Så," började Carlos och pekade på Lo med sin gaffel. "Vad har du för drömmar?"

Lo tittade frågandes på Carlos.

"Ja alltså har du haft några drömmar. Att bli något, att skapa något, att hitta något?"

Lo såg ut att tänka efter. "Jo, jag antar att ---"

"Nått har du väl?" avbröt Carlos i ett betydligt bättre humör.

"Lo, berätta om din dröm du hade om ---"

"Jag pratade inte med dig," avbröt Carlos med hotfull ton och slöt ögonkontakt med Lo igen. "Så Lo. Berätta."

"Jag hade en dröm om att bli professionell skateboardåkare."

"Hade?"

"Ja alltså ---"

"Vad hindrar dig?"

"Öhm. Världen gick under?"

"Världen har inte gått under. Världen har bara skiftat form. Du kan fortfarande bli skateboardproffs. Jag kan tänka mig att du redan är ett proffs. Finns inte så många människor kvar, eller hur? Det kan till och med vara så att du är den enda kvar som vet hur man åker skateboard." Han tog en tugga till. "Din pappa då. Vad har han för drömmar?"

Lo såg ut att sitta i tankar. Jonas tänkte efter själv. Han hade haft många drömmar genom åren. Drömmar som blivit kluvna i hälften och kastade åt

sidan. Drömmar han själv smutskastat som dog en plågsam död.
Carlos tittade på Jonas. "Har du haft någon dröm? Det är ju ändå det som gör oss till människor. Inte sant? Att vilja bli något annat än det man är. Att hitta sitt syfte i världen."
Jonas tänkte efter en stund och beslutade sig för att vara ärlig. "Jag har alltid velat öppna en egen hobbybutik."
"Hobbybutik?"
"Mhm. Där jag kan lära folk att måla modellfigurer och spela brädspel."
Carlos nickade och log. "Så vad hände?"
Jonas svarade inte medan blicken sjönk till golvet.

"Så du nådde inte din dröm. Det är okej. Alla är inte ämnade för att leva sina liv."

"Vad fan snackar du om? Tror du att du känner mig eller?" Ilskan tog över på ett sätt som den gjort alltför många gånger innan i livets långa stege. Carlos tittade på Jonas med sin svarta blick i några sekunder. Jonas var tyst och tvingande ner allt annat han ville säga. Carlos blick var som vatten på eld.

"Jag skulle vilja bjuda med honom till bordet," Sa Carlos. "Men han verkar lite ... arg. Men du, du är lika lugn som min mormor var. Det kommer tjäna dig bra i livet." Han tog en tugga till och pekade på Lo's tallrik. "Ska du inte äta? Va det inte gott?"

"Jo, det va gott," sa Lo och tog en munfull med mat."
Carlos nickade. "Jo, min mormor lärde mig mycket om att tålamod var nyckeln till framgång. Att jag skulle kunna komma hur långt jag ville om jag hade tålamod." Han tog en tugga till. "Hon dog några år innan allt blev till skit. Hon hade tur. Hon skulle inte ha gillat att se mig såhär."
Carlos tittade på Lo och satte händerna på bordet. "Ska du inte säga något?"
"Va?"
"Du kan inte bara sitta där tyst. Du måste säga något."
Lo harklade sig. "Öhm. Okej. Hur ... hur kom du till Palmas?"
Carlos drack några klunkar av vattnet och torkade munnen med en servett.

"Jag är uppväxt på Las Palmas. Men signalen tog allting jag hade."

"Vad har du gjort i Palmas själv under hela den här tiden?"

Carlos log. "Jag har haft svårt att lämna. Jag har också försökt hitta båtar. Men alla har varit fulla av ... vad kallar ni dem?"

"Piloter."

"Piloter ja. Precis. Jag tänkte ta mig till en annan kust. Men det var då jag såg er."

"Så du har följt oss i månader?"

"Ja."

"Så vad är det du vill?"

"Jag vill ha en middag. Jag har inte träffat någon på två år. Allt jag vill är att ha en middag med någon. Allt jag ville var att laga mat."

Lo satt tyst.

"Så varför ska ni tillbaka? Vill ni verkligen tillbaka till en död stad?"

"Hur vet du att den är död?"

"Allting är dött. Gud måste ha straffat oss."

"Så du tror på Gud?"

"Man behöver inte tro på gud för att veta hur ett straff ser ut."

Lo var tyst.

Carlos lutade sig åt sidan och tittade på Jonas. "Hur kan du ens vilja leva kvar i den här världen?"

"Varför lever du själv?" frågade Jonas.

Carlos pausade. "Jag vet inte. Kanske är jag för feg för att ..." Carlos drog fram sin pistol och la den på bordet framför sig. "Kanske du kan?"

"Att göra vad?" svarade Lo.

"Att göra slut på vårt lidande. Såna som jag och din pappa är trötta. Såna som oss har alltid vetat att världen skulle gå åt helvete någon gång. Det var bara en tidsfråga." Carlos skickade pistolen över bordet till Lo. "Kanske kom jag till er för att dö. Kanske var det mitt syfte."

"Vi vill leva," sa Jonas. "Det finns fler än oss. Vi måste bara hitta dem."

"Hur är du säker på att det finns andra."

"För vi tre finns."

Carlos tog en tugga till. "Varför fick just vi leva? Vad har vi gjort? Jag är ingen ängel till människa. Jag fick jag en plats i arken?"

Lo och Jonas var tysta.

"Tänk efter. Varför just vi? Vad har vi gjort?"

"Vi lyssnade på instruktionerna antar jag?" Carlos skrattade och blev sen allvarlig. "Ska du göra slut på mitt lidande eller inte? Vi lever redan i en död värld på lånad tid."
Lo tittade på pistolen och greppade den långsamt. Jonas kände pulsen öka. Skulle hon skjuta honom? Hur skulle hon hantera det? Hur skulle han hantera det? Lo skickade tillbaka pistolen till Carlos.
"Du kan följa med," sa Lo.
Carlos reste sig. "Intressant. Jag vill att du startar igång båten."
Lo tittade bak på Jonas.
"Titta inte på honom. Han kommer sitta kvar där."
"Jag vet inte hur man gör."
"Ljug inte. Han har lärt dig allt han kan om den här båten. Jag kan till och

med tänka mig att du vet mer honom." Han gestikulerade att hon skulle följa med honom. "Kom. Visa mig till kontrollrummet."
Lo tittade på Jonas som nickade åt henne att följa med Carlos. När de lämnade rummet försökte Jonas med all makt att slingra sig ur handklovarna, utan framgång. Dem satt för hårt. Det fanns inget han kunde göra. Han kunde bara sitta där och vänta.
Tiden gick långsammare än smält is tills han hörde båtens motorer dra igång. Båten rörde på sig. Lo hade troligtvis knappat in kursen. Stressen var påträngande, ilskan familjär. Lo och Carlos kom in i rummet. Lo såg oskadd ut. Carlos och Lo satte sig vid bordet.
"Okej, då är vi på väg mot Gamla Stan," sa Carlos och lutade sig bak i

stolen. "Så vad kommer vi hitta där som är så viktigt?"

"Vi vet inte riktigt än," sa Lo.

"Så ni hittade en karta som ni ska blint följa?" Carlos tog upp kartan från golvet och la den på bordet.

"Blint vet jag inte. Den kanske leder oss till andra människor."

Carlos reste sig och tog fram pistolen. "Jag vill att du låser fast dig igen." Han gav henne handklovarna. Lo satte sig vid Jonas och låste fast sig. Carlos spände åt handklovarna då Lo hade satt på dem för löst.

"Jag tänkte vila. Jag kommer laga mat till er senare," sa han och tog fram två flaskor vatten som han ställde bredvid Lo. "Drick om ni måste, pissa om ni måste, skit om ni måste. Jag

kommer inte ta loss er fören jag har vaknat."

"Seriöst? Ska vi skita på oss?"

Carlos svarade inte och gick upp en våning till Los rum.

Jonas tittade på Lo. "Är du okej?"

"Vad tror du han vill för något?"

"Jag vet inte."

"Han verkar inte vilja döda oss iallafall. Snarare sig själv."

"Vi har ingen aning om vad fan han är kapabel till. Hur hårt sitter dina?"

"Hårt. Men jag tror inte han är så farlig. jag tror vi kan få honom att släppa oss. Om han ville något illa skulle han redan gjort något."

"Vi har ingen aning om vem han är eller vad han har gjort."

"Han är bara ensam."

"Sluta va så jävla naiv, Lo. Jag har inte lärt dig att vara dum i huvudet."

"Jag är inte naiv. Jag tror bara inte att alla är onda som du gör."

"Alla har en agenda."

"Du säger alltid hur vaksam jag ska vara."

"Jo men det ---"

"Du säger också alltid hur jag ska kolla upp killars bakgrund som jag är vän med."

"Men det är ju ---"

"Du säger också att jag inte kan lita på någon."

Jonas suckade. "Får jag säga något?"

"Världen är inte skit bara för att den var så för dig."

"Jag vill bara att du ska vara säker."

"Du vill inte att jag ska ha ett liv."

"Nu snackar du skit."

"Gör jag? Du har blivit precis som mamma. Hon ville också bara stänga in mig i en liten ask och förvara mig där så inget kunde röra mig eller skada mig."

"Vi ska ju iväg på din lilla jävla skattjakt. Vad mer vill du ha?"

"Du sa att det va en bra idé."

"Jag vill helst att vi ska vara säkra på vår båt här i Palmas. Vi har vår egna mat här, vi kan odla, vi har våra saker, vi har vårt liv här. Inte åka iväg på något skit och jaga falska gåtor."

"Du sa att jag hade rätt angående kartan. Du höll med om att vi skulle följa den."

"Jo man kan ändra sig, eller hur?" Lo sparkade Jonas på benet och vände sig om. Jonas visste att han gjort henne ledsen, arg eller något

annat. Det tärde på honom men han kände att han hade rätt i stunden.

"Du kan inte klandra mig för vad Sandra gjorde mot dig," sa Jonas.

"Det kan jag visst. Du lämnade mig med henne."

"Jag förlorade dig i rätten."

"Du gjorde inte det svårt att förlora direkt."

"Vad fan menar du med det?"

"Du praktiskt taget gav henne vinsten. Med allt knark och skit du använde. Alla du misshandlade."

"Jag försvarade mig."

Lo skrockade. Okej, vi säger så."

Irritationen värkte och pulsen ökade. Men han visste att han inte kunde göra något för tillfället. Han visste att skulden låg på honom. Han var den

som flydde ansvarets tyngd. Det hade han gjort hela sitt liv.

"Jag vet inte vad jag ska säga. Världen suger, Lo. Människor suger."

"Människor suger inte. Det är du som suger."

"Kolla på oss, vi är fastkedjade."

"Han kommer släppa loss oss sen när han ser att vi inte är något hot. Lita på mig."

Jonas var tyst och försökte släppa sin irritation och låta henne få ha rätt. Han tog ett djupt andetag och sjönk ner till golvet så gott han kunde.

"Ska du sova?" frågade Lo.

"Sova? När Carlos är här?"

"Men tror du han kommer döda oss i sömnen eller?"

Jonas svarade inte.

"Du borde sova."

Jonas svarade inte. Blicken stirrig.

"Han är bara nervös. Precis som du."

"Så du är inte nervös eller?"

"Jag vet att han inte vill oss illa."

"Och hur fan vet du det?"

"Hur vet du att han kommer göra oss illa?"

"Det vet jag inte."

"Precis. Så det är bara en perspektivfråga."

"Men sluta, Lo. Sen när blev du godhjärtad. Du har varit ett jävla mobboffer."

Lo svarade inte. Jonas såg att han gjorde henne ledsen. Hon dolde det väl.

"Kan vi inte bara visa att vi är ofarliga?" sa Lo och harklade.

Jonas drog ett djupare andetag av irritation som hade evolverat till något

djupare som gnagde på alla fibrer. Det gnagde till en atomisk nivå.

"Vi måste komma loss så jag kan ---"

"Han har alla pistoler, vad tänkte du ens göra om vi kommer loss?" avbröt Lo.

"Jag vet inte."

"Precis. Så chilla."

Jonas tittade på Lo. "Hur kan du vara så lugn?"

"Jag tror inte han är farlig."

"Hur vet du det?"

"Jag väljer att tro det. Jag vägrar att vara en röv mot den första människan vi träffar på såhär länge."

"Så vad är din tanke? Att vi ska bli vän med honom? Sitta och äta middag med honom?"

"Jag har redan ätit middag med honom. Som du såg gick det rätt bra."

Jonas blev sur på sig själv att Lo var mognare än han själv i stunden.

"Han är skum, Lo. Han sover i ditt rum."

Lo svarade inte.

"Precis."

Lo suckade och sjönk ner till golvet. Jonas hade svårt att hålla ögonen öppna. Tankarna strömmade och det var svårt att sortera allting. Han kände hur båten skumpade och såg ut ur fönstret hur molnen passerade. De var på väg mot Sverige igen. En plats han aldrig trodde de skulle återvända till. Han blundade och skulle bara vila i några minuter.

Han kände knuffar.

"Pappa. Pappa, vakna," sa Lo.

Jonas öppnade ögonen och såg hur Carlos satt vid bordet.

"Hur länge sov jag?" frågade Jonas och torkade ögonen.

"Några timmar."

"Är du okej?"

"Ja."

Carlos reste sig. "Du behöver inte oroa dig, Jonas. Jag vill inget ont."

"Säger han med alla pistoler."

"Så du tycker att jag ska ge dig en pistol?"

"Om du inte är så farlig som du säger, varför inte ge mig tillbaka mina pistoler?"

"Jag kan inte veta om ni är farliga."

"Det var du som kom till oss och band fast oss under pistolhot."

Carlos satte sig. "Jag behövde komma ifrån Palmas."

"Så varför tog du inte bara vår båt och lämnade kvar oss på ön?"

"Nu är ni där igen. Ni tror att jag är en dålig människa."

"Svårt att tro något annat."

"Okej," sa Carlos och drog fram dem tre pistolerna han hade på sig. Han gick ut till båtdäcket och kastade ut två av dem och kom in igen och la den sista pistolen på bordet. "Jag har kastat ut alla vapen. Jag har finkammat hela båten när ni sov. "Det enda vapnet som finns kvar är den här pistolen. Vill du ha den eller ska jag kasta ut den också?"

Jonas var tyst.

"Så du vill inte ha pistolen?"

"Jo, jag vill ha den såklart."

"Varför vill du ha den?"

"Varför tror du?"

"Jag vill att du förklarar varför du vill ha pistolen. Och blir jag övertygad så

kan det mycket väl vara så att jag ger den till dig."
Jonas tittade på pistolen, allt han ville va att ha den i sin hand. Om han bara kunde få den skulle alla vara säkra igen.
"För ... att jag skulle känna mig säkrare om jag hade den."
"Så hela den här situationen är en fråga om säkerhet då?"
"Mhm."
"Du vill känna dig säker för att du känner dig rädd?"
"Är du en jävla psykolog eller?"
"Jag vill bara veta varför du ---"
"Är det inte ganska uppenbart."
Carlos tog pistolen, gick fram och hukade sig framför Jonas. Han la pistolen framför Jonas och satte sig vid bordet igen.

"Känns det bättre?" frågade Carlos belåtet och bakåtlutad.

"Nej."

"Varför inte? Jag har ingen pistol."

"För att jag fortfarande är fastbunden."

Carlos drog upp nyckeln ur sin ficka och slängde den till honom. Jonas använde fötterna för att dra nyckeln närmre till sin hand. Med mycket stånk och stön lyckades han låsa upp handklovarna och greppade pistolen direkt efter. Carlos satt med samma lugn som innan och höll blicken låst på Lo.

"Sluta titta på henne," sa Jonas och riktade pistolen mot Carlos.

"Man ska inte lita på någon," sa Carlos och tittade på Lo. "Lita inte på

någon. Det är väl det han har sagt hela tiden."

"Sluta titta på henne sa jag," sa Jonas och kastade handklovarna till Carlos. "Lås fast dig själv i röret där vi satt."

Lo lyckades låsa upp sig själv med nyckeln och ställde sig upp. Carlos reste sig från stolen och gick till röret där Jonas satt innan.

"Lo, lås fast hans händer i röret."

"Pappa, måste vi."

"Bara gör som jag säger. Inge jävla tjafs nu."

Lo tog handkloven från Carlos och låste fast hans händer i röret och backade till bordet. Jonas satte sig på en stol och andades ut. Han la pistolen på bordet och tittade på Lo som också satte sig vid bordet.

"Så, känner ni er säkra nu?" frågade Carlos och log.

"Mhm," sa Jonas. "Varför kom du hit?"

Carlos svarade inte.

"Varför hotade du oss?"

"Jag trodde inte du gillade att prata."

"Varför hotade du oss?"

"Det borde du veta." Carlos nickade mot Jonas. "Jag känner igen tatueringen på halsen. Hur länge satt du?"

"Varför gav du oss pistolen?"

Carlos svarade inte.

"Varför?!" skrek Jonas och riktade pistolen mot Carlos.

"Kommer jag få en hink att skita i? Eller ska jag skita i byxorna?"

Jonas reste sig och gav en gest till Lo att följa med. Jonas och Lo gick ner till våningen under till deras hobbyrum. Jonas stoppade pistolen i bakbyxan och lutade sig mot hobbybordet.

"Vi kanske bara ska lämna honom vid närmsta hamn."

Lo såg inte glad ut med det svaret.

"Så vad tycker du? Att vi ska ha kvar honom här och bara hoppas att han inte gör något dumt?"

"Det sa jag inte. Sätt inte ord i mun på mig."

"Så vad menar du då?"

"Jag vet inte?"

"Men vad fan, Lo," suckade Jonas och stirrade ut i fönstret.

"Han gav oss pistolen frivilligt. Det är väl bra?" sa Lo och satte sig vid

hobbybordet. "Jag menar ... han har ju inte skadat oss."

"Inte än," sa Jonas.

"Varför ska du vara så jävla skeptisk. Nu också av alla gånger? Hela världen är tom. Alla är redan döda och du vill vara skeptisk mot kanske den sista människan vi kommer stöta på?" Jonas grymtade.

"Du vet att jag har rätt."

"Jag kommer inte sova fören han är borta från vår båt. Vi lämnar honom vid nästa hamn."

"Tänk om han kan vara till nytta då?"

"Till nytta?"

"Ja? Han verkar ju vara en kock. Han kan säkert laga god mat."

"Han behöver inte vara en kock för att laga mat."

"Vi kan alltid behöva mer muskler. Tänk om du skadar dig."

"Vi är försiktiga. Vi har inte behövt någon hittills."

Lo suckade. "Men alltså hur fan har du ens haft vänner? Vad såg Sandra i dig egentligen?"

Jonas svarade inte.

"Kan du inte bara lita på mig någon gång?" sa Lo.

"Lita på dig? Att ha kvar den två meter långa okända mannen?"

"Ja? Han skulle redan ha skadat oss om han ville det. Vi måste ge honom en chans."

"En chans?" Jonas tittade ner i golvet. "Jag fick aldrig någon chans."

"Pappa, vi kan inte bara skicka iväg honom."

Jonas kände sig kluven mellan säkerhet och förebild. Vad skulle gå först?

Ett rassel från kastruller hördes från ovanvåningen. Jonas och Lo tittade på varandra och sprang snabbt upp för trappan. Carlos satt inte längre fast vid röret. Han stod vid diskbänken och hackade frysta lökskivor. Jonas siktade pistolen mot Carlos.

"Låt mig bara få laga mat," sa Carlos och fortsatte hacka lök. "Det var länge sen jag fick laga mat till någon."

"Släpp kniven."

"Vad ska du göra? Skjuta mig i ryggen?" frågade Carlos och tittade bak över axeln.

Jonas tittade på Lo som nickade.

Jonas sänkte pistolen motvilligt. Carlos

hällde ner löken i den fräsande stekpannan.

"Jag tänkte laga en maträtt jag åt mycket som barn. En maträtt vi serverade ofta på restaurangen." Han hällde ut det varma riset i en sil. Riset hällde han sedan i stekpannan tillsammans med löken.

"Hur kom du loss?" frågade Jonas.

"Du är inte den enda som har suttit av tid."

Jonas kände sig dum att han inte kontrollerade hans fickor innan.

"Sätt er. Maten är snart klar."

"Vi står hellre," sa Jonas och såg hur Lo satte sig vid bordet. Jonas gav henne en arg blick som hon ignorerade.

"När vi ändå är på väg till ert kära hemland kan vi lika gärna äta gott och göra det bästa av situationen. Eller?"

"Låter som en bra idé," sa Lo och gav Jonas en arg blick tillbaka. "Sätt dig," viskade hon.

Jonas sög in stoltheten och satte sig motvilligt bredvid henne på en stol med pistolen i knät, riktande mot Carlos.

"Om du försöker något," sa Jonas.

"Du kommer inte behöva skjuta mig."

"Det säger du?"

"Jag vill bara laga mat till er."

"Och sen?"

"Sen?"

"Ja?"

"Äta den med er?"

"Jag menar efter maten. Tänkte du hänga med oss?"
Carlos svarade inte.
"Varför kom du hit?"
Carlos hällde i mer kryddor och rörde om i stekpannan. Lukten av stekt lök, olivolja, ris och saffran fyllde rummet.
"Varför har inte du skjutit mig än?" frågade Carlos.
"Va?"
"Ja, varför har inte du skjutit mig än?"
Jonas svarade inte.
"Exakt," sa Carlos. "Jag vet inte. Du ställer frågor jag inte har svaret på. Allt jag vill är att laga mat till er. Kan vi inte hålla oss till det för stunden."
Jonas kände sig förvirrad, därmed arg och rädd. Han ville bara bli av med Carlos, helst dumpa honom i havet.

Men kunde inte bara skjuta honom framför Lo. Han var fast i ett dödläge, låst i situationens omständigheter. Han var iallafall den med pistolen, vilket gav honom en slöja av trygghet. Carlos hällde i de frysta räkorna, saffran och curry som han stekte ihop med riset och löken.

"Den här rätten är något man inte kan äta själv. Det är det som är grejen med mat, att man vill dela det med någon," sa Carlos och rörde runt med stekspaden. Carlos och ställde fram tre tallrikar på bordet.

"Har ni ätit Paella förut?" frågade Carlos.

"Ja," sa Lo. "Min mamma brukade laga det när ... hon hade tid."

"Jasså?" Carlos satte sig tungt i stolen. "Hur va hon?"

"Hur hon var?"

"Ja? Som förälder."

"Nja." Lo skulle precis stoppa in gaffeln i munnen men Jonas stoppade hennes hand.

Jonas tittade på Carlos. "Ät den först."

Jonas gav Lo's tallrik till Carlos. "Ät."

Carlos skrockade och tog en rugga av Lo's mat och skickade den tillbaka till henne.

"Ska jag smaka din mat också eller?" frågade Carlos och torkade munnen.

Jonas skickade sin tallrik till Carlos som tog en tugga. Jonas tittade och väntade.

Carlos skickade tillbaka tallriken till Jonas.

"Vet du vad jag är mest ledsen för?" frågade Carlos. "Färskvaror. Keso, fil, yoghurt, ost. Sushi, Köttfärs, ägg, Kiwi,

smör." Han såg ut att drömma sig tillbaka till en värld fylld av färskvaror. "Men ni har en del färska grejer här. Potatis och lök. Inte dåligt."

"Vi odlar det vi kan," sa Jonas.

"Smart. Men jag fattar inte varför ni är på er båt hela tiden? Vi tre skulle kunna åka in till land och fixa lite djur, fixa vår egen gård. Tänk er, färska ägg, mjölk, kycklingar vi kan äta."

"Är inte djuren påverkade också?" frågade Jonas.

"Nej. Djuren har inte påverkats."

"Hur vet du det? Bara för att dem inte är vandrande kylskåp betyder det inte att vi borde dricka deras mjölk igen. Vi vet inte ens vad som påverkade oss."

"Signalen sa ni."

"Jo men det är ju bara vad vi tror. Vad tror du själv att det är?"

"Det är ilska från gud. Vi är antingen skonade eller dömda. Vet inte vilket av dem än." Carlos nickade och såg ut att njuta av maten. "Visst är det gott? Så himla gott det här alltså. Fattar inte hur hon lyckades varje gång."

"Mhm," mumlade Jonas som inte ville delge alltför mycket av en positiv energi, även om han faktiskt uppskattade maten.

"Varför har du mask på dig?" frågade Jonas.

Carlos svarade inte.

Jonas såg hur han vred och fibblade med ringen runt sitt finger medan han åt sin mat. Han verkade inte påverkad av att Jonas hade fått tillbaka den dominanta positionen. De alla åt i

tystnad i några minuter innan Jonas harklade sig.

"Så, nu sitter vi här oh äter mat. Vad är det du vill egentligen?" frågade Jonas. "Och Inget jävla skitsnack nu, jag pallar inte."

Carlos höll sin blick lågt. "Hela världen har försvunnit och allt jag kan tänka på är att laga mat. Allt jag kan tänka på är att det inte finns någon mer ost." Han skrattade kort. "Jag visste redan att världen var en plats där drömmar gick och dog i en kall och mörk källare. Lidandet var redan överallt. Det var bara en tidsfråga. Men nu när alla är borta kan jag inte sluta tänka på om jag ska dö eller leva." Han tog en tugga av maten. "Är det inte sjukt hur allting bara .... händer? Hur trodde ni världen skulle sluta?"

"Det finns fler," sa Lo.

"Jo men vilka människor tror du kommer vara kvar. Såna som jag och din pappa är kvar. Dem starka är kvar. Och dem starka är inte dem snälla." Han skakade på huvudet. "Du vill inte leva kvar i en sån här värld."
Lo svarade inte.

"Varför fick jag en Gloria? Jag är ingen. Jag är bara en skit. Jag har gjort hemska saker. Och din pappa. Varför fick han ens en Gloria?"

"Sluta snacka som om du visste vem jag är," sa Jonas med hotfull ton och höll pistolen på bordet så Carlos såg. "Du har ingen aning om varför vi har fått våra Glorias."

"Vi måste ha fått dem av en anledning, inte sant? Jag menar, varför annars skulle vi ha fått dem?"

"Ser det ut som att jag vet allting eller?" sa Jonas.

"Vi måste veta. Vi måste tro på nånting. Annars kan vi lika gärna bli en av dem. Varför vill ni två leva om ni inte ens vet varför ni lever?"

Jonas rynkade ögonbrynen. Lo såg obekväm men intresserad ut.

"Ni måste ju tro på nånting, eller hur?"

"Vi tror ingenting," sa Jonas.

"Det finns människor kvar," sa Lo.

"Och varför tror du att det finns människor kvar?" frågade Carlos.

Lo ryckte på axlarna. "För att jag känner det."

"Precis." Carlos tittade ner i bordet och vred på sin ring. "Men det finns inga. Alla är borta." Han pausade.

"Som jag sa, jag kanske kom hit för att äntligen få dö."

"Du ska inte dö," sa Lo. "Du ska komma med oss."

"Det är inte säkert," sa Jonas.

Carlos skrattade kort. "Du är precis det som är felet med hela världen."

"Och vad är det?"

Carlos tittade på Lo. "Är han såhär dum hela tiden?"

Jonas höjde pistolen mot Carlos.

"Ska du skjuta mig? som du gjort dem andra innan?"

"Du vet inte ett skit om mig."

"Du har dödat innan. Jag kan se det på dig. Vad satt du annars inne för?"

"Jag har inte dödat någon," sa Jonas och kände aggressiviteten koka över. Han satte fingret på avtryckaren.

"Ljuger du lika mycket för Lo som du gör för dig själv?"

"Jag ljuger inte."

"Det ser ut som du ljuger. Dina tatueringar ljuger inte."

Lo la sin hand på Jonas arm.

Jonas sänkte pistolen och reste sig. Han pekade på röret där handklovarna satt fast.

"Lås fast dig själv med händerna bakom ryggen," sa Jonas.

"Får jag inte ens äta klart?"

"Nu!" skrek Jonas.

Carlos reste sig med sin bredaxlade kropp och gick till rören där han satte sig ned.

"Lo, kolla alla fickor."

"Seriöst?"

"Ja, seriöst. Han kom loss förra gången."

"Varför ska du ens låsa fast honom. Han är inte ens farlig."

"Lo, lyssna på mig. Kommer du ihåg."

Lo suckade och gick fram till Carlos och tittade genom hans fickor. Hon vände sig mot Jonas med höjda ögonbryn och händer.

"Inget," sa hon och reste sig.

"Följ med," sa Jonas och gick ut på båtdäcket. "Stäng dörren."

Lo stängde dörren efter sig. Jonas lutade sig mot räcket och kände den svala vinden.

"Du vet att vi inte kan ta med honom."

"Varför inte? Varför vill du slänga bort den enda människan vi sätt på flera år?"

"Tror du verkligen att han är ofarlig?"

"Va du ofarlig?"

"Va?"

"Ge han chansen du aldrig fick. Skulle inte du velat ha en chans när alla såg dig som en jävla vildhund?"

Jonas svarade inte.

"Vi måste ta hand om dem få som finns kvar. Vi måste ta hand om oss själva. Och vi tar hand om oss själva genom att ta hand om andra."

"Du låter som Sandra."

"Jo. Hon tog hand om alla. Så mycket har jag lärt mig."

"Alla förutom dig."

Lo svarade inte.

"Så vad föreslår du? Att vi ska låta honom vandra fritt?"

"Jag vet inte."

"Vi håller honom kvar i bojor ett tag till. Jag håller koll på han. Han får skita på toa men i handbojor."
Lo gav honom en blick.
"Vi kan inte låta han gå fri."
"Men då ger du ju han inte en chans."
"Precis. Jag vill inte ge han en chans att döda oss."
"Du ger honom en chans att visa att han är en bra människa."
"Och om han inte är det?"
"Han är det. Han är bara ... udda. Jag har också känt mig udda hela livet."
"Du tror inte jag har känt mig udde eller?"
"Jo men alltså." Lo suckade. "Ge han en chans bara."

"Vad fan hände med att du skulle lyssna på mig?"

"Vad hände med att jag skulle få bestämma?"

Jonas blickade ut över havet där han såg Las Palmas ljus långt bort. Han visste att detta skulle bli ett val tyngre än gravitationen.

"Jag vet inte, Lo."

"Jo det vet du."

"Som han säger. Dem som är kvar i den här världen är inte bra människor. Han är inte en av dem goda."

"Och du är eller?"

"Jag försöker va."

"Han kanske också försöker."

Jonas kände sig irriterad och muttrade. Han ville inte vara den att krossa hennes hopp om framtiden.

"Att skjuta han kan inte vara svaret, pappa."

"Men ---"

"Har du helt slutat att lita på mig?"

Jonas svarade inte.

"Det är ju lättare att sova i skift också med tre."

Tanken på att vara tre skapade ett krypande välbehag. Men han förstod snabbt att det inte skulle gå. Tänk när Jonas skulle sova med Lo och Carl vakna helt själva. Nej, det skulle inte gå. Himlen blev mörk och kvällen djupnat.

"Jag går upp till mitt rum. Säg till om du behöver nått," sa Lo.

"Ska du sova?"

"Nej."

"Bra. Jag vet inte om vi är tillräckligt långt borta från land än."

Lo gick in. Jonas såg hur Carlos följde henne med blicken.
Jonas gick in och stängde dörren.
"Så har ni kommit på vad ni ska göra med mig än?" frågade Carlos.
Jonas gick fram till skåpet och tog fram en flaska sprit, två shotglas och hällde upp sprit i båda glasen.
"Jag ber om ursäkt för det jobbiga läget jag har satt dig i," sa Carlos.
Jonas ställde glaset på golvet och skickade det till Carlos. Jonas satte sig vid bordet och tog en klunk med pistolen framför sig på bordet.
"Är det förgiftat?" Carlos luktade i glaset.
"Jag sitter med en pistol. Varför skulle jag förgifta dig?"
"Enklare."
"Enklare? Enklare än att skjuta dig?"

"Ja, helt klart. Du slipper torka blod."
Jonas tänkte efter och såg en tanke i det. "Jo. Nu när du säger det."
Carlos skrockade och tog en klunk. "Jäääklar, det var drag i den här."
"Mhm."
"Vad är det för något?"
"Sprit?"
"Ja men vad för sprit?"
"Jag vet inte." Jonas höll upp flaskan.
"Vet du inte ens vad du dricker?"
"Borde jag?"
"Alla borde veta sina spriter."
Jonas svarade inte.
"Ja? Hur ska du annars kunna njuta av det?"
"Jag njuter nu."

"Du skulle njuta mer om du visste vad du drack."

"Du snackar mycket."

"Jag försöker bara småprata."

"Mhm." Jonas hällde upp en till shot till sig själv. "Bara drick och håll käften."

Jonas kliade sina ögon och tog en klunk.

"Jag såg din tröja. Körde ni bensin eller el?" frågade Carlos.

"Bensin såklart."

"Kan inte ha varit lätt."

"Vi hade våra sätt." Jonas tog en klunk till och pekade på Carlos med glaset. "Vad jobbade du med innan allt skedde?"

"Hurså?"

"Småprat," sa Jonas och svepte det sista i glaset.

Carlos log och tog en klunk. "Spelar det någon roll vad jag va innan?"

"Kanske inte."

"Vad va du innan?"

Jonas drack en klunk till. "Som du sa. Spelar ingen roll."

"Så hur är det att ha en dotter?"

"Hur menar du?"

"Visst är dem jobbiga." Carlos tog en klunk. "Dem kan vara riktigt jobbiga."

"Mhm."

"Hur orkar ni ens fortsätta? Vad är det för mening?"

"Jag lovade."

"Du lovade?"

"Jag lovade en person att hålla henne säker."

"Alla är döda. Det är bara vi kvar."

"Det finns säkert fler."

"Vad får dig att tro det? Din naiva dotter?"
Jonas tog en klunk i tystnad.
"Varför tror du det finns så få med glorias? Även om en procent av befolkningen skulle ha fått Glorias borde vi ha sätt rätt många människor utspridda."
"Så?"
"Så det måste betyda alltingen att ännu färre fick Glorias. Eller att folk hade sina Glorias men tog sina liv ändå." Carlos tog en klunk och grimaserade av spriten.
Jonas tittade ner i bordet och kände den dunkla, nakna sanningen klämma åt.
"Det kanske är bäst så. Världen var ... är ändå skit," sa Jonas, hällde mer sprit i glaset och lät tankarna

segregeras. Tankarna gled in i mörka hål där de svällde till tumörer.

"Så varför inte bara dö med resten av världen?" frågade Carlos.

"Som jag sa, jag lovade," sa Jonas och visade pistolen. "Är döden något du vill uppnå eller?"

"Jag vet inte." Mannen drack en munfull och grimaserade. "Du kan ändå inte döda mig. Inte när din dotter är här."

Jonas visste att Carlos hade rätt. Så länge Lo fanns i närheten kunde han inte döda Carlos. Det skulle bara skapa en reva mellan dem. Så vad fan skulle han göra med Carlos? Jonas hade tänkt den tanken säkert hundra gånger. Vad skulle han göra med Carlos? Det blev ett permanent, ingrott mantra han ville bli av med.

"Vad får dig å tro att hon bryr sig ett skit om dig?" frågade Jonas.

"Om du dödar mig kommer du tappa henne."

"Du har ingen jävla aning om vad hon kommer känna."

"Jag vet hur barn är."

"Det kan jag tänka mig. Är du dömd pedofil eller?"

"Jag hade egna döttrar."

"Jag ska inte skjuta dig. Det är sant. Men du kan inte följa med heller."

"Tror du inte att vi klarade oss av en anledning?"

Jonas suckade.

"Om ni ska hitta roten till allt skit så vill jag följa med."

"Vi vet inte vad vi letar efter."

"Så varför åker ni tillbaka då?"

Jonas svarade inte.

"Vet du vad som skrämmer mig mest?" frågade Carlos. "Precis i början efter allt det värsta hade skett så hittade jag min granne. Jag gick in i hans lägenhet. Han hade förvandlats till en sån där ... Pilot. Han hade ... jag vet inte. Blandats ihop med sin ugn kan man säga. Jag såg hans ansikte. Jag såg plågorna i hans blick. Jag kan inte säga om han var levande eller död."

Jonas svarade inte.

"Det som skrämmer mig är att förvandlas till en sån där. Jag kommer aldrig glömma hans ansikte."Carlos tog en klunk. "Finns det något som skrämmer dig?"

Jonas tänkte efter men visste exakt vad som skrämde han mest av allt. Han ville bara dra ut på det.

"Havet. Har alltid haft en rädsla för havet."
Carlos skrattade gott och höll ut händerna."Du vet vart vi är väl?"
"Man får prioritera. Sen är det är säkrare här ute än på land."
"Är det verkligen det?"
"Mhm."
"Hur har Lo tagit allt det här med världens undergång å allt sånt?"
Jonas svarade inte.
"Jag menar ... Hon kan ju inte må bra direkt."
Jonas skrockade. "Vi lever. Det räcker."
"Är du säker på att det räcker?"
Jonas tittade på Carlos med rynkad blick.
"Du borde ---"

"Du tror att du har svar på allt eller?"

"Jag har svar på det mesta."

"Du vet ingenting. Du kedjade fast oss. Du inkräktade på vår båt."

"Vad skulle jag annars göra? Vara själv? Vad skulle du ha gjort?"

"Jag skulle inte ha hotat oss och låst fast oss."

"Jag var själv i två år."

Jonas kände för honom. Ensamheten var något Jonas fick ta stor del av inne på Kumla.

"Vart satt du?" frågade Carlos.

"I en cell. Ensam."

Carlos visade en tatuering på sin underarm. "Tio år. Du?"

"För länge." Jonas kände sig mer bekväm när han visste att Carlos också hade suttit av tid på en lika

själdräpande plats som han själv. Dock på samma gång var han nervös över faktumet att Carlos var kriminell och inte visste vad han satt inne för. En annan del var orädd då han visste att de hade delat liknande motgångar i samhället. På ett sätt kunde de förstå varandra. På ett annat sätt såg han Carlos som andra såg honom själv, som en smutsig, farlig brottsling. Han såg sig själv i Carlos vilket äcklade honom. Han visste att han behövde ge honom en chans, och på så vis ge Lo en chans.

"Tror du verkligen att vi kommer hitta några andra?" frågade Carlos.

"Vet inte. Jag är okej med en tom värld," sa Jonas kände av alkoholens rus.

"Hur blev du accepterad när du kom ut?"

"Det blev jag aldrig."

Jonas såg hur Carlos tittade på pistolen. "Är du nervös?"

"Över vad?"

"Att jag ska skjuta dig?"

"Du gör det du känner är rätt."

"Varför har du masken på dig fortfarande?"

Carlos svarade inte och fibblade med ringen på sitt finger.

"Förlorade du någon när allt hände?"

"Dum fråga. Alla som är kvar har förlorat allt."

"Inte allt."

"Hur lyckas du hålla henne så glad?"

Jonas funderade en stund. "Jag tror inte hon är glad."

"Inte? Varför är hon så himla fast vid att låta mig leva?"

"Hennes mamma var läkare."

Carlos skrockade. "Fyfan."

"Det kan man säga."

"Så din fru alltså?"

"Ex."

"Lever hon?"

Jonas svarade inte.

"Jag förstår."

Jonas drog ut på sin nästa fråga med välvilja. "Vill du verkligen dö?" Jonas lutade sig fram. "Jag menar. Som sagt, det finns inte många kvar."

"Jag vet inte. Jag har velat dö väldigt länge men inte vågat. Men just nu så vill jag nog inte dö tror jag."

Jonas nickade, oförstådd i vad mannen hade för mentala tillgångar. För tillfället kände Jonas en trygghet i deras samfund kring deras bakgrunder.

"Såå, om jag ska skita, ska jag göra det i hinken eller?"

"Mhm."

"Kan man få skita privat eller ska du titta på?"

Jonas stoppade pistolen i bakbyxan. Han ville hålla koll på Carlos, men inte heller stirra på honom när han tömde tarmarna. Det var ett ansträngt förtroende Jonas hade byggt upp till Carlos via Lo.

"Ropa när du är klar." Jonas gick ner till hobbyrummet och satte sig vid bordet. Psykisk utmattning hade tagit fatt. Han tittade till sina odlingar och allt såg bra ut. Lökarna och potatisarna

var i stabilt läge. Sina Warhammer figurer hade överlevt stormen.

Han kände sig sällan uttråkad, det fanns alltid något att göra utan att folk behövde titta ner på honom. Ingen behövde längre titta ner på honom. Det var skönt att sitta i tystnad och pilla med sina figurer, det var avslappnande. Det enda han kunde sakna var något att dela sin hobby med. Kanske Carlos? Nej, det var en desperat tanke. Kanske var han inte ett dåligt tillskott ändå. Lo verkade trygg med honom. Kanske skulle han bara ta chansen och lita på henne.

"Joel!" skrek Lo.

Jonas reste sig hastigt och sprang upp för trappan med trippelsteg. Carlos stod med Lo som gisslan med ett fast

grepp kring hennes Gloria. Jonas höjde pistolmynningen mot Carlos.

"Stå still eller så sliter jag av hennes Gloria," sa Carlos.

"Vi har kommit för långt ut. Signalen kan inte nå oss här ute," sa Jonas.

"Ska vi testa?" sa Carlos och drog av Lo's Gloria. Lo's ögon rullades upp i ögonen och hon såg ut att få muskelkramper i hela hennes kropp, hon blev stel. Carlos satte på henne Glorian igen. Lo andades ut tungt. Jonas såg hur det rann blod från hennes öron. Han kände adrenalinet sudda bort all finmotorik. Det var som att fingertopparna inte längre fanns. Benen och armarna pulserade och kändes som överkokt pasta. Ögonen var breda och andningen blev

snabbare. En vilseledd ilska spred sig likt en löpeld utan mål.

"Vad fan pysslar du med?" frågade Jonas och kände hur tunnelseendet krympte.

"Vad jag pysslar med?" frågade Carlos.

"Släpp henne. Släpp henne nu och jag kan förlåta allting."

"Släpper jag henne så skjuter du mig."

Jonas såg hur hårt han höll i henne och hennes Gloria. Lo's blick hade många uttryck i sig. Hennes blick var stirrandes.

"Skjuter du mig så faller hennes Gloria."

"Hur kom du loss?" frågade Jonas.

Carlos pekade på Lo.

Jonas tittade på Lo och la pannan i veck i form misstro.
Lo tittade ner i golvet. "Förlåt. Jag trodde att---"
"Trodde vad? Att jag va en snäll människa?" avbröt Carlos. "Det är bara skitet kvar, tro mig. Din pappa är en av dem. Han hade rätt hela tiden. Du ska inte lita på nån."
Jonas kände igen sig när han hörde Carlos prata. Det var som att han lyssnade på sig själv, och han kände sig äcklad. Carlos blev till en annan människa. Han var som piskad av livets breda pensel. Han stod med mörkande blick, som all mänsklighet hade sugits ur honom.
"Ta bort din hand från hennes Gloria," sa Jonas och sänkte pistolen. "Vad är det du vill?"

"Vad jag vill? Det är mycket jag vill. Jag vill vara en pappa igen. Precis som du. Mina barn ... dem ..." Carlos hade svårt att prata.
Carlos såg ut att bli mer instabil för varje minut. Hans ögon gick från mörkret till glansiga och rödsprängda. Det var som om han gick in och ur en dimma av medvetenhet.

"Okej, jag hör dig. Berätta mer," sa Jonas i brist på idéer vad han skulle säga.

"Jag vill ha tillbaka mina barn. Vet du hur det känns när ens barn blir till ett sånt där ... monster. Hennes skrik." Carlos blick blev stirrandes. "Jag kunde höra hennes ben brytas. Jag såg hennes blick bli tom."

"Låt henne gå."

"Du kanske behöver höra hennes ben brytas också."

"Om du tar bort hennes Gloria kommer jag trycka ut dina ögon med en sked."

"Du kan inte hota mig, Jonas." Carlos skrockade. "Allt jag älskar har redan dött. Allt jag ville var bara att återuppleva lite minnen."

"Bara låt henne gå." Jonas kände sig illamående av nervositeten och ville kräkas.

"Du sa det själv. Världen är bara en plats där vi alla dör. Allt vi älskar kommer dö."

"Jag förstår hur du känner."

"Du förstår ingenting."

"Jag förlorade Lo och åkte in i fängelset. Hela mitt lev vändes upp och ner. Jag förlorade min fru. Alltför

att jag inte vågade ta mitt ansvar. Men nu står jag här. Du ska inte få ta mitt ansvar ifrån mig."

"Varför kom du tillbaka?"

"Va?"

"Varför kom du tillbaka?"

"Bara låt henne gå, Carlos."

"Kommer jag kunna följa med till Sverige?"

Jonas svarade inte.

"Kommer jag det?"

"Vi kan prata om du släpper Lo."

"Ni kommer inte låta mig följa med."

"Släpp henne annars ---"

"Annars vad?!" skrek Carlos tillbaka. "Vad fan ska du göra?"

"Annars ..." Jonas stoppade sig själv och tittade på Lo's byxor. De var blodiga.

Lo tittade ner på sina byxor och såg ut att skämmas. Jonas såg hur Carlos tittade ner på Lo.

"Det är ett tecken. Lo är en mogen kvinna."

"Vad snackar du om?" Jonas kände stressen öka och nervositeten svälla likt en luftballong i magsäcken.

"Lo är mogen att kunna fullfölja min önskan."

"Tänk på vad du säger nu."

"Jag förlorade min dotter. Nu kan jag få tillbaka henne."

"Carlos, sluta." Jonas hade inre panik men ett stadigt yttre hölje. Carlos backade med Lo mot trappan till övervåningen där Lo's rum var.

"Carlos, vad ska du göra?"

"Skjuter du bryter jag sönder hennes Gloria," sa Carlos med mordisk blick.

En blick Jonas kände till alltför väl. Han ville inte pressa honom till något radikalt. Tankarna blixtrade. Vad hade han för alternativ? Han hade en pistol som kändes lika effektiv som ett bildäck. Den kändes lika tung också i handen. Svetten rann och hjärtat bultade.

"Följ inte efter," sa Carlos och drog med Lo upp för trappan. "Följ inte efter!"

Jonas fick tankestopp, allt saktade ner, han hade ingen aning om vad han skulle göra. Han stod handlöst och tittade hur Carlos drog upp Lo till hennes rum. De försvann ur hans syn. Jonas fortsatte att sikta mot trappan.

"Kommer du upp dör hon!" ropade Carlos.

Han hörde grymtningar och ljudet av ett skärp öppna sig.

"Carlos! Rör du henne är du död!"

Jonas väntade på svar och smög upp för trappan.

Han hörde Carlos stön. "Ligg still!" röt Carlos.

Jonas visste inte om hans kulle storma upp och skjuta honom i huvudet. Men det skulle riskera Lo's Gloria. Han stod i djupa andningar och bläddrade igenom sina val. Självföraktets klor hade punkterat hans kvarblivande optimism om att saker skulle bli bra. Luften kändes tyngre och illamåendet tryckte.

Kapitel 6. Lögner.

Det knackade på dörren. "Jag vet att ni är där inne!" ropade rösten.
Lo sprang fram till dörren. Jonas försökte röra sig men det var för smärtsamt.

"Lo, vad håller du på med? Öppna inte dörren."

Lo öppnade dörren. Jonas kände hur skräcken cementerade hela hans kropp. Men när han såg vem det var släppte skräcken och togs emot av glädje och förvirring. Det var Roger som klev in med stirrig blick. Lo stängde dörren snabbt och låste.

"Du fick också en Gloria," sa Lo och kramade om Roger med ett brett leende.

"Ta inte av dig den vad du än gör," sa Jonas.
Roger nickade och kom till Jonas och såg hans skada. "Vad i helvete? Vad har hänt med dig?"
"Jag tog av mig Glorian."
Roger satte sig i soffan med flyktig blick och händerna ihop, pillandes på naglarna.
"Du har väl sätt där ute vad som hänt?" frågade Jonas.
"Jo. Ingen brandkår, inga poliser eller ambulanser. Väldigt udda."
"Jo men du har väl sätt ... sakerna som går runt där nere?"
Roger satt tyst.
"Hur kom du ens hit?" frågade Lo.
Roger svarade inte.
"Roger?"

Roger vaknade till och mötte Jonas Blick. "Ja?"

"Hur kom du hit?"

"Ah, öhhmm, Jag ... jag var på jobbet när allt hände. Alla kollegor ville se mig med min Gloria när de räknade ner." Sorgen i Rogers ögon visade vad hans tafatta skratt försökte dölja. "Ingen trodde att de skulle hända något. Jag skulle bjuda Leffe på en bira om inget hände."

"Hade ingen annan en Gloria? Bara du?"

"Jag vet inte. Leffe och Emil sa att de hade fått Glorias. Men de sa bara att det var skitsnack. Sen hände det." Roger sjönk ned i soffan, hans kläder blodstänkta.

"Har ingen aning," sa Jonas.

Roger tittade på sina kläder som om det var första gången han såg blodet.

"Jag ... Jag vet inte vems det här är." Roger försökte smeta bort blodet med händerna. Det blev värre.

"Lo, hjälp Roger att få kläderna. Kolla om han är skadad."

Roger reste sig och följde Lo till hallen där hon hjälpte Roger att få av de kläder vars tänkta med blod och andra oidentifierade vätskor.

"Allt skulle bara vara ett skämt. De skulle bara skratta åt mig," sa Roger med tom blick.

Jonas hade själv inte tagit in den verklighet som låg över dem som ett blytäcke. Lo slängde Rogers blodiga kläder i tvätten och gav honom ett par nya.

Roger klädde på sig dem och gick in i badrummet där han tvättade sina händer och ansiktet. Han tittade till sin Gloria.

"Roger! Ta inte av dig Glorian!" ropade Jonas då han såg att Roger mixtrade med den.

"Nej jag ska inte ta av den!" ropade han tillbaka och kom ut till vardagsrummet.

"Varför kom du hit?" frågade Jonas. Roger satte sig i soffan. "Jag visste inte vem jag skulle gå till. Så jag sprang."

"Det är ett mirakel att du har Glorian kvar." Jonas suckade. "Tror du det är nationellt?"

"Vet inte. Kan vara lokalt, kan vara internationellt. Jag vet inte."

Tanken på att detta skulle ske världen över fick Jonas tankar att frysa fast till en knytpunkt av negativitet. All popkultur de han hade slukat under sina år blev alltmer påtagliga. Men allt kändes fortfarande så antiklimaktiskt på något vis. Det var inga atombomber, inga zombies, ingen megatsunami eller supervulkan. Allt bara hade stannat. Alla människor hade försvunnit. Eller inte helt, då vissa var omformaterade till monstruösa vitvaror där stål, glas och plast gick i symbios med deformerat kött.

"Militären då? Borde inte dem ha kontroll?" frågade Roger.

"Vet inte. Vi vet inte ens vad det är för något."

"Terrorattack?"

"Vet inte. Kanske."

Roger tittade på Jonas ben.

"Det är okej. Lo hjälpte," sa Jonas då han såg oron frodas i Rogers blick.

"Lo?"

"Mhm."

Lo ställde sig vid fönstret.

Roger tittade sig omkring. "Har ni samlat ---"

"Ja vi har samlat vatten," avbröt Jonas.

"Bra. Vi må ha en stabil infrastruktur med elen, men ändå, man vet aldrig."

Roger reste sig, pustade ut och borstade av sina byxor som redan va rena. "Förlåt, jag måste bara ... jag måste vila lite. Kan jag låna din säng?"

"Du måste sova så vi kan se dig. Du kan sova i sängen här bakom soffan. Vi sover i skift så vi inte tappar vår Gloria

i sömnen. Jag kommer sova i soffan ett tag framöver," sa Jonas. Roger verkade påverkad av situationen med sitt stela kroppsspråk och flackande blick.

"Minst en måste vara vaken hela tiden," sa Jonas för att se om Roger hade hört vad han sa.

"Låter ... okej."

"Du kan som sagt sova i sängen här ute som Lo brukar sova i. Eller dra ut min säng ut hit om du vill det. Vi kommer i dock behöva den sängen här ute ändå nu när jag tänker efter."

"Jag kan dra ut sängen hit sen. Jag ska bara vila lite."

Roger gick in i Jonas rum och stängde dörren.

"Du får inte sova vet du!" ropade Jonas.

Inget svar.
Jonas tittade på Lo som satt vid köksön. I och med den öppna planlösningen kunde man se hela köket och vardagsrummet från soffan. Vardagsrummet var lite trängre då det stod en säng direkt bakom soffan. Sen skulle ännu en säng komma ut i vardagsrummet. Tack vare den gynnsamma kapitalstarka sitsen Sandra befann sig i när hon levde.

"Vad pysslar du med?" frågade Jonas.

"Våfflor? Varför då?"

"Våfflor?"

"Ja? Till Roger, och oss. Han verkar ledsen."

"Varför då?"

"Varför han är ledsen?"

"Nej varför ska du laga våfflor nu?"

"Är inte du hungrig? Vi måste fortfarande äta."

"Vi behöver ransonera, kommer du ihåg? Vi har ingen aning om hur länge maten kommer räcka. Speciellt katastroftider. Människor är som värst då. Folk kommer plundra butikerna och vara aggressiva. Så vi kommer inte kunna gå och handla direkt. Vi tar det lugnt. Delar upp maten och inväntar militären."

"Hur vet du det? Är det ens folk ute?"

"Jag har sätt det värsta hos människor. Tro mig, vi är bara djur."
Lo slängde ner våffeljärnet i en demonstrativ gest och gick till sitt rum. Jonas satt kvar ensam. Tankarna spred sig till olika sektioner som många bäckar små. Mestadels negativa

sektioner där känslorna spolade ihop sig och solidariserades. Som ett järngrepp av negativitet runt hans smala strupe av positivitet. Som att allt han försökte tänka blev till en svart soppa.

Jonas tog djupa andetag och försökte forcera tankarna till något ljusare. Han blev försjunken i sitt eget misär. En misär han inte ville visa Lo. Han behövde vara stark, det var det han lärt sig. Styrka i att inte visa känslor. Det var säkert var fel, men det var rotat djupt inom honom. Som om hela hans kropp var lindat med rötter från förlegade metoder. Rötter han inte kunde klippa bort.

Han hörde något från bakom den stängda dörren där Roger var. Han hörde snyftningar.

Roger var troligtvis traumatiserad av händelserna. Jonas kände sig fortifierad av allt han bevittnat och uppnått i fängelset. Alla nätter i de slaskiga, avhumaniserade bakgatorna. Platser där människans mörkaste handlingar tog plats.
Rogers hulkande gråt gjorde Jonas obekväm, mer obekväm än hans egna lemlästning.
Han tog situationen i akt och slöt sina ögon i hopp om att somna, han visste iallafall att Roger och Lo var vakna. Han behövde vila och bli av med den värsta smärtan. Det hade läkt relativt bra utan professionell sjukvård. Lo gjort ett bra jobb. Han kände sig stolt, mer stolt än han vågade uttrycka för henne.

Några timmar senare.
Jonas vaknade av musik och öppnade ögonen. Han vred sig i soffan av den stela smärtan ryggen. Sängen från Jonas sovrum stod nu också i vardagsrummet. Glädjande röster hördes. Både Lo och Roger satt vid köksön och åt våfflor. Jonas satte sig och tittade över soffryggen.

"Hej, pappa. Är du hungrig? Vad tycker du om sängplaceringen?" frågade hon med ett leende, som om inget hänt. För en sekund trodde Jonas att inget faktiskt hänt. Det var tills han såg sitt stympade ben.

"Hur länge sov jag?" frågade han och kollade så ingen infektion hade rotat sig. Han stack i en grön spruta i benet och smörjde på med Bio-Gel.

Roger tittade på klockan. "Ett par timmar."
Jonas tittade ut i fönstret och såg att det var mörkt ute.
"Vi skulle ju spara maten. Ransonera. Roger, kom igen. Jag trodde du va med på det här. Och varför ser ni så jävla glada ut? Världen har ju gått åt helvete."
"Det vet vi ju inte. Det kanske bara är Stockholm," sa Lo.
"Det tror jag inte."
"Men du är alltid negativ. Jag kände bara att vi borde fira lite."
"Fira vad?"
"Att Roger är här och överlevde."
Jonas kände sig dum att han bara tänkte på maten när Roger hade undkommit en troligtvis horribel död.
"Förlåt, Roger. Jag är bara ---"

"Det är okej."

"Nej det är inte okej. Inget är okej."

"Jag vet att vi ska ransonera maten. Och det ska vi. Men några våfflor skadar inte."

Jonas lutade sig mot ryggstödet och stirrade upp i taket. "Har ni sovit något?"

"Roger sov lite, jag var vaken," sa Lo.

"Men du va vaken väl?"

"Men ja? Det var ju precis det jag sa?"

"Jo jo. Men en måste vara vaken."

"Vi fattar."

"Gör ni det verkligen? Roger?"

"Jag hajar, Jonas. Det är lugnt."

"Det är inte lugnt, Roger. Tappar vi våra jävla Glorias så är vi döda."

"Dem sitter stabilt. Dem kommer inte råka falla av."

"Roger, är du med på vad jag säger?"

"Jag fattar. Jag är ombord. Vi borde göra ett sovschema kanske?"

"Jag vill inte sova på något schema," sa Lo. "Hur är benet?"

Jonas muttrade.

"Infektion?"

"Nej."

"Är du hungrig."

"Ja."

"Vill du ha våfflor?"

"Ja."

Lo reste sig och gick över med en tallrik till Jonas. Han tog emot tallriken som hade två våfflor på sig.

"Ingen sylt? Inge grädde?"

"Jag trodde du ville spara på resurserna."

"Bara skicka det."

Lo kom tillbaka och öste på grädde och sylt. Hon gick och satte sig vid köksön igen. Det var himmelriket att åtnjuta en munfull av frasig våffla och syltblandad grädde. Varje tugga blev som en romersk sexparad av glädje. Hjärncellerna sköt av fyrverkerier. När Jonas, Roger och Lo åt klart tog Roger hand om disken.

"Sééé. Vi har ingen TV?" frågade Roger.

"Den gick sönder," sa Jonas.

"Hur ska vi fördriva tid?"

"Jag vet inte."

"Har inte du mycket erfarenhet av sånt?"

"Hur menar du?"

"Ja men du vet."

"Fängelset. Ja. Jag har dödat mycket tid i fängelset."

"Så vad gjorde du?"

"Ritade."

"Fick du det? Med tanke på ---"

"Roger."

"Juste."

"Med tanke på vad?" frågade Lo och ställde sig vid fönstret.

Roger satte sig i soffan. "Med tanke på vad Jonas åkte in för."

Jonas gav Roger en allvarlig blick.

"Vad?" frågade Lo.

Jonas och Roger svarade inte.

Lo tittade sig omkring. "Okej. Kan vi inte ta TV:n från ditt sovrum då? Vi kan bära in den hit."

"Mhm. Låter bra."

Roger reste sig och gick in i Jonas sovrum. Lo stod kvar vid fönstret.

"Hur ser det ut?"

"Gamla stan har slutat brinna. Kan se rök från Södermalm. Djurgården brinner fortfarande en del."

"Snöar det mycket?"

"Nej."

"Ser du några poliser eller nått?"

"Nej."

"Ser du människor?"

"Men vad tror du själv?"

Jonas kände sig illa tillmods. Tänk om räddningen aldrig skulle komma. Tänk om Stockholm var under totalitär tystnad. Vart hade alla människor blivit av?

"Nån måste ha sätt det här. Nån måste vara på väg," sa Jonas.

"Vilka då?"

"Jag vet inte. USA, Norge kanske."

"Norge?"

"Men inte fan vet jag. vet inte. Någon måste ju vara på väg hit för att hjälpa."

"Ser ganska tomt ut där ute."

"Lo, seriöst."

Hon satte sig på en stol vid fönstret och fortsatte att titta ut. "Det är skönt att slippa skolan iallafall."

Jonas tittade på sin stump till ben.

"Vi borde kanske göra en sån där sos skylt?" sa Lo.

"Så helikoptrar kan se oss tänkte du?"

"Ja eller andra."

"Andra," sa Jonas och förstod att Lo kanske inte var lika påverkad som han trodde. Hon kanske var i förnekelse.

Men det behövde inte vara en dålig sak.

"Okej, men fixar du det eller? Ta det största lakan du hittar och så kan du måla på ett sos."

Lo gick iväg och rotade fram lakanet som hon tog in till sitt rum. Jonas satt nu själv i sina egna tankar. Allt han ville var att bara kunna stå upp. Men det var otroligt smärtsamt bara av att röra på sig. Men det var också smärtsamt att ligga still. Tystnaden var det mest påträngande. Det konstanta ljudet av tunnelbanor, bilar och båtar hade helt evaporerat.

Det var som tiden hade stannat på sätt och vis. Allt som hördes var ventilationens kontinuerliga hummande. Lo verkade må bra, vilket gav honom lättnad. Han trodde hon

skulle vara mer påverkad, eller så var hon bara naiv. En djupare känsla blev mörkare. Tanken på att behöva ha på sig Glorian för alltid skapade en molande stress. De skulle aldrig få ta av sig den. Ju mer han tänkte på det ju mer kliade det. Men som tur var gick den att röra runt tillräckligt för att klia. Den satt inte hårt eller var tung.

Det kändes knappt att den satt på huvudet. Designern bakom produkten måste ha haft i åtanke att personen skulle ha på sig den länge. Han kände en viss tacksamhet kring den aspekten av det hela. Men det överliggande, mörka molnet svävade över alla tankar. Det konsumerade hans levnadsstandard och alla positiva känslor som överlevt. Roger kom ut med TV:n i vardagsrummet.

"Vart ska jag sätta den?"

"Ställ den där den gamla satt," sa Jonas och pekade på en möbel där Roger ställde ner TV:n.

Jonas var tacksam att sin DVD spelare klarade sig. Den stod prydligt i en av bänkens hyllor tillsammans med alla filmer.

"Då har vi något att fördriva tiden med iallafall," sa Roger och satte sig i soffan med en lång utandning. "Hur mår du? Med benet och allt?"

"Okej."

"Hur mår Lo? Tar hon det bra?"

"Antar det."

"Vadå antar? Du borde väl veta hur hon mår?"

"Anklagar du mig eller?"

Roger harklade sig. "Nej, förlåt. Jag är bara stressad överallt skit."

"Du tror inte jag är det?"

"Tänkte mer att du var van med stressade situationer från ... du vet."

"Jo, fängelset gjorde mig immun mot det här."

Roger reste sig och ställde sig vid fönstret. "Vad tror du har hänt egentligen?"

"Hur menar du?"

"Regeringen? Terrorattack?"

"Ingen aning. Hoppas det är inom Stockholm."

"Har du sätt en sån där ... sak än?"

"Nej. Såg en på gatan förut."

"Det va hemskt." Roger kliade sig i naken. "Fattar bara inte vart alla har tagit vägen. Jag menar alla kan väl inte ha förvandlats?"

"Varför frågar du som om jag hade svaret. Jag vet lika lite som dig."

"Vi borde göra en sos skylt," sa Roger.

"Lo håller redan på att göra en."

"Bra." Roger pausade. "Det är snart jul."

"Mhm."

"Vi borde fira tillsammans."

"Fira jul?"

"Ja? Vi måste väl? För Lo och så." Jonas skrockade och tyckte Roger kändes lite patetisk. "Jag tror hon klarar sig. Hon verkar vara mer naiv än jag trodde."

"Det kanske är bra. Hon borde inte vara med om allt det här."

"Borde, nej det är klart."

Roger stod i tystnad i någon minut medan Jonas dresserade om sitt ben.

"Jag går och sorterar maten," sa Roger och gick till köket.

Jonas tog ett skrivblock och skrev ner händelserna som skett.

En vecka senare.
Tiden gick förbi i snigelfart. Benet kändes mindre smärtsamt. De sov i skift som planerat. Roger och Jonas gjort en plan för all mat med en tydlig lista som skulle hålla i cirka två månader. De gjorde en plan för när de skulle äta och hur mycket de fick äta.
Vatten kunde de dricka hur mycket de ville då vattnet och elen fortfarande fungerade. Utmaningen var att döda tiden. Alla nätverk var nere så de kunde inte koppla upp sig till internet eller någon form av streamingservice. De kunde inte spela onlinespel eller ta del av nyheter.

All internetuppkoppling var död. Telefonin var också död, de kunde inte ringa något nummer. Det enda som tycktes fungera felfritt var stadens infrastruktur med elektriciteten och vattnet. All julbelysning utanför stod i full bruk och gatlyktorna tändes varje natt. Allting som Jonas hade fantiserat om världens undergång spelad inte ut sig riktigt som han tänkt sig.

Visst, han var medveten om att allting var drivet på förnybar energi och allt var automatiserat, men ändå. Inget hade tyckts falla isär i den mängd han förväntat sig. Filmerna hade de sätt minst en gång var. De Jonas såg mest fram mot var maten. De hade tydliga matrutiner för att inte tappa vardagen helt.

Klockan 09.00 var det frukost. 13.00 var det lunch. 17.00 var det lunch. sedan på natten kunde man ta ett litet snack om man var den som var vaken. Alla var inte alltid vaken vid lunchtid, middag eller frukost. Men sov man så blev man väckt för att äta. Sedan kunde man somna om igen. Måltiderna var viktiga. Kortspel blev till en rutin. Roger kunde ett gäng olika sorters kortspel. Lo gick ofta in på sitt rum och ritade eller spelade på sina spelsystem, vilket Roger också gjorde då och då. Offline förstås.

"Pappa!" ropade Lo från sitt rum.

"Vad?!"

"Sover Roger?!"

"Ja!"

"Hur länge har han sovit?"

Jonas tittade på klockan som var 15.45.

"Hurså?!"

"Han skulle hjälpa mig med julpyntet!"

"Kan inte jag hjälpa med det då?"

"Kan du gå?!"

"Nej!"

Lo kom ut till vardagsrummet. Jonas vred sig om i soffan och såg hur Roger låg i den stora sängen snarkandes.

"Ska vi väcka honom?" frågade Lo.

"Vi väcker honom klockan fem vid middag. Sen får han somna om efter vi ätit om han vill."

"Men vi måste julpynta. Det är snart julafton."

"Jag vet!" röt Jonas och strök sina ögon med fingrarna. "Jag är bara trött

på mitt jävla ben. Jag har suttit i den här jävla soffan i över en vecka."

"Jag vet. Men du måste ju läka." Jonas mumlade och kände sig värdelös. Han kände sig som en börda mer än en tillgång. Han kände sig inte ens som en förälder.

"Hur långt har du kommit med serien?" frågade Jonas.

"Mmm. jag är på kapitel tre. Kungen har precis avrättat sin mest lojala följare."

"Varför då?"

"För att han gick bakom kungens rygg och stal hans magiska spegel."

"Okej? Då var han ju inte så lojal."

"Jo, men han behövde spegeln för att hitta sin försvunna fru."

"Kunde han inte bara ha bett om det?"

"Nej, spegeln kan göra att man tappar greppet om verkligheten. Spegeln kan börja kräva saker. Kungen hade sagt att det var förbjudet att använda den."

"Så vad hände med kungens lojala följare då? Hittade han sin fru?"

"Han har hittat sin fru. Men spegeln har också gett order till honom. Han har börjat prata med spegeln."

"Vad för order?"

"Jag har inte kommit längre."

Jonas tyckte om när Lo läste upp sina serier för honom. "Så hur ska kungen ställa sig om han får reda på att sin följare har använt spegeln?"

"Vet inte. Kanske avrätta honom."

"Avrätta sin mest trogna följare? Vad sänder det för budskap egentligen?"

"Jag vet inte. Att man inte ska bryta kungens order."

"Men han bröt ju ordern för att hitta sin fru?"

"Precis."

"Men vems sida ska man stå på då?"

"Jag vet inte."

"Men vad fan Lo. Storyn har drama. Men det kan inte komma på bekostnad av att viktiga folk dör. Dödar kungen honom så finns det inget drama kvar."

"Hmm. Sant."

Jonas tänkte på sina egna brott och reflekterade hur samhället hade tittat ner på honom i så många år. Hur han bodde längst ner i spottkoppen.

"Jag hoppas han klarar sig," sa Jonas och lutade sig bak i soffan med

en molande ryggvärk. "Är det okej om jag sover lita fram tills middagen?"

"Vem ska laga maten då?"

"Du kan väl laga något. Kom igen. Du gillar ju att laga mat."

"Nej."

"Jooo, du lagar ju våfflor så fort du har möjlighet."

"Jo men våfflor är inte mat."

"Precis. Se det som en möjlighet att lära sig något nytt."

Lo suckade. "Måste jag?"

"Du måste."

"Okej," sa Lo och släpade stegen till köket där hon tittade genom skafferierna.

Jonas blundade och lät tankarna drifta iväg medan han hörde Lo rassla i köket.

Någon dag senare. Julafton.
Ljus var tända, nostalgiska juldofter fyllde rummet och alla var finklädda med tomtemössor de hade grävt fram från djupet. Julmusik spelades i bakgrunden medan de alla satt i soffan med glögg och chips. TV:n spelade västernfilm med jultema. En riktigt udda film som Jonas köpte under bordet från en skum, nerlagd filmbutik nära Tanto. Men jul var det och julstämning skulle det va. Ljusslingor klädde gardinstängerna. De hade till och med en liten, sorglig plastgran de klätt med diverse julpynt. Granen var upp till midjan och stod på köksön.

"Sääå ... Jag har inga presenter," sa Roger.

"Men jag har en present till dig," sa Lo och ställde fram ett paket på bordet.

"Vaa? Är det sant?"

"Ja. Öppna."

Roger log och öppnade det röda presentpappret med små julgranar på sig.

"Löparskor?" Roger granskade skorna. "Shit, är det ett par Urban Forever skor?"

"Yes, retro som fan. Dem är från 1980-talet. Tänkte till dina lopp du alltid springer på somrarna."

"Tack, Lo. Ska se till att använda dem. Det är ett lopp i maj för barncancer."

"Finns värre saker än cancer just nu," mumlade Jonas.

Jonas la fram ett paket till Roger.
"Hmm. Undrar vad detta kan vara," sa Roger med sarkasm när han tittade på det långa och smala paketet.

"Bara öppna den."

Roger rev bort presentpappret och drog ut en biljardkö av den lyxiga sorten.

"Oj jävlar. Är det här---"

"Det är en modell från Royal Icon X3 serien. Den är av handgraverat specialträ importerat från Canada. Handtaget är av autentiskt läder och spana in på sidan."

Roger vred på biljardkön och spärrade sina ögon.

"Precis. Det är en autograf från Patrik Steelgrow. Han själv har graverat in sin signatur. Det gjordes bara femtio utgåvor i hela världen."

"Hur fick du tag i denna? Det måste ha kostat dig en förmögenhet," sa Roger och kunde inte sluta stirra och smeka trät.

"Du får denna present om du aldrig frågar hur jag fick den."

"Deal."

"Dåså. Då kan du skryta nästa gång du har ... match."

"Jag vet ... inte rikt ... igt ... vad," Roger snubblade på sina ord.

"Hur går firman?" frågade Jonas. Roger tittade på Jonas med rynkad blick.

"Det är Jul, Roger. Bara spela med." Roger såg ut att fundera en stund innan han svarade. "Jo, firman går väl bra. Robotarna du har lagat är i fullt bruk."

"Fick ni ökad budget för att expandera er service till Norge?"

"Det fick vi faktiskt. Vi var i full rulle med att skapa logistiken för det."

"Kul."

Lo tog fram en present till Jonas.

"Vad är det här?" frågade Jonas.

"En julklapp."

"När köpte du det?"

"För typ två månader sen. Jag gillar att vara förberedd."

"Förrädare, vi skulle ju handla tillsammans. Jag har ingen till dig."

"Jag har ju redan fått en present av dig."

"Jo men ingen julklapp." Jonas tittade på presenten.

"Ska du öppna den eller?"

"Jag vet inte. Borde jag?"

"Men ja." Lo slog Jonas på axeln. "Öppna bara. Du kommer gilla den."

"Fan vad du är kaxig då."

"Öppna den," sa hon med mordisk blick.

Jonas öppnade paketet och såg innehållet.

"Låt mig presentera, autentiska Warhammerfigurer. Space Marines. Det är Infiltrators och Eradicator squad."

"Jävlar. Hur visste du att jag gillade sånt här?" Jonas kunde inte sluta le. När han var yngre spenderade han många långa nätter med måttband och tärningar.

"Du nämnde förut att du gjorde sånt när du var yngre."

"Och du tog det som att jag ville göra det igen?"

"Ja?"

Jonas tittade på Lo en stund med still blick. Sedan öppnade sina armar och lät Lo krama honom.

"Sa ju att du skulle gilla det," sa Lo och log brett.

"Det gör jag. Önskar att jag fick göra sånt här i fängelset."

"Mhm."

Tiden gick och de såg två filmer medan de spelade kort, ritade och gjorde charader.

Det kändes bra. Känslorna var ankrade i positiv anda. Jonas glömde nästan att något hemskt hänt i Stockholm. Han glömde nästan att de undkommit döden. Lo och Roger skrattade, musiken ljöd som skapade minnesvärda stunder i misärens gruva.

Lo reste sig från soffan.

"Vad ska du göra?" frågade Jonas.

"Rita. Chilla."

"Ska du sova måste du göra det här ute."

"Men jag ska inte sova. Jag ska chilla."

"Mhm. Okej."

Lo gick iväg till sitt rum och stängde dörren.

Jonas lutade sig tillbaka och drog ett djupt andetag. Roger hällde upp ett glas whisky.

"Ska du ha?"

"Visst."

Roger hällde upp ett glas till Jonas.

"Hur mår du?" frågade Roger.

Jonas tog en sipp av whiskyn och grimaserade. "Jäklar vad god den är. Har inte druckit på ett tag." Jonas

ställde ner glaset med en tillsats av skuld. "Lo gillar inte när jag dricker." Barn gillar inte när sina föräldrar dricker för att dem blir annorlunda. Barn vill ha stabilitet, även i kriser." Jonas tog en sipp till. "Klarade någon sig? Från ditt jobb menar jag." Roger tog en sipp. "Nej. Tror inte det."

"Så jävla sjukt allting."

"Jo."

"Hur såg det ut på gatorna? Såg du någon annan?"

"Nej. Eller jag såg några stå längst väggarna tror jag. Men jag sprang så fort så jag hade ingen koll riktigt."

"Vill bara att mitt jävla ben ska läka."

"Sen då? När ditt ben har läkt?"

"Vet inte."

Roger tog en sipp. "Vi kanske måste lämna Stockholm?"

"Hur menar du?"

"Jag har ett ställe norrut vi skulle kunna åka till."

"Vi ska stanna här och vänta på hjälp."

"Men om det inte kommer någon hjälp då?"

"Det gör det. Det kommer alltid. Vi är ett jävla I-land. Stockholm lixom."

"Vi borde åka till mitt lantställe. Det ligger mitt i skogen långt härifrån. Närmsta by är Ludvika. Om vi åker dit så ---"

"Vi ska inte åka dit. Vi kommer vara kvar här tills det har löst sig."

Roger lutade sig tillbaka och höjde ögonbrynen. "Okej. Okej."

Jonas kände sig frustrerad.

"Vi borde kanske fråga Lo vad hon vill? Det handlar ju inte bara om oss längre."

"Börja inte dra in henne i bilden. Hon är ett barn."

"Vi borde ändå ---"

"Roger. Börja inte. Jag bestämmer. Hon vet inte vad som är bäst för henne."

Roger tittade på Jonas ben. "Ser ju rätt bra ut."

"Bättre än innan." Jonas flyttade glaset till Roger. "Fyll på."

En månad senare.

Jonas stod vid fönstret med en krycka och tittade ut över Stockholm. Taken var vita av snön. Kylan såg bitande ut. Inga människor i sikt. Bara kalla, snötäckta gator med lager av orörd

snö. Belysningen var på som vanligt. All julbelysning som satts upp runt om i staden satt kvar. Det var som tiden stannat i juletider. Ute på Kajen kunde Jonas se en tvättmaskin vandra längst kanten. En tvättmaskin som var blandat med vridet människokött. En arm stack ut ur plåten på sidan. Klädrester hängde från sprickor och senor släpades bakom. Jonas ben var tillräckligt läkt för att inte känna den intensiva smärtan längre. Han kunde stå upp med kryckan utan att behöva klaga alltför mycket. Roger och Lo åt lunch.

"Ska inte du sova, pappa? Du har varit uppe länge."

"Mhm," muttrade Jonas medan han fortsatte att blicka ut över staden som vilade i tystnad, som i en dvala. Ingen

hjälp hade kommit, inte ens en helikopters ljud. ingen båt och inget flygplan. Ingenting. Jonas hade tappat hoppet om att det skulle komma någon. Det var skrämmande och dränerande, att det som skett i Stockholm kanske skett i hela Sverige. Vad skulle dem då göra?

"Pappa. Vi kom på en idé. Eller jag kom på en idé," sa Lo medan hon ritade serier samtidigt som hon åt. Jonas gick och satte sig i soffan med en suck.

"Jag har inte ens berättat och du suckar redan."

"Jag bara andas ut."

"Du suckade."

"Ska du berätta eller?"

"Jag har en ide hur vi kan äta gott om vi ska sitta inne hela dagarna. Jag

har suttit vid fönsterna på nätterna. Jag har inte sätt några aggressiva människor någonstans. Bara ett fåtal av dem där ... ah, sakerna som vandrar runt. och jag ---"

"Looo, Jag har världens huvudvärk. Vad är din poäng?"

"Jag tänkte att Roger eller jag kunde gå ut och plocka det vi behöver från vår närmsta affär. Typ mat och dryck. Läsk och godis. Vad vi vill. Om vi ändå ska vara här på obestämd tid kan det va bra och kolla. Vi kommer behöva resurser för eller senare."

"Gå ut? Är du dum i huvudet eller?" Jonas tittade på Roger. "Hon vill att vi ska plundra. Är ni seriösa? Har du gett henne idén eller?"

"Vi behöver resurser," sa Roger med låg blick.

"Vi kan inte gå ut. Vi vet inte ens hur farligt det är."

"Ingen har kommit för att rädda oss än. Vi måste ---"

"Vi måste bara vänta lite mer," avbröt Jonas.

"Tänk om det inte kommer någon," sa Lo.

"Börja inte du med. Det kommer komma någon."

"Vi behöver mat. Det kommer inte räcka så länge till. Bättre att kolla runt när vi redan har mat."

Jonas drog in ett djupare andetag i frustration. "Vi kan inte bryta mot lagen."

"Varför inte. Vi behöver mat och världen har gått under."

"Världen har inte gått under, Lo. Världen suger för mycket för att gå under."

"Vi måste plundra," sa Roger.

"Bryter jag mot lagen åker jag in väldigt länge. Avtalet var ---"

"Det är inte ens du som kommer göra brottet. Jag eller Lo kommer göra det," avbröt Roger.

"Det kan fortfarande knytas tillbaka till mig."

"Tror du polisen kommer ta dig eller? Det finns inte ens någon polis kvar. Vi har inte ens hört andra människor där ute på över en månad. Stockholm är helt tomt."

Jonas kände sig inte övertalad då han aldrig skulle få träffa Lo igen om han gjorde fler brott.

"Okej, men då betalar vi istället då," sa Lo.

"Betalar?"

"Ja? Vi går in och köper maten."

"Kylens beställningsfunktionen funkar inte. Alla leveransdrönare verkar vara ur funktion också," sa Roger.

"Vi vet inte om dem där ... sakerna är farliga ens."

"Jag tror inte dem är så farliga," sa Roger.

"Och hur fan vet du det?"

"När jag flydde från kontoret så gömde jag mig ett tag. Sen när jag började smyga ut så blev jag påkommen. Den gick rakt förbi mig. Det var en läskautomat med ... massa människor i sig tror jag. Jag trodde jag skulle dö, men jag klarade mig. Ute på

gatorna sprang jag allt jag kunde. Ingen såg ut att följa efter mig heller."
Jonas tog ett djupare andetag och försökte kväva irritationen.

"Vi kan inte gå ut. Vi måste vänta."

"Varför inte? Låt mig gå ut iallafall och kolla läget," sa Roger. "Jag kan se om militären har kommit. Vi måste veta vad som händer. Vi kan inte bara sitta här inne hela tiden tills maten tar slut. Det måste du ju fatta själv."
Jonas visste innerst inne att det kunde vara en bra idé att Roger kunde spana området. De behövde mer information om vad som skett ute på gatorna.

"Fattar inte. Internet funkar inte. Men infrastrukturen är igång," sa Roger.

"Du har rätt." Jonas sög in stoltheten. "Det kan vara bra att se

vad som händer." Jonas bytte till en mer seriös ton. "Men Lo får inte gå. Det får bli du isåfall."

"Okej." Roger och reste sig med en tom ryggsäck.

"Ska du gå nu?"

"Vi måste veta hur omfattande det är. Jag kommer tillbaka direkt om jag känner mig hotad."

"Är du säker?"

"Vi måste se vad som händer där ute."

"Kan inte jag följa med?" frågade Lo.

"Nej du stannar här."

"Varför inte?"

"För att jag säger det."

"Varför ska du alltid bestämma för hela tiden?"

"Det är inte debatterbart. Gå in på ditt rum om du vill spela tjurig."
Lo reste sig aggressivt och gick in på sitt rum och stängde dörren hårt.

"Jonas, kom igen."

"Vad?" Jonas mötte Rogers dömande blick. "Men vad fan Roger. Hon är ett barn. Vad fan vet hon om världen."

"Och vad vet du?"

"Jag vet hur den fungerar."

"Gör du?"
Jonas försökte att inte ta åt sig alltför mycket.

"Du borde låta henne bestämma lite mer."

"Hon är bara ett barn. Hon vet inte vad hon vill." Jonas använde kryckan och gick till köksön där han satte sig.

"Det är mitt jobb att skydda henne. Mitt, inte ditt."

"Det är inte bara du som sörjer vet du."

"Ska inte du gå iväg?"

Roger reste sig. "Min stuga norrut. Tänk på saken."

"Fortfarande nej."

"Det är mer säkert där än här."

Jonas svarade inte.

Roger gick ut och stängde dörren efter sig. Jonas suckade och gick till skåpet där han tog fram en flaska sprit. Han satte sig och hällde upp ett glas till sig själv.

"Lo!" ropade Jonas.

Inget svar.

Jonas tog en munfull av spriten. "Lo!"

"Vad?!"

"Kom hit!"

"Varför?"

"Jag vill prata!"

Det var tyst ett tag. Dörren öppnades och Lo stod vid dörröppningen till sitt rum. Hennes blick sur.

"Kom och sätt dig bara."

Lo gick fram till köksön. "Du vet vad jag tycker när du dricker."

"Jag har inte ens druckit mycket. Bara en shot. Jag ställer undan den, kolla." Jonas ställde undan flaskan och glaset.

"Vad ville du prata om?"

"Jag vet att du gillar Roger. Eller hur?"

Lo ryckte på axlarna.

"Skitsamma, jag vet att du gillar honom. Men du är mitt ansvar. Jag är den som ska skydda dig. Inte han. Det är mitt löfte att du inte dör."

"Vadå för löfte."

"Mitt löfte till din mamma. Det var henne sista önskan. Fattar du vad jag säger?"

Lo svarade inte.

"Fattar du, Lo?"

"Ja! Jag fattar."

"Mhm. Bra." Jonas kände skuld men också ett överväldigande ansvar. "Du kommer få bestämma vissa saker. Men det kommer finnas saker du inte kommer få bestämma, det är bara så det är. Speciellt nu. Du är bara ett barn."

"Världen har gått under."

"Lo, det är inget skämt. Det finns för många dåliga människor som vill leva för att låta världen gå under. Om världen skulle gått under skulle det

skett för länge sen. Det här är något annat."

"Något annat? Är du helt dum i huvudet eller? Alla är borta."

"Det vet vi inte. Vi vet ingenting."

"Så ville du prata om att världen är skit? Jag vet redan det. Du har gjort det väldigt tydligt."

"Jag ville prata om Roger. Han bestämmer inte över oss."

"Men han är familj."

"Vi är familj."

"Jo men ---"

"Lo, du behöver lyssna på mig. Okej?"

Lo svarade inte, hon tittade ner i bordet.

"Okej?"

"Okej."

"Bra. Så varför surar du då?"

"Jag vill åka skateboard. Vi har varit inne här och det är så jäkla tråkigt. Jag längtar till och med efter skolan."

"Kan du åka här inne då? Vi kan bygga en bana eller nått."

"Men nej. Jag vill till skateparken och träffa mina kompisar."

Jonas svarade inte. Han visste inte hur han skulle känna kring det hela. Situationen var tyngande. Det var lättare att bo inne i lägenheten och lossas som inget hänt.

"Du kan träffa dina kompisar sen när räddningen har kommit."

"Men det kommer ingen jäkla räddning, pappa. Ska du fatta det någon gång? Roger fattar iallafall det. Vi kan inte stanna här för evigt."

Lo reste sig, gick till sitt rum och stängde dörren. Jonas kände sig

besegrad. Positiviteten sögs ur honom som en slangad bil. Energin var låg. Huvudvärken molade varannan dag. Han gick tillbaka till soffan och satte sig med kryckan i knät. Han startade en film och lät tankarna vandra till ingenmanslandet. Tiden passerade och han slumrade till men blev väckt av dörren som öppnades.

"Det är bara jag," sa Roger och ställde ner den tillsynes tunga ryggsäcken. Han höll också något i famnen som han la på köksön. "Jag tror jag hittade något till dig, Jonas."

"Va?" Jonas reste sig med hjälp av kryckan och gick till köksön.

"Den borde passa dig. Testa," sa Roger och pekade på ett Protesben. Det var mestadels vitt med svarta linjer.

"Vart hittade du den?"

"Det finns en klinik lite länge bort som var öppen."

"Hur långt bort va du? Hur länge va du borta?"

Roger tittade på klockan. "Vet inte. Kanske två timmar."

"Hittade du någon?"

"Nej."

"Vart var du någonstans?"

"Jag va lite överallt. Kollade in Sergel, Sen följde jag Birger Jarlsgatan förbi Humlegården."

"Hur såg det ut? Såg du militär? Poliser? Något?"

Lo kom ut från sitt rum. "Du är tillbaka," sa hon med ett leende.

"Yes."

"Vad såg du?"

"Inte mycket om jag ska vara ärlig."

"Tog du nå mat?"

"Jag tog mat för det gick inte att köpa. Terminalerna var inaktiva."

Jonas korsade armarna. "Åker jag dit på det här så ---"

"Du kommer inte åka dit på nånting. Hela Stockholm är tomt på folk om du inte har fattat det än."

"Såg du ingen? Inte ens någon med Gloria?"

Roger skakade på huvudet.

"Vi kan ju inte vara dem ända i hela stan som fick såna här? Eller?"

Roger smekte sin nacke med bekymrad blick.

"Vi kan inte vara dem ända," sa Jonas och gick till fönstret med kryckan där han tittade ut.

"Tänk om vi är det."

"Alla människor kan inte bara ha ... magiskt försvunnit. Det är ju helt sjukt."

"Vissa har ju blivit till Piloter."

"Piloter?"

"Jag kallar dem det. Dem där vandrande vitvarorna."

"Men alla andra då?"

"Vet inte."

Jonas slog näven i fönsterkarmen. "Såg du inget? Inget alls?" Jonas suckade och frustrationen vaknade till liv med eld och låga.

"Jag såg ingen."

"Men vad fan i helvete. Alla kan ju inte bara försvinna!" skrek Jonas och kastade sin krycka. Han själv ramlade ner i soffan och gav upp. Han stirrade upp i taket.

"Jag hittade mycket mat iallafall. Tog med en hel del godis och snacks."

"Yes!" Lo sprang fram till väskan. "Vad hittade du? Barbecue chips?"

"Det gjorde jag."

"Du är bäääääst!"

"Vet du vad jag också hittade. Jonas lyssna nu. Jag var förbi den där retrobutiken på Nybrogatan. Den sålde tydligen gamla DVD filmer. Så jag tog med mig en hel bunt."
Jonas var tyngd av faktumet att alla var borta. Varför Roger och Lo inte var påverkade kunde han inte förstå. Kanske ville de inte låta negativiteten ta över.

"Du borde testa protesbenet också, jag tror det kommer passa din längd." Roger kastade protesbenet till soffan. "Så slipper du kryckan."

Jonas fortsatte att stirra upp i taket. All sorts mening försvann. Varje dag blev tyngre och det glada gömde sig långt in i hjärnbalken. Det blev som ett gruvprojekt för att extrahera någon sorts positiv känsla.

"Testa den," sa Roger.

Jonas kastade bort protesbenet.

"Pappa, testa den bara."

Jonas kände sig som en utböling, ett missfoster. Han var alltid den starka och fysiskt kapabla. Han hade sjunkit till en nivå han såg ner på hos andra. Lo tog protestbenet och satte sig i soffan bredvid Jonas. Hon höjde hans ben och satte dit protesbenet medan Jonas låg stirrandes utan att hjälpa till. Det satt perfekt men smärtade litegrann.

"Testa och ställ dig upp."

Jonas reagerade inte.

"Pappa. Testa benet."

Jonas svarade inte.

Lo slog Jonas på benet.

Jonas tog ett djupt andetag och försökte resa sig men ramlade bak igen.

"Låt mig hjälpa," sa Lo.

Jonas slog bort hennes hand. Han försökte igen och lyckades ställa sig raklång. Ett leende utbrast sig och en bit ljus kom ut ur gruvans svarta mörker.

Han kunde stå igen. För en sekund glömde han bort vad som hänt utanför.

"Hade glömt hur kort du är," sa Roger packade in varorna. "Är det okej om jag sover? Jag är rätt trött."

"Okej. Lo, behöver du sova?"

"Jo jag skulle behöva ett par timmar."
Jonas gick till köksön och packade in varorna. "Gå och lägg er. Jag kan ta in resten."
Roger gick och satte sig på sängen. Lo satte sig på den andra sängen.
"Hur va det där ute?" frågade Lo.
Roger suckade. "Ah, det va inte så mycket att se direkt. Julbelysningen va fin."
"Såg du någon skateramp?"
"Vill du fortfarande bli skateproffs?"
"Ja, klart."
"Jag tror du har chansen nu. Inte så mycket konkurrens."
Lo log.
Jonas förstod inte hur de kunde skämta om allting som om det vore luft. Han förstod varför, men ändå inte

varför. Han kanske bara var svartsjuk på deras relation, de var mer familj än vad Jonas och Lo någonsin skulle bli. Det var så han kände iallafall och det tärde att se Lo glad i Rogers närvaro. Om ändå Jonas kunde vara så positiv och glad. Då kanske Lo skulle ha tyckt om honom mer.

Roger och Lo satt och tittade på en karta över Stockholm tillsammans i sängen medan Jonas packade upp varorna.

"Har du varit där?" frågade Lo och pekade med fingret.

"Nej. Varför ska jag gå dit?" frågade Roger.

"Jag vet inte."

"Vill du att jag ska kolla om det finns någon i skolan?"

Lo ryckte på axlarna.

"Jag kan göra det imorron."
Jonas ville inflika men visste att det var bäst att bara hålla tyst. Han ville inte reta upp henne mer än nödvändigt. Jonas öppnade en chipspåse och tog en näve. Smakerna polerade paletten. Tanken att möjligtvis ingen skulle tillverka nya chips längre var skrämmande. Tanken på chips ledde honom till tanken på alla mejeriprodukter som inte skulle tillverkas.
"Pappa, kan du kasta hit barbecuechipsen?"
Jonas rotade fram chipspåsen och kastade den till Lo.
"Tack."
"Så du ska iväg imorron också?" frågade Jonas.

"Jag måste. Vi måste ju hitta andra, eller någon form av hjälp."

"Får jag följa med?" frågade Lo.

"Nej. Du stannar här med mig."

"Men seriöst, pappaaaaa."

"Sov istället," sa Jonas och packade in det sista av maten från väskan. Han gick och hämtade sina Warhammer minifigurer, minipenslar och färger. Han ställde ut allting på köksön och byggde ihop en grupp med Space Marines. Efter det målade han figurerna. Klockan tickade och passerade två timmar, kanske tre. Snarkningar hördes från Roger och Lo. De båda låg i djupsömn. Jonas reste sig och kände försiktigt att deras Glorias satt ordentligt, vilket dem gjorde.

Tristessen kröp långsamt in i hjärnsubstansen. Han kände av det men hade många verktyg för att strida mot det. Det som fungerade bäst var att ha små minischeman och utsatta tider då han skulle göra vissa saker. Han gick till fönstret och stirrade ut. Vad skulle dem göra? Roger hade en plan. Jonas behövde också en plan. Efter ett tag såg han kajen. En stor båt stod parkerad som såg helt oskadad ut. En båt. Det kanske skulle vara en bra idé. Kanske fanns det någon ö någonstans som var fri från signalen? Kanske Gotland? Han gick till ytterdörren och tittade ut i kikhålet. Trapphuset var annorlunda. Julkransar hängde på folks dörrar och julmattorna låg där dem skulle. Men det var något annat som var fel.

I den sekunden slog det honom. Grannen hade två barn. Tanken på alla barn som hade behövt genomlida Signalen.
Tanken på att de förvandlats till Piloter gjorde honom frustrerad och arg. Sakta låste han upp dörren och öppnade den. Han stirrade ut i trapphuset och lyssnade efter ljud. Inga ljud hördes. Det han såg var att från betongväggarna hängde det massa bitar av kläder. Han gick närmre väggen och såg massa sprickor där kläderna hängde ut ifrån. I golvet kunde han också se bitar av kläder som stack ut. Hur många fick en Gloria? Vem skickade ut dem? Varför dog man om man tog av sig den?

Trapphuset såg så himla vanligt ut i dess juliga glans. Det fanns inga

tecken på att Stockholms befolkning raderats från universums existens, förutom kläderna. Han hade länge burit sig själv som en tuff och modig man. Men när han stod där och tittade ut i trapphuset fick han rysningar. Det som först verkade vanligt tog en vändning. Allting tycktes vara fel. Allt i hans kropp skrek att han skulle stänga dörren och aldrig gå ut igen.

Vad hade hänt med människorna? Vad skulle hända honom själv om Lo inte räddat honom? Minuterna gick och han stod kvar, han ville trotsa sin rädsla för det okända som fanns framför honom. Snarkningarna hördes i bakgrunden. Roger hade ju varit ute. Hur vågade han gå ut? Varför ville han lämna? Hur kunde Roger vara modigare än han själv? Inte undra på

att Lo älskade honom mer. Längre bort i trapphuset såg han ett par matkassar som hade dragit till sig familjer av flugor.

Han gick fram till kassen där det också fanns en kappa som på något vis smält in i golvet. Vid sidan va kappan låg en plånbok han tog upp. Varsamt plockade han ut personens ID kort och läste. Det tillhörde hans granne Evert Malmgren. Jonas visste inte mycket om Evert, bara att han undvek Jonas med blicken. Säkerligen för att Jonas var en ex-kriminell. När han var nyinflyttad kändes det som om alla visste att han inte tillhörde. Som att de kände lukten av hans forna brott. Väl inne i dem tankarna fann han ett lugn i det hela. Ingen skulle längre döma honom. Det fanns inte längre några

arbetskrav. Det fanns ingen press på att han skulle vara trevlig inför alla Östermalmsmammorna. Det fanns inget krav på att reformera sig till den centrala föräldrareliten.

Han behövde inte heller följa de sociala normerna för att passa in längre. Han kunde bara vara sig själv. Det kom som en blixt. Han behövde inte längre oroa sig. Iallafall inte över dem grundliga sakerna som plågat hans liv innan. Allt kom till honom på samma gång som en tsunami av blandade känslor. Ångestattacken var i kombination med tacksamhet. Rädsla kombinerat med glädje. Ilska kombinerat med hoppfullhet.
Han kände sig ond för att han kände sig positiv i det hela. Det var svårt att komma förbi faktumet att Stockholms

befolkning hade blivit omdirigerat till något oförklarligt. Jonas tittade ner för räcket där han såg ner hela vägen till botten. Massvis med kläder var fast i trappväggarna som ett laborerat konstverk i moderna museet. Sen kom de negativa tankarna tillbaka.

Om Stockholm var urgrävt på folk, eller om nu hela världen var det, vem skulle då producera nytt? Nya filmer? Ny musik? Ny mat? Det var nästan översinnliga tankar som var omöjlig att greppa. Han fokuserade istället på de lilla positiva som fanns kvar. Positiva tankar, det var allt som betydde något. Positiva tankar och en plan för framtiden. De hade rätt, de kunde inte stanna kvar. Men de kunde inte heller åka iväg till Norrland. De var tvungen att ta sig iväg någon annanstans.

Någonstans där de var säkra. Han gick tillbaka in och stängde dörren försiktigt. Han förstod att ingen skulle komma till deras räddning.

Tillbaka vid fönstret tittade han på de olika båtarna och funderade hur det skulle vara att ta en. Kanske kunde de segla ut till havs? Det fanns ingen fastrotad vänskap med havet, men han odlade idén om att leva på en båt. Jonas gick fram och tillbaka i lägenheten i ett försök att vänja sig med protesen. Han gick lite ostadigt de första timmarna vilket frustrerade honom enormt. Han ramlade mot väggen ett par gånger och trampade fel.

Emellanåt ställde han sig vid spegeln i badrummet och tittade på sin Gloria. En del av honom ville bara rycka av

den. Det var som att vara i rymden. Om han tog av sig denna huvudbonad skulle han dö. Det var som att luften var förorenad, som ett vakuum omkring honom väntades att få dräpa honom där han stod. Glorian skyddade dem. Han tittade länge på Glorian i spegeln och försökte förstå sig på. Det gick inte. Tankarna multiplicerades till obesvarade betongklumpar som hängde från hans rygg. Det var så det kändes iallafall. Klumpar som blev tyngre och tyngre ju mer han försökte förstå. Det kanske var dags att sluta försöka förstå och istället fokusera på vad han kunde kontrollera.

Några veckor senare.

"Jag är tillbaka," sa Roger och stängde ytterdörren. Han borstade av

sig snön och hängde av sig jackan och väskan. Jonas och Lo kom fram till köksön och packade ur innehållet.

"Hittade du något intressant?" frågade Lo.

"Intressant? Du menar serier?" Roger la ner en bunt serier på bordet. Lo greppade dem med ett brett leende.

"Coolt!" Hon gick till sitt rum direkt.

"Ska du inte hjälpa till eller?!" ropade Jonas efter Lo.

Hon stängde dörren till sitt rum. Jonas drog ett djupt andetag med stängda ögon.

"Hur mår du?" frågade Roger. "Hur är benet?"

"Jag överlever."

"Gör du?"

Jonas rynkade ögonbrynen. "Vad snackar du om?"

"Du borde låta henne gå ut. Jag vet områden som är helt fria från Piloter. Jonas suckade och kliade sig i ansiktet. "Roger jag har ---"

"Jo men lyssna," avbröt Roger. "Hon ---"

"Hon ska inte gå ut. Det är ditt jobb. Få in det i din tjocka jävla skalle." Roger suckade som irriterade Jonas ännu mer.

"Vill du säga nått eller?"

"Du vet redan allt jag vill säga. Det är ingen idé att prata med dig."

"Vad fan snackar du om?"

"Du vet precis vad jag pratar om. Hon vill inte sitta här inne för evigt."

"Vi ska inte sitta här för evigt."

"Okej? Så när ska vi åka då?"

"Inte än."

"Du tror fortfarande hjälp kommer?"

"Vi borde vänta lite till."

Roger satte sig vid köksön. "Jonas, du måste fatta. Hela staden är tom. Det finns ingen levande i den här staden."

"Vi vet inte ens hur mycket av landet som är drabbat."

"Jag vet att vi inte har varit ense om allt. Men du måste ju fan kunna erkänna att vi måste sticka härifrån." Jonas kände en defensiv linje som drogs och blev mer cementerad i sin egen sanning.

"Vi stannar här ett tag till."

"Du måste fan vara dum på riktigt." Jonas reste sig aggressivt.

"Vad ska du göra?" Sa Roger och bröstade sig. "Ska du visa att du hör hemma i Kumla eller?"

Jonas ville slå honom, men kunde tygla sina utbrott nu för tiden, vilket var till hans fördel. Det var det som till slut ledde till hans frihet.

"Vad ska vi äta till lunch?" frågade Jonas och tittade i skåpen medan han lugnade ner sig.

"Jag behöver sova."

Jonas jobbade hårt med att inte bli för uppjagad. Roger reste sig och gick till sängen. Han satte i öronproppar och satte på sig ögonbindel innan han lade sig ner på rygg.

"Är du seriös?" frågade Jonas.

"Ögonbindeln är på, du kan reglerna."

Jonas knöt sin ilska och stoppade tillbaka den djupt inom sig någonstans mellan lungorna och levern. Han gick till soffan och fortsatte att måla sina

modellfigurer. Efter cirka två timmar kunde han höra Rogers snarkningar ta ton. Det störde honom.
Han reste sig och tränade på att vandra fram och tillbaka med protesen. Tiden gick ytterligare. Roger snarkade och det störde honom mer. En kudde över hans ansikte lockade. Inte mord, bara täcka luftvägarna lite. Snarkningarna vibrerade. Jonas letade efter sina öronproppar men hittade dem inte. Irritationen kommenderade hela hjärnan. Han svor lågt för sig själv och gav upp. Jonas gick till Lo's dörr och knackade.

"Kan jag komma in?"

Inget svar.

"Lo?"

"Ja? Vad?"

"Kan jag komma in?"

"Varför då?"

"Roger, han snarkar som fan."

"Ta dina öronproppar."

"Jag har tappat bort dem."

Inget svar.

Jonas öppnade dörren försiktigt och såg Lo liggandes på sängen med en serietidning.

"Är det en av den nya Roger hittade?"

"Ja? vad annars? Det är ju bara han som hämtar nya grejer."

"Jonas satte sig vid hennes skrivbord i tystnad.

"Vad vill du?"

"Jag vet inte. Ville bara kolla hur du mår."

"Hur jag mår? Jag är uttråkad. Det enda han hittade var dem här jävla AI

gjorda serietidningarna. Kan lika gärna vara död. Dem är skit."

"Döden är värre, tro mig."

"Har du varit död eller?"

"Jag har varit död. Innan de återupplivade mig."

"Va?" Lo's tonläge ändrades.

"Mhm."

"Nu snackar du skit. Vadå du har varit död?"

"Ja, jag har varit död. Vad är det du inte fattar?"

Lo satt tyst en stund innan hon la tidningen på magen. "Så hur var det?"

"Vad för något?"

"Att dö såklart."

"Inte mycket."

"Inget ljus i tunneln?"

"Det finns inget ljus när du är död. Det är det som är hela grejen."
Lo svarade inte.
"Livet är alltid bättre än döden. Även om all konst är skapat av AI."
"Varför tror du jag skapar mina egna serier för."
"Du skulle varit med när konstnärsdemonstrationen skedde. Dem var helt jävla galna när AI tog över den generella arenan för serieskapandet."
"Var du med då?"
"Nej, jag satt i fängelset."
Lo svarade inte. Hon fortsatte att läsa.
"Jag vet att det är skittråkigt här. Men du vet att vi inte kan gå ut än. Vi vet inte ens vad det är för något. Vi vet inte hur mycket som är påverkat. Det brukar oftast bli värre innan det blir

bättre. Det kanske kommer en attack till."

"Och det vet du förstås."

"Det är sant."

Det var tyst i några minuter. Lo läste och Jonas satt i stolen bakåtlutat och tittade upp i taket.

"Hur gick det till?" frågade Lo.

"Hur menar du?"

"Du dog sa du. Hur gick det till?"

"Vill du verkligen veta?"

"Vågar du verkligen berätta."

Jonas tvekade en stund innan han suckade. "Okej." Jonas samlade tankarna och tänkte tillbaka på minnena. "Jag drunknade när jag var yngre."

"Okej? Hurså?"

"Min pappa tog mig ut på en båttur. Jag blev retad i skolan för att jag inte

kunde simma än. Så min pappa sa att han skulle lära mig en gång för alla."

"I havet?"

"Nej. En båt i en pool. Klart som fan jag menar havet."

Lo kastade serietidningen på Jonas.

"Ska jag fortsätta eller?"

"Du behöver inte dumförklara mig."

"Jo det behöver jag när du ställer dumma frågor."

"Det finns inga dumma frågor."

"Vem har sagt det? Din lärare eller?"

Lo var tyst och korsade armarna.

Jonas satt tyst och tittade på Lo.

"Men ska du berätta eller?"

Jonas suckade och visste att det var försent att backa ur. "Min pappa då. Han ... han sa att min kropp skulle lära sig självt om jag bara gjorde det på

allvar. Så han kastade ut mig från båten ner i vattnet. Jag minns paniken och rädslan. Jag mindes hur det kalla vattnet nästan paralyserade mig. Jag sprattlade men sjönk ändå som en sten. Väl under ytan så tänkte jag på hur det skulle kännas att andas in vattnet i klungorna. Lungorna brändes tills jag inte klarade mer. Jag drog in vatten och allt svartnade. Men till slut dök pappa ner och drog upp mig och började med hjärt och lungräddning tills räddningstjänsten kom. Enligt han då, jag fick det återberättat till mig."

"Så din pappa dränkte dig?"

"Jag dränkte mig själv tekniskt sätt. Jag kunde ju inte simma."

"Men han kastade ju i dig."

"Jo."

"Räddningstjänsten då? Blev inte din farsa rapporterad eller nått?"

"Nej. Han sa att jag råkade ramla i vattnet och att han räddade mig. Han sågs som en hjälte."

De båda satt tysta en stund."

"Du pratar aldrig om dina föräldrar," sa Lo.

"Finns inte mycket att säga. Dem var inte dem mest ... kvalitativa människorna."

"Var det därför du stack?"

Jonas svarade inte. Han reste sig och tittade på Lo's ritningar. "Vad är det här?"

Lo suckade. Jonas visste att hon inte gillade när han undvek hennes frågor. Men han klarade inte av att berätta allt.

"Försökte rita en va dem där piloterna," sa Lo.

"Är det den där tvättmaskinen som vandrar vid kajen hela tiden?"

"Ja."

"Shit. Ser bra ut."

"Finns inget annat att göra direkt." Jonas gick till dörren. "Vi kommer inte vara här för evigt. Jag håller på med en lösning. Ha lite tålamod bara."
Lo svarade inte, hon stirrade upp i taket.

"Skriv ner något du vill ha så kan Roger fixa det sen nästa gång han drar."

"Kan inte jag följa med honom nästa gång?"

"Lo. Börja inte."
Lo suckade. Jonas öppnade dörren.

"Räddningen då? När kommer den?"
Jonas tittade ner i golvet. "Jag vet inte." Han ställde sig i dörröppningen. "Jag ska börja med lunch snart. Nått du vill ha?"
Lo svarade inte.
Jonas nickade, stängde dörren efter sig och gick till vardagsrumsbordet där hans modellbyggen stod. Benet värkte och han satte sig tungt i soffan och skruvade av protesen för att vädra stumpen. Medicinen hade hjälpt en del. Benet hade läkt ihop relativt bra för att ha gjorts utan doktorer, dock var huden fortfarande öm. Han hoppades på att Lo skulle hålla ut ett tag till. Han var förvånad att hon lyssnade så bra som hon gjorde.

Tristessen var påträngande även för han själv, men han var säker på att de inte kunde åka iväg. De visste inte hur situationen såg ut. Det kanske var värre utanför Stockholm. Allt var möjligt. Han var tacksam för att flygplanet inte kraschade på dem, eller att deras hus brann ner. Han hörde hur Roger snarkade. Det var svårt att veta hur han skulle hantera honom. Roger ville iväg och han visste inte hur han skulle lösa den situationen.

Ett samtal skulle bara leda i cirklar. Kanske var det bäst att låta Roger bestämma och ta rodret. Det var ju det Lo ville verkade det som. Jonas kände ångesten pulsera och bedöva genom kroppen. Allt kändes dystert. De mörka känslorna krälade in genom gallret rakt in i hjärnbalken.

Några timmar senare.
Jonas satt i soffan, morgonljuset målade Stockholms snöiga gator till glittriga ytor, som öppna kristallfält i en sagobok. Utan alla bilar som åkte runt kunde snön ligga ostört. Gator fulla med snö var en märklig syn. Vanligtvis blev allt till slask.

"Jag sticker då, ses sen," sa Roger och drog på sig en större väska.

"Du ska inte ha frukost då?" frågade Jonas.

"Jag äter på vägen."
Jonas misstänkte att Roger fortfarande var sur på honom. "Okej. Hur länge ska du vara borta?"

"Vet inte. Tänkte kolla lite längre bort om de har satts upp några avgränsningar."

Jonas hade börjat tveka på att det fanns någon militär i närheten. Han nickade och lät Roger gå utan någon bitter kommentar. Roger stängde dörren och lämnade Jonas och Lo ensamma. De satt vid köksön på varsin pall. Lo's missnöje kändes i luften. Hennes blick var stirrande och kroppsspråket hopsjunket.

"Ska jag laga frukost?" frågade Jonas.

Lo ryckte på axlarna.

"Ska vi spela nått spel?"

Lo ryckte på axlarna, reste sig och gick till sitt rum.

Jonas suckade och försökte organisera sitt mentala garage. Men allt slutade på samma punkt. De kunde inte gå ut. Det var för farligt. Jonas gick till fönstret. Båten låg kvar på samma

plats, samma båt han tittat på varje dag. Kanske var det lösningen på deras problem. Han gick tillbaka till köket och gjorde våfflor. När våfflorna var klara la han upp dem på en tallrik, gick till Lo's dörr och knackade.

"Kan jag komma in?" frågade han. "Jag har gjort våfflor."

Inget svar.

"Kom igen Lo, vad fan."

Inget svar.

"Ska jag käka upp dem istället eller?" Han knackade igen på dörren. "Jag har ju redan gjort dem, då kan du väl iallafall äta dem."

Inget svar.

Han ställde tallriken utanför dörren. "Jag ställer tallriken här utanför." Med en tvetydig sorg gick han till soffan och satte sig tungt med en suck. Skulle

hon vara sur på honom för alltid? Var det såhär livet skulle se ut nu? Lo's dörr öppnades och Jonas såg hur hon snabbt drog in tallriken i sitt rum och stängde dörren. Det var iallafall positivt att hon åt. Så länge hon åt var han nöjd. Det var en vinst.

Tristessen var ett problem, han visste det. Tristessen blev till ett maraton av maktkamp. En dålig actionfilm från tidigt 2000-tal spelades på TV:n. Det var en av DVD filmerna Roger hade hittat i retrobutiken. Det var en urvattnad klichéfilm med alla misstag som kunde begås. Det var som att regissören hade gett upp all sin kreativa förmåga till djävulen och begått karriärsjälvmord. Meningslösa explosioner och styltiga dialoger, som om manusförfattarna aldrig deltagit i

en mänsklig konversation. Det var en film med hårda, håriga män som gav varandra hårda blickar och noll emotionellt stöd.

På något märkligt vis kunde Jonas känna igen sig, vilket var sorgligt. Han hade en gemenskap med en av tidernas mest urholkade filmer från en tid då lågmidjade jeans var populärt. Tänka sig. Filmen tog slut och han bläddrade genom de andra filmerna Roger hade hittat. Det var en rejäl stapel med filmer från 2000-talet och framåt. Skräckfilmerna var en hädelse att titta på. Det var som om ögongloberna blev utgrävda av en träslev. Den faktiska smärtan av att se en såpass slarvigt och förutsägbart ihopsatt material blev outhärdligt. Men efter ett tag blev det komiskt,

tillräckligt komiskt för att åtnjuta flera skräckfilmer med samma tunna kaliber. Dörren öppnades och Lo kom ut med disken som hon la på köksbänken.

"Diska skiten, Lo."

Hon muttrade och diskade sin tallrik och bestick.

"Ska vi se nått?" frågade Jonas.

Lo torkade händerna och satte sig i soffan längst ut på kanten med benen invikta. Jonas kunde inte känna av om hon fortfarande var sur eller om hon hade släppt det hela.

"Så vad vill du se?"

Lo svarade inte.

Jonas kände en irritation bubbla upp som han snabbt kvävdes med ett djupare andetag. Istället stoppade han in en annan film de inte sätt tidigare. Det var en skräckfilm om en familj som

skulle flytta in i ett övergivet hus. Vad kunde gå fel för den familjen. Jonas såg det mer som en komedi, en film de kunde kommentera på hur dålig den var och alla misstag filmen gjorde på anatomisk nivå.

"Tror du alla människor är döda?" frågade Lo.

Det tog några sekunder för Jonas att processa frågan. "Jag vet inte."

"Tror du det är bara här i Stockholm det har hänt?"

Jonas tog tid på sig att svara. "Jag hoppas det."

Jonas sneglade på Lo och såg tomheten i hennes blick. Hennes blick var inte ens på filmen.

"Alla mina vänner är döda. Alla lärare är döda," sa Lo.

"Det vet vi inte."

Lo svarade inte."

"Det är ju fler som har fått Glorias."

"Då borde vi ha sätt någon. Eller hört något. Radion har varit helt död. Inga meddelanden. Inget på taken. Ingen ---"

"Lo."

"har du sätt någon eller?"

"Nej."

"Precis. Vem skulle vilja göra något sånt här?"

Jonas svarade inte.

"Du är mycket till stöd," sa Lo med en suck.

"Jag gillade inte den här världen. För min del kanske det var lika bra."

"Hela världen ska inte straffas för att du hade en dålig runda."

"Så vad tror du har hänt då?"

"Ingen aning."

"Precis. Ingen idé att försöka förstå.
Tiden gick och de kom halvvägs igenom filmen.
Lo sjönk ner i soffan djupare. "Ni bråkar mycket."
"Vem?" svarade Jonas tanklöst av tröttheten.
"Vem fan tror du?"
Jonas kliade skägget och förstod snabbt vad hon menade. "Mhm. Är det konstigt eller?"
"Ja? Ni verkade vara bästa kompisar förut."
Jonas skrockade. "Bästa kompisar? Han har aldrig gillat mig."
"Du säger så om alla."
"Det är för att det är sant."
"Jag tror inte du vet vad som faktiskt är sant."
Jonas svarade inte.

"Så varför?"

"Varför vad, Lo?" sa han med en suck.

"Varför bråkar ni?"

Jonas drog sin hand över ansiktet. "Lo jag orkar inte."

"Du orkar inte?"

"Men Lo vad fan. Vi har bott i samma jävla lägenhet i över en månad nu. Är det så konstigt?"

"Ja det är det."

Jonas kände sig mer pressad. "Vi tycker olika bara." Han ryckte på axlarna. "Det är så det är. Folk tycker olika."

"Okej? Som vadå?"

Jonas var tyst.

"Är det om hans stuga norrut?"

Jonas satt i tystnad.

"Det kanske inte är en sån dum idé ändå," fortsatte Lo.

"Det är en skitidé."

"Varför då?"

"Det är skitlångt och vi vet ingenting om hur illa det är där ute."

"Men Roger vet. Han säger ju att det inte är farligt. Han är aldrig skadad när han kommer tillbaka. Vi måste ju se om det finns andra också. Vi har inte ens varit hos grannarna."

"Hur ska vi ens ta oss dit. Inga bilar fungerar. Tänkte han att vi skulle gå?"

"Han har redan hittat en bil." Lo såg ut att ångra det hon precis sa.
Jonas tittade på Lo med krökta ögonbryn. "Va?"

"Ja. Han har hittat en äldre, vintagebil. Den är manuell. Den är

packad och redo. Allt vi behöver göra är bara att gå dit."

"Ha har fixat en bil? Han har inte nämnt det för mig." Jonas kände sig bestörd och huggen i ryggen.

"Så han har pratat med dig om det här?" frågade Jonas.

"Ja."

"Vad har han sagt?" Han höll sig lugn på ytan men kände hur blodet rusade.

"Han sa att jag inte skulle berätta för dig. Men jag vill att du ska fatta att vi borde åka. Så säg inte att jag sa det här."

"Sa han något mer?"

Lo tittade ner i soffan.

"Lo?"

Lo svarade inte.

"Lo? Vad sa han?"

"Inget."

Jonas tittade en stund på filmen innan han tog ett djupare andetag. "Lo. Du måste berätta för mig."

"Varför då?"

"För jag är din pappa."

"Du ..." Lo pausade och tittade ner. Jonas inväntade då han såg Lo's tveksamhet.

"Han sa att han hade en plan."

"Vad för plan?"

Lo svarade inte.

"Lo."

"Han sa att vi skulle sticka mitt i natten."

"Du och Roger?"

"Ja."

Jonas lutade sig fram med armbågarna på knäna och händerna på munnen med en stirrande blick.

"Jag tycker vi borde åka. Vi måste åka. Vi kan inte stanna här. Du vet att han har rätt."

Jonas svarade inte.

"Säg inte att jag berättade. Okej?"

Jonas tittade på filmen.

"Pappa, seriöst. Berätta inte för Roger."

"Mhm."

"Vadå mhm?"

Jonas tittade på filmen.

"Lova," sa Lo.

"Ska du rymma med honom tänkte du? Tänkte han kidnappa dig eller?"

"Lova."

"Ville han ta dig med sig?"

"Vad menar du? Kidnappa mig?"

Jonas tittade på Lo i väntandes på svar.

"Men nej. Han bara nämnde det som en idé. Han skulle aldrig göra något sånt."
Jonas kände sig besvärad.
"Kan du lova att inte säga något."
Jonas svarade inte och lät tankarna om Roger förpesta hans rationella vy.
"Pappa, seriöst."
"Jaa, jag lovar. Sluta tjata."
Lo tittade på Jonas som om hon sökte mer konfirmation.
"Vad fan vill du att jag ska säga? Jag har ju redan sagt att jag lovar."
Lo lutade sig tillbaka med en suck.
"Jag kanske är världens bästa skateåkare nu."
"Mhm."
"Kan du släppa det där med Roger eller?"
"Mhm."

"Han kommer inte kidnappa mig."

"Och det vet du?"

"Men är du seriös? Ja jag vet det. Han har tagit hand om mig innan dig."

"Det är annorlunda nu."

"Är du dum i huvudet eller? På riktigt?"

Jonas kände sig dum i sina tankar om att Roger skulle kidnappa Lo. Roger älskade Lo precis lika mycket som han själv. Det visste han. Men han kunde bara inte släppa tanken om att Roger hade planerat en flyktväg. Jonas valde att inte säga mer som kunde förvärra situationen. De satt i tystnad genom en halv film innan Lo pratade igen.

"Hur går det med dina modellbyggen?"

Jonas blev förvånad att hon ens pratade med honom så snart. "Jo, det går bra."
Lo tittade ner i bordet. Jonas såg hennes oro.
"Alla har inte försvunnit."
Lo svarade inte.
"Det finns fler än oss."
"Inte här iallafall."
"Vad menar du?"
"Du vet vad jag menar."
Jonas suckade och visste precis vad hon menade. "Vi kan inte ---"
"Du fattar ingenting," sa Lo, reste sig och gick mot sitt rum tills det knackade på dörren. Lo sprang dit och tittade i kikhålet.
"Är det Roger?" frågade Jonas.
Lo öppnade dörren utan att svara Jonas.

"Är det Roger?" frågade Jonas med mer oro.

"Heej, hur gick det?" frågade Lo med ett brett leende.

Roger möte henne med ett leende tillbaka. "Jodå det gick fint."

Jonas satt i soffan och såg hur Roger ställde ner den tunga ryggsäcken på köksön och satte sig ner.

"Är du hungrig?" frågade Lo. "Jag kan laga något."

"Det är okej, tack så mycket."

"Såg du någon?" Frågade Lo med en hoppfull ton.

Roger tittade ner och skakade på huvudet.

Lo's blick blev tyngre och hon satte sig på en pall vid köksön. "Såg du nånting då?"

Roger skakade på huvudet. "Tyvärr."

Jonas ville avbryta och konfrontera Roger. Men han hade givit ett löfte.

"Hur har ni haft det här?" frågade Roger och packade ur väskan.

Jonas svarade inte. Han gillade inte Rogers sarkastiska ton.

"Men har du inte ens hittat några tecken på andra människor?"

Roger skakade på huvudet. Lo suckade och gick till sitt rum och stängde dörren.

Jonas reste sig och gick till köksön. "Hittade du någon?"

"Nej sa jag ju. Jag letar mest efter mat."

"Efter mat?"

"Ja? Du ser besviken ut."

"Jag trodde du skulle prioritera att hitta andra."

"Jag tänkte att vi ska prioritera att inte svälta ihjäl."

"Vi har nog med mat för en vecka. Du har tid att leta efter andra."

Roger suckade och packade ur varorna. "Vi kommer ju bli kvar här en lång tid. Så mat är en prioritet. Om du inte har något annat i tanken."

"Det kommer komma hjälp utifrån."

"Du säger det som det vore självklart."

"Hela världen är inte påverkad."

"Igen. Du säger det som du visste."

Jonas svarade inte. Roger la huvudet på sne och smekte sin hand längst nacken.

"Såg du några Piloter där ute?"

"Ja."

"Är du säker på att du inte såg några andra med Glorias i fönsterna eller ---"

"Jonas, jag har inte sett en enda som lever. Hela Stockholm är dött. Det är som en spökstad där ute."
Jonas kände hoppets låga fladdra och nästan blåsas ut av ödets vind. Det var en tryckande känsla som blev mer strypande. Oron för det okända blev alltmer verklig. Tankarna om Stockholm som en tom stad blev ett tinder för de mörka känslorna som följde likt en tryckvåg under vattnet. Jonas tog ett djupare andetag och hjälpte Roger att packa in all mat. Jonas ville konfrontera Roger. Men gjorde han det skulle han bryta sitt förtroende med Lo. Var det värt det?

Jonas gick och satte sig i soffan. Roger packade in de sista och gick till det andra sovrummet och stängde dörren. Jonas var nu själv i

vardagsrummet och stirrade in i filmen som blev som ett brus. Det var som att all färg i omgivningen försvann, all glädje rann ner i avloppets okända mörker. Tiden passerade och Roger satt fortfarande på sitt rum. Lo kom ut ur sitt rum och gick till köket.

"Är du hungrig? Ska jag laga mat?" frågade Jonas.

"Det är lugnt," sa hon och tog ut en chipspåse ur skåpet.

"Du kan inte käka chips hela tiden."

"Spelar det någon roll?"

"Ja din hälsa spelar roll."

"Sen när bryr du dig om min hälsa."

"Ursäkta?"

"Du bryr dig inte ett skit om min hälsa. Vi har suttit här inne i den här jävla lägenheten i över två månader. Vi måste ut och se vad som har hänt."

"Du vet redan varför vi är här inne."

"Men du är okej med att Roger går ut?"

"Mhm."

"Föööör?"

Jonas svarade inte.

"Du bryr dig inte om Roger heller antar jag?"

Jonas reste sig aggressivt. "Du har ingen jävla aning om vad fan du snackar om. Håll käften och gå in och tjura på ditt rum istället. Bortskämda jävla unge."

Lo's ansikte rynkades. Hon gick raka vägen till rummet och smällde igen dörren.

Jonas satte sig tungt i soffan. Roger kom ut ur sitt rum och gick till köket.

"Hur mår hon?" frågade Roger.

"Hur fan tror du?"

"Undrar varför."

"Börja inte du med."

"Det är inte jag som gör hennes liv miserabelt."

"Nej. Det är inte heller du som måste skydda henne."

"Spela inte riddare nu. Jag bryr mig om henne lika mycket som du gör."

"Det var jag som fick brevet. Jag är hennes pappa."

"Så vart var du under alla år då du faktiskt hade en betydelse?"

Jonas svarade inte och kokade inombords.

"Precis. Du stack. Jag var där. Vet du ens vilken jävla sits du satte henne i? Både Lo och Sandra."

Jonas svarade inte och höll ilskan inom sig. Roger tog en flaska läsk och gick tillbaka till sovrummet och stängde

dörren. Jonas satt ensam med förgiftade tankar och sitt självvärde hade aldrig känts så draget i smutsen. Det var svårt att avgöra vad som var värst. Att ha dem emot sig eller att hela Stockholm hade förvandlats till en spökstad. Skammen hade stryptag som en mördares hand. I sin egen ånger försökte han lista ut vad han kunde göra för att reparera och släcka lite bränder. De kunde inte gå ut. Jonas satt stirrandes i soffan tills en idé kom till ytan. Han reste sig och gick till Lo's säng som stod i vardagsrummet. Han flyttade den mot hennes rum och knackade på hennes dörr.

"Lo."

Inget svar.

"Lo."

Inget svar. Skulden grävde sig djupare till platser som aldrig sätt solsken.
Jonas knackade igen. "Jag öppnar nu." Jonas tryckte ner handtaget och öppnade dörren försiktigt.
Lo satt vid skrivbordet och ritade serier. Jonas drog in sängen och ställde den längst väggen.
Lo vände sig om med rynkad blick. "Vad pysslar du med?"
Jonas placerade sängen och pustade ut. "Vad ser det ut som?"

"Det ser ut som du ställer in min säng i mitt rum."

"Precis."

"Vad betyder det?"

"Vad tror du det betyder?" frågade Jonas och skruvade åt ett av benen.

"Att jag får sova i mitt rum igen?"

"Mhm."

"Är du seriös?"

"Nej, jag bara släpade in sängen hit för att sen släpa ut den igen. Klart jag är seriös."

Ett litet leende spred sig över Lo's läppar.

"Du får dock inte stänga dörren helt när du sover. Den som är vaken måste kunna se in. Och ingen elektronik heller ditt rum när du sover." Jonas pekade på sitt ben. "DU vet varför."

"Deal."

"Deal," sa Jonas och gav henne en nick. "Hur går det?"

"Långsamt. Har ingen inspiration."

"Det är då disciplinen tar över."

Lo la ner pennan, lutade sig bak i stolen och stirrade upp i taket. "Vi kommer aldrig komma härifrån va."

"Vi kommer inte vara här för evigt."

"Tror du verkligen att hjälp kommer."
Jonas satte sig på sängen och lutade sig mot väggen. "Jag vet inte."
"Tänk om hela världen är påverkad."
"Tänk om hela världen inte är påverkad."
Lo svarade inte.
"Vi kan inte spekulera. Då kommer vi bara gräva ner oss i ett hål"
"Vi är redan i ett hål."
"Vi vet inte vad som finns där ute. Vi kanske bara är i karantän."
"Roger har inte ens sätt ---"
"Roger vet lika lite som vi. Han är ingen expert."
"Han vet mer än dig iallafall. Han är den enda som vågar gå ut."
Jonas reste sig och gick till dörröppningen. "Ska du ha mat?"

"Nej. Jag är trött. Kommer nog sova snart."

"Kom i-håg vad jag sa."

Lo svarande inte. Jonas gick och satte sig i soffan och satte igång en film Roger hittat.

Han vred av sig protesbenet och luftade sin stump. Protesen la han på soffan bredvid. I ett försök att slappna av la han ena foten på bordet och lutade sig tillbaka.

Några timmar senare.

Jonas hade tittat igenom tre filmer och inte hört mycket ljud från Lo. Han reste sig och tittade in genom glipan. Hon sov på rygg och snarkade med öppen mun. Jonas öppnade dörren lite mer så han hade en bättre vy från soffan. Oron satt kvar som en skugga i

lungorna, det tryckte. Det nästan värkte. Det fanns kvar ett vemodigt hopp om att allt skulle bli bra igen. Dock hängde det kvar en eftersläntrande oro som var fastrotad. Roger kom ut från sovrummet, eller det forna sovrummet. Utan att säga något gick han till köket och bredde mackor.

"Vi har slutat med våra matrutiner antar jag?" frågade Roger passivt aggressivt.

"Nej. Men ni käkar ju ändå vad ni vill hela tiden så jag pallar inte laga mat om ni ska ha era egna rutiner."

"Vi följer bara dem rutinerna du har satt. Det är du som inte har lagat mat på senaste tiden."

"Ingen av er vill ju aldrig ha mat."

Roger svarade inte. Han fortsatte att bre sina mackor. Jonas kände en otämjd irritation spilla över.

"Aja, du kanske kan laga mat till din dotter iallafall. Det är ju det minsta du kan göra," sa Roger och gick tillbaka till sovrummet med sina mackor. Jonas hade fått nog. Han skruvade på protesbenet, reste sig och gick till sovrummet. Efter han öppnade dörren såg han hur Roger satt och reparerade olika drönare. Jonas klev in och stängde dörren försiktigt.

"Har du nått du vill säga eller?" frågade Jonas med en halvlåg ton för att han inte ville väcka Lo. "Du har varit en jävla bitch de senaste dagarna. Har jag gjort nått fel eller?"

Roger fortsatte att reparera. Han riktade bordslampan närmre drönaren

och rätade till sina glasögon. Jonas gick fram till stolen som Roger satt i och vred stolen mot honom. Roger tog av sig glasögonen och la dem på bordet.

"Du vet redan vad jag har sagt," sa han lugnt och sansat. "Vi följer dina regler. Vad mer vill du?"

"Jag vet hur du fyller hennes huvud med att åka norrut."

"Det är du som ljuger för dig själv om att stanna kvar här och vänta på hjälp. Du vet mycket väl att ingen kommer komma."

"Jag? Ljuger?" Jonas skrockade. "Du ska inte nämna bilen du fixat då eller? För att fly i när jag sover. Att fly med Lo." Jonas såg Rogers förvåning. "Mhm. Hon berättade."

Roger reste sig, Jonas backade. Roger korsade armarna och harklade sig.

"Tänkte du kidnappa henne mitt i natten eller? Sticka iväg till Norrland och lämna mig här? Var det din plan?"

"Hon vill inte vara kvar här. När fan ska du fatta det."

"Du tror hon vill sticka iväg med dig?"

"Hon har redan sagt att hon vill åka." Jonas tystnade en stund.

"Hon vill inte vara kvar här, Jonas."

"Jag vet vad du vill säga. Säg det. Jag vet att du alltid har velat," sa Jonas och kände hur deras rotade vänskap höll på att dras upp från rötterna.

"Du förtjänar inte henne," sa Roger. "Du har aldrig förtjänat henne. Du stack, Jonas."

Jonas skrockade. "Och du förtjänar henne eller?"

"Ja det tycker jag."

"Du förtjä ---"

"Vart var du när Sandra dog? Hm? Vart var du när Sandra var ledsen?" avbröt Roger.

Jonas svarade inte.

"Precis. Jag tog hand om Lo när Sandra dog. Jag var där. Jag, fattar du? Jag var där medan du flydde allting som en jävla fegis"

"Hon förtjänar sin pappa."

"Du satt för mord. Hon förtjänar ingen mördare."

"Det var dråp. Och jag har suttit av min tid."

"Du kommer alltid vara en mördare. Du kommer aldrig förtjäna henne. Du har ingen jävla aning om hur man tar

hand om henne ens. Du vet ingenting om henne."

"Och du vet eller?"

Roger skakade på huvudet. "Sandra hade rätt om dig. Du är helt värdelös. Du borde fått fullt straff."

Jonas humör var i nedförsbacke. Hans lugn blev splittrat av den böljande ilskan. Roger tryckte på alla knappar han kunde. Andningen blev tyngre.

"Hon hatar dig, visste du det?" sa Roger. "Hon pratar med mig varje gång du sover."

Jonas kände aggressionen ta över kroppen långsamt. Spänningshuvudvärken pulserade och hjärtat dunkade som trummor. Illamåendet krävde plats. Självkänslan var som en bortglömd avfallspåse.

"Hon kommer följa med mig," sa Roger bestämt.

"Hon ska inte följa dig någonstans."

"Du kan inte skydda henne. Du vet inte ens vad du håller på med. Jag har en bil färdig. DU kommer få henne dödad."

"Hon kommer inte vilja följa med dig."

"Hon kan inte stanna med en mördare som dig. Följ med eller fly iväg som du gjorde senast."

"Jag är ingen mördare."

"Vi alla vet vad du gjorde."

"Du har ingen aning vad fan jag har gått igenom." Jonas tog ett steg närmre.

"Ingen bryr sig vad du har gått igenom. Du är en jävla loser. Det tyckte Sandra också."

"Ett ord till Roger och jag ---"

"Vad ska du göra?" Roger skrockade. "Ska du döda mig som ---" Någonting slant i Jonas svartnande medvetande. Han slog Roger tvärs över ansiktet. Skevheten tog form. Han var tillbaka till där han startade. När ilskans slöja försvann såg han Roger liggandes golvet. Jonas hukade sig och lyfte hans huvud och såg en vass del av en drönare som låg under Rogers huvud.

Blod rann ut över golvet. Paniken satte in. Hjärtat bultade hårdare. Hade han dödad Roger? Var han verkligen död? Det var då Roger flämtade till och andades raspigt. Jonas hukade sig och kände hur den avhumaniserande ångesten bedövade alla känslor inom

honom. Allting blev försjunket till en dimma. Allt blev som frånkopplat. Han la sin hand runt Rogers hals och klämde till. Roger försökte med svag styrka att få loss Jonas hand. Jonas tryckte ihop fingrarna så hårt han kunde tills han såg livet lämna Rogers blick.

Roger var död. Jonas höll kvar stryptaget för att säkerhetsställa hans död. Han ville inte se Roger vakna igen. Lo skulle aldrig förlåta honom.

Kapitel 7. Gränser.

Efter några sekunder hörde han hur Carlos vrålade i smärta. Jonas tog tillfället i akt och sprang upp med pistolen i sikte.

Han såg Carlos med ett tungt blodflöde från sidan av kroppen och buken. Carlos höll Lo mot väggen i ett stryptag med sina byxor och kalsonger nerdragna.

"Din jävla hora!" skrek Carlos, hans stora händer svalde hennes hals medan hennes fötter dinglade i luften. Hennes byxor var nerdragna. Jonas siktade men tvekade i någon sekund då han inte ville råka skjuta fel. Efter några korta sekunder av bedömning

slet hon av Carlos Gloria från hans huvud.

Carlos släppte Lo, hon ramlade till golvet och kröp till Jonas. Carlos blev stel med stirrig blick. Blod rann från hans ögon och öron medan han gick krampaktigt mot Lo's TV. Carlos såg ut att kämpa utan framgång.
Jonas och Lo backade medan Carlos gick till TV:n och satte sina händer mot den. Händerna spräckte glaset och smalt in i skärmen. Glasskärvor pressades in under naglarna. Huden fläktes av.

Efter satte han ansiktet mot skärmen som hade spruckit ännu mer. Carlos kött och hud sammanfogades med det krossade glaset. Plasten sprack och virvlade in i Carlos hud. Jonas mådde illa. Han mindes känslan. Tomheten.

Det var som att ens existens upphörde och att man var medveten om varje sekund. Jonas och Lo såg på hur Carlos kved medan han sammanfogades med TV:n. Köttet vred sig, benen krossades och blodet rann. Smärtan i Carlos ansikte blev förvridet till något oigenkännligt. Lo fällde tårar.

"Gå ner, Lo." Jonas la handen på hennes rygg. "Lo, gå ner. Du behöver inte se det här."

Lo stod kvar och tittade på Carlos som mer och mer förvandlades till en blandning av krossat plast, glas och kött. Det lät som ett djur i plågor. Som ett barns skrik fast förvrängt. Detta var konsekvensen av att tappa sin Gloria. Ett horribelt öde som han inte ens

visste vad det betydde. Var det döden? Var det ett nytt liv?

"Lo! Gå ner!" skrek Jonas och puttade bort henne. Hon hade sätt tillräckligt. Han visste att detta redan hade bränts in i hennes minne.

Lo gick ner för trappan. Jonas stod kvar och bevittnade den själsberövande transformationen som skickade kalla kårar längs ryggraden. Gåshuden spred sig som vågor och han kände en klump i halsen. Det var ett lidande Jonas bara fått ett smakprov av. Carlos smärtande vrål gick över till tystare gurglingar, som att blod fastnat i halsen. Carlos armbågsleder vek sig åt fel håll, tårna slets åt olika håll så senorna drogs ut ur fötterna och slingrade sig runt den trasiga Tv:n.

Fingrarna bröts som mozzarella sticks och senorna kom ur som blöt spaghetti. Jonas kunde inte se på. Processen var sendragen och Carlos verkade känna varje vridning och slitning av köttet. Jonas vände sig om och gick ner för trappan till vardagsrummet. Han hörde skriet från Carlos och hur saker bröts.

Han visste inte längre om det var plast eller ben. Han satte sig i soffan och hörde fortfarande gurglingarna och mindre läten. Djuriska läten som också påminde om någon som grät. Han höll för sina öron så hårt han kunde och blundade. Ljudet hängde kvar som ekande rop på hjälp i en fördjupad grotta. Det var omöjligt att fly. Ljuden från Carlos ekade i hans huvud. Han skulle aldrig glömma det.

Det var förevigat som ett auditivt brännmärke. Han försökte stänga ut ljuden men det gick inte, istället gick han ut på däck och satte sig på bänken. Den svala luften lugnade honom medan båten skar genom mörkret.

Jonas tittade bak och såg att de hade kommit långt bort från Palmas. Han kände igen ljusen från hamnen. Han gick in i kabinen, klättrade upp i kontrollrummet för att dubbelkolla hur många sjömil de var utanför Palmas kust. De var tillräckligt långt ut. Jonas tog av sig Glorian och hängde den på bältet. Han klättrade ner till vardagsrummet och satte sig i soffan. Det var tyst, endast ljudet från fläkten hördes. Allt positiva i situationen om att åka till Stockholm hade förintats av

Carlos. Men de var på väg. De hade ett mål. Tröttheten tog honom och han behövde bara blunda en stund.

Jonas vaknade hastigt ur en mardröm och kände efter sin Gloria. Han tittade sig omkring i undran om vart Lo var.

"Lo!"

Han fixade till protesbenet, reste sig stelt och gick ner en trappa till hobbyrummet. "Lo! Är du här?"

Ljudet av duschen. Han Ställde sig vid dörren. "Lo?"

Mörka tankar invaderade med full kraft. Han öppnade dörren och såg att duschbåset var immat av värmen.

"Lo? Är du här inne?" Han klev in i rummet. Det var blött över golvet. Inget svar. Endast bruset från duschen.

"Lo, det är över nu. Han har slutat låta."

Inget svar.

Han kände en skuld liggandes över honom. En skuld att han varit så hård mot henne. Men han ville inte att hon skulle behöva bevittna en full transformation. Han själv ångrade att han bevittnade det hela. Det hade bränts in i hans minne och skulle aldrig försvinna. Han gick och satte sig på toaletten som befann sig bredvid duschbåset. Det gick inte att se in då allt var immat.

Jonas knackade på glaset. "Lo?" Han väntade lite innan han knackade igen. "Lo?"

Inget svar.

"Kan jag öppna?" Jonas såg inga kläder någonstans så han gissade att hon satt i duschen med kläder på.

"Jag kommer öppna nu." Jonas drog upp glasdörren, såg hur Lo satt i fosterställning och tittade ner i golvet. Hennes Gloria var fortfarande på. Jonas klev in, stängde glasdörren, satte sig bredvid och kläderna blev snabbt genomblöta. Ångan från värmen steg. Jonas sa inget, han satt där och stirrade ner på golvbrunnen som sög in allt vatten. Skuldens vikter låg som betong på hans axlar. Lo stirrade ner på brunnen. Jonas kunde se hur hon höll inne sina tårar. Men efter ett tag bröt hon ut i gråt. Jonas lät henne gråta utan att bli störd. Det smärtade i honom och se Lo såpass ledsen. Han kände sig beslagtagen av

all skuld och skam. Han hade inte sett henne ledsen på detta sätt innan. Hon hade mest varit arg och tjurig.

Men aldrig ledsen. Hon grävde ner ansiktet i sina armar. Jonas la sin hand på hennes axel som hon snabbt ryggade bort. Jonas nickade för sig själv och förstod allvaret. Hon ville varken bli berörd eller tröstad gissade han. Duschen kändes som en plats där tid inte existerade. Lo grät inte längre.

"Du kan ta av dig Glorian."

Lo skruvade av vattnet. Jonas blev nervös. Hur mådde hon? Vad skulle han göra? Vad skulle han säga? Han skulle behöva tillsyn från övre makter för att klara av detta.

"Jag dödade honom," sa Lo och var tillbaka i den stirrande blicken.

Jonas förblev i tystnad.

"Jag dödade Carlos," fortsatte Lo med förlust i rösten.

"Du hade inget val."

Lo var tyst.

"Lo, du hade inget val. Det var självförsvar. Han skulle ju För fan ..."

Han avbröt sig själv i brist på modet att uttrycka sig högt om vad Carlos faktiskt skulle göra.

Lo svarade inte.

"Gjorde han något mot dig?"

Lo svarade inte.

"Lo, gjorde han illa dig?"

Lo's ansikte rynkades och hon såg ut att kväva sin gråt.

Jonas kvävde också sin gråt då han kände att han behövde visa sig stark. Han tog ett djupare andetag för att stabilisera rösten.

"Lo, vad gjorde han mot dig?"

Skulden var överväldigande. Han skulle ha ingripit tidigare. Varför väntade han så länge? Varför sköt han bara inte Carlos direkt?

"Är han ... färdig?" frågade Lo.

Jonas nickade. "Mhm."

Lo nickade och såg ut att ha gråten i halsen. Hon nickade flera gånger.

"Lo. Gjorde han något?" Jonas såg hur blod rann ner i avloppet. Han visste inte om det var mens eller något annat. Hade han hunnit göra det oförlåtliga? Han ville inte ens tänka tanken.

"Lo ..." Han stoppade sig. Han kunde inte få ur sig en ursäkt. Det gick inte. Han var låst.

Lo reste sig. Jonas reste sig kort efter och visste inte vad han skulle säga

eller göra. Han visste att han ville säga förlåt men det kom inte ur honom.
Lo klev ut ur duschen och satte sig på toaletten med sina blöta kläder.
"Lämna mig ifred."
Jonas stod i tystnad och tittade på henne.
"Lämna mig ifred sa jag."
Jonas kunde knappt registrera vad hon sa.
"Lämna mig ifred!" skrek hon och sparkade på honom.
Jonas gick ut ur badrummet och stängde dörren. Han backade in i bordet bakom och satte sig på en stol. Tankarna översvämmade alla hans sinnen. Han kände sig dränkt och tom på samma gång. Maktlösheten grep tag i själen. Hur kunde Carlos skapa ett sådant tumult från döden?

En helt okänd man. Hur kunde han ha en sådan påverkan? Maktlösheten flöt i symbios med hatet och föraktet mot Carlos. Han önskade att han sköt honom istället. Allt var förpestat. Luften var tung, mörkret var ihärdigt. De befann sig i en grop som kändes omöjlig att ta sig ur, allt på grund av Carlos. Vem i helvete var Carlos? Varför skulle han förstöra allting? Jonas kände sig ursinnig, maktlös och sorgsen. Hjärtat låg tungt i bröstkorgen.

Jonas tog av sig sina blöta kläder och hängde upp dem på en torklina. Torra kläder fanns i en korg utanför badrummet som han tog på sig. Frustrationen spred sig likt cancer. Lo klev ut ur badrummet, också med torra mjukiskläder på sig och gick upp för

trappan. Jonas följde efter och såg hur Lo satte sig i soffan och startat en film. Han stod en bit bort och tittade.

Vilket humör var hon på? Han var rädd att göra fel. Mörkret hade grävt sig in djupt och nästlat sig. Det kändes som något bodde mellan lungorna. Något slemmigt blandat med trådar. Det smärtade att se Lo i vad han gissade vara ett apatiskt tillstånd. Han kände suget efter något att döva känslan med. Jonas drog fram en spritflaska ur skåpet och hällde upp ett glas till sig själv och svepte det. Han tog fram ett glas till och hällde sprit i det. Han tog båda glasen, flaskan och satte sig i soffan bredvid Lo. Jonas räckte glaset till Lo. Hon tittade på glaset, tittade på Jonas, tittade på

glaset och tog det. Jonas hällde upp en till shot till sig själv och svepte.

Lo svepte sitt glas och grimaserade. Hennes ögon var rödsprängda och hennes blick stirrande. De pratade inte. De drack alkohol och tittade på film i en närvarande tystnad. Jonas kände sig trött och somnade till då och då under filmen.

När han vaknade under sluttexten såg han att Lo inte satt i soffan längre. Hennes Gloria låg på bordet. Med hjärtat i halsgropen reste han sig och tittade sig omkring.

"Lo?!" ropade han medan paniken växte i bröstet. "Lo?!" Han sprang upp till övervåningen där Carlos hade formats om till en Pilot som stod helt stilla. Den såg ut att vara fastrotad i

golvet än så länge. Jonas sprang ner till den undre våningen. Lo var inte där heller. Paniken spred sig djupare in och kvävde de sista rationella tankarna. Katastroftankarna tog över. Han rusade upp för trappan med dubbelsteg och tittade ut genom fönstret. Det var mörkt och han såg hur Lo stod vid båträcket. Jonas öppnade dörren och klev ut på båtdäcket.

"Lo? Vad fan gör du?"

Hon stirrade ut i natten. Båten körde långsamt och milt när autopiloten var igång. Det var relativt lugnt vatten. Båtlamporna var igång som lyste upp det svarta vattnet runt om.

"Lo, kom in igen," sa Jonas och kände den paralyserande rädslan. "Lo. Kom ner så kan vi pra ---"

Lo hoppade över räcket och ner i vattnet.

"Loooo!" Skrek Jonas och sprang direkt in och upp till kontrollrummet. Han stängde av autopiloten och vände om båten. Han tittade med spända ögon i vattnet tills han såg Lo i vattnet i strålkastarljuset. Han drog hårt i spaken och stannade båten. Jonas flög ner för trapporna med trippelsteg och vrickade fotleden. Han sprang ut på båtdäcket haltandes och kastade livbojen i vattnet.

"Lo! Ta livbojen!" ropade han och tittade över räcket. Lo var inte där. Han dök rakt ner i det svarta havet utan en sekunds tvekan. Det var kallt, mörkt och han svepte med händerna i det kalla mörkret. Han kände inget och simmade längre ner. Paniken var

omättlig. Lungorna brände. Skulle han simma upp för luft skulle han aldrig hitta henne. Simmade han längre ner skulle han kanske också drunkna, så han fortsatte djupare.
Till slut kände han ett ben, eller kanske var det en arm. Vad det än var så tog han tag så hårt han kunde och simmade uppåt.

Det var tungt och lungorna kändes som om de stod i brand. Det var som han skulle dö där och då. Efter vad som kändes vara en evighet genom brinnande mörker bröt han vattenytan, tog djupa andetag och simmade med Lo till livbojen. Hon hostade ut vatten och tog korta andetag. Jonas drog in dem till båtens kant och greppade stegen. Lo var kvar i bojen.

"Ta tag i stegen!" skrek Jonas och försökte få henne att greppa stegen. "Vad fan Lo, greppa stegjäveln!"
Lo såg apatisk ut och var kvar i bojen, ledlöst flytande med tom blick.
Jonas greppade Lo's hand och la den på stegen. "Hjälp till nu!" skrek han och försökte få henne att agera. Lo's hand slöt sig runt stegen och hon klättrade upp långsamt. Jonas hjälpte till underifrån tills de båda kom upp på båtdäcket. Jonas föll ihop av utmattning. Han hostade och försökte ta djupare andetag för att återhämta sig.

"Vad fan håller du på med?! Varför hoppade du i?"
Lo satt med stirrande blick med livbojen runt sig fortfarande.

"Tänkte du dränka oss båda eller?"

"Du kunde bara ha låtit mig va!" skrek Lo tillbaka med en ilska i blicken Jonas aldrig sätt förut.
Jonas fick en chock och kände gråten i halsen som han svalde. "Va?"
"Du skulle ha låtit mig va!" Hon kräktes över sig själv och hämtade andan.
Jonas stod och tittade på henne med många krigande känslor. Sorg, skuld och hat mot henne. Självföraktets taggar sjönk in djupt. Han visste inte vad han skulle varken säga eller göra. Han suckade och tittade sig omkring medan Lo satt med livbojen runt sig, täckt i sin egen spya. Han satte sig bredvid henne och la sin hand på hennes axel. "Det är inte ditt fel, Lo." Lo grät och lät Jonas hand ligga kvar.

"Du har inte gjort något fel. Fattar du."
Jonas tittade på henne. "Du fattar det väl?"
Lo stirrade in i Jonas ögon.
"Fattar du?" sa Jonas igen med sträng blick.
Hon nickade och såg ut att vara avsevärt påverkad av alkoholen med sina grumliga ögon. Jonas drog av henne livbojen och hjälpte henne på fötter. Han greppade vattenslangen och sprayade bort hennes spya. De haltade sedan in tillsammans och han satte Lo i soffan. Jonas satte på TV:n.
"Sitt kvar där," sa Jonas och hämtade en filt och drog fram nya kläder. "Ta på dig det här."
Lo satt och dröp av det kalla vattnet i soffan.

"Ta på dig." sa Jonas och hjälpte henne av med de kalla kläderna. Jonas gick iväg och vände sig om för att själv byta om till torra kläder. Han hörde hur hon kämpade med att ta av sig de kalla underkläderna och ta på sig de torra kläderna. Jonas hade fått av sig de blöta kläderna och fått på sig de torra. Efter hon verkade vara klar vände han sig om. Hon satt nu med Jonas tröja på sig och ett par mjuka byxor. Han svepte en filt om henne och satte sig bredvid. Lo gömde sitt ansikte och grät i filten.
Skuld, ilska och sorg hängde över honom. Han visste inte ens om Carlos hade våldfört sig på henne. Hemskheter fyllde hans huvud. Filmen spelades i bakgrunden som ett brus

medan han satt där och inte visste vad han skulle säga eller göra.

"Jag vet inte vad jag ska göra, Lo."

Lo svarade inte.

"Jag kan inte låta dig hoppa ner i vattnet igen."

Lo svarade inte. De satt i tystnad en lång stund. Jonas ville inte prata mer än nödvändigt. Han lät filmen fylla tystnaden.

"Jag kommer inte hoppa ner i vattnet," sa Lo med frånvarande blick.

Jonas nickade. "Varför hoppade du?"

Lo svarade inte.

Jonas kände sig sårad och ledsen. "Snälla, Lo. Varför hoppade du?"

Lo såg ut att samla mod för att yttra sig.

Jonas tittade ner i bordet i skam för att han pressade henne på svar.

"Jag vågade inte ta av mig Glorian," började Lo. "Efter vad Carlos gick igenom så vågade jag inte ta av den."

"Lo ---"

"Den enda människan vi stötte på var en jävla ..." hon avbröt sig själv. "Antar att du hade rätt om världen. Allt är bara skit trots allt."

Jonas delade hennes känsla genom många år av sitt liv. Länge hade han önskat att hon skulle dela hans syn om världen. Om hur vrång och belastande världen kunde vara. Många gånger blev han glad när hon fick ta del av världens svårigheter. Men han förstod nu att komma till den platsen inte var en seger för någon av dem.

"Det finns bra människor, Lo."

"Alla bra människor har dött. Du hade rätt från start. Allt är bara skit."

Jonas tog fram kartan och la den på bordet. "Har du nycklarna?"

Lo svarade inte.

"Lo, har du nycklarna."

Lo visade nycklarna runt hennes hals.

"Du borde vila," sa Jonas och reste sig.

Lo lutade sig bak och slöt ögonen.

Jonas var också trött men ville inte sova. Istället gick han och satte på en kanna kaffe. Svart kaffe. Det var så han gillade det. Inga konstigheter, endast svart, starkt kaffe. Varmt som satans eldar skulle det vara också. Så varmt att smaklökarna brändes bort. Han satte sig i soffan med kaffekoppen i hand. Lo såg ut att ha somnat.

Mörkret kom tillbaka, de livssugande tankarna som borrade sig igenom all glädje. Det onda som länge plågat

honom hängde kvar med klor och tänder. Det vägrade släppa. Tankarna om hans egna barndom stack som knivar. Minnena var som revor i tiden, förevigade men ändå förstörda. Det var något han aldrig skulle bli av med. Det han behövde var något avlastande. En tillsats av något som kunde dela havets tyngd. Något som kunde skingra det onda. Han tittade bak mot spritflaskan som stod på köksön. Det lockade. Men kaffet fick duga.

Några timmar senare.
Morgonljuset hade skingrat mörkret och en ny dag stod framför dem. Lo låg i soffan inlindad i filten. Jonas satt vid köksön och målade sina Warhammerfigurer. Tröttheten låg över

honom som en varm filt på en kall vintermorgon. Det var svårt att hålla ögonen öppna.

"Fan," svor han för sig själv och såg hur han hade målat fel på en av figurerna.

Efter att ha fixat sitt misstag såg han hur Lo hade satt sig upp i soffan och torkade sina ögon. Jonas inväntade hennes initiala rektion på tillvaron. Hon verkade lugn och sansad. Hennes blick inte lika stirrig som innan.

"Vill du ha frulle?" frågade Jonas i hopp om att hon inte var lika nedstämd.

Lo grimaserade och la sig igen.

"Du är bakfull. Jag ska fixa frulle till dig. Du behöver återställning."

Jonas hällde upp ett glas vatten som han blandade med pastöriserad juicekoncentrat.
Han kokade nudlar vilket de åt i mängder. Nudlarna stekta han sedan tillsammans med kryddor och konserverade bönor. Enkel mat men något de åt ofta. Som topping hällde han på honung vilket Lo gillade. Han kokade också upp frysta sojabönor som tilltugg.
Han satte sig i soffan och ställde hennes frukost på bordet. Lo tog skålen åt. Jonas aktiverade TV:n och startade en film. Det var svårt att avgöra hur hon mådde. Baserat på hennes kroppsspråk mådde hon kanske bättre? Han hade ingen aning.
"Vad tycker du, ska vi åka vidare till Sverige?"

Hon ryckte på axlarna.

"Vadå? Vill du inte åka längre?"

Hon ryckte på axlarna.

Jonas suckade. "Ska vi åka tillbaka till Palmas då?"

Hon ryckte på axlarna och tittade på TV:n.

Hopplösheten kom som inridande med spjut. Det var omöjligt att försvara mot. Känslan sköljde över honom. Samma känsla som när han fick när domaren gav honom sitt straff.

"Ska vi åka eller inte?"

"Men jag bryr mig inte!" skrek hon, reste sig och gick ner en våning.

Jonas kunde höra ljud från en trappa upp, från Lo's rum. Jonas reste sig och gick till trappan som ledde upp till hennes rum. Knastrande ljud hördes, som nakna fötter mot krossat glas.

Inget annat hördes. Inget väsande, ingen röst, inga andningar. Endast ljudet av krossat glas. Han gick upp för trappan och såg vad Carlos blivit. Synen gav han hulkningar.

Carlos som nu var korrupt var fast i golvet. Den var som ett skadat djur fast i en fälla. Den var Inte längre mänsklig, men ändå tycktes den ha en kvarhängande själ. En själ som inte kunde passera vidare. En TV blandat med vridna lemmar, sprucken hud, sladdar och köttrester. Benen sökte runt omkring sig som tentakler. Carlos ansikte blev till en del av skärmen.

Jonas fick ögonkontakt. Den stirrade rakt på honom med en blick Jonas hade svårt att möta. Han stod i tankar om vad som skulle hända om deras Gloria skulle gå sönder. Ett öde värre

än döden förmodligen. Eller bara ett försvinnande. Varför blev vissa Piloter och andra bara en del av väggen? Det var en fråga Jonas inte kunde lösa.

En djup sorg kom över honom när han tittade på vad som fanns kvar av Carlos. Även sorg för vad Lo bar på. Någons liv på hennes axlar var en vikt han aldrig trodde hon skulle få bära. Skulden var också smärtsamt närvarande. Jonas märkte Lo's skateboard nära Piloten och greppade den fort innan den blev förstörd. Han greppade också hennes teckningar och pennor. Han flyttade bort allt som var i närheten av Piloten.

Efter ett tag som kom en annan känsla, hatet. Ett oidentifierat hat han alltid burit på. Ett hat mot världen kanske. Han visste inte om Lo

någonsin skulle bli sig själv igen. Det var som hans själ togs ifrån honom efter hans brott, kvarlämnad med en billigare kopia. Han la Lo's värdesaker på sängen varsamt. Skateboarden, alla papper, ritblock, pennor och planscher.

Skulden var kvar trots att Carlos existens var bortraderad. Lukten trängde in i väggarna. Stirrandes på Carlos och tänkte han på alla människor som fått känna på samma öde. Det var uppenbart att Lo hade rätt. De skulle behöva hitta källan till Signalen.

Kanske kunde de stoppa allting. Han greppade sängen och bar ner den för trapporna och ställde den i vardagsrummet bakom soffan. Han gick ut till båtdäcket och lutade sig

över räcket. Luften var frisk, solen sken. Vad skulle han göra? Han kände sig helt besegrad av situationen.

Då slog det honom. Ansvar. Det var såhär ansvar kändes. Han mindes samma känsla som när han fick Lo. Allt han ville var att fly, vilken han gjorde. Allt han ville nu var att fly också, vilket han inte kunde. Det var lugnande att stirra ut i havet. Han stod där ett tag och begav sig på en inre resa genom barndomens vemodiga minnen. En plats han undvek, men behövde besöka ibland för att förankra sig. Han klev tillbaka in i kabinen och tittade sig omkring. Lo var inte i vardagsrummet.

"Lo? Är du här?"

Han gick ner till hobbyrummet och såg Lo sittandes vid det stora bordet vid alla Warhammer modeller under ett

dunkelt lampljus. Hon halvlåg på bordet och målade en Space Marine. Jonas satte sig på en stol bredvid och greppade en pensel. Han ställde fram förstoringsglaset för att se lättare.

"Jag fattar inte hur du kan gilla sånt här," sa Lo och la ifrån sig penseln med en suck. Hon reste sig och gick till växthuset.

Jonas samlade mod till att berätta något han hållit på länge. "Visst berättade jag om min pappa som slängde mig i vattnet?"

"Mhm," mumlade Lo och tittade på potatisarna.

"Jag vet att jag har haft en blek syn på allt." Jonas suckade inombords inför det han skulle säga härnäst. "Det är för att jag är svag, precis som min pappa var. Det har alltid har varit

lättare att skylla ifrån sig. På droger, på mina föräldrar, på livet. Eget ansvar var inget jag visste. Det var därför jag stack. Jag var svag och rädd. Jag skyllde på dig, att du var anledningen till att jag stack." Jonas målade färdigt hjälmen och fortsatte på modellfigurens lilla vapen. Det gjorde det enklare att öppna upp sig när han också fokuserade på något annat.
Lo fortsatte att titta på potatisarna.

"Jag vet inte hur mycket Sandra berättade om mina föräldrar. Men min pappa var en knarkare och lögnare. Precis som jag. Mina ärr på ryggen, det är från honom. Morsan visste om det, men hon var lika fast med honom som jag var." Jonas målade klart en modell och började på nästa. "Mina

föräldrar gick isär när jag va rätt ung. Då fick jag bo hos morsan på heltid.

Efter det så började jag avguda min pappa konstigt nog, trots att jag visste vilken skit han var. Han blev förbjuden frukt. Iallafall. Det fanns perioder där han var frisk, helt utan droger eller alkohol. I dem stunderna berättade han alltid för mig om sina stora planer att vi skulle resa utomlands, att han skulle ta mig till vita stränder och höga berg. Jag litade alltid på honom konstigt nog, och blev alltid lika besviken varje gång det aldrig hände. Jag tror jag hoppades på att han skulle dyka upp utanför dörren." Jonas bytte pensel och vred på modellen. "Jag var fast med min mor som var konstant deprimerad och hon drack väldigt mycket vin. Hon var inte direkt en

förebild. Min pappa blev mer till en förebild till slut ju mer jag glömde bort hur han egentligen var.

Han blev en fantasi. Jag målade upp en bild av att han skulle komma och rädda mig en vacker dag. Sen kom den dagen. Han ringde och sa att han faktiskt var på väg till oss. Han hade varit borta länge. Men nu var han äntligen på väg. Han skulle äntligen komma tillbaka." Jonas ställde bytte färg och målade rustningen i blå. Han inväntade lite för att se om Lo var överhuvudtaget intresserad.

"Sen?" mumlade Lo och lutade sig mot bordet, men tittade fortfarande bort.

"Ah. Sen ja. Han kom aldrig förstås. Någon vecka senare fick vi ett samtal att han var död. Han hade åkt hem

igen och tagit en överdos på toaletten. Antar att han inte vågade möta oss efter allt skit han gjort mot mig och morsan." Jonas tog en paus för att samla sig. "Iallafall. Kort efter det så tog morsan livet av sig. Jag hem från skolan och hittade henne i badkaret. Hennes handleder uppskurna. Vattnet var helrött. Kommer aldrig glömma hur blek hon var. Hennes ögon helt öppna. Hon såg så fridfull ut, glad nästan. Som att hon visste vad som väntade henne när livet hade runnit ur henne."

"Ingen lapp?"

"Nej." Jonas nickade för sig själv och harklade. "Efter det hamnade jag på barnhem i många år. Ingen fosterfamilj ville ha mig. Jag testade några men jag var en jävlig unge. Ingen familj klarade av mig. Jag

klarade inte av någon. Med jag blev äldre," sa han med en djup suck och mindes all skam. "Jag fick jag kontakter. Kriminella kontakter som tog mig under deras vingar. Jag fick en ny familj. En familj som inte dömde mig för vad jag var. Jag fick göra det jag var bra på. Skada folk. Jag tjänade mycket pengar på det. Kunde köpa nästan vad jag ville. Sen många år efter det träffade jag Sandra som förändrade mig helt och hållet." Jonas log och skrattade till lite. "Hon gjorde mig till en ny man. Kände mig som nyfödd. Allt var möjligt. Hon fick mig att känna mig som någon med värde igen. Som att jag inte behövde slå mig fram."

"Ditt gäng då? Vad sa dem när du stack?"

"Dem sa ingenting. Jag sa ingenting. Jag bara stack. Jag visste att jag aldrig skulle få komma ut så enkelt."

"Kom dem inte efter dig?"

"Dem gjorde det några gånger. Jag lyckades övertala dem varje gång, det var stressigt att ha dem efter oss. Men när Sandra fick cancer blev det svårt. Och när du föddes så blev det för mycket för mig. Jag klarade inte av det ansvaret, men Sandra ville ha dig. Hon var så jävla tjockskallig i det beslutet. Så jag åkte tillbaka.

Men när jag stack så hittade gänget mig. Dem sa att jag var tvungen att välja mellan mina två familjer. Dem eller er. Jag ville inte välja, så jag hamnade i bråk med min dåtida vän. Jag puttade honom och han råkade

ramla och ... bryta nacken. Jag hamnade i fängelset för dråp. Efter fängelset fick jag reda på att Sandra hade dött. Jag skötte mig, jag höll mig utanför trubbel. Ett tag efter fick jag samtalet om att få tillbaka vårdnaden om dig. Och ah. Nu är vi här."

"Så du råkade döda någon?"

"Ja."

"Så du stack för att skydda oss från ditt gäng?"

"Nej. Jag stack för jag inte klarade ansvaret. Jag lämnade allt ansvar på Roger. Jag hoppades på att han skulle ta hand om allt. Det var därför han är arg på mig för att jag fick vårdnaden över dig. Det var därför han stack mitt i natten när vi var i Stockholm."

"Så varför åkte vi inte efter han?"

"Han ville inte veta av oss längre. Det är för mycket skit mellan han och mig. Han har alltid hatat mig."
Lo svarade inte. Hon satte sig tungt på stolen och fibblade med modellfigurerna.
"Så varför kom du tillbaka?"
"Jag kände skuld, skam. Jag behövde ta mitt ansvar för en gångs skull. Det var min enda chans att bli människa igen." Jonas kände sig naken för att ha berättat allting för Lo. Det var första gången han hade sagt hela hans bakgrund till någon förutom Sandra. och Roger.
Lo svarade inte.
"Det du gjorde var inte fel, Lo."
"Att döda är fortfarande fel. Du åkte i fängelset för det. Jag får inget straff."

"Jo. Men det är skillnad på att råka döda och döda med flit."

Lo svarade inte.

"Du försvarade dig själv."

"Jag mördade honom."

"I självförsvar." Jonas var frustrerad att Lo inte fattade men skämdes samtidigt över det. "Det han gjorde var omänskligt. Han förtjänade inte att leva. Du gjorde inget fel. Du måste fatta det."

Lo svarade inte.

Jonas la sin hand på hennes axel. Hon ryggade tillbaka.

"Du gjorde inget fel," sa Jonas.

"Är han kvar där uppe?"

"Vem?"

"Carlos."

Jonas rynkade ögonbrynen. "Mhm. Vadåra? Ville du se han igen?"

Lo svarade inte.
Jonas hade svårt att tyda hennes humör. "Ska vi åka vidare? Följa kartan. Du har ju kvar nycklarna."
Lo svarade inte.
"Kom igen. Det kanske är svaret på allting. Vi kanske kommer hitta källan till Signalen. Fan. Vem vet vart dem där nycklarna leder till. Vi kanske kan stoppa allting."
"Dem leder ingenstans."
"Klart dem gör. Kolla på dem."
"Det är försent. Världen är redan tom. Det finns inga kvar. Alla är döda."
"Vi är kvar. Roger är kvar någonstans. Carlos fanns. Så det måste finnas fler."
"Flera som Carlos." Lo suckade. "Vi borde bara åka tillbaka hem istället."

Lo reste sig och gick upp för trapporna med släpande steg.
Jonas följde efter upp för trappan. "Vi kommer hitta fler. Goda människor."
"Som oss eller?" Lo gick till träningsredskapen och lyfte upp två hantlar vilket hon använde för att träna armarna.
"Vad fan menar du?"
Lo fortsatte att träna med hantlarna.
"Lo, vad menar du?"
"Det var ingen olyckshändelse att jag dödade Carlos."
"Nej men det var självförsvar. Det var du eller han."
"De är fortfarande döda på grund av oss." Lo ställde ner hantlarna och greppade en skivstång som hon lade på axlarna och gjorde benböj med.
"Jag kommer inte hoppa ner i vattnet

igen om det är det du undrar. Du behöver inte övervaka mig hela tiden.
Jonas korsade armarna och harklade sig. "Jag kommer sätta kursen mot Stockholm."
Lo svarade inte.
"Är du okej med det?"
Lo ställde ner skivstången och satte sig tungt i soffan. Hon svarade inte och satte istället på en film. Jonas kände sig orolig över hennes mående, trots att hon dolde det bättre än innan.
"Jag kan inte hjälpa dig om du inte säger något."
"Jag har inte bett om hjälp."
Jonas gick upp till förarhytten där han ställde in koordinaterna till autopiloten. Båten mullrade och tog fart. De var nu på väg mot Stockholm.

Senare på kvällen.
Jonas satt i hobbyrummet och målade sina Warhammerfiguer. Musik spelades och han satt i djupa tankar om hur han skulle hantera Lo. Världen var piss. Allting var emot honom. Så som den alltid varit. Ett mörkt moln tycktes förfölja honom vart han än befann sig. Allt han gjorde blev fel. En idé kom till ytan. Ett litet ljus från botten av tunnan. Han släppte penseln och droga fram en relativt tung trälåda. Jonas bar upp lådan till vardagsrummet och ut till båtdäcket. Han tände lampan och öppnade locket. I lådan låg två dussin kraftfulla, olagliga fyrverkerier i.
Jonas öppnade dörren. "Lo! Kom! Jag vill visa något!"
Inget svar.

"Looo! Kom igen. Kom ner bara. Det kommer vara värt det."
Inget svar.
Jonas klev in i vardagsrummet och tittade sig omkring med. Han gick upp för trappan till Lo's rum. Hon satt på golvet och stirrade på Carlos. Carlos deformerade, smälta ansikte stirrade tillbaka i den mån den kunde.
"Varför sitter du här?"
Inget svar.
Jonas gick närmre och satte sig bredvid henne.
På golvet låg ett par blodiga byxor och trosor som var halvt undansparkade under sängen. Jonas kände sig besviken, men förstod ändå. Men ändå inte då han inte visste riktigt vad Carlos hade gjort. Han kunde bara

ha sina antaganden, men dem kunde lika gärna vara fel.

"Du vet att du kan prata med mig." Lo svarade inte. Hon stirrade på Carlos deformerade Pilotform.

"Jag kommer inte ens åka i fängelset för det här," sa Lo med besegrad blick.

"Va?"

"Ja? Du fick betala av ditt straff."

"Så du vill ha ett straff?"

"Nej men ... eller ja. Jag vet inte. Känner inte du skuld över vad du gjort?"

"Jag känner skuld hela tiden."

"Så hur blev du av med den?"

"Det blir man inte. Visst, du kan dra lögner för dig själv. Men innerst inne vet du sanningen."

"Så man kommer aldrig bli av med den här känslan?"

"Nej. Men du kommer lära dig att leva med den."

"Hur då?"

"Alla har olika sätt. Du kommer få hitta ditt."

"Vad var ditt då? Supa eller?"

"Jag kunde inte supa. Jag satt i fängelset. Instängd med mig själv och mina demoner."

"Ville du dö?"

"Jo. Det ville jag. Ja var nära också, precis so du."

"Vad hände?"

"Jag stack en penna i armen. Men jag blev räddad. Precis som du. Jag hade tur, jag borde ha dött där och då.

"Vem räddade dig?"

"En vakt faktiskt."

Jonas såg de blodiga byxorna. "Vi kanske ska kasta honom överbord. Carlos alltså."

"Jag vill ha han kvar," sa Lo stirrandes. "Jag skulle vilja vara själv."

Jonas tittade på Lo. "Är du säker?"

Jonas kände oro över Lo' mentala tillstånd. "Jag vet inte."

"Bara lita på mig. Okej?"

Jonas reste sig och gav henne en seriös blick.

"Jag ska inte hoppa överbord."

Jonas gick ner för trapporna till vardagsrummet och ut till båtdäcket. Vindarna var friska och båten skumpade. Det var inget att oroa sig för. Båten hade sin inställda färdresa och kunde skanna och undvika potentiella föremål eller hinder i vattnet.

Det var en lyxig båt. Jonas hade sätt samma modell hos en av sina kriminella kompisar. Hans ledare hade en liknande båt. Jonas riggade upp en av de större fyrverkeripjäserna. Raketen hette Thunder Death och hade dödskallar och blixtar på sig.

Han tände på stubinen, backade och satte sig på plastbänken bredvid dörren. Raketen sköt upp mot den svarta himlen med en gnistrande rand. Efter några sekunder exploderade den med såpass stor smäll att den kändes olaglig. Den lös upp himlen som om det vore en trollkarls raket. Jonas kände av smällen i bröstet. Han såg det glimrande färgresterna falla mot havet. Sen blev det mörkt igen. Det var ensamt.

Jonas kände sig som en misslyckad far och vän. Han kände sig borttappad, som ett mynt som sjönk ner i det djupa havet. Han förstod varför Lo hoppade ner i vattnet. Världen var en plats där sin själ kunde bli styckad och såld för rätt pris. Allt han trodde sig vara visade sig vara en osäker, liten pojke. Han visste att han inte skulle kunna bli den far han ville bli för Lo. Men han var iallafall tvungen att försöka.
Oron var konstant. Skulle världen verkligen vara nog för Lo? Skulle han räcka? Vad skulle hända när han dog? Då skulle Lo bli helt själv? Jonas kände en plötslig brådska. Tanken på att Lo skulle bli ensam i världen gav honom ångest. De var tvungen att hitta fler.
Dörren öppnades och Jonas vred sig för att se. Det var Lo. Hon stod med

huvan på och händerna i magfickan. Hon fick fram till lådan och rotade. "Hur har du lyckats hitta all den här skiten?"

"Det var tänkt som en överraskning."

"Jag är överraskad."

Jonas pekade på en raket i lådan. "Testa Thunder Death."

Lo tog upp den raketen med ett mindre skrock. "Thunder Death?"

"Det här borde ju klassas som ett vapen," sa hon med en suck.

"Jo, man tycker ju det."

Lo riggade raketen vid räcket. "Har du tändare?"

Jonas gav henne tändaren. Lo tände stubinen. Raketen sköts upp mot himlens svarta slöja. Efter några sekunder fick Lo känna på samma

vibrerande explosion som lös upp hela himlavalvet med färger och glimmer.

"Vi har ju haft en jävla bomb på båten," sa Lo och tittade hur de lysande färgerna föll mot havet. "Finns det fler?"

Han pekade mot lådan.

"Fattar inte vart du hittat allt?"

"Kommer du ihåg rikemansvillan i Palmas."

"Ja?"

"De hade en källare där det fanns massa skumma saker.

"Du menar olagliga saker?"

"Det var där jag hittade lådan. Måste ha varit från en rik jäkla maffiafamilj eller nått. Fatta lixom. Farsan kommer hem med missiler från Ryssland som de ska skicka upp från bakgården. Jävla människor alltså."

"Du sa ju att det bara var kläder där i."

"Precis, överraskning."

Lo tog fram en raket till hon riggade och tände på. Den drog iväg med en gnistrande svans tills en iögonfallande explosion särade nattens mörker med färger. Jonas log. En strimma av glädje nådda hans eviga mörker. Som att solens ljus nådde den kala havsbotten. Det var en välkommen omväxling från det böljande självföraktet som kontinuerligt grävde runt i hans inre. Det var fint att dela vyn av färgglada explosioner i mörkret. Jonas öppnade en kylväska och knäckte en bira. Lo vände sig mot honom med bekymrad blick.

"Det är bara en öl. Ta det lugnt," sa han och tog några klunkar.

Lo räckte ut handen. "Ge mig."

"Jag måste för fan få kunna dricka bärs."

"Men ge mig en flaska. Jag vill också ha."

Jonas höjde på ögonbrynen. "Okej? Såå ---"

"Bara kasta hit en."

Jonas tog upp en bira och kastade den till Lo som knäckte upp den på räcket. Hon halsade nästan hela flaskan.

"Borde inte du ta det lugnt?"

"Säger alkoholisten."

"Jag är ingen alkis."

"Du dricker hela tiden, även fast jag sagt till dig. Men vem fan bryr sig." Lo slängde flaskan i havet. "Världen är ändå skit. Vi är skit. Allt är skit. Varför ens bry sig." Lo stirrade upp i skyn.

"Tänk att vi brydde oss om havet förut." Hon skrockade. "Langa hit en till."
Jonas kände oron krypa tillbaka. "Det kanske är bäst att du inte dricker. Med tanke ---"
"Men bara kasta hit en till. Vad är ditt problem."
"Mitt problem är att du hoppade av båten senast du var full."
"Jag kommer inte hoppa av båten." Jonas tittade på henne med allvarlig blick.
"Seriöst. Det var innan jag hade gett upp allting som du. Jag känner mig friare nu. Jag tänker som dig nu. Det är bara vi. Och vi kan göra vad fan vi vill. Det finns inga bra människor i världen. Det finns inga kvar överhuvud taget. Jag tror jag dödade den sista

människan. Nu är det bara vi i en tom värld av skit."
Jonas trodde aldrig han skulle få höra dem orden från hennes mun. Men det kändes värre än han trodde att faktiskt höra dem. Var det så han lät? Var det så han såg på allting? Var det så dyster han var?

"Jag hatar inte hela världen, Lo. Och jag hatar inte alla människor," sa han och kastade en flaska till henne.

"Nehe? Så har du bara haft ett lång jävla teateruppträdande de senaste åren då eller?"

"Nej men ---"

"Det är lugnt, pappa. Jag är på samma sida. Jag ser världen för vad den är nu. Kan vi bara njuta av fyrverkerierna."

Jonas nickade och suckade inombords. Han hade smittat henne med sitt mörker. All hennes positiva, naiva glädje hade han lyckats släcka. Det gjorde honom ledsen att se henne med en sådan nedgraderad livssyn. Hon förtjänade inte att leva ett sådant liv. Hon förtjänade en familj.

"Sjukt grymma raketer alltså," sa Lo och skickade iväg ett par till som exploderade med sin mäktighet.

"Mhm." Jonas tog några klunkar tills flaskan var slut och tänkte kasta den i havet. Men istället ställde han ner den i lådan igen.

En vecka senare.

Det var en tuff vecka. Lo hade för det mesta varit på sitt rum och ritat, lyft vikter eller tittat på Carlos. Jonas ville

ge henne tid att återhämta sig från händelsen. Han visste fortfarande inte om Carlos gjort något. Han kanske bara föreställde sig det värsta, vilket han oftast gjorde. Tanken var svår att processa. Det var kväll och snön föll. Jonas reste sig från soffan och tittade ut. Han såg vita landmassor han kände igen. De hade redan passerat England, Danmark, Öland och Gotland. De var på Svenskt vatten. Han tittade på kalendern på väggen. Det var snart jul.

"Vi börjar närma oss nu!" ropade Jonas och gick ut på däck. Kylan var frisk, Han frös in till skelettet av de snöiga vindarna. Det var nostalgiskt att se Stockholm igen. Till vänster såg han Södermalm. Rakt fram var Skeppsholmen. Till höger åkte de förbi

Gröna Lunds blinkande maskiner och Djurgården. Jonas gick in i värmen.

"Lo! Vi börjar närma oss Strandvägen!"

Lo kom ner för trappan med en stor väska hon la på soffan. Båda hade sina Glorias på sig. Jonas tog på sig sin väska och såg genom fönstret hur båten hade parkerat sig på sin forna plats vid Strandvägens brygga.

"Är du redo?" frågade Jonas.

Lo var tyst och tog på sig sin jacka.

"Har du kartan?"

Lo visade den och stoppade ner den i fickan.

"Nycklarna?"

Lo visade nycklarna.

"Bra." Jonas tog ett djupt andetag och nickade för sig själv. "Vi kommer lösa det här. Det finns en lösning. Vi

hittade inte kartan och nycklarna av en slump."
Lo hade ett Blankt, obrytt uttryck.
Jonas tvingade fram en känsla av hopp som han var tvungen att bära med sig som en fackla i natten. Han var tvungen att visa sig positiv inför henne från och med nu. Det var väsentligt att de skulle hitta någon annan.

"Får vi problem så går vi tillbaka hit till båten. Det här är vår bas. Blir det för sent så sover vi här."

"Varför är vi inte i lägenheten istället?"
Jonas svarade inte på en stund. Han harklade sig. "Nej det är bättre att vi är här i båten." Jonas tittade sig omkring om han hade glömt något. "Har du med dig din skateboard?"
Lo nickade.

Jonas dubbelkollade att sin pistol var med. Den satt i bakbyxan. Han gillade inte idén om att ha med sig den. Men han kunde inte låta en till Carlos situation uppstå. De hade klätt på sig varma kläder, jackor och var redo för Gamla stan.

Kapitel 8. Farvatten.

Jonas tittade på Rogers döda kropp och kände hur själen lämnat kroppen. Självföraktet tog plats likt en narcissist vid middagsbordet. Självhatet grodde som ogräs i dynga. Det var blod på golvet.

Lo sov. Jonas var klarvaken. Adrenalinet pumpade, hjärtat slog hårt och snabbt. Benen värkte. Armarna värkte. Jonas gick med lätta steg och hämtade handdukar från badrummet. Handdukarna virade han runt Rogers jack i bakhuvudet.

Alternativen var få. Jonas tog Roger under armarna och släpade honom ut från rummet och genom vardagsrummet till ytterdörren. Han la försiktigt ner Roger, öppnade dörren,

drog ut Roger i trapphuset och stängde efter sig. Jonas gick till grannens dörr och drog i handtaget. Det var låst. Han gick från dörr till dörr tills en av dörrarna stod på glänt. Det var familjen Svenssons lägenhet.

Han tittade in försiktigt och såg hur lägenheten var stökig, men utan hot. Jonas gick tillbaka till Roger och drog in honom i den lägenheten och stängde bakom sig. Familjen hade tre barn, varav en tonårstjej. De hade troligtvis inte fått några Glorias.

Jonas tittade sig omkring och tände lampan. Det fanns intorkat blod på golvet och möbler var välta. Sprickor fanns i väggarna där det hängde klädrester från, precis som i trapphuset. Lägenheten var en rymlig femma med tecken på kapitalstyrka.

Dyra tavlor och beständiga ekmöbler stod som orubbade.

Leksaker var utspridda på golvet. En bebisstol stod vid ett kraftigt ekbord som var dekorerat med tallrikar och mat som hade ruttnat. Det såg ut som att de skulle ha haft en finmiddag med tillkommande gäster. Jonas svepte blicken över kaoset och kände skräcken. Han kunde endast fantisera det fasansfulla som skedde då allt startade. Ett skrammel hördes från bakom en stängd dörr. Pulsen ökade. Han gick mot dörren.

Det verkade vara badrummet. Det skramlade igen. Jonas la handen på handtaget och öppnade försiktigt. Det var mörkt. Skramlet hördes. Han tände lampan och såg att det var ett stort badrum med tvättmaskin och torkskåp.

En våg av förruttnelse besteg hans luktsinne. I badrummet stod en Pilot.

Det var ett torkskåp blandat med svampiga kroppsdelar och klädrester. Det var en symbios av kött och torkskåp. Den stod och pulserade, den tycktes leva på något vis i hur den andades. Jonas hörde ljudet från kletiga lungor som expanderade vid varje intag av syre. Den första instinkten var att springa.

Han stod kvar och beskådade den onaturliga skapelsen framför sig. Blodiga vener hade slingrat sig runt torkskåpets dörrar. På golvet såg han en vigselring. Bredvid stod en Pilot till som var en tvättmaskin. En tvättmaskin som hade formats om till en mix av vridet kött och blodiga klädtrasor. Han

kunde fortfarande se att det var en tvättmaskin och ett torkskåp.

Men det var en tvättmaskin och ett torkskåp från helvetets egna domän. Det var som att de hade kravlat upp från en expressportal från Lucifers personliga källare. Han såg en annan ring. Den satt på en hand som var sammanvävd med tvättmaskinen. Torkskåpet hade också en hand som nästan nådde tvättmaskinens hand. De såg ut att sträcka sig efter varandra.

Jonas hukade sig och tog upp ringen som låg på golvet och la den på tvättmaskinen. Många känslor svällde inom honom. Det var en vacker syn som var genomsyrad av sorg och ilska. En hel familj borta. En hel familj förankrad i en ny verklighet av oförklarlighetens mörker. Jonas såg sig

i spegeln på sin Gloria. Han gick tillbaka till vardagsrummet, greppade Roger i armarna och drog in honom i badrummet. Han placerade honom försiktigt i badkaret och drog för draperiet. Hela livet kändes som ett parti schack där han alltid var den som förlorade en pjäs efter varje drag. Jonas satt på toaletten och andades djupt. Efter ett par minuter reste han sig och vände sig inte om. Han stängde dörren och lät sina tankar och känslor kring Roger stanna kvar i det badrummet.

Jonas gick tillbaka ut i trapphuset och smög tillbaka in i sin lägenhet. Han satte sig i soffan och kunde höra Lo's snarkningar. Det värsta var gjort. Illamåendet var bestående. Hur han skulle berätta för Lo hade han ingen

aning än. Tröttheten tog sin rätt. Han kände sig utmattad av alla tankar och känslor.

Nästa morgon.
Jonas vaknade av ljuset från fönstret. För en stund hade han glömt allting och tänkte att det var en vanlig morgon. Efter kom syndaflodens skuld, självförakt och självhat. Det var deprimerande. Allt kändes tungt. Han ville helst bara ta av sig Glorian och få det överstökat. Musik hördes från Lo's rum. Jonas ville fly, han ville sjunka ner i golvet. Han ville somna om och aldrig vakna igen. Men så funkade det inte. Ansvar och konsekvenser. Denna gången var konsekvensen inte från samhället. Denna gången var det inifrån. Detta skulle äta honom levande

med tiden, det visste han redan. Planen fanns redo, allt som behövdes göras var att förklara för Lo. Tiden krälade förbi och varje sekund kändes som en livstid.
Lo kom ut från sitt rum. "Hej." Hon gick till köksön och gjorde frukost.
"Sov du bra?"
Hon skrattade till. "Det kan man säga. Privatlivet återställt."
Jonas log, men leendet försvann snabbt då han visste vad som behövde sägas.
Lo tittade sig omkring. "Sover Roger eller?"
Jonas svarade inte.
"Pappa?"
"Ah? Förlåt, vad sa du?"
"Roger, sover han i rummet igen eller?"

"Nej."

"Är han ute?"

"Jo."

"Okej. Vet du när han kommer tillbaka."

"Nej."

"Vadå nej, sa han inget?"

Jonas tog ett djupare andetag. "Lo, jag måste berätta något som du kommer tycka är jobbigt."

Lo tystnade och stod kvar vid köksön.

"Jag kommer säga det direkt. Är du beredd?"

"Vad har hänt?"

"Roger har dragit iväg med den där bilen han preppade."

"Va? Har han stuckit?"

"Ja. Han ville inte vara en börda längre."

"Men vad fan?" Lo's blick flackade. "Driver du?" Lo skrockade. "Du driver eller hur?"
Jonas tittade ner i bordet.
Lo stirrade på Jonas. "Har han stuckit? Seriöst?" Hon slog honom på axeln. "Pappa, seriöst. Har han stuckit?"

"Mhm."

"Såg du honom dra?"

"Nej. Jag ---"

"Men försökte du prata med han eller nått?"

"Han lät osäker. Jag var inte säker på om han ens skulle göra det. Men han måste ha stuckit inatt."

"Varför väckte du mig inte för? Skulle inte du vara uppe inatt?"

"Nej han sa att han kunde vara uppe och låta mig sova. Han sa att han

skulle prata med dig på morgonen. Att han ville prata med dig själv."
Lo satte sig vid köksön och stirrade ner i bordet. "Jag skulle aldrig ha berättat hans hemlighet med bilen."
"Det är inte ---"
"Jag kunde inte ens hålla en hemlighet, pappa. En jävla hemlighet."
"Det är inte ditt fel Lo. Han stack inte på grund av dig."
"Men kunde inte du övertyga honom att stanna?"
"Ser det ut som det eller?"
Lo svarade inte.
Jonas suckade. "Jag trodde jag hade det. Han sa att han skulle tänka över natten."
"Han kanske kommer tillbaka. Han kanske bara fixar mer mat eller nått."

"Jag tror inte det."

"Men måste du vara så jävla negativ hela tiden!?" röt Lo och gick till sitt rum och slängde igen dörren.

"Vi kan vänta å se om du vill!" ropade Jonas. Han suckade. Det gick som förväntat, men ändå bättre än han kunde gissa. Frågan var hur många dagar som behövdes för att det skulle landa. Jonas kliade skägget och gick till fönstret. Det var snöstorm. Vinden yrde runt all snö och det var svårt att se. Gatorna var täckta. Det var fortfarande svårt att förstå att Stockholm blivit urgröpt på människor. Juldekorationen lyste som om ingenting hänt. Reklamskyltarna visade det ordinarie, underklädesmodeller, klockor och parfymer med rigoröst attraktiva människor. Han fattade inte

vart dessa människor kom ifrån. Det var som att Gud hade en privat liten trappa där han lät sina skapelser komma ner till jorden obemärkta.
Jonas gick till Lo's dörr och knackade på.
Inget svar.
Jonas knackade igen.
Inget svar.
"Jag kommer komma in nu," sa Jonas och öppnade dörren. Lo satt vid sitt skrivbord med hörlurar och ritade på sin serie. Jonas greppade ett block, penna och satte sig på hennes säng. Lo tittade inte på honom, hon var fullt fokuserad på sitt ritande. Jonas la två färdiga sketcher bredvid Lo. Han såg att hon sneglade på dem två gånger.
"Vad är det där?" frågade hon.

"Jag har designat lite nya rustningar till Riddaren. Han borde få sig ett lyft någon gång. Uppgradera lite. Den är belagd med drakblod som ständigt påminner honom om sin första drake han dräpte. På så vis kommer han alltid vara i kontakt med sig själv och drakens själ."

Lo svarade inte.

"Lite cool är den väl? Du får sno idén om du vill."

"Varför stack Roger?" suckade Lo och la ner pennan. "Är du säker att han inte kommer tillbaka?"

Jonas sög in alla känslor. "Han kommer inte tillbaka, Lo."

"Hur vet du det? Varför stack han ens?"

Jonas tittade ner i golvet. "Inte fan vet jag. Han sa att han skulle prata med

dig. Men han stack. Du måste sluta böla om honom."

"Men han ---"

"Han lämnade oss. Jag är kvar."

Lo stirrade ner i pappret. "Vi borde ha följt med honom."

"Jag har en plan som jag tror du kommer gilla."

"En plan? Att sitta här tills vi dör eller?"

"Nej. Jag ska visa. Kom." Jonas reste sig. "Kom, du kommer gilla det."

Lo satt kvar och såg ut att tjura.

"Men vad fan. Skit i Roger. Han som lämnade oss."

"Men vi kanske kan hitta honom. Du vet väl vart hans stuga ligger?"

"Nej det vet jag inte. Och nej vi ska inte försöka hitta honom. Han kan vara vart som helst."

"Varför kan vi inte ens försöka."

"Viska inte åka till honom. Fattar du? Han vill inte veta av oss. Varför tror du han stack för?"

"Varför inte? Bättre än att vara kvar här."

"Vi ska inte vara kvar här. Det är ju det jag har försökt att förklara."

Lo svarade inte, men hennes tjuriga blick kvarstod.

"Jonas stod vid dörröppningen till hennes rum. "Bara kom. Jag ska visa vad jag har tänkt." Jonas gick ut i vardagsrummet till ett av fönstren med utsikt över båthamnen.

Lo kom till fönstret. "Vi borde åka efter honom."

"Sluta va en jävla tönt och grina över honom nu."

"Jag grinar inte."

Jonas pekade mot en av de större båtarna. "Ser du den."

"Vad? Båten?"

"Exakt."

"Okej?"

"Min idé är att vi ska ta den båten och dra iväg."

Lo suckade och satte sig i soffan.

"Vad? Du ville väl iväg?"

Lo svarade inte. Hon satt med stirrig, tom blick.

Jonas suckade inombords och satte sig bredvid henne i soffan. "Lyssna. Jag kommer inte ljuga för dig. Roger kommer inte komma tillbaka."

"Hur vet du det? Du sa att han lät osäker."

"Jo men jag såg på honom. Jag har sätt den blicken flera gånger. Han kommer inte tillbaka."
Lo svarade inte. Hon satt kvar i soffan.
"Hörde du inte? Vi kan ta en båt och åka vart vi vill. Vi kan bo vart vi vill."
Jonas reste sig och ställde sig vid fönstret. "Vi har ett ansvar att se om resten av världen är påverkad."
"Vi behöver en nyckel," mumlade Lo.
"Jag vet vem som äger den. Han bor i porten bredvid. Jag hörde det förut när jag var ute och fikade."
Lo tittade ut och såg ut att fundera. "Men du är ju rädd för havet."
"Jag har åkt båt förut."
"Vart då tänkte du?"

"Las Palmas kust. Spaniens kust, söder om Barcelona. Min vän har seglat en hel del där. Skitfint är det."
Lo såg inte övertygad ut.
"Kom igen. Du ville ju lämna det här stället och komma iväg. Vi packar båten med allt vi vill ha. Du tar med din skateboard, ritsaker och allt sånt. Leva på en båt, det är ju skitnice ju."
"Leva på en båt? Skulle vi inte till Italien?"
"Jag vet inte. Vi kan lika gärna bo på båten. Har du sätt hur stor den är?"
"Du sa ju att vi skulle vänta på hjälp."
"Vi kan lika gärna vänta på hjälp på en säkrare plats."
Lo svarade inte.

"Så vad tycker du? Ska vi dra? Det har rätt. Vi kan inte stanna här hela tiden. Vi packar det viktigaste."
Lo reste sig och tittade ut i fönstret. "Okej. Men vi behöver den där nyckeln först."
"Mhm."
Lo suckade och satte sig i soffan. "Okej, gå och hämta nyckeln då."
"Du kan följa med."
Lo's ögon spärrades. "Är det sant? Kan jag följa med ut ur lägenheten?"
"Ja. Jag kommer behöva din hjälp."
Han hoppades på att Lo skulle lyckas få henne på andra tankar än Roger om han fick med henne ut.
Jonas glädje sig åt att Lo såg ut att ha glömt bort Roger, om bara för en stund. Tanken av Rogers namn stramade åt.

"Men ska du följa med måste du lyssna på mig. Alright?"

"Jag fattar."

De gick till köket och packade ihop två stora väskor fulla med proviant och nödvändigheter. Lo gick och hämtade sina ritsaker och sin skateboard. Jonas packade en väska till med sina Warhammer figurer, penslar och färger.

"Är du färdig snart?" frågade Lo. "Jag har redan packat."

"Ja vänta." Jonas stängde ryggsäcken, snörade sina kängor, drog på sig sin tjocka vinterjacka. "Okej. Vi drar. Vi kan hämta mer sen om vi behöver."

Lo stod vid dörren och såg redo ut.

"Jag går först," sa Jonas, låste upp dörren och puttade undan Lo. "Vad

som än händer så gör du som jag säger. Säger jag stanna så stannar du. Säger jag spring så springer du. Fattar du?"
Lo nickade.
"Bra. Då drar vi." Jonas tittade bak in i lägenheten med ett framtvingat mod. Han var tvungen att strypa rädslan, iallafall det yttre. Lo kunde inte få se hans svagheter. Han var tvungen att vara stark. Tankarna kvävde allt. Känslorna inuti honom fick bli undanryckta. Trots att Jonas varit utanför lägenheten förr kändes det mer nervöst nu än innan. Det var som att lämna för första gången på nytt. Det kanske hade med Lo att göra. Nervositeten tyngde varje steg. Han stängde dörren bakom sig. Trapphuset blev upplyst av de automatiska

lamporna. Lo tittade sig omkring med spärrad.

"Alla kläder. Det är som där ute." Lo hukade sig vid ett par byxor och tog upp en plånbok. "Är det grannens?"
Jonas fick ett växande illamående han var tvungen att tygla. "Vi måste vidare."

"Vad tror du har hänt med alla?"

"Ingen aning."

"Tror du dom har förvandlats till damm eller nått?"
Jonas svarade inte.
De gick ner för trapporna. Hela trapphuset var som beklätt i olika sorters trasiga kläder som tycktes hänga ut från väggarna. Accessoarer som smycken, plånböcker, nycklar, massa I-glasögon och diverse annat hängde också från väggarna eller satt

som halvt fast i golvet. Precis så som när något halvt låg i en vattenpöl som sedan fryst till is. Jonas öppnade porten och de kom ut på Strandvägen. Gatan var full med julbelysning, små granar och fullpackade julstånd.

Snön föll tungt och fastnade på deras kläder. Lo tittade upp mot himlen och höll ut sina händer. Hon drog in djupa andetag. Jonas kände som om han varit fast i en källare i trettio år och fått känna på frisk luft för första gången. Det var en unik upplevelse. Han mindes känslan från när han kom ut från fängelset och stod utanför murarna. Känslan av frihet var det nog som de kände nu.

"Okej, följ efter mig. Dem bor här." Jonas gick till nästa port och ryckte i den. Den var låst.

"Trodde du att den skulle vara öppen eller?"
Jonas tittade in i genom glaset och kupade sina händer för att se bättre.
"Ser du något?"
"Nej." Jonas suckade och tittade sig omkring. "Vi behöver en sten."
Frustrationen steg då han kände sig övervakad.
Lo gick och kollade kläderna i väggarna och borstade bort snön.
"Vad gör du? Kolla efter en sten eller nått så vi kan komma in."
Lo visade en bricka som hon hittade i en jackficka. Hon öppnade porten med hjälp av brickan. De klev in och borstade av sig snön. Trapphuset lös upp och avslöjade fler kläder i väggarna. Det var inte lika många som

i deras trapphus. Men tillräckligt många för att det skulle se kusligt ut.

"Vilken våning?" frågade Lo.

"Ska se." Jonas letade på listan i trapphuset. "Där. Daniel Grönskog. Tredje våningen."

De tog sig till den tredje våningen och ställde sig vid Daniels dörr.

"Så hur ska vi komma in?" frågade Lo.

Jonas lutade händerna mot dörren och suckade.

"Vad hade du för plan egentligen? Bara hoppas på att alla dörrar stod öppna?"

"Lite, ja."

"Du skulle va världens sämsta bankrånare."

Jonas tittade på dörren och tittade sig omkring.

"Tror du att hans kläder är här i trapphuset kanske?"

"Kanske," sa Jonas och kände på dörrhandtaget. Det var låst.

"Testa sesam öppna dig," sa Lo en bit ifrån medan hon letade i klädernas fickor.

"Jättekul."

"Här. Jag hittade den. Daniel hette han va?" Lo gick fram till dörren och satte id brickan mot dörrens kortskanner. Jonas öppnade dörren.

"Håll dig bakom mig," sa Jonas och klev in. Lamporna var tända. Lägenheten kändes kall, nästan obebodd. Utan själ. Mycket svala kulörer, stålinredning och svarta möbler. Det var en typisk höginkomsttagare över designen. Bodde troligtvis själv med tanke på de

överkompenserande ungkarlsprylarna som fanns runt omkring. Så som svärd, breda sprithyllor, tavlor med kvinnliga motiv, neonskyltar av öl, en monstruös stor tv med alltför många högtalare och en soffa där ett helt fotbollslag kunde få plats. Lägenheten såg helt orörd ut dock. Jonas tyckte synd om Daniel, inte för att han dött, men för hans levnadsstil. Lägenheten hade som en tungt, depressivt täcke över sig. En ensam man. Lo gick omkring och tittade på tavlorna.

"Är det såhär ni vill att kvinnor ska se ut?" frågade hon.

"Mhm." Jonas hörde knappt vad hon sa medan han rotade i lådorna.

Lo gick till svärdet och tog ner det från väggen. "Är det här riktigt eller?"

"Nyckeln, Lo."

"Ja." Hon hängde upp svärdet. "Roger skulle gillat det här stället."

"Han är borta nu. Han lämnade oss. Leta istället." Jonas kollade under hyllor och i byråer. Lo gick runt och fortsatte att titta på omgivningen. Jonas såg en tavla på väggen. Det var ett foto av en yngre man och ett gäng med andra män i åtsittande kostymer. I hyllorna låg dyra klockor och på soffbordet låg modetidningar. Ett ljud hördes från badrummet. Lo vände sig. Jonas gick närmre dörren.

"Ska du verkligen gå in där?" frågade Lo.

Jonas kände hjärtslagen öka men gömde rädslan långt utom synhåll för Lo. Han la handen på handtaget och öppnade dörren. Det statt en naken kvinna vid elementet. Hennes huvud

hade fläkts upp och sammanbundits med en hårfön. Hennes kropp smält samman med elementet bakom henne. Hennes armar var brutna bakåt. Hennes ben detsamma. Kroppen i sig hade inte helt ruttnat. Den hölls vid liv på något vis. Lo klev in och såg Piloten. Hon kräktes i handfatet. Lukten var horribel. Det påminde om ruttet kött blandat med en redig fyllespya i ett oventilerat trapphus. Lukten gick inte att frångå, den inkräktade. Jonas backade ut, Lo kom ut efter och stängde dörren bakom sig.

Lo lutade sig mot en hylla och hämtade andan. "Var det en ---"

"Jag vet inte vad det är. Nycklarna."

"Vem bestämde ens vem som fick Glorias?"

"Vet inte."

"Du vet ju ingenting."

"Jag vill hitta dem där jävla nycklarna så vi kan dra härifrån. Leta säger jag."

"Varför har du så bråttom?"
Jonas suckade medan han försökte kväva oron över att Rogers kropp skulle hittas. "Kan du leta?"
Lo gick till sovrummet. Jonas letade vid tv bänken och lutade sig mot väggen. Lögnen skulle bli förstärkt. Sanningen skulle bli nergrävd. Jonas tänkte på Rogers död och andades tungt. Illamåendet kom tillbaka och han kräktes ut över golvet.

"Jag tror jag har hittat något!" ropade Lo.

"Nyckeln?" frågade Jonas och torkade munnen med ett klädesplagg som låg på soffan.

"Jag tror det."

"Vadå tror. Är det en nyckel eller inte?"

"Jag tror det."

Jonas gick in till Lo och såg vad hon visade. Det var en svart liten sak som påminde om ett usb minne.

"Okej?" frågade Jonas. "Vad är det här?"

"Jag vet inte. En båtnyckel?"

"Varför tror du att det här är en båtnyckel?"

"Jag hittade den bredvid denna." Lo visade en bild på Daniel där han står vid rodret.

"Okej?"

"Nej men titta i bakgrunden. Ser du där." Lo pekade på bilden. Jonas tittade närmre och såg den lilla svarta usb-liknande stickan som satt inne i ett hål bredvid ratten.

"Det måste ju vara den, eller hur?"

"Antar det. Vi testar."

Ett ljud till hördes från vardagsrummet. Jonas gick ut och tittade. Det var en Pilot till som hade klivit ut och stod mitt i vardagsrummet bakom soffan. Lo var som förstelnad med spärrad blick. Jonas kände adrenalinet flöda ut genom kroppen.

Piloten verkade inte vara brydd. Det var en trasig kropp som tycks blivit sammanbunden med en högtalare. Sladdar var inlindade med tarmar och blodådror. Huvudet hade splittrats på hälften som när man skalar en banan.

Där ansiktet skulle ha varit satt nu självaste högtalarmembranet där ljud skulle komma ut. I bröstkorgen satt två andra högtalarmembran. Armarna var ihopvikta bakom ryggen. Dessa Piloter var annorlunda. De var i mer mänsklig form än de andra vitvarorna.
Jonas greppade Lo hårt om armen och de smög runt Piloten med soffan som en barriär emellan dem. De gick ut i trapphuset och stängde dörren. Lo pustade ut och satte sig på golvet. Jonas tog henne i armen och hjälpte henne upp.

"Vi måste gå nu."

Jonas och Lo gick ner för trapporna och klev ut på Strandvägen, ut i kylan och snön.

"Minns du vilken båt?" frågade Lo.

"Ja, den där." Jonas pekade på en stor båt.

"Är det en Yacht?"

"Ja. Precis."

Lo log. Det gjorde Jonas glad då han kände att han lyckades få Lo på andra tankar än Roger.

"Vi kliver ombord och kollar," sa Jonas och steg på försiktigt då det låg massor av snö runt om och på bryggan. Jonas greppade Lo's hand och hjälpte henne upp på däck. Jonas öppnade dörren in till båtens största rum.

"Shit vad nice. Kolla in alltså. Det här är ju större än vårt vardagsrum," sa Lo och ställde av sig väskan på soffan. "Fan det finns ju ett kök och allting ju."

"Mhm. Den här är vår nu. Vi behöver bara hämta allting och inreda precis som vi vill.
Lo sprang upp en våning. "Jäääääklar! Pax för det här rummet!" ropade Lo från ovanvåningen. Jonas kom upp och tittade.
"Mhm. Ser bra ut."
"Ser bra ut? Är du en gubbe på riktigt eller? Kolla in alltså!" Lo pekade. "Vi kan ha min säng här. Och här kan jag ha min rithörna."
Jonas nickade. "Ser bra ut."
"Men vad fan, ge dig."
Jonas gick ner till mittenvåningen. "Det finns en trappa ner också!" ropade Jonas.
Lo kom nerspringande för trapporna. "Vart?"
"Där." Jonas pekade.

Lo sprang dit och flög ner för trapporna.
Jonas gick ner efter henne.
"Men alltså. Vad fan är det här? Det är ju helt sjukt!" Lo pekade. "Kolla, vi kan ha vad som helst här nere. Vi kan ha ett biljardbord här nere om vi vill. Vi kan ha en jäkla skateboardramp."
"Okej, nu ska vi inte va såna."
"Jo det ska vi. Vi ska vara precis såna nu." Lo öppnade en dörr. "Kolla här, pappa!"
Jonas gick dit och tittade.
"Kolla in den här duschen alltså. Alltså hur mycket kostade den här båten egentligen?" Lo gick in i duschen och tittade runt och testade dörrarna.
"Jo det ser ju ganska lyxigt ut. Jag går upp igen." Jonas gick upp för

trapporna och ställde ner väskan på soffan bredvid Lo's väska. Jonas gick ut och ställde sig vid räcket. Tankarna var fortfarande grundade i självförakt. Han skulle aldrig kunna älska sig själv igen. Men han kunde iallafall ge Lo den kärlek hon förtjänade. Hon förtjänade att se världen, om det fanns någon värld kvar. Hela världen kunde ha blivit påverkad. Det skulle vara absurt. Jonas försökte skingra de negativa tankarna från att acklimatisera sig bland de positiva. Han ville bibehålla en del va sin livslust. Han var tvungen att ta hand om sig själv litegrann. För Lo's skull.

"Tjena, är det här du står," sa Lo och ställde sig bredvid Jonas.

De stod i tystnad en stund innan Lo yttrade sig. "Jag är glad att vi försöker."

Jonas tittade på Lo frågandes.

"Ja. Med att vi tar oss iväg. Roger bara stack. Jag är glad att vi inte bara stannar kvar i lägenheten. Fan ta Roger."

Jonas uppskattade hennes livsgnista och hennes låga för att upptäcka då han saknade sin egen livslåga. Den lågan dog för länge sedan.

Några timmar senare.

"Okej, är du redo?" frågade Jonas och stoppade in den svarta usb-nyckeln i hålet. Alla skärmar och kontrollbrädan lyste upp med en harmonisk ton.

"Kan du allting nu då?"

"Jag har kört båt förut."

"Jo men ---"

"Jag har läst manualen. Ta det lugnt."

Jonas manövrerade ut båten från bryggan och la handen på rodret.

"Är du redo?" frågade Jonas och tittade på Lo som log.

"Jag är redo."

Jonas kände hur skulden vägde över honom. Sinnet var förmörkat av hans egna val. Allt som betydde något var Lo. Han stirrade ut över Stockholm med tankar på Sandra. Hans emotionella innehåll kändes urgröpt på positivt spelrum. Allt som fanns kvar var ett smaklöst självhat som fick ligga där och gro. Det enda som gav honom hopp var gnistan i Lo's blick.

Kapitel 9. Tidens arv.

Jonas drog upp dragkedjan på jackan och tittade på Lo. "Du vet vad som gäller."
Lo nickade med samma uttryckslösa, livlösa blick. Jonas förstod att Lo inte ville berätta som hänt med Carlos. Hans mentala näring var utsugen. Dock var han tvungen att gräva djupt för att dra ur sig sin positivitet. Alltför Lo. Han öppnade båtdörren, klev ut på däck, bar ner rampen och la den som en brygga mellan land och deras båt. De klev av och befann sig på Strandvägen. Det var ett område en gång präglat av människor med finansiella och socialpolitiska styrkor.
Tjocka lager snö täckte alla gator. Gatorna i sig var tillsynes tomma.

Sanningen låg begravd. Men den välbetänkta julbelysningen sken som okrossbar positivitet. Julstakar och julstjärnor pyntade folks fönster som om inget hänt. Allt skapade en beständig känsla som inte riktigt gick att ta på. Det var nostalgiskt på något vis.

Det var obehagligt men på samma gång mysigt. Det var ljusslingor i varje träd, julskyltar i snön. Julaffärer kantade gatorna och marknadsstånd stod längst vattnet. Allt var fortfarande upplyst.

Julen var förevigad. Det var som att hela Stockholm hade blivit en tidskapsel som aldrig skulle grävas upp. Staden blev till ett evigt kadaver i julens anda. Jonas tittade bak på Lo och såg att hon följde. De traskade

genom snön till Nybroplans hållplats. De automatiserade spårvagnarna var fortfarande i bruk då stadens självgående energiförsörjning fortfarande var igång. De ställde sig vid hållplatsen och väntade.

Det hade slutat snöa men himlen var fortfarande grå. Efter fyra minuter kom spårvagnen och stannade. Lo och Jonas klev in och satte sig. Det fanns kläder i spårvagnen också. Kläder som såg ut att ha vuxit ut från sätena och väggarna. På golvet såg Jonas en Gloria med torkat blod på sig, torkat blod som täckte även vissa golvpartier. Det väckte sorgen i honom. De kunde lika gärna varit dem själva. Vissa dagar önskade han att de kanske borde ha varit dem. Vad var det för vits att leva i en tom värld.

De sista av sin art. Han fokuserade tillbaka till deras uppdrag att hitta källan, att det fanns en lösning. De skulle rädda världen. Han kände ansvar att hitta fler människor. Han kunde inte ge upp. Det var svårt att vara positiv då han länge fått inpräntat hur kass världen var. Lo satt och stirrade in i ingenting. Jonas ville säga mycket, men inget kom ur hans mun. Det blev till återvunna tankar som lagrades i den dunkla minneskällaren. En källare med fängslade tankar och minnen som aldrig fick se dagens ljus. Fegheten hade virat in honom. Han satt i ett mentalt fängelse.

"Här ska vi av," sa Jonas och klev av med Lo bakom sig.

De klev av vid Sergels torg och gick till Sergelfontänen. Sergelfontänen var

ombyggt till en av Stockholms många soltorn som försörjde stora delar av staden med elektricitet. Soltornen hade också inbyggda, trådlösa laddstationer i sig där man endast behövde gå nära för att ladda sina I-Glasögon eller andra produkter. Men det var innan världen blev till ett tomt skal av sig självt. Sergelfontänen hade också en värmefunktion i sig, så snön blev aldrig kvarvarande där i. Jonas och Lo gick fram till fontänen och såg något på betongen precis vid tornet. Det var ett skelett med sin Gloria fortfarande kvar på huvudet. Jonas hukade sig och tittade närmre på skelettet. Skallbenet hade ett hål vid tinningen.

"Skjutit sig troligtvis," sa Jonas och reste sig med en suck.

Lo hukade sig vid skelettet och försiktig la sin hand på skelettets panna. Lo blundade en stund, sedan reste sig.

"Varför är vi här?" frågade Lo. "Jag trodde vi skulle till Gamla stan."

"Följ med," sa Jonas och gick fram till räcket där de såg ut över Sergels torg, som också hade också värmefunktioner för att undvika snön från att begrava torget.

Jonas pekade ner på en mindre skateboardpark som brukade finnas på plattan med olika tävlingar. Det var till för att skapa relationer mellan ungdomar och vuxna. Att skapa band med de borttappade och bortglömda.

"Jag tänkte att du ville rulla lite," sa Jonas, lutade sig mot räcket och tittade ner.
Lo tittade frågandes på Jonas. "Driver du?"
"Nej jag driver inte."
"Men vi måste ju följa kartan. Ledtrådarna?"
"Gamla stan ska ingenstans."
Då hände det. Ett blygsamt leende uppenbarade sig som hon verkade dölja. Men Jonas noterade det och tog sig det till hjärtat. Att se en liten skärva av hennes forna själv var som en present i sig. Lo drog ur skateboarden från sin ryggsäck och gick ner på torget. Jonas följde med ner och satte sig på en uppvärmd bänk. Bänkar som oftast var fulla med tonåringar från alla sorters

identitetskriser. Svarthåriga emo-kids, de sportiga och nördarna. Alla kulturkrockar, musikframträdanden, konstgallerier, knarkförsäljning och slagsmål hände där. Många samlades där också för att åka skateboard.

Till och med Poliser stannade till ibland för att rulla i ramperna några gånger för att imponera ungdomarna. eller ingå i mindre tävlingar med tonåringarna. Nu var det tomt. Ett torg i hjärtat av allt pulserande, kulturella liv var skuggat. Allt liv som någonsin hade flödat där eller skulle flöda var borta. Tanken av att folk som aldrig skulle gå på torget igen var betungande. Lo åkte i rampen med enkelhet. Jonas kände för någon minut ett välbehag över att se Lo åka

skateboard. Han visste att det var någon hon älskade att göra.

Hon skulle dock aldrig få gå med i tävlingar eller få pengar för hennes talang. Jonas hade svårt att tygla tankarna, det var oundvikligt att styra bort från mörkret som låg bakom varje andetag, bakom varje blickskifte, bakom varje blinkning.

Mörkret ville så gärna dra ner honom till en dvala av hat och otacksamhet. En dvala av rädsla och bitterhet. Han hade redan legat i den dvalan i många år. Att se Plattan i sin nakna, tomma form gav honom en sorts ro på samma gång det skapade djupa revor av osäkerhet. Skulle det någonsin bli bra igen? Tänk om de skulle stoppa signalen. Kulturhuset stod stolt i det tomma Stockholm. Ett kulturhus som

aldrig skulle få utsprida sin begåvade sammanställning av människors talang. Det var som att titta på ett kadaver av något legendariskt.

Som att stirra på en strandad blåval. En blåval som en gång majestätiskt seglade genom det oändliga havet. Kulturhuset skulle förbli ett legendariskt kadaver av obestridlig kultur. Jonas kunde bara fantisera att Kulturhusets själ hade nått andra platser i universum. Att den var mer än bara en byggnad, det var en hållplats för människor att förundras över varandras olikheter och likheter.

Han reste sig och visslade. "Lo! Kommer du?"

Lo stannade och la tillbaka skateboarden i väskan. "Kommer."

Hon gick tillbaka till Jonas. Hennes blick tillbaka till samma livlösa uttryck.

"Kom ihåg vad vi gör. Vi ska hitta källan. Tänk om vi kan få tillbaka alla igen."

Lo svarade inte.

"Vet du vad,"fortsatte han. "Det var länge sen du vann över mig i schack."

"Det var ju jag som vann över dig."

Hon satte sig på bänken.

Jonas skrockade. "Det var det inte. Jag minns hur sur du va hela jävla veckan när du förlorade."

"Du ljuger."

"Jasså? Jag har ett förslag då. Matchen om den eviga tronen."

"Eviga tronen?"

"Ja, matchen av alla matcher. Vinnaren över alla vinnare. Den som

vinner kommer för alltid vara vinnaren i all evig tid."

Lo såg tvekande ut i sitt uttryck.

"Är du feg eller? Du som var så säker på att det var du som vann."

"Du kommer bara fuska."

"Fuska? Hur fan ska jag fuska i schack?"

"Du kan fuska i allt."

"Fegar du ur eller?"

Lo reste sig och gick mot Kulturhusets ingång. Jonas följde efter med en eftersläpande glädje. De trädde in i lobbyn där väggarna var fyllda med trasiga kläder från människor som försvunnit i signalen. En bit bort kunde han se en anatomiskt korrupt varelse, en Pilot i form av en läskautomat som hasade sig fram.

På golvet längst väggarna låg plånböcker, I-glasögon och andra smycken människorna hade på sig innan de försvunnit in i väggarna. Jonas plockade upp en plånbok och tittade på ID-kortet. Det var från en man vars namn var Mattias Karlsson. I plånboken fanns bilder på hans fru. Jonas gissade på fru då han såg en klassisk vigselring på golvet. Runt om låg också oöppnade presenter, kassar och leksaker. Ett ljud hördes från rulltrappan. Jonas drog fram sin pistol och gick framför Lo. Det hördes igen.

"Stanna här," viskade Jonas. Lo satte sig på huk närmre väggen medan Jonas gick närmre rulltrappan med pistolen i ögonhöjd, redo att avfyra dödligt skott. När han tittade fram och upp för rulltrappan såg han ett gäng

råttor som snabbt sprang in i sprickorna i rulltrappan som kläderna skapat.

"Det är lugnt!" ropade Jonas och sänkte pistolen. "Det var bara råttor! Du kan komma!"

Lo kom till rulltrappan och då rulltrappan var trasig fick de gå upp istället. Alla kläder hade förstört maskineriet. När de kom upp till nästa våning såg de området där alla schackbräden stod, där de alltid stått. Jonas gick till ett av schackborden.

"Så? Vilket bord ska vi ta?" frågade Jonas och såg en Gloria på golvet som han sopade bort med foten. Lo tittade sig omkring och satte sig vid ett av borden.

"Alright. Du har valt ditt öde," sa Jonas och satte sig tungt. "Du

kommer förlora den eviga tronen, bara så du vet."

"Mhm."

Jonas la märke till att Lo verkade flyta tillbaka till mörka tankar.

"Och förstås. Den som vinner den eviga tronen måste ju få något mer till sitt kungarike."

Lo lyfte blicken.

"Ja. Den som vinner får en önskan som den andra måste uppfylla utan att ifrågasätta. Den som vinner kan ju förstås lösa in sin önskan när den vill. Hur låter det?"

Lo och flyttade sin vita pjäs vilket var en bonde. Jonas tog det som ett ja.

"Jag ser att du kör den Franska öppningen."

"Vad bra att du har ögon att se med."

"Oj oj oj. Arga baguetten. Visste inte att Napoleon hade en tidsmaskin."

"Jättekul," sa hon med överflödande sarkasm.

"Oj, där rök en. Gav du mig den gratis eller?"

Lo svarade med att ta Jonas löpare.

"Är dina ögon kvar eller?"

Jonas blev förvånad. "Jag kommer inte låta dig vinna om det är det du tror."

"Om jag får reda på att du lät mig vinna kommer jag ta av mig Glorian."

"Och om jag vinner kommer jag sy fast den i din hud."

"Vi får se."

Jonas och Lo körde byteshandel med ett par bönder och Jonas förlorade en häst.

Det var mysigt att sitta med Lo. Det enda som hördes var en lugn musik i bakgrunden för att fylla ut den eviga tystnaden. Jonas hade många gånger varit i Kulturhuset med vimlet av folk. Det var en speciell känsla att få sitta där själv med Lo. Trots den vägande tanken på att alla var borta så gav det honom lite tröst att få tillbringa kvalitetstid med Lo.

"Ska vi köpa bindor sen eller?"

"Va?"

"Ja? Alltså du har ju fått mens."

Lo svarade inte och tittade ner i bordet.

Jonas tog Lo's löpare. "Schack."

Lo såg nervös ut i blicken. Hon blockerade sin kung med en häst som också var skyddad av en löpare.

"Mhm. Snyggt," sa Jonas. "Men kom ihåg att det var jag som vann senast. Och jag tänker inte börja förlora nu."

"Du har en mun också hör jag."

"Det har jag."

"Det kanske är den vi ska sy igen när jag vinner."

Jonas skrockade och flyttade sin löpare. "Du tror det ja. Men jag vet."

"Du vet ingenting." Lo flyttade sitt torn. "Schack."

Jonas svor inombords. "Okej. Jag tänkte inte på ditt torn."

"Det är mycket du inte tänker på."

Jonas flyttade sin kung. "Jag skulle säga att det är mycket jag inte vet."

Lo flyttade sin löpare och tog Jonas dam. "Jag skulle säga att det är mycket du borde veta."

Jonas flyttade sin bonde. "Jag skulle säga att man inte kan veta allting utan svar."
Lo tog Jonas bonde. "Svaren finns alltid."
Jonas flyttade sin häst. "Så hur hittar man svaret då?"
Lo flyttade sin löpare. "Schack."
Jonas flyttade sin kung.
Lo flyttade sitt torn. "Du väntar på svaret. Schack."
Jonas såg över brädet och hade få alternativ kvar. Men han kunde vinna om han lyckades gå utan misstag.
"Så vad tyckte du om att växa upp med Sandra?"
"Mamma? Jo det var väl okej."
"Vadå okej? Du växte upp med peng---"

"Allt handlar inte om pengar, pappa."

"Allt handlar om pengar. Allt blir enklare med pengar."

"Allt kanske bli enklare ja, men allt blir inte nödvändigtvis bättre."

Jonas tänkte efter.

"Du då. Hur kändes det att hamna i fängelset efter att ha dödat någon," frågade Lo.

Jonas svarade inte.

Lo suckade. Jonas kände pressen att behöva svara för att inte tappa hennes intresse.

"Det var ju inte mord direkt," sa Jonas.

"Du fick fortfarande någon dödad."

Jonas nickade. "Jo."

"Så hur var det?"

"Fängelset?"

"Ja."

"Det var som att ha utegångsförbud. Ett utegångsförbud man inte kunde rymma ifrån."

"Så du rymde hemifrån mycket som barn?"

Jonas skrockade. "Mhm. Kan man säga. Har man föräldrar som mina så har man en tendens att inte vilja vara hemma."

"Jag rymde också bort."

"Hurså? Hoppa du ut ur fönstret med hopknutna lakan eller?"

"Nej jag kom bara aldrig hem vissa dagar. Hon blev ju skitarg förstås."

"Jo hon blev ju arg för många saker."

"Så hon var så med dig med?"

"Hon är så med alla. Vissa nätter var jag tvungen å kolla om hon hade något uttag någonstans."
Lo log smått.
"Ja men vad fan, hon verkade ju så jäkla stel ibland." Jonas skrattade till men blev snabbt allvarlig igen. "Men förstås. Det var ju hon som tog allt ansvar. Ansvar som jag flydde ifrån. Jag var inte den lättaste att leva med. Hon var som en ängel trots allting."
Lo flyttade sitt torn. "Schack matt."
Jonas såg hur Lo välte kungen i symboliskt syfte. Hans intellektuella dominans hade blivit kapat.
Lo reste sig. "Ja, jag har ju redan en krona på huvudet. Men jag vill ha en skriftlig underskrift på att jag äger titeln."
"Den eviga tronen?"

"Precis."

"Jo." Jonas suckade och tittade sig omkring." Jag har ju inget papper på mig direkt."

"Vi drar till biblioteket," sa Lo och gick. Jonas greppade sin kungpjäs och lade den i fickan. De steg in i biblioteket som också var dekorerat med julgranar, julstjärnor och massor av ljusslingor av olika slag. I mitten fanns receptionsdisken där en Pilot stod som tycktes vara fast i bänken. Piloten var relativt människolik med kroppen intakt. Det var mer huvudet och armarna som smält samman med kassaapparaten. vener från kroppen hade spridits ut och kopplats med bänken. Det såg ut som hundratals trådar hade dragits ut hur huden och satts fast runt om. Piloten tycktes leva

då den rörde sig. En av armen var inte lika fastsmält och den rörde sig som om den fortfarande blippade böcker i skannern. Runt om i biblioteket fanns det kläder som såg ut att ha växt ut ur bokhyllorna och väggarna. Tillhörigheter låg utspritt på golvet. Jonas tog ett block och en penna där han skrev ner Lo's officiella titel. Den eviga mästaren av den eviga tronen. En titel vilket aldrig kan brytas. Inte ens av den tillkommande önskan.
Lo läste. "Inte ens av den tillkommande önskan?"

"Ja. Du kan inte ens använda din önskan för att önska bort din titel. Du är fast med den nu."

"Du får det att låta dåligt."

"Nej då, det är bara så du vet hur bäst du är och ingen kan säga emot det. Inte ens du själv."
Lo stoppade ner lappen i fickan.
"Okej. Så ska vi dra eller?"
"Nej jag har alltid velat göra en sak. Nu har jag chansen."
Lo suckade. "Vadå?"
"Följ med."
Jonas och Lo gick ner för rulltrapporna och följde en väg som ledde dem upp för en annan rulltrappa.
"Ska vi till teatern?"
"Jag tänkte det."
Jonas öppnade dörrarna och klev in i salen genom dörr c. Jonas blickade ut över havet av sätena och den dova interiören med mörka färger. Den stora scenen var längre ner. Jonas följde

gången tills de kom fram till den stora scenen.

"Ta en plats," sa Jonas.

"Va?"

"Ja. Ta en plats och njut av föreställningen," sa Jonas och hoppade upp på scenen.

Han blickade ut över alla tomma platser och kände scenskräcken trots tomheten. Han såg hur Lo sjönk ner i sin stol med armarna i kors. På scen stod det redan framme en del saker inför en julföreställning. Det fanns beklädda skyltdockor, träd och några möbler.

Jonas stod på scen och gick fram till en av skyltdockorna. "Nämen tjenare, bor du här i närheten?"

Skyltdockan svarade inte.

"Ah. Jag förstår. Jo tack jag är ny här i området. Okej. Så vill du ta en kaffe någon gång? Visa mig runt i området lixom."

"Men vad fan är det här?" frågade Lo.

"Shyssh, jag uppträder," sa Jonas och satte sig i en fåtölj bredvid den tjocka, välutrustade granen. "Ska livet någonsin bli som man tänkt sig? Ska livet alltid vara ett hjul man går i?" Jonas reste sig och tittade upp mot taket. "Ska livet alltid vara en balansgång mellan att vara eller inte vara? Ska jag någonsin få öppna en hobbyaffär?" Jonas bugade sig. "Tack för mig."

"Det sög," sa Lo.

"Min dramalärare sa att jag aldrig skulle stå på en scen igen. Ville bara motbevisa henne."

"Okej, du har inte motbevisat nånting. Kan vi gå nu?"

Jonas var på väg att gå av scen men hörde ett ljud från bakom scendekoren. Det var ett rasslande, skrapande. Jonas drog fram pistolen. Lo reste sig.

"Stanna där," sa Jonas och följde ljudet bakom scen. Där såg han något sittandes bland all ljud och ljusteknik och scendekor av olika slag. Det var en Pilot. En Pilot i form av skyltdocka blandat med vridet kött. Det vridna köttet slingrade sig genom skyltdockans hårda plast. Piloten skrapade med sina förvrängda, plastköttiga händer. Bredvid låg ett

block med text skrivet i den. Jonas stoppade undan pistolen och hukade sig.

"Hallå?!" ropade Lo. "Är du okej?!"

"Ah, du kan komma!"

Lo kom in bakom scen till Jonas som satt på knä bredvid Piloten.

"Vad är det här?" frågade Lo och ställde sig bredvid Jonas.

Jonas visade blocket för Lo.

"Vad står det i den?"

Jonas bläddrade lite och samlade sig, tog ett djupare andetag och läste orden.

"Om någon hittar det här så vill jag bara säga förlåt. Jag försökte verkligen. Jag fick en Gloria. Men jag visste inte hur svårt det skulle bli att vara själv. Att inte veta. Jag vet inte hur många som fick en eller om jag var

den enda. Jag försökte verkligen. Jag tog av mig Glorian och väntade på att döden skulle ta mig. Men det hände aldrig."

Jonas såg hur texten var mer otydlig.

"Det har gått några dagar nu. Jag känner hur allt inom mig vrids. Smärtan går inte att beskriva. Jag försvinner snart och jag vill att du bränner mig om du hittar mig. Jag klarar inte längre av att leva i den här formen. Jag är fast i ett fängelse. Allt jag vill är att dö. Snälla befria mig." Jonas såg hur resten av texten var slarvigt skrivet och det var svårt att tyda som att texten var skriven i ett senare stadie.

"Förlåt för allt. Jag älskar dig älskade Freja och Tim. Jag hoppas ni har hittat frid. Jag önskar att jag fick mer tid med er. Vis ses snart igen."

Jonas la ner blocket och tittade på skyltdockan som såg ut att sparsamt vrida sig i smärtor. Det var en sorgsen och deprimerande syn. Jonas tittade på Lo som såg besvärad ut. Jonas letade och hittade en tändare bredvid ett ciggpaket. Han tittade på Piloten och kände ett ansvar att befria den. Han gick fram till den röda ridån och höll tändaren under. Flamman satte eld på tyget. Elden spred sig. Jonas och Lo gick tillbaks tills de stod bland dem bortre raderna och såg hur elden spred sig upp för ridån och all scendekor. Eldflammorna blev intensivare och röken bolmade upp i taket. Jonas och Lo gick ut ur teatersalen och upp till biblioteket. Jonas gav Lo tändaren. Lo tittade på Jonas en stund innan hon tog

tändaren. Hon gick fram till en bokhylla och tände eld. Jonas hittade en tändare till i en av lådorna bredvid receptionspiloten. Jonas tände eld på några papper och såg hur elden spred sig till Piloten.

"Vi måste dra," sa Jonas.

"En bok till bara," sa Lo och tände eld på några till böcker innan hon gick tillbaka till Jonas. De gick ut ur biblioteket som stod i lågor. De åkte ner för rulltrapporna till bottenvåningen där det fanns fler bokhyllor de tände eld på. Det fanns också ett café de hittade flaskor med tändvätska i. De sprayade ner hela caféet med vätskan och tände på. Elden spred sig som en våg av hetta tills det stod i flammande lågor. Jonas och Lo gick runt och sprayade ner

olika delar inne i Kulturhuset tills de var tvungen att evakuera. De sprang ut och ställde sig mitt på Sergels torg. Jonas och Lo satte sig på en av skateramperna och bevittnade hur elden växte som en tumör. Rutor gick sönder och mer syre matade eldens inferno. Det var en majestätisk vy. Det kändes som om de hade frigjort byggnadens själ och såg hur all kultur och kunskap steg upp i himlen tillsammans med den svarta röken.

"Du är fri nu," sa Jonas och kände sig berörd av att se den mäktiga byggnaden stå i lågor framför dem. Det var som att sitta framför en majbrasa som var sex våningar hög. Elden bolmade ut ur fönsterna och slickade väggarna.

"Förlåt Lo."

"Va?"

"Förlåt för att du inte fick ett normalt liv. Förlåt för att jag stack och att jag inte kunde ta mitt ansvar."

Lo svarade inte. Jonas stirrade på Kulturhuset och kände en lättnad. Den fick en frihet Jonas aldrig skulle få. Lögnerna skulle äta upp honom levande.

"En hobbyaffär?" frågade Lo.

Jonas tittade på Lo frågandes.

"Var det verkligen din dröm?" frågade hon.

Jonas tittade tillbaka på elden. "Mhm. Ska vi dra?" Jonas och reste sig.

"Lyckades du?"

"Vad tror du själv?"

Jonas och Lo gick upp för de breda Sergeltrapporna och svängde in på Drottninggatan som ledde dem mot

Gamla stan. De gick längst den snöbeklädda, tomma gatan. Över dem fanns juldekor som hade hängt framme i över två år. På gatorna stod begravda skyltar och kläder som stack ut från murbruket. Jonas sneglade och såg hur Lo tittade upp på all julbelysning med ett form av lugn, en form av paus från all sorg. Jonas log för sig själv och gav sig tiden att njuta av den julkänslan. Nostalgi för julen hade han inte, men han kunde ändå förstå hur det kunde ha känts om han hade haft en bättre barndom.

Snön under deras kängor knarrade. Jonas stannade bredvid en klädaffär och såg hur det stod en Pilot inne i affären i form av en skyltdocka. Den stod fast i sin plats men såg ut att försöka ta sig loss. Jonas kände mer

för Piloterna efter han läst brevet från Piloten inne i Kulturhuset. Tusentals kläder i fasaderna, tusentals människor som en gång vandrat på gatorna. Jonas stannade vid en ICA matbutik. I snön såg han släpande, slarviga fotspår som ledde in i affären.

"Lo." Jonas pekade på marken.

"Det är bara en Pilot."

Jonas ville tro att det var andra människor. Men Lo hade rätt. Piloter var det mest sannolika.

"Häng på iallafall, jag är sugen på nått." Jonas och Lo gick in i butiken. Väl inne i butiken spelades den typiska musiken på en såpass låg volym att ingen stördes, men en tillräckligt hög volym för att man skulle höra vilken låt det var. Jonas passerade självskanningen där det fanns två

Piloter som var integrerade med skanningsskärmen. Vid den manuella kassan satt en Pilot till som en gång var en kassör. Piloten var fast med ansiktet i kassaapparaten. Ett dussin trådar spred sig från Pilotens huvud till andra delar av tekniken runt om. Kassörpiloten gjorde rörelser med händerna som om den fortfarande skannade varor.

Djupare in i affären såg de en Pilot till i form av en symbiotisk frysdisk som hasade sig fram mellan chipshyllorna. I en av armarna som stack ut ur frysdisken fanns det en skanner. Armen sträckte sig mot chipsen i hyllan och blippade varorna. Uppe i takhörnet hängde det en Pilot vars huvud var sammanvuxet med övervakningskameran och kroppen

hängandes ner som en puppa inlindad i sladdar. Längre bort mejeriprodukterna vandrade det en visserligen hel kropp med en kaffeautomat som huvud. Kaffeautomaten var integrerad i skallbenet. I Pilotens bröstkorg såg det ut att sitta en skärm som spelade någon generisk, överdriven julreklam för julmust. Piloten gick mellan kyldiskarna och såg ut att ha ett tydligt syfte. Den hade också en skanner i handen. Jonas gick till brödhyllan. Alla brödpåsar var fyllda med gröngråa klumpar som en gång i tiden var välsmakande, färdigskivade limpor. Förruttnelsen var bestående och förevigad.

"Vad skulle du ha här egentligen?" frågade Lo.

"Jag vet inte. Vill du ha nått?"

"Jag är inte hungrig."

"Jag tänkte mer ... Du har ju fått ... ah ... du vet." Jonas pekade på hennes ben.

"Kan jag få låna din pistol?"

"Va?"

"Hör du dåligt?"

"Nej?"

"Kan jag inte få skjuta nått bara. Snälla."

"Du behöver bindor. Du har fått mens för fan."

Lo svarade inte och höll ut sin hand. Jonas suckade och gav henne sin pistol. "Slösa inte allt."

Han förstod att hon troligtvis hade frustration hon ville få ur sig. Lo gick iväg bland hyllorna och tittade sig omkring. Hon siktade med pistolen då

och då. Jonas gick till en hylla där det fanns torkat kött. Han rev upp en påse och åt en handfull.

"Lo!" ropade Jonas medan han gick långsamt mellan pastan och tomatsåserna.

"Pappa! Kom hit!" ropade Lo. Jonas puls ökade och han följde hennes röst till han hittade henne vid charkdisken. Lo stod siktandes med sin pistol mot disken.

"Vad gör du?"

"Det är någon där bakom," sa Lo. Jonas såg skräcken och sanningen i Lo's ögon.

"Va? Vart?"

"Bakom disken. Kom fram nu," sa Lo med pistolen i ögonhöjd. "Kom fram nu eller så kommer jag börja skjuta så får vi hoppas att du klarar dig."

"Okej," sa en röst. "Jag kommer resa mig. Skjut inte." En man reste sig med händerna över huvudet. "Jag är obeväpnad." Mannen hade svarta kläder och bar en mask som täckte ansiktet. Det var en mask som såg ut att vara en handgjord av trä. Välgjord med målade detaljer.

"Dra upp tröjan," sa Lo, siktandes på mannen.

"Lo, du kan sänka pistolen," sa Jonas.

Lo svarade inte.

"Lo?"

"Jag är obeväpnad," sa mannen med genuin rädsla i blicken. Hans Gloria såg ovanligt ren ut och hade inga repor alls.

"Vem är du?" frågade Lo.

"Va?"

"Fattar du trögt eller? Vem fan är du? Vad gör du här?"

"Jag ... jag heter Henrik."

Lo siktade på Henrik i tystnad. Jonas tittade på Henrik och visade med blicken att han skulle prata mer.

"Jag såg att det brann så jag ville kolla vad som hade hänt. Sen såg jag er på gatan så jag gömde mig här inne."

"Har du förföljt oss?" frågade Lo

"Varför gömde du dig?" frågade Jonas.

"Va? Nej, jag såg röken och ville kolla vad som hänt."

"Varför gömde du dig?"

Jonas räckte ut sin hand. "Ge mig pistolen, Lo."

Lo steg ett kliv åt sidan. "Nej. Jag vill veta vem han är. Varför gömde du dig?"

"Det spelar ingen roll vem han är," sa Jonas.

"Jo det spelar roll."

"Han är inte Carlos."

"Och hur vet du det?"

"Bara ge mig pistolen."

"Det är du som säger att man inte ska lita på nån."

"Jag har inte sa ---"

"Du hade rätt om Carlos. Jag borde aldrig ha litat på honom."

"Det är jag som har fel. Vi måste ge folk en chans."

"Du fattar ingenting." Lo vände blicken till Henrik. "Vem är du?"

"Jag heter Henrik."

"Jag fattar det, du sa det."

"Vad vill du veta? Snälla, kan du inte rikta bort pistolen," sa Henrik och tog ett kliv bak.

"Ta av dig masken."

Mannen svarade inte.

"Hör du illa eller?"

"Nej."

"Dåså, ta av dig din jävla mask säger jag."

"Jag kan inte."

"Va? Vadå inte kan?"

"Jag måste stänga av en sak innan," mannen sänkte händerna.

"Upp med händerna!" skrek Lo. "Ta av dig masken långsamt."

Mannen långsamt satte händerna bakom huvudet och fibblade en stund innan han tog av sig masken långsamt. Han såg skräckslagen ut och hade en svart cirkel tatuerat i pannan.

"Snälla, bara låt mig gå," sa mannen och tog ett steg närmre.

"Stå still eller så skjuter jag."

Jonas gick närmre Lo. "Lo, ge dig. Ge mig pistolen."

Lo gick längre bort och siktade på Jonas också. "Bort från mig." Hon siktade på Henrik igen. "Du står still. Du ska berätta vem du är."

Jonas kände stressen bygga upp. Han lät henne va för att undvika en olycka.

"Lo."

"Tyst!" skrek Lo. "Bara håll käften."

"Ta det lugnt, kolla här," sa Henrik och räckte ner handen i fickan.

Lo avfyrade två skott och Henrik föll till golvet. Lo stod stirrandes med pistolen riktad framåt.

"Lo, ge mig pistolen." Jonas gick fram och sakta tog den ur handen på henne. "Vänta här."
Jonas hoppade över charkdisken och såg Henrik ligga på golvet och hosta blod. Han hukade sig. I Henriks hand fanns ett kort som han höll hårt om. Jonas tog kortet och såg att det var ett familjefoto. Henrik försökte säga något. Jonas lutade sig närmre för att höra.
"Säg till Helena att jag älskar henne. Snälla. Hon bor i Säter. Det finns bra människor där."
Jonas kände en våg av olika känslor slita i honom. Skuld, sorg och ilska. Allting i en mixer. Jonas nickade och höll om Henriks hand. Hans andetag gurglade då ena kulan hade troligtvis penetrerat lungan. Han drunknade

sakta av sitt eget blod vilket kunde ta ett tag innan han faktiskt skulle dö. Jonas stoppade Henriks familjefoto i fickan och satte sin hand runt Henriks hals. Henrik nickade och gav honom indikation på att Jonas kunde avsluta hans lidande. Jonas klämde till ordentligt och såg den plötsliga rädslan i Henriks ögon. Rädsla och på samma gång en tacksamhet. Jonas klämde allt han kunde tills livet lämnade blicken. Han släppte greppet och fick lägga ännu ett liv på sitt samvete.

"Lever han?" frågade Lo. Jonas kom ur sina tankar och reste sig. Han tog ett djupt andetag och skakade på huvudet.

"Nej." Jonas försökte kväva den grövsta av ilskan. "Varför sköt du honom? Hur fan tänkte du?"

"Han stoppade ju ner handen i fickan."

"Ja men ---"

"Vad fan skulle du ha gjort då?"

"Inte skjuta honom såklart."

Lo gick fram till charkdisken men Jonas ställde sig framför henne. "Det va inte ditt fel. Jag borde aldrig ha gett dig pistolen."

"Jag vill se," sa Lo och försökte ta sig förbi honom. Jonas höll henne i ett hårt grepp om armen.

"Du behöver inte se sa jag," sa han och stoppade ner pistolen.

"Men jag vill se."

"Nej."

Lo blev mer aggressiv och slogs. Jonas gav henne en smäll med handflatan så hon stapplade bak.

"Du ska inte se honom, fattar du? Du kommer se honom varje gång du blundar. Om du tittar på honom nu kommer du aldrig glömma. Och jag vill att du ska glömma."

Lo undvek Jonas blick och satte sig ner mot en frysdisk.

"Det är inte ditt fel, Lo." Jonas satte sig bredvid henne.

"Allt är mitt fel. Ända sen start."

"Vad menar du?"

"Du och Sandra skulle ha varit ihop om inte jag kom med i bilden. Jag förstörde ditt liv."

"Nej det gjorde du inte. Är du dum eller?"

Lo reste sig. "Ska vi gå?"

Jonas reste sig och förstod inte riktigt hur han skulle hantera situationen. Lo gick till utgången och väntade utanför. Jonas följde med henne ut till den snötäckta gatan.

"Jag kunde inte riskera att han skulle skjuta dig," sa Lo.

Jonas delade hennes skuld. Att ta någons liv var som att slita loss en del av sitt eget. Det enda sättet att klara av skulden var att intala sig själv att handlingen var rättfärdigad. En lögn för att få bort den kvävande sanningen. Lo vände om och gick in i affären igen.

Jonas gick efter. "Vad pysslar du med?"

Lo fortsatte in förbi kassorna. Jonas stoppade henne.

"Lo."

"Släpp mig."

"Nej. Du behöver inte se," sa hon och slet sig loss.

Jonas greppade henne och smällde upp henne mot en hylla. "Fattar du vad som hände om du tittar på honom? Du kommer se hans ansikte varje gång du sover. Varje gång du vaknar."

"Jag måste se. Jag vill inte glömma!" skrek Lo med rödsprängda ögonhinnor.

Jonas höll fast henne och såg hennes tårar rinna.

"Jag måste få se," sa hon med lugnare ton. Desperationen var tydligt framkommen i hennes blick. "Jag vill minnas honom."

Jonas kunde förstå hennes tankesätt och ifrågasatte inte mer. Han släppte

henne och lät henne gå fram till charkdisken. Jonas ställde sig bredvid i tystnad och såg hur Lo klev över disken och ställde sig vid kroppen.

"Jag vill begrava honom," sa Lo.

"Va?"

"Jag vill begrava honom."

"Jag hörde dig. Vart hade du tänkt? En kyrkogård eller?"

"Nej här." Lo pekade på en stor frysbox. Hon tog av Henrik's Gloria och la den i väskan med Carlos Gloria.

"Har du Carlos Gloria också?"

"Ja."

"När tog du den?"

"Förut. Jag vill minnas."

Jonas var orolig, men det var inte mycket att göra åt. Så länge hon inte var självmordsbenägen. Vilket hon inte verkade vara för tillfället.

"Vi kommer hitta bra människor. Kartan kanske leder oss någonstans."

"Jag kanske precis dödade den sista levande människan."

"Nej, det kommer fler."

"Och det vet du?"

"Du sa samma sak efter Carlos."

Lo svarade inte.

"Jag bara säger. Det finns fler. Säkert här i Stockholm också."

Lo hukade sig bredvid Henrik. "Hjälper du till?"

"Med vad?"

"Begrava honom. Jag sa ju det, lyssnar du inte eller?"

"Är du säker?"

"Jag är säker. Vi måste begrava honom."

"Varför måste vi?"

"Det är så vi gör med våra döda. Det är så många som inte fått någon begravning."
Jonas lät hennes ord sjunka in en stund innan han tog tag i kroppens ben. Lo tog i armarna. De bar Henriks till en av frysarna och la han där i. De stod vid frysdisken i tystnad i några minuter. Lo bröt tystnaden med en distinkt suck.
"Ska vi gå?" frågade hon.
"Mhm."
De lämnade butiken och kom ut på den snötäckta gatan. Julbelysningen gav ett givmilt sken över husväggarna som var täckta av frusna kläder. Lo och Jonas vandrade längst Drottninggatan tills de kom till Riksbron. Jonas blickade ut över vattnet. Han lät de mörka tankarna vandra rakt in i

hjärnbalken. Tankar om det förgångna. Tankar om Stockholm innan Signalen. Det var fortfarande surrealistiskt att tänka på. En del av honom fantiserade om att folk satt inne i sina lägenheter. Att alla bara hade stannat inne.

De gick vidare genom Riksgatan förbi Riksdagshuset. De gick över Stallbron och kom in på Västerlånggatan. Den var lika trång som alltid. Snön låg tjockt med kläder som nästan täckte väggarna runt om. Julslingor hängde över dem och lysande skyltar sken. Fåglar satt på hustaken och hundar sågs springa iväg längre bort. Jonas och Lo gick ner för en trappa som ledde till ett café som var under marken. Det var rustikt, mörkt och med second-hand möbler. Murväggarna skapade det rustika med

kläder som stack ut mellan teglet. Inga Piloter kunde synas till. Jonas satte sig i en av de insuttna sofforna.

"Vad gör vi här?" frågade Lo och tittade sig omkring.

"Ta fram kartan. Jag måste kolla vad dem där ledtrådarna sa."

"Där blod möter vatten."

Jonas lutade sig bak med en suck. "Okej. Så vad betyder det?" Jonas tog fram en liten påse med chips.

Lo satte sig ned. "Där vatten möter blod. Det måste ju vara fontänen i Stortorget. Du vet, Stockholm blodbad."

"Sen när blev du så påläst. Jag trodde du sov på lektionerna."

Lo reste sig. "Ska vi gå eller?"

Jonas såg att humor inte funkade på henne än. "Du, Lo. Det var inte ditt fel

att han dog. Han kunde lika gärna ha skjutit sig själv. Man drar inte fram saker ur fickorna när någon riktar en pistol mot sig."
Lo stod vid trappan. "Okej."
Jonas gick fram till Lo. "Du fattar det väl? Att det inte ligger på dig. Du gjorde rätt val. Han kanske skulle ha skjutit oss annars."
Jonas sög ner skuldkänslan av att Lo hade dödat en oskyldig familjefar. Hon kunde inte få veta. Han vågade inte ta den risken. Han ville inte förlora henne till mörkrets oändliga djup. Jonas hade varit där många gånger och han ville inte att hon skulle hamna djupare ner än vad hon redan var.
"Vänta, jag ska bara gå på toa innan vi drar vidare," sa Jonas. "Väntar du här?"

Lo rynkade pannan. "Ja? Eller vill du ha sällskap?"
Jonas suckade. "Nej men ..."
"Men vad?"
Jonas gick mot toaletterna som var en bit in. Han såg hur Lo satte sig i en av de stora fåtöljerna. Jonas öppnade dörren och klev in i toaletten. Det var ett lite större rum med tre bås, speglar och handfat på rad. Hela rummets väggar var täckta i trasiga kläder som såg ut att ha växt ut från kakelväggarna. Vid handfatet låg ett skelett med en Gloria på huvudet. På en av speglarna stod det något. Bokstäverna såg ut att vara målade med brun färg, troligtvis torkat blod.
"Inget hopp. Ge er själva åt signalen," läste Jonas och kände en klump i magen. Ett ljud hördes från ett

av båsen. Jonas vände sig om och försiktigt öppnade dörren.
Där fanns en Pilot i form av en toalett. En toalett i symbios med mänskligt kött. En antydan av ett ansikte syntes på toalettlocket. Svällda armar stack ut genom porslinet som krafsade efter toarullen. Den såg ut att lida. Precis som skyltdockan i Stadsteatern. Jonas kände sig skyldig att göra slut på dens lidande. Han såg hur Glorian låg på golvet. På golvet låg också en plånbok som han tittade i. Det var ett kort på en familj och en ID handling. Erik Skogberg hette han. Han hade tre barn och en fru. Alla troligtvis döda eller värre.

Jonas stoppade ner ID kortet och familjekortet i plånboken och la den på toalettlocket. Han såg hur Pilotens

ögat tittade på kortet i plånboken och hur den svullna armen försökte sträcka sig efter det. Jonas stängde dörren och samlade sig. Han gick in till nästa bås bredvid och satte sig på toaletten. Jonas kände hur tårarna kom och rann längst kinden som han snabbt torkade bort. Han stirrade in i den gröna, klottrade väggen där det stod massa nummer och adresser. Kuk, KalleBalle, kukfabriken, megakuken finns här, vill du ha fitta ring hit, tjugofem centimeter njutning så ring det här numret.

Jonas suckade, torkade sig, spolade och ställde sig vid spegeln där han återigen läste texten. Inget hopp. Ge er själva åt signalen. Jonas gillade inte texten. Han kände igen sig själv i den. En hopplös pessimist förklädd till en

realist. Årens hårda tyngder gjorde honom till en trasig, förkalkad man. En börda som ingen ville bära på. Jonas satte på sig väskan och gick tillbaka till Lo som satt och åt av sina chips.

"Då drar vi mot Stortorget då och räddar världen," sa Jonas och gick upp för trappan. Positivistens ljus var svagt inom honom. Han höll det tillräckligt vid liv för hålla Lo flytande. Allt hängde på hans inflytande. De vandrade längst den täta, snötäckta gatan. Jonas tittade till höger och såg in i Kolmätargränd.

"Vänta," sa Jonas och gick in genom gränden och kom ut på Brantingtorget. Lo följde honom. De stod på det cirkulära torget med den kvinnliga statyn i mitten.

"Morgon, av Ivar Johnsson," sa Lo och pekade på statyn.
Jonas tittade på statyn som var av en naken kvinna som stod på ett knä. På statyn fanns det en målad symbol av massa streck som påminde om en wifi signal. Runt om på fontänens kant låg det ett dussintal Glorias fint placerade. Jonas gick närmre med Lo vid sin sida.
"Vad har hänt?" frågade Lo.
Jonas såg en massa skelett som låg på rygg runt om fontänen. De låg som när man ritar streck från en sol. Jonas hukade sig bredvid ett skelett och kunde inte se några skador i skallbenet. Allihopa förutom ett skelett som hade sin Gloria på sig. Skeletten var klädda i finkläder. Alla hade liknande svarta kavajer med guldiga knappar och dyra klockor runt deras

handleder. Skelettet med Glorian på sig hade en större rock på sig. En mörkblå rock med guldlinjer längst kanterna. I handen höll skelettet en sorts ritualkniv.
Jonas reste sig och mådde illa av tanken. "Nån form av sekt tror jag," sa Jonas och höll tillbaka illamåendet.
Lo tog upp ritualkniven och tittade på den. "Tror du han ---"
"Jag vet inte, Lo. Vi drar vidare."
Jonas gick till gränden och såg att Lo stod kvar bland alla skelett med kniven i handen.
"Lo."
Lo vände sig om och stoppade ner kniven i väskan. De gick ut på Västerlånggatan igen. De vandrade längst den trånga men mysiga gatan som var pyntad med kärlek. Julens

anda var förevigad. Snön låg orörd, julreklamen spelades, julmusiken påminde om oskyldiga tider. Julskyltarna fick snön att glittra. Tomtar och renar hängde i linor mellan husväggarna.

Elektriska lyktor stod halvt nergrävda i snön och hängde i linor. I fönsterna såg de ljusstakar och julstjärnor. Det var som att alla var hemma och de hade hela stan för sig själva. Det enda som bröt den harmoniska känslan av nostalgi var alla kläder som hängde ut ur murbruket. Det påminde honom om alla som en gång vandrat på gatorna. De svängde in på Solgränd, kom ut på Stortorget och såg hur miljön skiftade. Det var där flygplanet hade kraschat för cirka två år sedan, rakt in i julmarknaden.

Hela torget var som en snöbelagd gravplats. Hustopparna var krossade och en del av flygplanets kropp låg mellan hustaken. En vinge låg tvärs över torget. Delar av julmarknadens stånd var fortfarande intakta. Ljusslingor och skyltar lös mot flygplanets kalla stål.

Det var en vacker syn av förstörelse och julanda i symbios. Flygplanets förarkabin låg på torget. Lo gick dit och klev in i en av de trasiga dörrarna och satte sig i ett av pilotsätena. Jonas klev in i flygplanets interiör och såg hur ljuset utifrån lös upp kläderna i flygplanets väggar och stolar. Jonas klev in i förarkabinen och satte sig i det andra sätet. Han tittade ut genom den trasiga rutan på marknaden utanför

och såg Stortorgsbrunnen. Fontänen i mitten av Stortorget.

Lo och Jonas satt i tystnad med julmusiken som bakgrundsbrus. Det var avslappnande på något vis. Att bara sitta där i ett flygplan och titta ut över en julmarknad som hade stått aktiv i två år utan kunder. Det var som att se på en spökmarknad.

"Vad tror du att vi kommer hitta?" frågade Lo.

"Vet inte. Vad hoppas du på att hitta?"

"Jag vet inte."

"Vet du inte?"

"Men vet du eller?"

Jonas svarade inte.

"Exakt."

"Kanske en knapp som kan stoppa allting," sa Jonas.

"Det spelar ingen roll om vi stoppar det här. Alla kommer fortfarande vara döda. Vi lever redan i en död värld."

"Det finns säkert tusentals människor utspridda som försöker hitta varandra."

"Du vet allt som vanligt," suckade Lo och sjönk ner i stolen och satte fötterna på instrumentbrädan.

"Jag vet ingenting. Jag bara hoppas på det bästa."

"Det finns inget att hoppas på. Alla har dött."

"Det här var din idé, Lo. Ha lite hopp för fan. Vem vet, det kanske finns en jäkla tidsmaskin där nere."

"Tidsmaskin?" Lo skrockade.

"Vad? Är det för mycket sci fi eller? Vi har sätt levande kylskåp. Är en

tidsmaskin verkligen att överdriva tycker du?"
Lo svarade inte.
"Precis. Det kanske det nycklarna är till för. Vad stod det nu igen."
"Den som har nycklarna öppnar porten till evigheten."
"Exakt. Låter inte det som något tidsaktigt."
Lo svarade inte.
"Kom igen. Vi kanske har en chans att fixa allt."
"Vill vi verkligen fixa allt då? Jag trodde du trivdes med att alla människor var borta. Du har ju önskat många gånger att du skulle vilja vara själv på jorden."
"Jo men det kan alla önska ibland. Men det här ... det här är annorlunda."

De satt tysta ett tag och bara tog in vyn. Lo hade rätt. Jonas trivdes att vara själv i världen. Han hade byggt upp ett såpass välgrott hat mot människosläktet att det inte gick att skaka av. Men Han ville också att Lo skulle få leva i en värld av möjligheter. Han visste att hon inte skulle hamna på samma väg han gick. Innerst inne ville han att hon skulle det, på sätt och vis. Han ville att hon skulle få uppleva ett liv av misstag, kärlek och hat. Allt som han fick uppleva. Ett liv.

"Vilket misstag skulle du vilja fixa mest av allt om du kunde resa tillbaka i tiden?" frågade Lo.

Jonas tänkte efter. "Jag har gjort många misstag. Jag skulle behöva åka tillbaka till födseln isåfall."

"Skulle du vilja det?"

"Nej. Mina misstag har gjort mig till ... mig."

Lo svarade inte.

"Utan misstag skulle vi bara vara som Piloterna. Bara vandra runt i sin perfektion. Bara existera. Vi måste göra fel. Det är så vi är. Det är så vi funkar."

"Även att döda?"

Jonas nickade. "Mhm. Det öppnar upp världen för godhet."

"Kan du se han? Han du råkade döda."

"Jag kommer alltid att se honom. Men det behöver inte vara något negativt. Han är som en påminnelse."

"Kommer jag se Henrik varje natt?"

"Troligtvis."

Lo tittade upp i taket. "Jag såg honom också."

"Vem?"

"Carlos. I vattnet innan du drog upp mig. Jag såg honom."

Jonas svarade inte.

"Vad betyder det? Varför ser jag honom. Han försökte ju ... varför ser jag honom?"

"Man ser alla man dödar. Jag tror det är så universum håller oss mänskliga.

"Men han va ju ond."

"Spelar ingen roll. Dödar man så sätts det på hjärnan."

Lo svarade inte, hon fortsatte att stirra upp i taket.

"Vi kommer klara oss. Vi kommer hitta en lösning."

"Undrar hur det känns att försvinna."

Jonas tittade frågandes på Lo som pekade på kläderna i taket.

"De bara försvann. Undrar hur det kändes."
Jonas svarade inte.
"Det kanske inte är som vi tror. Det kanske är något högre," sa Lo.
"Hur menar du? Typ gud eller?"
Lo svarade inte.
"Jag vet faktiskt inte längre vad man ska tro på efter allt det här. Det kanske är ett straff för allt vi gjort." Jonas pausade en stund. "Jag har inte tackat dig för att du räddade mig."
"Jo det har du."
"Jag skulle inte varit här utan din hjälp."
Det var tyst en stund innan Lo svarade. "Jag har inte tackat dig heller. För att du drog upp mig ur vattnet och för ... Det här."

Jonas svarade inte och tog fram en chipspåse. Lo tog fram sin chipspåse. Jonas hittade en pilotkeps på golvet som han satte på huvudet.

"Kan du tänka dig?" frågade Jonas. Lo slet av honom kepsen och skrockade lite lätt. "Men nej. Du skulle inte vara en bra pilot."

"Jag var faktiskt lite av en kapten i skolan."

"Kapten över vad? Slå folk eller?"

"Nej nej, jag var lagkapten i fotboll."

"Men det suger ju röv."

Jonas skrockade. "Jo. Det gör ju det." Jonas reste sig stelt med ett grymt. "Jag sa aldrig att jag var en bra kapten." Han tittade sig omkring. "Ska vi dra eller? Vi har en tidsmaskin att hitta."

Lo reste sig och de klev ut ur planet ut på torget. De gick fram till fontänen. Jonas tittade sig runt. Lo borstade bort snö från kanterna. Jonas kände med fingrarna i ett av de monstruösa ansiktena där vattnet skulle komma ifrån.

"Jag känner nått här," sa Jonas. "Kom hit och känn du. Du har mindre fingrar."

Lo gick dit och kände efter. "Jo, jag känner något." Lo tog fram sina nycklar. Hon stoppade in en nyckel i munnen på ansiktet och vred om.

"Det funkade," sa hon med nyfunnen energi Jonas inte hört på lång tid. "Kolla efter den andra." Lo slängde den andra nyckeln till Jonas som kände i munnen på alla ansikten.

"Hittade det." Jonas försökte men lyckades inte få in nyckeln. "Kom hit. Du måste göra det."
Lo gick dit och stoppade in nyckeln och vred om. Något hände. De backade och tittade på fontänen. Ett skrapande ljud av sten mot sten. Fontänen delade sig på mitten och en trappa uppenbarade sig. En trappa som ledde ner i totalt mörker.
"Ta nycklarna," sa Jonas.
Lo gick och tog tillbaka nycklarna igen och hängde dem runt halsen. De tittade på varandra och log.
"Alltså vad fan är det här?" frågade Jonas. "Har ni fått lära er något om det här i plugget?"
"Men tror du det eller?" Lo tittade ner för trappan. "Ska vi gå ner verkligen?"

"Vill du fega ur nu verkligen?"

"Nej."

"Precis. Jag sa ju det. Tidsmaskinen finns där nere någonstans."

"Men sluta driv."

"Jag driver inte." Jonas plockade fram en ficklampa ur sin ryggsäck och lyste upp mörkret. "Håll dig bakom." Han lyste upp den uråldriga trappan. Väggarna var av antikt murbruk som tycktes vara hundratals år gammalt. Det var trångt och luften kändes fuktigare ju längre ner de kom.
När de gått ner för den smala, svängande trappan kunde de inte längre se dagsljuset eller höra julmusiken. De var långt under jorden. De stod nu i en smal gång av murbruk. Det såg ut att vara en tunnel som Jonas aldrig tidigare sätt. Möjligtvis i

gamla historieböcker om de franska katakomberna i Paris. Jonas lyste upp de fuktiga stenväggarna medan de följde den trånga gången. Mörkret var dominant, luften tjock. Jonas lät ficklampans sken skära en tunnel genom mörkret och leda dem framåt. De nådde slutet i den stenbeklädda korridoren. Det var en mörk och stabil trädörr med svart stålhandtag. Jonas och Lo stod vid dörren och tittade på varandra.

"Ska vi gå in?" frågade Jonas

"Vad ska vi annars göra? Det var ju du som sa att vi ska gå in."

Jonas la handen runt handtaget.

"Redo?"

"Öppna bara."

Jonas drog upp den tunga dörren och kände kall luft dras in. Jonas gick in och lyste upp mörkret.

"Vad fan är det här?" frågade Lo.

"Ser ut som katakomber."

"Som under Paris eller? Trodde inte Stockholm hade det."

"Tror inte allmänheten visste om det här." Jonas lös upp en vägg som var full med dödskallar och skelettdelar. Det var en klassisk katakomb som om döden självt hade dekorerat den.

"Jag har ju hört om Stockholm blodbad. Men det var ju knappt hundra pers som dog då," sa Lo. Jonas gick närmre väggarna som var fulla med urholkade gravhålor fyllda med skelett. Det var hundratals hål fyllda med benrester. Jonas gick in djupare till mitten av kammaren där

det såg ut att finnas en form av helgedom, något heligt, eller satanistiskt. Det gick inte att sätta fingret på. Jonas och Lo ställde sig vid helgedomen som var byggd av stenblock, karvat trä och skelettdelar. Runt om stod ett flertal bastanta stearinljus som såg ut att ha stått där i många år. I en av dödskallarna var samma symbol inristad som på statyn. Det var en sorts wifi symbol.

"Ser du symbolen. Samma som på statyn," sa Lo.

Jonas kände sig illa tillmods. "Mhm."

"Vad betyder det? Att det här skiten har funnits förr i tiden eller?"

"Jag vet inte, Lo."

Jonas lös omkring sig och kände sig plötsligt hotat. Han visste inte varför. Känslan bara kröp upp längst

ryggraden som en instinkt. Det kändes fel att vara där nere, som att de sätt något de inte skulle ha sätt.

"Vi borde kanske gå tillbaka till båten?" frågade Lo och tittade sig omkring.

"Nej. Vi måste hitta tidsmaskinen."

"Men det finns ingen tidsmaskin."

"Nej men det finns mer än en jävla katakomb. Det här kan inte vara vad kartan ville visa. Nycklarna. Dem måste leda till något mer. Leta efter en dörr till eller väg eller nått."

Lo reste sig med en suck och tog fram sin egen ficklampa ur ryggsäcken. Jonas lös runt i katakomben och såg en gång till längre bort.

"Jag har hittat något," sa Jonas och gick fram till en rostig ståldörr. "Redo?"

"Öppna bara."

Jonas drog i handtaget. Den var trög och öppnades med ett grovt knarr. Jonas och Lo klev in i mörkret och lös omkring sig. Det han såg tydligt på väggen var en flagga med rött, svart och vitt. Det var en massiv Hitlerflagga som hängde längst betongväggen. Till höger såg han en vridknapp som han vred om. Ett sprakande ljud hördes och långa lysrör i taket flimrade igång och belyste hela salen. Jonas kunde inte tro sina ögon. Det var en tågstation. En gammal sådan med ett äldre tåg som stod parkerad vid perrongen. Jonas och Lo gick på plattformen och tittade sig omkring. Det stod lastpallar och ett dussin oöppnade lådor med samma symbol på sig som på statyn och dödskallen.

"Tror du Hitler åkte genom här?" frågade Jonas.

"Verkar som vi inte var lika neutrala som historien sagt," sa Lo.

"Kolla," Jonas pekade på en målad pil på perrongen som pekade in i tåget.

Lo gick in i tåget och Jonas följde efter. Ljuset utifrån lös upp tågets lyxiga interiör. Inredningen bestod av rött och svart. Tjocka gardiner, mörkbruna bord och röda soffor. På borden stod gamla kaffekannor och muggar av dyrt porslin. Det låg kartor och verktyg utspridda på de andra borden.

En Pil till var målad på golvet. Jonas och Lo följde den längre bak i tågvagnen. De öppnade dörren längst bak och klättrade ner på spåret.

Tunneln framför dem var som en svart vägg. Lampljuset kunde inte ens nå slutet. Strålen drunknade i det tillsynes oändliga djupet. Till vänster om spåret i bergväggen såg Jonas ett par stängda hissdörrar med samma symbol på sig.

"Kolla, det här måste vara rätt," sa Jonas med ett leende. Han tryckte på knappen och dörrarna öppnades med ett pling. Ljuset inifrån hissen skar upp mörkret de stod i. Jonas la ner ficklampan och klev in i hissen med Lo. Bredvid hissknapparna fanns två nyckelhål.

"Lo. testa nycklarna."

Lo tog fram nycklarna, stoppade in dem i båda hålen och vred om. En knapp lös grönt och hissdörrarna stängdes. Lo tryckte på knappen.

Kapitel 10. Naken sanning.

Jonas kände sig instängd. Rädsla tog grepp medan hissen sjönk som ett ankare genom havets djup. Jonas tog djupa andetag och försökte dölja sin svaghet för hissar.

"Nervös?" frågade Jonas och torkade svetten från pannan.

Lo svarade inte.

"Så när vi kommer ner." började han. "Kan vi stoppa signalen måste vi göra det. Till vilket pris som helst."

Lo suckade. "Det kommer inte finnas någon tidsmaskin."

"Vi har hittat en hemlig Hitlerstation."

"Ja?"

"Tycker du verkligen en tidsmaskin är så orimligt."

"Men ja har jag redan sagt. Det finns inga tidsmaskiner."

"Finns något sätt där nere att stoppa allt det här så måste vi iallafall stoppa det."

Lo svarade inte.

"Okej?"

Lo suckade. "Du borde ta fram din pistol."

"Varför då?"

"Om det finns folk här nere så borde du vara redo."

"Nej."

"Ge den till mig då."

"Nej."

"Men tänk om dem där nere är beväpnade?"

"Det kommer inte finnas folk där nere."

"Och det vet du eller?"

"Jag vet inte. Jag bara gissar."

Lo räckte sig efter Jonas pistol. Han tog tag i hennes arm. "Nej. Inga vapen. Finns det folk där nere så är vi lugna och förklarar oss."

"Och om inte det funkar?"

"Det kommer funka."

Hissen stannade och plingade. Jonas samlade sig och hissdörrarna öppnades. Jonas och Lo klev ut ur hissen och blev bemött av en torr, instängd och dammig luft. Ljuset tändes igång från lysrören i taket. De stod i ett litet rum med spegelglas på varje sida. Det var sådant glas de hade i förhörsrum i polisstationer. Jonas tittade sig omkring och såg hur duschmunstycken åkte ner och sprayade rummet med gas. Lo sprang till hissen som var förseglad.

"Det är lugnt. Vi saneras bara," sa Jonas och såg hur en grön lampa lös upp efter gasen var färdiga med dem. En dörr öppnade sig och de klev in i ett annat rum som var skinande i sina vita, glansiga ytor. Det såg ut att vara en reception med en robust bänk i mitten. Vid ena väggen stod det en rad hyllor med vikta, orangea kläder liggandes.

Till höger fanns en röd dörr. Jonas gick fram till dörren och öppnade den. Jonas och Lo gick genom gången tills de kom till en annan röd dörr. Jonas tittade på Lo. Lo nickade. Jonas öppnade dörren till en vy av vad som liknade vara en kommandocentral från kalla kriget. Det var mycket bruna nyanser och träpaneler. Ett massivt bord dominerade mitten av rummet

med stora soffor längst väggarna. Det fanns en vägg fylld med kartor och ritningar.

Lite längre bort såg han ett flertal skärmar med tre stora konsoler med hundratals knappar på. Bordet och alla ytor hade lager av damm på sig. Luften var instängd, Ventilationen svag. På en annan vägg hängde det en bild på samma symbol de sätt tidigare, samma signalsymbol som liknade en wifi signal.

Jonas gick fram till bordet och såg ritningar och gamla böcker uppslagna. Det var ritningar på tågstationer under Gamla stan. Ett nätverk av underjordiska tunnlar som sträckte sig utöver hela Stockholm. Han såg påträngande stor tavla på Hitler och

bredvid en lika stor tavla på Per Albin Hansson.

"Men vad fan," svor Jonas för sig själv medan han tittade på ritningarna. Han tittade på tavlan av Hitler som hängde centralt för alla att se.

"Ser ut som Sverige var i maskopi med Hitler," sa Lo.

"Det menar du inte." Jonas tittade på den andra tavlan. "Vem fan är det där?"

Lo tittade på tavlan. "Det var vår dåvarande statsminister. Fick inte ni lära er nått i skolan eller?"

"Jag trodde du inte gillade skolan."

Lo gick till bordet och tittade på ritningarna. "Det gjorde jag inte heller."

Jonas hade svårt att ta in allting i bunkern. Att Sverige skulle vara i maskopi med nazisternas herravälde gjorde honom illamående.

"Det här måste ha varit hemligt," sa Jonas och satte sig på en stol.

"Jasså? Det menar du inte?"

"Lo."

"Vad? Värre saker har hänt än det här." Lo pekade på sin Gloria.

Jonas samlade sig och reste sig. Han pekade på en dörr. "Vi borde kolla där."

Lo ryckte upp dörren och Jonas såg in. Det var en kammare med massa soffor i mitten formade som en kvadrat. I mitten av soffkvadraten stod ett bord. Rummet var av mörkt trä, fula tapeter och en stor lampa hängandes från taket. I sofforna satt cirka ett

dussin skelett. Alla klädda i gamla och dammiga uniformer. Jonas gick närmre och såg hur det stod tjocka whiskyflaskas på bordet med gamla cigarrer runt om. Längre bak i rummet fanns en bar med en drös av lyxiga spritsorter ståendes på hyllplanen. I bordet var något inristat, det var symbolen. Känslan landade tungt. Hoppet han en gång kände hade brunnit upp. Det var inget han kunde visa för Lo men han kände sig död på insidan när han såg alla skelett.

"Den där jävla symbolen," sa Jonas.

"Vad är det med den?"

"Undrar du inte?"

"Vad?"

"Vad den betyder?"

Lo svarade inte och satte sig i soffan bredvid nazistsskeletten som alla hade sina finaste tyger och metaller på sig. Jonas gick till baren och öppnade en flaska vin som var över hundra år. Det såg ut som en vinflaska de fiskat upp från ett skeppsvrak på havets botten. Han torkade bort dammet från ett vinglas och hällde upp vinet. Han satte sig på en barstol med knarrade läder. Lo stirrade upp i taket. Förlusten kändes omänsklig, likt hur en vargavinter dränerande en frusen människas hopp om att se solen igen. Jonas svepte vinet och fyllde upp glaset.

"Du borde smaka. Det är historiskt vin det här. Det vore en skymf mot historieböckerna om du inte testade." Jonas gick och satte sig i soffan

bredvid ett av skeletten som såg ut att vara klädd i en generaluniform. Bröstet var besmyckat med ett tiotal medaljer. Hatten var randad med guldlinjer. Händerna var fulla av ringar från tredje riket. Jonas skruvade loss sitt protesben och la det på bordet och lutade sig bak.

"Vi hittade något iallafall," sa Jonas.

Lo drack av vinet och grimaserade.

Jonas såg en kortlek på bordet han samlade ihop och blandade. "Vändtia?"

Jonas delade ut korten och tog en klunk av vinet. Lo tog sina kort. Jonas tog sina.

"Undrar vem han var," sa Lo, la två kort och tog upp två kort.

"Vem?" sa Jonas, la ett kort och tog upp ett kort.

"Henrik."

"Han var säkert ingen. Säkert en kriminell." Han la ett kort och plockade upp ett kort.

"Som du?"

Jonas tog en klunk av vinet, la ett kort och vände högen. "Mhm." Han la två kort och tog upp två kort.

"Så du tycker att du inte förtjänar att leva?" Hon la ett kort.

"Det sa jag inte."

Lo la ett kort och drack av vinet.

"Det är inte blod på dina händer. Du är ingen mördare." Han la ett kort.

"Jag ville att Carlos skulle dö." Hon tog upp korten i högen.

"Va?"

"När jag såg honom dö kände jag mig glad." Lo drack av vinet och la tre kort.

"Han försökte ju skada dig."

"Jo men varför kände jag mig glad när han dog."

Jonas la ett kort och drack av vinet. "Det är mycket som händer i hjärnan när man råkar döda någon. Det betyder inte att man är dålig. Ibland händer saker man inte kan stoppa. Det är bara så det är."

Lo la ett kort, vände högen och reste sig.

"Vart ska du?"

"Hedra historieböckerna," sa Lo och hämtade den antika vinflaskan och satte sig i soffan igen. Hon fyllde på sitt glas och tittade på Jonas. Jonas

gestikulerade att hon skulle fylla på hans glas, vilket hon gjorde.

"Saker händer utan att man kan stoppa det alltså," sa Lo med en suck.

"Precis."

Lo la två kort och plockade upp två kort. "Jag vet inte hur vi ska göra."

"Hur menar du?"

"Leva som vi gör. Ska vi bara åka tillbaka och leva som vanligt?"

"Jag vet inte. Jag tycker vi borde leta efter fler fontäner. Det kanske finns fler bunkrar som den här." Jonas la två kort och tog upp två kort.

"Med fler döda nazister."

"Det kanske finns mer information om signalen."

"Vi vet inte ens om det är en signal." Lo la ett kort och vände

högen. "Det kan lika gärna vara något helt annat."

"Som vad?"

"Hur ska jag veta?" Hon öppnade upp en välsluten och cigarrask av svart stål. Jonas såg hur den var full av cigarrer som såg ut att vara helt nya. Hon drog fram tändare från ett av skelettens fickor. Hon la cigarren i munnen och tände den.

"Sen när har du börjat röka?" frågade Jonas.

"Sen jag satt med en massa nazistskelett i en domedagsbunker. Borde inte historieböckerna vilja det?"

Röken spred sig mellan dödskallarna när Lo blåste ut den mustiga, kryddiga cigarröken.

"Hur tror du dem dog?" frågade Jonas.

Lo pekade på en liten svart flaska. Jonas plockade upp den och såg att det var en dödskallesymbol på den.

"Självmordscirkeln. Tror du dem tog sitt liv när de fick reda på att Hitler dog? Eller hade det här något att göra med signalen?"

Lo suckade och la sitt sista kort. "Jag vet inte. Hur fan ska jag veta. Varför frågar du mig?"

Lo drog ett bloss till av cigarren sen skickade den till Jonas som också drog ett bloss.

Röken la sig som en tät dimma runt alla skelett.

"Ville du verkligen bli skateproffs?" frågade Jonas och tog en klunk av vinet.

"Mhm," mumlade Lo och drack en klunk. Hon tog av sig nycklarna och

slängde dem på bordet. Han tittade på henne fundersamt.

"Vi kommer ju inte behöva dem längre.

Jonas plockade upp dem. "Jo. Vi kommer säkert hitta fler ställen." Han hängde dem runt sin hals och forcerade ett trofast hopp. Det kändes som han sydde fast positiviteten i hjärnsubstansen. Han kunde inte hamna i samma djupa hål som Lo befann sig i. Då skulle han förlora henne och sig själv på samma gång.

"Du då. Vad ville du bli?" sa Lo och såg ut att vara lite påverkad.

"Vad jag ville bli?"

"Ja? Eller ville du vara kriminell?"

"Nej. Men jag var tvungen."

"Tvungen? Vadå tvungen? Du valde ju det."

"Valde och valde vet jag inte. Jag var ju ung. Jag bara ... föll in i det kan man säga."

"Hur var det att vara vuxen i en värld full av människor?"

Jonas sjönk ner i soffan med vinglaset i hand. "Ja du."

"Va det så jobbigt verkligen?"

Jonas skrockade. "Det är ansvaret och allt socialt sockervadd som var jobbigt. Alla olika sociala strukturer. Alla falska leenden, alla hemliga agendor. Sen har vi jobb. Man går upp till ett jobb för att man måste. Många går upp till jobb de hatar men det är det enda man kan. Man lever ett liv utan syfte. Vi är evolutionens största spratt. Alla djur vet sitt syfte förutom oss. Vi måste komma på vårt eget." Jonas kom på sig själv att han lät

pessimistisk. Men Lo verkade inte må sämre än hon redan mådde.

"Du då? vad tyckte du var det mest pissiga förut?" frågade Jonas då han såg att Lo verkade vara halvt road av deras misär.

"Skolan."

"Skolan?"

"Ja. Den var helt onödig."

"Varför?"

"Jag ville ju bli skateboardproffs. Så jag fattade inte riktigt poängen med att gå till skolan varje dag."

"För att utbilda dig."

"Men dahh. Jag fattar det. Men Om jag redan har valt en inriktning. Varför kan jag inte bara få gå den."

"Ja det är ju för att du ska ha en ... allmän utbildning. Du ska väl ha ... en utbildning."

"Ett proffs här borta hör jag. Du gick väl inte ens skolan."

"Jo jag i skolan."

"Och vad tyckte du om skolan?"

Jonas tog en klunk av vinet i tystnad.

"Precis. Du ser ju."

"Jo men jag var ju dum i huvudet. Du är inte det."

"Om du lyssnade i skolan kanske du inte skulle vara ett dumhuvud."

"Pojkvänner då? Hade du inte det?"

"Men nej, usch?"

"Vadå usch? Gillar du inte ens att pussas?"

"Å bli med barn och bli som dig? Nej tack."

"Jo. För man blir gravid vid första pussen, sen är det kört."

"Nej men nej. Jag har ... hade ingen pojkvän."

"Vad gjorde du alla gånger du drog då på kvällarna?"

"Skateparken. Vad annars, fan du har ju sätt mig där."

"Jo men jag trodde inte att du alltid drog dit."

"Vad försöker du säga?"

"Att du inte hade nått liv."

Lo skrockade. "Jag hade inget liv? Ska du säga som är en jävla smygalkis utan jobb."

"Hurru. Jag är fan helalkis med jobb."

"Ja som Roger fixade åt dig."

Jonas nickade och tittade ner i bordet. Humöret fick en dipp.

Lo rökte vidare på cigarren och blåste ut den tjocka röken på skeletten.

"Fattar fortfarande inte att Roger bara stack. Vilken jävla röv," sa Lo.

Jonas tittade sig omkring och såg en märkligt stor tavla på Hitler. "Kolla där."

Lo vände sig om. "Ja? Och?"

"Känns den inte lite malplacerad. Jag menar, jag fattar att de gillade Hitler å allt det där. Men tavlan. Den ser så jäkla sus ut."

Lo tittade noggrannare.

"Tycker du inte det?" frågade Jonas, skruvade på sig sitt protesben och reste sig.

"Jag vet inte. Borde jag tycka det?"

Jonas gick fram till tavlan och inspekterade den.

"Kanske är något bakom den."

"Det menar du inte?" sa Jonas och hängde av tavlan från sitt fäste. Där var det. Ett kassaskåp i väggen. Så klassiskt det kunde bli.

Lo skrattade och ställde sig upp. "Fyfan. Jag hade rätt."

"Jo, men nu var det ju inte du som ---"

"Shyshh," sa Lo och gick fram till kassaskåpet. "Använd nycklarna."

Jonas såg två nyckelhål och tog fram nycklarna, vred om och öppnade den polerade stålluckan.

"Vad är det där i?" frågade Lo.

"Jonas tog ut en liten apparat som såg ut att komma från sextiotalet. Det fanns knappar och sladdar med en

tillkommande manual. Jonas tog ut allting och la det på bordet. De satte sig igen och Jonas stirrade på alla produkter.

"Tvättäkta natzidroger," sa Jonas och fibblade med apparaten. Han tog fram manualen och bläddrade igenom den.

"Skiten står på tyska."

"Ja vad annars?" sa Lo och tog manualen ur Jonas händer.

Jonas suckade och lutade sig bak. Lo fortsatte att titta i manualen.

"Vad pysslar du med?"

"Läser."

"Du kan inte tyska väl? Eller?"

"Jo det kan jag."

"Va? På riktigt?"

"Nej på lotsas…"

"Du borde verkligen pluggat högskola."

"Och du borde verkligen ha stannat kvar med mig och Sandra."

Jonas svarade inte.

Lo visade Jonas en bild från manualen och läste. "Man ska koppla den mellan varandra medan man tar knarket."

"Va? Är du säker?"

"Ja ganska."

"Så vad? Är det en knarkmaskin?"

"Jag vet inte."

Jonas drack mer vin. Lo svepte en munfull och grimaserade.

"Ska vi testa?" frågade Lo.

Jonas rynkade ögonbrynen. "Va?"

"Ja. Vi borde testa."

"Vi vet inte ens vad det är."

"Kan det bli värre än vad det redan är? Vi sitter i en jävla bunker. Alla människor har dött."

"Det vet vi inte."

"Vi vet att jag sköt någon precis."

"Lo, snälla."

Lo tog ett av paketen och öppnade det. Hon startade igång apparaten som lös med sina gröna dioder. Hon drog ut en sladd som hade ett fästande band som hon band runt sin arm.

Lo och gav Jonas den andra sladden med bandet. "Här. Sätt den runt din arm."

Jonas tittade på apparaten som lät med ett lågt surr. Jonas band den runt sin arm.

"Nu ska vi tydligen ta denna drog samtidigt," sa Lo och höll upp en tunn remsa. "Vi ska lägga den på tungan."

"LSD," sa Jonas.

"Va?"

"Har du inte hört om LSD förut?"

"Jo, men hur vet du att det är just det?"

"Vad ska det annars vara?"

"Du är experten."

"Jag är ingen expert."

"Mer än mig."

Jonas ville testa, men kände också sig dum i att vilja. Vilken sorts förebild skulle han bli om de testade droger tillsammans. Å andra sidan behövde Lo en flykt. Hon bar på mycket. Att få henne och lätta på trycket skulle vara som en present i sig självt.

Jonas spände fast remmen ordentligare och öppnade ett av paketen. Han höll i knarkremsan som liknade en genomskinlig plåster. Efter att Jonas och Lo hade spänt fast sig med apparatens sladdmojänger satt de med varsin remsa. De gav varandra en nick och la remsan på tungan. Lo lutade sig tillbaka.

"Vad är apparaten ens till för?" frågade Jonas.

"Den ska koppla samman allas upplevelser genom den här specifika drogen."

"Så alla tar drogen, kopplar in sig i apparaten och ska då uppleva samma tripp?"

"I stort sätt, ja."

Jonas kände sig nervös. Skulle Lo bli utsatt för hans djupaste rädslor? "Är du inte nervös?"

"För vad?"

"Att jag ska se dina ... att jag ska se in i din hjärna."

Lo svarade inte.

Jonas suckade och skulle precis ta av sig sladdbandet innan Lo stoppade honom. Jonas såg i hennes blick något djupare. Något han ville förstå. Någon hon ville att han skulle förstå. Han förstod att hon ville. Inte bara för hennes skull, men för bådas. Jonas lutade sig tillbaks och kände hjärtat banka.

"Stod det hur lång tid skulle det ta?" frågade Jonas och var fortfarande nervös över att Lo skulle se Jonas

djupaste källor av frätande, kallskuret självhat.

"Det kan ta all tid i världen. Och det kan ta en sekund av ditt liv."

"Vad fan snackar du om?" Jonas tittade på Lo och såg att det inte var hon som pratade. Det var skelettet bredvid henne som satt rakryggad och mötte Jonas blick.

Lo tittade på skelettet bredvid henne och log. "Det verkar funka."

"Vad funkar?" frågade skelettet.

Lo och Jonas tittade på varandra, sen tillbaka på skelettet.

"Jag antar att ni tagit den ultimata nazistdrogen som var i kassaskåpet?"

"Det är precis vad vi har gjort," sa Lo.

Ett annat skelett satte sig rakryggad. Sen en till och en till tills alla skelett satt upp i sina trasiga uniformer.

Jonas blev snabbt övermannad av sinnesintryck. En av skeletten satte en cigarr mellan tänderna. Ett annat skelett gick till baren och hällde upp gulröd sprit i ett flertal snapsglas. Skelettet kom tillbaka till bordet och serverade de andra skeletten. De höll upp sina glas och tittade på Jonas och Lo. Jonas tog sitt vinglas och tittade på Lo. Lo tog sitt vinglas och höll upp det.

Alla skålade och drack. Skeletten drack sina snaps och vätskan rann rakt genom dem.

Skeletten skrattade, pratade på tyska, drack och spelade kort. Allt det medan Jonas och Lo bara satt och såg

på, ovetandes om vad de faktiskt bevittnade. Det var som att titta på en teaterpjäs med marionettdockor fast i trådar.

"Vad fan är det här?" frågade Jonas.

Skeletten fortsatte att spela kort, skratta högt och tala tyska.

"Fattar du vad dem säger?" frågade Jonas och kände sig frustrerad och intresserad på samma gång.

"De pratar om mat och sina fruar minnen," sa Lo.

I ett ögonblick öppnades det en lucka i taket där det föll ner en discokula. Musik spelades och alla skelett slängde sina glas och dansade. Några hoppade upp på bordet och några andra dansade i soffan. Jonas

och Lo satt kvar som om de var fastspikade.

"Jag kan inte röra mig," sa Jonas och kände smått panik över situationen. Det kändes som gravitationen höll honom fast.

Lo svarade inte, hon stirrade med vidöppna ögon.

En mikrofon hissades ner från taket och en dörr i väggen öppnades sakta. Tystnaden spred sig. Skeletten ställde sig åt sidan i givakt. Rök spred sig i rummet. Ut ur dörren kom en kortare man. En man klädd i grå uniform, snedslickad frisyr och en mustasch som gav obligatoriskt igenkännande. Med ett obestridligt, arrogant intryck klev han upp på bordet, som om han trodde sig komma från självaste Olympen. Som om han hade hela

universum på sin sida. Han greppade mikrofonen och höll de nära munnen. Tystnaden var gripande. Mannen blundade och tog ett djupt andetag. Sedan i en samklang av ljud, ljus och glädje började han sjunga.

Musiken och diskoljuset fyllde rummet medan mannen dansade och sjönk på tyska. Jonas tittade på Lo som skrattade. Jonas försökte njuta men hade svårt att konfigurera sinnet. Det blev mer som att sitta i en privat teater. En föreställning endast för deras ögon och för deras nöje. Adolf Hitler stod och sjöng karaoke med sina skelettvänner med höjda glas. I slutet av den pampiga sången tog Adolf upp en pistol och sköt sig själv i huvudet. I samma stund som skottet avlossades föll alla skelett ner i soffan till samma

livlösa position. Diskokulan försvann upp i taket och tystnaden återvände som en slöja. Jonas tittade sig omkring, fortfarande fast i soffan som om de vore tyngda med cement.

Lo var pyntad med ett brett leende. "Shit."

"Jo." sa Jonas och pustade ut inombords att det inte var något värre.

"Är det så här att ta LSD?"

"Kan vara. Men det kan också göra så folk hoppar ut från balkonger."

En tryckande känsla spred sig i huvudet, som en spänningshuvudvärk fats värre. Klockan gick bakåt i tiden. Jonas lutade sig tillbaks och hoppades på att det skulle vara över.

"Hur känns det?" frågade Jonas.

Lo svarade inte. Hon satt med stirrande blick.

"Lo?" Jonas blev nervös över att något nytt skulle hända. "Lo?"

"Ja?"

"Hur mår du?"

"Bra. Väldigt bra faktiskt. Ont i huvudet bara men annars bra."

Jonas tittade ner på golvet och såg hur massa småhål öppnade sig. Ur hålen läckte det upp vatten. Vattnet spred sig över golvet. Hans mod blev komprimerat och paniken spred sig snabbt. Fötterna var redan under ytan.

"Hur kommer vi ur den här?" frågade Lo.

"Ta det lugnt. Det är inte verkligt." Jonas försökte verka lugn då paniken redan var fullbordad.

Lo tittade sig omkring och såg besvärad ut. Vattnet hade stigit upp till knäna och fortsatte.

"Det här måste vara något från dig," sa Lo. "Tänk på något annat."

Jonas blundade men kände fortfarande hur det kalla vattnet steg till soffkanten.

"Tänk på något annat!" skrek Lo.

"Jag försöker!" skrek Jonas tillbaka och kände stelheten i benen. Som att blöt cement hade runnit genom alla ådror i kroppen och stelnat. Allt som gick att röra var huvudet. Vattnet hade stigit till midjan, paniken slog till som en slägga mot is. Modet knastrade och skulle strax krossas till skärvor. Alla skelett tittade på Jonas.

"Ska ni hjälpa till eller bara sitta där?!" skrek Jonas.

Ett av skeletten svarade på tyska.

Jonas tittade på Lo. "Vad sa han?"

"Jag vet inte."

"Jag trodde du kunde Tyska."

"Ja men inte flytande."

Jonas blundade och intalade sig att allting bara var en konstruktion i hans huvud. Vattnet steg. Hjärtat bankade. Tankar om döden kom över honom. Andningen blev snabbare.

"Varför fan ser vi bara min rädsla för?" frågade Jonas och försökte med alla makt att tänka på annat.

"Kan du ta oss härifrån?" frågade Lo.

"Jag försöker."

"Försök mer."

"Det här var din jävla idé."

"Du gjorde inte mycket för att stoppa mig."

Jonas tittade upp i taket och försökte resa sig. Gravitationen var ihärdig.

"Jag tycker vi ska gå igenom det här;" sa Lo.

Vattnet var uppe vid Lo's bröstkorg.

"Vad fan snackar du om? Kan du också hjälpa till och tänka på något annat kanske?"

"Vi borde acceptera det här."

"Acceptera vad? att drunkna?"

"Allt är bara i våra huvuden."

"Nej nej. Hjälp till och tänk bort oss." Hjärtat bankade hårt. "Lo! Kom igen." Jonas hade svårt att kontrollera andningen. Vattnet var uppe vid Lo's hals.

"Bara acceptera, Pappa."

"Nej." Jonas blundade och tänkte hårt. Inget hjälpte. "Lo, hjälp till för fan!"

Lo tog ett djupt andetag och vattnet steg över hennes huvud.

"Lo!" skrek Jonas och kände cementen i kroppen bli värre. Ju mer han försökte ju fastare satt han. Skräcken var som en rasande eld. Det smärtade. Vattnet var nu strax under hans haka och paniken gröpte ur allting annat i hans kropp. Han hyperventilerade. Det var dags, allt eller inget. Kylan ströp hans förmåga att acceptera verkligheten. Ett sista djupt andetag och vattenytan var nu över hans huvud. Hörseln blev dov. Synen var klar. De såg hela rummet. Skeletten satt i soffan som innan. Lungorna sved och smärtade. Han

tittade på Lo som gjorde tummen upp med ett leende.

Jonas förstod ingenting. Rädslan var skoningslös. Den höll han gisslan. Efter en minut kunde han inte hålla andan längre. Instinkten tog över och han gapade efter luft. Istället för att vatten fyllde lungorna fick han in ett friskt andetag av sval luft. Det gick att andas, trots att de var under vatten. Ljudet var lite dovt, men inte lika dovt som om de vore under vatten på riktigt. Jonas tittade ner på sina händer och såg hur naglarna lossnade. Ur de köttiga fingertopparna pressades det ut massvis med svarta trådar som spred sig i vattnet. De svarta trådarna blev fler. Smärtan var skarp som nålspetsar. Trådarna kröp längst armarna och upp på bröstet.

Den kvävande känslan igen. Trådarna kröp upp för munnen och ner i svalget där de skapade ett kluster. Han hostade och försökte få luft. Det kliade. Allt han ville var att klia sig. Det var en omöjlighet. Det kändes som att halsen skulle explodera. Som halsfluss på steroider. Jonas blundade och accepterade sin död. När han öppnade ögonen igen så satt de i sin lägenhet på Strandvägen. De satt i sin gamla soffa de hade suttit i många kvällar tillsammans och tittat på hundratals filmer. Jonas pustade ut och tittade på Lo som tittade tillbaka på honom. De sa ingenting. De tittade sig omkring. Jonas kände sig lättat att vara borta från vattnet men varsam över vad som skulle komma.

"Hur mår du?"

Lo svarade inte.

"Lo, hur mår du?"

"Jag vet inte. Är vi hemma?"

"Jag tror det."

TV:n spelade en klassisk västernfilm de hade sett förut. Utsidan var mörk. Det enda ljus i lägenheten kom från Tv:n. Nervositeten spred sig som en förkylning. Symptomen var knappt märkbara men dem fanns där. Ljud hördes från Lo's rum. Dörren öppnades och ett släpande ljud hördes. Ut ur den mörka dörröppningen kom Lo. En annan Lo. En Lo som såg likadan ut. Hon var en pilot med ett tjugotal Glorias som var fast i hennes kropp. Hon gick sakta till där Jonas och Lo satt. Jonas tittade på Lo i soffan och såg att hon var vettskrämd. Hennes blick vidöppen

och stel. Den andra Lo ställde sig framför den riktiga Lo.

Varelsen slet ut en Gloria ur sin kropp och la den på Lo. Varelsen slet ut en Gloria till och la den i Lo's knä. Sedan en till och en till och en till tills varelsen var full av gapande hål. Jonas ville resa sig men kunde inte. Han var lika tung som en bil.

Jonas såg hur det rann tårar från Lo. Varelsen hukade sig och rev upp Lo's hud. Varelsen stack sedan in sina händer i Lo's mage och klev in i henne, som när man klev in helkroppsdräkt. Lo skrek, vrålade och slängde våldsamt med huvudet. Jonas såg på i tystnad medan Lo skrek och skakade tills varelsen hade helt klivit in i henne. Lo hängde med huvudet.

"Lo? Är du okej? Lo?"

Lo svarade inte.

"Lo? Lo!"

Lo höjde huvudet och tittade sig omkring. Jonas tittade sig omkring. De var tillbaka i bunkern med skeletten. Lo slet av sladden från sin arm och svepte vinet i sitt glas.

Jonas pustade ut och drog bort sladden från sin arm.

"Jag måste bort härifrån," sa Lo och andades tungt.

"Va?"

"Jag vill härifrån."

"Okej. Låt mig bara ---"

"Jag vill härifrån nu!" skrek Lo och reste sig. Hon vinglade och ramlade mot soffkanten.

"Vänta för helvete," sa han och skruvade på protesbenet. Han reste sig och hjälpte henne till att stå upp.

"Jag vill ut härifrån," sa hon med darrande röst. "Jag vill ut nu!"

"Du är full."

"Jag vill härifrån!" Lo slog Jonas på armen. "Jag vill härifrån nu!"

"Ta det lugnt!" Jonas tog hennes arm över sin axel, sin arm runt hennes midja och hjälpte henne att gå. De tog sig ut ur bunkerrummet till hissen. Jonas tryckte på knappen och hissdörren öppnades. De gick in. Lo och Jonas ramlade till golvet. Hissdörrarna stängdes och den var på väg uppåt.

Lo stirrade upp i taket. "Vi hittade absolut ingenting. Ingenting. Allt är borta."

Jonas svarade inte. Han försökte processa alla intryck de hade fått nere i

bunkern. Den svåraste känslan var hoppet som blivit bortslitet.

"Lo, jag trodde verkligen att det skulle finnas något där nere." Han tog ett djupare andetag. "Men jag är helt säker på att det finns fler såna här bunkrar. Kanske en annan bunker har info om Signalen."

"Världen har dött. Vi vet inte ens vad som har hänt. Vi kommer aldrig få veta."

Jonas såg att Lo hade fallit tillbaka till samma svarta hål. De satt i tystnad i några minuter tills hissen tillslut plingade. Jonas hjälpte Lo upp på fötter. De tog sig genom tåget och ut på perrongen till dörren. De tog sig genom katakomben, upp för trapporna och ut till Stortorget där de kände den svalkande kylan. snön

knarrade och julmusiken spelades. Jonas andades in den kalla luften och lät den filtrera bort det tjocka bunkersyret.

De korsade torget tillsammans. Jonas tittade sig omkring och såg kläderna i väggarna och blev påmind om den påträngande verklighet. En sorts verklighet som aldrig tycktes släppa taget. Det blev en vägande påminnelse om hur Lo aldrig skulle få uppleva det liv Jonas hade hoppats på. Det förblev en askad dröm som strödde med vinden. Jonas stöttade Lo med att gå. Det tog sig fram med stapplande steg tills de kom tillbaka till Sergels torg. Kulturhuset stod fortfarande i brand och tjock rök steg mot himlen. Lo kräktes en kaskadspya.

"Jag vill tillbaka till båten," mumlade Lo genom spyan och kräktes igen.

"Mhm."

"Jag vill tillbaka hem."

"Hem vart?"

"Till vår båt. Tillbaka till Palmas."

"Vi har ju inte ens letat överallt. Det kan finnas fler platser."

"Nej! Det är slut. Jag har accepterat att det inte finns något kvar. Du behöver inte lossas längre." Lo gestikulerade med armarna. "Titta bara. Världen har dött. Vi kan lika gärna åka hem. Sluta lossas bara, jag orkar inte med det längre."

"Lossas med vad?"

"Jag ser att du försöker, pappa. Det är fint av dig. Men vi kan inte vara

kvar här längre. Stockholm är dött. Allt är dött. Det finns inga kvar."

"Det kan vi inte veta."

Lo puttade Jonas. "Jag klarar inte mer säger jag!"

"Vad?"

"Du vet vad."

"Nej."

"Sluta, pappa. Bara sluta." Lo satte sig på marken. Jonas satte sig på huk mittemot henne. De hade det brinnande Kulturhuset som bakgrund medan Jonas och Lo satt på marken tillsammans.

"Jag vet att allting känns ... mörkt. Men jag lovar, vi kommer hitta ---"

"Hitta vad? Vi vet inte ens vad vi letar efter längre. Människor? Signalen? Är det ens en signal?"

"Vi ... Letar efter vad vi kan. Vi kommer klara oss."

"Vill vi verkligen det? Bara klara oss."

"Vad menar du?"

"Vi lever inte ens. Vi är lika döda som Piloterna. Vi kan lika gärna ta av oss våra Glorias och bli en av dem."

Jonas slog henne över kinden med öppen handflata och ångrade det direkt efter.

Lo reagerade inte. Hon satt med uttryckslös blick.

Jonas ville konvertera sina lögner till sanningar. Men det skulle bli ett permanent hinder han aldrig skulle kunna bli av med.

Jonas satte sig tungt på marken bredvid och tittade på det brinnande kulturhuset.

"Vi ska tillbaka till båten och sova gott. Sen imorron kommer vi ha en ny plan i hur vi ska lösa det här."

Jonas stirrade på elden och en del av honom ville kliva in i lågorna.

"Vi kommer hitta en lösning. Bara håll ut en stund till," sa Jonas.

Lo nickade smått utan att svara.

"Vi kommer hitta nått. Vi sover på båten inatt. Sen kollar vi igenom de andra fontänerna. Kanske går ner i bunkern igen. Vi kanske har missat något där nere."

Lo kräktes på marken. Jonas reste sig och hjälpte henne upp.

Han hjälpte henne vidare längst hamngatan tills de kom till strandvägen.

"Vi är snart framme," sa Jonas och kämpade med att hålla henne upprätt på benen.

Lo blev tyngre och tillslut föll till marken. Han försökte få upp henne på benen men det var svårt. Hon föll med vacklande ben till marken.

"Du måste hjälpa lite."

Lo satt på marken och kräktes igen så det stänkte på Jonas skor och byxor.

"Men vad fan Lo, seriöst."

"Jag kommer dö här."

Jonas tog henne i sin famn och reste sig med stön och grymt. "Så. Nu går vi."

Han såg att de var på strandvägen. Lo kräktes på sig själv och Jonas kläder. Hon hulkade i tårar och kunde knappt hålla upp huvudet.

"Förlåt. Jag borde inte leva."

"Tyst. Vi lever. Vi är snart framme vid båten. Jag ska laga våfflor till frukost.

"Allt snurrar. Jag kommer dö."

"Det kallas karatefylla. Du har ju knarkat också, tänk på det," flåsade han och kände som om armarna höll på att lossna. Illamåendet var potent och hade det var svårt att se rakt. Ett steg i taget. Ett steg. Ett steg. Ett steg. Det var det enda i hans huvud. Ett steg. Ett steg till. Ett steg till.

"Vadå knarkat? Det var ditt fel."

"Du var ju du som vill knarka."

"Du borde ha stoppat mig. Vad är du för jävla förälder egentligen?"

Jonas gick snabbare mot hamnen och bryggorna tills han såg stigande rök. Modet sjönk genom kroppen, ner

till fötterna och genom marken. Deras båt stod i full brand. Jonas kunde inte få ut ett ord. Han stirrade och hade ingen aning om vad han skulle göra. På bryggan stod det ett gäng människor klädda i svart med huvor. De alla hade Glorias.

"Är vi framme snart?" frågade Lo.

Jonas tittade sig omkring och backade långsamt.

"Pappa, är vi framme? Jag vill ha våfflor."

"Vi måste nog dra till lägenheten istället."

"Varför då? Jag vill till båten." Lo tittade mot båten. "Brinner det? Är det vår båt?"

Jonas svarade inte. Han såg att människorna vände sig om och gick mot honom.

"Helvete." Han joggade med Lo i famnen mot deras port till lägenheten.

"Vad händer? Har vi bråttom?"

"Tyst." Han kom fram till porten och slet upp den då de hade lagt en sten mellan dörren. De kom in i trapphuset och stängde porten helt. Jonas sprang upp för trapporna, fortfarande med Lo i famn. Benen brändes av mjölksyran. Jonas tappade Lo i trappan.

"Aj! Vad gör du?"

"Res dig upp," sa Jonas. "Dem är efter oss." Jonas kunde knappt forma ord av utmattningen.

Lo ställde sig upp på rangliga ben. Jonas la hennes hand på räcket. "Vem är efter oss?" mumlade Lo.

"Jag vet inte. Andra människor." Jonas puttade upp Lo för trappan flåsandes efter andan. "Gå snabbare."

Hårda bank ekade i trapphuset. Jonas och Lo tog sig upp till sin våning. En hög smäll hördes. De var inne. Han hörde rösterna. Var dem goda? Dem kanske bara ville säga något? Det fanns ingen tid. Jonas öppnade dörren in till deras lägenhet och puttade in henne så hon föll till golvet. Han stängde dörren, låste och drog fram pistolen. Lo kravlade sig till soffan. Jonas gick runt i lägenheten och försökte forcera fram en lösning.

"Finns det någon hemlig väg ut?" frågade Jonas.

"Vad menar du med hemlig?"

"En lucka i väggen eller nått? Har du en hemlig plats där du kan gömma dig?"

"Nej." Lo tittade mot dörren. "Är du säker på att du såg någon?"

"Jag är säker. Dem har tänt eld på vår jävla båt." Han kände stressen svälla och magen vrida sig, så han sprang dill diskhon och kräktes en resonlig mängd.

"Kommer dem komma in tror du?"

"Jag vet inte," sa han och torkade munnen och drack vatten från kranen.

"Är dem farliga?"

"Jag tror det." Jonas gick runt och kollade fönsterna.

"Dem kanske är snälla."

"Men Lo håll käften snälla. Jag försöker tänka."

Knackningar hördes. Jonas blev stel av rädsla och visade att Lo skulle vara tyst. Han tog henne i armen, gick till hennes rum, stängde dörren och låste den. Det kändes som rummet snurrade. Lo satte sig på sängen i tillsynes dystert tillstånd. Jonas tittade ut i fönstret och gick runt i rummet för att tänka. All skuld och skam samlades som en cancersvulst i magen.

Tillslut satte han sig bredvid Lo.

"Kommer dem komma in?" frågade Lo.

"Jag tror det."

"Vad ska vi göra?"

Han hade slut på vettiga idéer. De kanske bara skulle ge upp. Det fanns ändå inget kvar att leva för. Alla som var kvar var berövade av sin

mänsklighet. Inget gott fanns kvar. Sinnet hamnade i mörka hörn.

Jonas satte sig på sängen bredvid henne. "Jag minns första gången jag träffade dig. Jag var så rädd att misslyckas med dem där jävla våfflorna."

"Va?"

"Mhm. Livrädd var jag. Kan du fatta," sa han och skrattade till.

"Vad snackar du om?"

"Första gången jag träffade dig. Roger sa att jag skulle laga våfflor."

"Du var rädd för mig?"

"Jävligt rädd kan jag säga."

"Varför var du rädd?"

Jonas suckade. "Rädd för att misslyckas. Rädd för att du aldrig skulle se mig som en pappa."

"Misslyckas?"

"Jag har gjort många dåliga saker, Lo."

"Jag med."

"Det du har gjort är bara självförsvar. Det är inte blod på dina händer, Lo. Du måste fatta det."

Lo svarade inte.

"Du måste fatta det, Lo."

"Okej."

Dova bankningar hördes från ytterdörren. Jonas försökte samla modet att blotta sin ultimata sanning. En sanning han aldrig lyckats fly. En sanning endast han visste om. En sanning som frätte hans själ som rostande båtvrak i havets krossande mörker.

"Lo. Lyssna. Jag vet inte hur jag ska säga det här. Jag vet inte om ... jaga vet inte om vi kommer klara oss."

"Vad menar du?"

"Jag tror dem kommer döda oss."

"Va?" Lo's blick fick en påfyllning av energi. Allvaret landade. "Du har ju en pistol. Vi kan försvara oss."

"Dem är för många."

"Vi kan klättra ner för fönstret."

"Nej."

"Det måste finnas något sätt." Lo reste sig och gick till fönstret. "Vi kan binda lakanen."

"Sätt dig ner!" skrek Jonas och samlade sig. "Bara sätt dig ner och lyssna innan det är försent."

Lo satte sig ner.

"Jag måste berätta något för dig. Du förtjänar att få höra sanningen. Jag kan inte bära på det här längre."

Lo rynkade ögonbrynen. "Okej?"

"Jag är en mördare."

"Jo tack. Jag vet det. Vi båda är det, pappa."

"Inte på det sättet. Kommer du ihåg att jag pratade om att jag åkte i fängelset för dråp? Du vet skillnaden mellan dråp och mord?"

"Ja, typ."

"Dråp är om du råkar döda någon. Som i självförsvar. Mord är medvetet. Planerat."

"Ja? Som du råkade döda din gängledare. Det var väl dråp."

"Precis. Men det var inget dråp. Eller jo, jag dömdes för det. Men jag mördade honom medvetet. Jag ville döda honom."

"Va?"

"Jag bröt nacken på honom efter att jag hade slagit honom medvetslös. Han skulle aldrig lämna mig eller er

ifred. Så jag dödade honom och fick det att se ut som en olycka."

Lo tänkte en stund och sedan tittade på honom. "Men du skyddade oss? Det var för oss. Eller hur?"

"Jo men jag dödade honom."

Jonas tittade ner i golvet och drog sig från att berätta nästa bit som skulle bli en hård sanning.

"Jo men ---"

"Det är mer," avbröt Jonas och andades ut tungt. "Angående Roger."

Lo såg mer bekymrad ut än vanligt. "Vad är det med Roger?"

"Jo ... Jag ..." Jonas hjärtslag var tunga. Det kändes som om hjärtat skulle slå hål genom bröstkorgen. Illamåendet tryckte. Skammen var strypande. "Roger åkte aldrig iväg."

"Vad menar du?"

"Jag sa att han drog under natten. Det var en lögn."

"Okej?"

Jonas var tyst. Han vågade inte möta hennes blick.

"Så vart tog han vägen då? Han måste ju ha stuckit nånstans väl?"

Jonas var tyst och tittade ner i golvet.

"Eller vad fan snackar du om? Pappa? Seriöst? Vad hände med Roger?" Lo's blick såg skräckslagen ut. "Pappa? Vad hände med Roger?" Hennes adrenalin måste ha gett henne klarhet genom knarkruset.

Jonas torkade en tår. "Han var så jävla envis att han skulle ta dig till norrut till sitt jävla ställe. Han skulle ta dig ifrån mig. Han skulle kidnappa dig."

"Vad fan är det du säger?" Lo's uttryck var anledningen till att han inte ville berätta. Det skar inom honom. Han blev snabbt försjunken. Men det var viktigt.

"Berätta. Vad sa du till honom? Var det du som fick honom att dra?" frågade hon.

"Han drog aldrig." Jonas ställde sig. "Han stack aldrig."

Lo stirrade på Jonas med skräckinbäddad blick. Det var som att polletten föll ner.

"Jag ---"

"Nej. Nej," avbröt hon. "Det gjorde du inte. Det skulle du aldrig göra." Lo fick tårar i ögonen.

"Jag dödade Roger."

Lo reste sig och backade.

"Han snackade så jävla mycket skit och jag slog honom. Det var inte meningen, först. Jag ville bara slå honom. Han dog inte först. Han landade på en jävla drönare. Det var blod, han var svag." Jonas kliade sig i bakhuvudet. "Han skulle ha sagt det till dig och ni skulle ha lämnat mig. Så jag ... Jag ströp honom."

Lo stirrade på Jonas. "Vart ligger han?" frågade hon med svag röst.

"Han ligger i samma byggnad. Jag gömde honom i en lägenhet."

Lo torkade tårarna. Hennes ögon var blodsprängda. Raseriet och sveket i hennes blick var som en mental avrättning. Jonas visste att han aldrig skulle komma tillbaka från detta. Vilket var bra då de skulle dö.

Jonas tog fram sin pistol. Hon sa inget när hon gled ner till golvet och stirrade in i ingenting. Hennes blick var död.

"Varför berättade du det här?"

Jonas stod i tystnad en stund innan han svarade. "Du förtjänar sanningen."

"Du har ljugit så här länge. Varför just nu?"

"Det är bara en tidsfråga innan dem kommer in." Jonas ville inte falla in på hennes frågor Han ville få henne att förstå.

Jonas satte sig på huk igen och höll om hennes händer runt pistolen. "Om jag misslyckas." Jonas visade vart hon skulle rikta pistolen. "Lyssna noga. Om jag dör så sätter du sätter pistolen mot tinningen, precis här. Du räknar till tre

och trycker av. Det går fort, du kommer inte känna någonting."

Lo såg förvirrad ut blandat med vrede och sorg. "Dem kommer göra värre saker med dig om dem får tag i dig levande. Det finns värre saker än döden. Fattar du vad jag säger." Det rann tårar från Jonas.

Jonas tittade Lo i hennes röda, vredesfyllda ögon och mötte allt hennes hat som en brinnande tsunamivåg rakt in i hans hjärta.

"Jag vet att det jag har gjort är oförlåtligt."

"Varför sa du allt det här skiten nu för? Varför var du tvungen att ---"

"Hör du vad jag säger?"

"Hör du vad jag säger?"

"Jag var tvungen. Han skulle ha tagit dig."

"Tvungen?" Hennes blick blev ännu mer präglat av hat. "Du har dödat den enda som brydde sig om mig efter mamma dog. Han var den som tog hand om mig, i flera år också. Han tog hand om Mamma när hon var sjuk." Lo slog han över kinden. "Fattar du vad han betydde för mig?"

Jonas svarade inte. Lo slog honom i ansiktet en gång till med knytnäven. "Fattar du vad han betydde för mig?!" Hon slog honom flera gånger till och spräckte hans ögonbryn. Jonas kände blodet rinna över ansiktet men visade ingen smärta. Smärtan var ingenting i jämförelse med den otämjda känslostormen. Han satt kvar på knä framför henne och var redo att få sitt liv avslutat.

"Roger tog hand om allting när du stack. Han var den enda som stod kvar." Hon torkade sina tårar. Blod smetades ut i hennes ansikte. Hennes händer darrade, hennes knogar blodiga. "Han var den som satt med oss alla nätter när mamma låg på sjukhuset. Vart var du? Vart var du?!" skrek Lo och riktade pistolen mot Jonas.

"Jag var rädd. Jag var rädd för dig," sa Jonas och kände pistolmynningen mot sin panna.

"Rädd? Du tror inte jag var rädd eller? Du tror inte Roger var rädd? Min mamma. Hon låg i smärtor varje dag. Roger stod kvar när mamma dog. Roger fanns kvar även fast han var rädd. Och du stack."

Jonas blick sjönk lägre, han vågade inte längre möta Lo's blick.

"Jag ber inte om förlåtelse. Jag ber inte om någonting."

"Så varför berättade du det här?"

"Jag ville inte dö en lögnare."

"Men dö en mördare är okej?"

Jonas mötte hennes blick. "Om du skjuter mig måste du skjuta dig själv efter."

"Varför lotsas du bry dig ens?"

Dova bank hördes. "Jag är en mördare och kommer alltid vara. Du är inte det."

Lo svarade inte. Hon sänkte pistolen vilket lämnade ett runt märke i Jonas panna efter pistolmynningen.

Jonas reste sig med ett grymt. "Jag ska gå ut till köket. När dem kommer in ska jag se om jag kan snacka med

dem. Skjuter dem mig så måste du skjuta dig själv. Jag menar allvar."

Lo satt på sängen i tårar med pistolen i handen. Jonas kände sig naken och besegrad. Allt han burit på låg nu på Lo. En börda som blev förevigat i hennes sinne, som cement rakt in i hennes kropp. Han kände sig fortfarande tyngd.

"Om jag dör. Du måste ta ditt liv."

"Vi kan skjuta dem."

"Dem är för många. Dem kommer ..." Han avbröt sig själv.

"Vi kan inte ge upp."

"Vi ger inte upp. Men det här är det enda sättet." Jonas öppnade dörren ut till vardagsrummet. "Jag har alltid älskat dig, Lo. Jag vet att du hatar mig, och det är okej." Han klev ut och stod med ryggen mot henne. "Jag hoppas

att vi kan bygga en bro igen någon gång. I ett annat liv." Han stängde dörren bakom sig. Han gick och ställde sig i vardagsrummet i hopp om att de inte skulle skjuta honom på fläcken. För första gången i sitt liv ville han lösa problemet utan våld. Han ville inte lämna livet på samma våldsamma sätt som han själv levt.

Bankandet på dörren blev tyngre, det var som om de hade en murbräcka. Med varje bank kände han sitt bristande mod. Två till tunga bank, dörren sprack och trät gav vika. Efter vad som kändes som en hel minut slogs hela dörren in så träflisorna spred ut sig på golvet. In genom den trasiga dörren kom ett gäng människor med svarta, långa kappor. De alla hade Glorias på sina huvuden och tillsynes

handgjorda trämasker som täckte deras ansikten. Maskerna såg ut att var gjorda av trä och kläderna var pondusingivande.

Jonas stod still och försökte andas lugnt medan alla klev in en efter en. Rädslan var bitande och framkallade illamåendet. Allt han ville var att skjuta vilt omkring sig. Skulle de döda honom? De ställde sig i en ring runt honom. Han var säker på att de skulle döda honom. Han var beredd och litade på att Lo var beredd. Men innan han skulle dö ville han göra ett sista försök. Ett sista försök att kanske rädda deras liv.

Jonas höll upp sina händer. "Lyssna. Låt oss bara gå så kommer vi aldrig komma tillbaka igen."

Människorna stirrade på honom i tystnad.

"Jag är obeväpnad. Ni behöver inte vara rädda." Jonas lyfte upp sin jacka långsamt och visade sin midja. Rädslan var som en elefant på bröstet. Det gick inte att undgå. Den var grävande, pulserande och skrapande. Som knotiga fingrar som gröpte in genom solarplexus. Det var svårt att andas. Händerna darrade av adrenalinet.

"Vi kommer aldrig komma tillbaka igen, låt oss gå."

"Vart kommer ni ifrån?" frågade an av dem med en förvrängd röst, troligtvis från en röstmodifierare.

"Vi är ifrån Stockholm. Alltså vi flydde när ... folk försvann. Vi tog en

båt och åkte iväg. Jag ber om ursäkt för om ---"

"Varför kom ni tillbaka?" avbröt mannen som såg ut att bära sig själv med stolthet. Mannen höll sina händer bakom ryggen och blicken låst på Jonas. De andra lyssnade noggrant på mannen.

Jonas samlade sig någon sekund innan han svarade. "Vi ... Vi kom tillbaka för att vi hittade en karta som ledde oss hit."

"Hit vart?"

"Till Gamla stan."

Männen i maskerna tittade på varandra.

"Hittade du det du letade efter?"

Jonas skakade på huvudet.

"Vart är flickan?"

Jonas blev iskall och stel av rädsla. "Vilken flicka?"

"Hon du höll i. Vi såg att du höll i någon."

"Ni såg fel."

Männen stirrade på honom från alla håll. Alla främmande ögon bakom maskerna gav honom rysningar.

"Vilka är ni? Vad vill ni?" frågade Jonas och försökte hålla rösten stadig.

Mannen som verkade vara ledaren gestikulerade sin hand åt en annan. Den personen gick mot Lo's rum. Jonas ställde sig mellan dörren och mannen och puttade iväg honom. Mannen som verkade vara ledaren tog upp en pistol som han riktade mot Jonas. "Flytta dig. Nu."

Jonas stod framför Lo's dörr. "Vad ska ni göra?"

Mannen stirrade på Jonas. "Flytta dig."

"Vad ska ni göra med henne?"

Mannen stirrade med pistolen mot Jonas.

Jonas skakade på huvudet. "Snälla. Bara låt oss gå."

"Jag vill se henne."

"Vad fan ska du göra?!" skrek Jonas.

"Kliv åt sidan."

"Lo! Gör dig redo!" Jonas kände pulsen öka och adrenalinet flöda. Känseln i fingrarna försvann och benen blev fyllda av blod. Snart var det dags. Så fort han hörde skottet så var hon säker. Då kunde de inte skada henne.

"Kliv åt sidan," sa mannen och sänkte pistolen.

"Hon skjuter av sig skallen om ni öppnar den här dörren! Fattar ni!" skrek Jonas och kände hur adrenalinet vägledda hans ord. "Om ni skjuter mig så skjuter hon skallen av sig också."

Ledaren hölstrade pistolen och beordrade sitt manskap att sättas sig i soffan. De alla gjorde sig bekväma förutom ledarmannen med den förvrängda rösten. Han stod med samma pondus som innan. Jonas kände sig fortfarande darrig av adrenalinet och rädslan.

"Berätta om dig själv," frågade mannen. "Varför är ni kvar?"

"Vad snackar du om?" Jonas mådde illa och ruset från alkoholen och knarket var kvar. Han kräktes på golvet, torkade munnen och kände sig svag i benen. Deras blickar möttes.

"Varför är ni kvar? Varför inte bara ta av er era Glorias och få det överstökat?" frågade mannen.

Jonas förstod knappt frågan. Det var för bisarrt att ens processa.

"Du har ett syfte, eller hur? Skydda din ... dotter?"

Jonas svarade inte och andades tungt medan han lutade sig mot Lo's dörr. Han ville vara barriären mellan Lo och dem andra.

"Vi fungerar likadant. Vi vill behålla dem vi hittar."

Jonas rynkade ögonbrynen. "Så varför brände ni vår båt?"

"Jag vet att i svåra tider är det enkelt att vilja fly. Men vi kan bara bli starka tillsammans. Vi vill ha kvar dem få som finns kvar."

"Tänk om vi sov i båten."

"Vi tittade noggrant innan vi brände den."

"Varför har ni masker? Varför klär ni er alla som en jävla sekt?"

"Det är för att vi är en sekt. Eller snarare ... ett kollektiv. För vi har inga konstiga ritualmord och sånt. Och vi ska inte begå något masssjälvmord."

Jonas svarade inte.

Mannen satte sig vid köksön. "Fotboll. Jag har alltid undrat varför alla gillar att titta fotboll hela tiden. Trots slagsmålen. Huliganer. Olika lag och en enkel fotboll." Mannen suckade. "Tillhörighet. Det är hela grejen med fotboll. Alla vill tillhöra något. Och heja på ett lag skapar en automatisk tillhörighet. En automatisk familj. Det är så alla människor fungerar. Samma med politik. Det är så

med allt. Vi är likadana. Vi är ett kollektiv. Är du med oss så tillhör du något större. Du får en familj. Du blir en del av något."

"Vi funkar bra utan er."

"Det finns värre saker där ute än oss vet du."

"Vi har klarat oss utan er hittills. Piloterna har inte varit några problem innan."

"Piloterna?"

"Dom där monsterna du vet. Kylskåpen med ben."

"Det finns annat där ute."

"Så vad fan pratar du om då?"

Mannen svarade inte på frågan.

Jonas rynkade pannan.

"Så vad vill ni oss?" Han var fortfarande rädd men dolde det väl.

"Vi vill ta er till en säker plats."

"Men vad gör ni här i Gamla stan?"

"Vi letar efter folk. Vi finkammar hela Stockholm efter dem som ... överlevt."

"Varför?"

"Varför?" Mannen skrattade.

"Vad vet ni om Signalen?"

"Signalen?" Mannen verkade ovetandes.

"Allt som har hänt. Vad kallar det?"

"Jag vet inte. För vi vet inte vad som har hänt. Folk har kallat det ett straff, andra har kallat det guds ingripande."

"Guds ingripande?" skrockade Jonas.

"Är det så långsökt med gud efter allt du sätt?"

Jonas svarade inte.

"Ni borde följa med oss. Vi har redan förlorat en idag."

"Hurså förlorat?"

"Henrik hette han," sa mannen utan att helt svara på frågan.

Jonas svalde en klump och kände hjärtat dunka snabbare. "Vad hände med honom."

"Vi vet inte. Han borde varit tillbaka för länge sen."

"Ska ni inte leta efter honom?"

"Han är på egenhand. Han vet vad som gäller."

Mannen tittade på Jonas. "Så. Nu när du vet all den här nya informationen vill jag att ni kommer med oss. Till där vi bor och blir en del av oss."

"Tack. Men vi klarar oss."

Mannen reste sig. "Det var ingen fråga. Ni är dem första människorna vi hittat på över ett år. Ni ska med oss. Ni har ingen chans där ute."

"Vi har klarat oss bra tills ni brände ner vårt hem."

"Er båt?"

"Allt vi ägde fanns där i. Allt."

"Jag ursäktar mig djupt. Men det här är en tid att vara tillsammans, inte att gå isär."

Jonas kände en instinkt att vilja skjuta allihopa i rummet. Men han visste att han var tvungen att visa sin nyfunna hoppfullhet för Lo. Han var tvungen att vara förebilden om han skulle lyckas vända hennes mörka syn hon fått av honom.

"Vi vill bygga upp ett samhälle igen. Vi kan inte göra det utan människor. Människor är en bristvara."

Jonas stod framför Lo's dörr och visste inte vad han skulle göra.

"Jag heter Tom," sa han och nickade. "Vad heter du?"

Jonas svarade inte.

"Jag skulle gärna vilja introducera alla nu. Men vi behöver ta oss tillbaka och visa hur vi bor." Tom tog fram en cigarr ur fickan och tände satte den i munnen. Masken hade ett tillräckligt utrymme för att stoppa in saker i munnen. Tom tände cigarren och blåste ut ett täckande moln av kryddig rök som snabbt la en dimma över rummet. Tom gick närmre Jonas och räckte cigarren till honom.

"Ta ett bloss." Jonas tog cigarren och tittade på den, osäker på om den skulle döda honom.

Tom vände sig om och visslade. "Erik. Skulle du kunna komma hit och demonstrera vår ickedödliga cigarr."

En av medlemmarna reste sig och ställde sig vid Tom.

Tom räckte ut handen. "Skulle jag kunna få tillbaka cigarren?"

Jonas gav tillbaka cigarren till Tom som gav den vidare till Erik.

"Erik, ta ett bloss."

Erik tog ett djupt andetag av cigarren och blåste ut röken, sedan gav den tillbaka till Tom.

"Tack."

Erik gick och satte sig i soffan. Tom tittade på Jonas och gav honom cigarren återigen.

"Så? Ska du inte testa? Det vore synd att inte få testa en riktig prima cigarr. Dem här är från Cuba. Visste du att det tar ungefär hundra olika steg för att tillverka en sån här?"

Jonas tittade på cigarren, stoppade den i munnen och tog ett bloss. Lungorna omfamnades i harmoni och några sekunders inre frid. Jonas blåste ut röken och gav en tillbaka till Tom.

"Öppna dörren. Jag vill se henne," sa Tom med lugn röst. Inte det minsta hotfull.

Jonas visste att han var tvungen att göra ett val där och då. Det var för många för att göra motstånd. Men han var också redo att dö. Det var något med Tom som gav Jonas ett lugn, trots deras ogenomträngliga identitet.

"Vänta här, okej," sa Jonas. Han öppnade dörren och gick in i rummet. Lo satt med pistolen mot tinningen.

"Du kan ge mig pistolen," sa Jonas och knäböjde sig framför henne.

"Va? Är dem ofarliga?"

"Ge mig pistolen."

"Är dom borta?"

"Nej. Dem är ofarliga."

"Hur vet du det."

"Jag litar på dem. Bara ge mig pistolen. Jag fixar det här."

Lo gav Jonas pistolen. Han lutade sig närmre. "Berätta inte om Henrik. Han du sköt i affären. Jag tror det var en av deras," viskade Jonas och stoppade ner pistolen bak i byxan. Tom klev in i rummet och Jonas reste sig fort.

"Det här är Tom," sa Jonas. "De har en säker plats vi kan bo på. Ett kollektiv."

"Var det du som brände ner vårt hem. Tänk om vi var där inne," sa Lo med ilska i blicken.

"Jag kan försäkra dig om att vi tittade igenom båten noga innan vi brände ner den."

"Så du erkänner att du brände ner den?"

Tom tittade på Jonas, sen tillbaka på Lo. "Vi brände ner er båt, ja."

"Varför?"

"Jag tror du redan vet hur lite människor det finns kvar."

"Ja?"

"Och det vi vill göra är att bygga upp Stockholm igen. Och för det så behöver vi folk."

"Så du tvingar oss att följa med er?"

"Jag tvingar inte er. Men du måste förstå att det handlar inte om våra egna begär längre. Vi alla har ett större syfte nu. Vi måste se till att vi kommer på fötter igen. När vi såg eran båt så ville vi inte missa chansen att träffa nya människor. Så jag gav ordern, i hopp om att hitta ägarna när dem skulle komma tillbaka. Jag kan inte låta alla människor fly av rädsla för sina öden. Vi måste ta rädslan vid hornen och bygga upp samhället tillsammans," sa Tom med passion och knutna nävar.

Lo satt i tystnad.

"Vi behöver ta oss tillbaka. Alla är hungriga. Vi har letat hela dagen efter överlevande."

Jonas kände stressen svälla och rädslan paralysera delar av kroppen.

"Tvinga oss inte," sa Jonas. "Låt oss bara gå."

"Jag tvingar er inte. Ni kommer vilja följa med. Det finns inget där ute för er. Jag har startat ett samhälle där alla är likvärdiga. Alla bär samma mask, samma kläder. Vi äter tillsammans. Vi lever tillsammans, vi går ut tillsammans."

"Förutom Henrik."

Tom var tyst en stund. "Så." började han. "Ni kommer vilja följa med. För ni kommer inte klara er länge utan någonstans att bo."

"Du förstörde vårt hem."

"Och vi vill ge er ett nytt hem. Ni borde tacka mig."

"Varför har ni masker. Ni alla ser ut att komma ifrån en sekt," sa Lo.

"Maskerna har ett syfte."

"Vad för syfte."

"Så hur ska du ha det? Ska vi skjuta varandra här och nu? Eller ska du ge oss en chans. Jag litar på dig just nu i denna stund. Kan du lita på mig?"

Jonas svarade inte.

"Vi ska egentligen inte ta av oss maskerna. Men jag kan göra ett undantag här."

Tom vred om något på maskens spänne och tog sedan av sig den. Han var renrakad, skarp haklinje, blåa ögon och såg ut att ha sätt helvetet och himlen på samma dag. Han log och torkade bort svetten från näsryggen.

På hans panna fans det en svart cirkel tatuerad.

"Ah. Du undrar säkert. Varför har han en svart cirkel tatuerad i pannan. Fyfan vad skumt, han måste vara en sån där konstig sektledare." Tom skrockade. "Nej det är egentligen något vi bestämde tillsammans. En sorts familjetatuering. Du vet hur man brukar göra matchande tatueringar med någon man tycker om. Det här är något liknande kan man säga." Tom tittade ner på sitt hölster. "Jo, juste." Han drog fram pistolen och siktade på Jonas. "Jag vet att du har en pistol där bak, det är ganska uppenbart. Men om vi ska kunna hitta ett gemensamt förtroende så måste vi båda jobba lite på det. Eller hur?"

Jonas höll upp sina händer och nickade.

"Så hur ska vi lösa det här?" Tom riktade sin pistol i huvudhöjd med Jonas. "Jag vill att du blundar."

"Vad ska du göra?"

"Vi ska bygga förtroende. Blunda säger jag."

"Ska du skjuta mig ska du se mig i ögonen."

"Du är modig. Men jag ber dig att stänga ögonen." Tom riktade pistolen mot Lo.

"Stäng ögonen eller så skjuter jag henne."

"Okej okej." Jonas blundade. Hjärtat bultade snabbt och hårt.

"Bra. Nu kan vi bygga lite förtroende. Lyssna på dina andetag."

Jonas andades djupt och försökte sluta fred med döden. Han önskade att han aldrig släppte in Tom i rummet. Detta skulle bli slutet för honom.

"Ta hand om Lo. Snälla. Hon förtjänar något bra i den här världen."

"Fokusera på din andning och håll ögonen stängda. Vi alla tillhör. Vi alla är älskade. Vi alla förlåter. Vi alla har gjort misstag."

Jonas mådde illa.

"Är du beredd?"

Jonas andades snabbare och det kändes som han skulle kräkas och skita på sig samtidigt. Det stänkte vatten på hans panna. Jonas öppnade ögonen. Tom sänkte pistolen och log.

"Vattenpistol?" frågade Jonas med hjärtat i halsen och kände en tår

rinna längst kinden och vattnet rinna längst pannan.

"Japp. Vi är aldrig beväpnade. Hur ska vi kunna få in nytt folk om vi skjuter dem?"

Jonas tog fram sin pistol och riktade den mot Tom. "Det här är riktig."

"Det litar jag på att det är."

"Jag trodde du skulle skjuta mig." Jonas var rödsprängd i ögonen och ilskan penetrerande. Huvudet pulserade av huvudvärken. "Tycker du det är kul att hota folk eller? Är du sjuk i huvudet?"

Tom satte på sig masken. "Jag måste se hur du regerar i en stressad situation. Det är viktigt."

"Viktigt?"

"Precis. Stressade situationer säger mycket om en människa. Och

döden säger allt om en människa. Du tänkte på din dotter in i det sista. Du är en god människa."

"Jag är inte god. Långt ifrån. Ni känner inte mig. Du står där med din jävla mask."

"Den har ett syfte."

"Vad för syfte?"

"Jag kan berätta om du följer med oss."

Jonas hade fingret på avtryckaren och tittade på Lo. Han såg hennes avlägsna blick. Hon såg redan Jonas som en kallblodig mördare. Det skulle bli slut på det. Han ville vara mer än det. Han ville bli en förälder som ingav hopp och ljust. Han sänkte pistolen och kastade den till Tom som plockade upp pistolen. Detta skulle bli Jonas

svåraste val hittills. Han ångrade sig sekunden han kastat iväg pistolen.

"Vi har svårt att lita på folk. Den förra vi stötte på var ..." Jonas stoppade sig själv.

"Jag tänker såhär," började Tom. "Du kan få behålla pistolen om du vill. Även när du kommer hem till oss. Du får ha på dig den hela tiden om det gör att ni känner er säkrare. Om jag vore i er sits skulle jag också vilja ha kvar den. Varför ta något ifrån er som ger er säkerhet."

Jonas och Lo mötte blickar.

"Ni vet inte ens vem jag är," sa Jonas och kände en klump i magen. "Jag har gjort dåliga saker."

"Vi dömer ingen här," sa Tom. "Vi alla har våra bakgrunder. Det här är

chans till en nystart. Vi alla har fått en nystart här i vår ... vårt kollektiv."

"Varför bor ni inte bara på havet? Man kan vara utan Glorias där. Vi bodde utanför Spaniens kust helt utan Glorias."

"För vi bor i Stockholm. Det är vårt hem. Det är här våra själar hör hemma."

Jonas kände rädslan hänga kvar som en katt med sina klor i ryggen.

"Ni borde inte lita på honom," sa Lo. "Han är en lögnare och en mördare."

Tom vände sig mot Lo.

"Han mördade min farbror kallblodigt."

Jonas kände hjärtat dunka och kände att hans liv skulle ta slut där och då.

"Han skulle ta henne ifrån mig." Jonas vände sig till Lo. "Han skulle kidnappa dig."

Lo svarade inte.

"Okej. Jag känner att det hänt en hel del mellan er. Men grejen är att alla är mördare. Du, jag, din pappa. Vi måste gå vidare. Vi måste förlåta eller gå i samma öde som dem vi dödat."

Lo svarade inte.

"Eller ska vi döda honom nu tycker du?" Tom höjde pistolen mot Jonas.

"Va? Vad gör du?" Jonas och höll upp händerna.

"Jag frågar henne en fråga. Ska jag döda honom här och nu tycker du?" frågade Tom och tittade på Lo. "Om du säger ja trycker jag av och han dör. Hans liv ligger i dina händer."

Lo svarade inte. Jonas tittade bak på Lo och hoppades på att hon skulle förlåta honom.

"Du tittar hit," sa Tom med nyfunnet allvar. "Håll blicken på mig. Lo ska få bestämma ditt öde här och nu." Tom tittade på Lo. "Vad tycker du? Ska jag skjuta mördaren framför mig? Eller är han mer än det? Är han din pappa trots sina brister?"

Lo var tyst.

"Jag tar det som ett ja." Tom satte fingret på avtryckaren.

"Stopp!" skrek Lo. "Stopp!"

Tom sänkte pistolen. "Okej. Så jag ska inte skjuta honom? Han har ju dödat din morbror, inte sant?"

"Ja," sa Lo medan snoret och tårarna rann.

"Så varför inte skjuta honom."

"Jag vet inte! Bara skjut honom inte. Snälla."

Jonas hade hjärtat i halsen och mådde illa av stressen. Det kändes som han skulle kräkas. Lo kräktes bakom honom. Jonas höll inne spyan och andades djupt.

Tom drog upp ett annat vapen som liknade en pistol. Han avfyrade två pilar. En i Jonas och en i Lo.

"Snälla, skada inte henne," sa Jonas och föll baklänges på sängen med Lo bredvid sig. Jonas kände sig tung och allt svartnade.

"Jag har ett ansvar, precis som du. Men mitt ansvar är större."

Kapitel 11. Portabla lögner.

Ljudet av en brummande fläkt. Lukten av färskpressat kaffe, välbehaglig parfym av vanilj och lavendel. Luften var varm trots fläktens tappra försök att kyla ned. Jonas öppnade ögonen och satte sig upp i sängen.

Rummet var av gammaldags interiör med mörka tapeter och panel. På nattduksbordet låg en handhållen kassettspelare. Den var svart och orange med ett par tillhörande lurar. Det var en välbehållen Walkman. Retro i sin sannaste form.

Han hade bara sätt såna på museum och samlare. På sidan låg hans pistol. Han tittade i magasinet,

skotten fanns kvar. Det fanns inga fönster.

Bara en bastant trädörr med en svart cirkel på. I ett annat hörn stod en gammal grammofonspelare med en mörk träbas och en ståtlig bronsgul tratt till högtalare. Vid ena väggen stod en bredaxlad garderob som nådde ända till taket. En sån där läskig garderob där en hel människa kunde gömma sig i. Vid andra väggen fanns en spegel och ett handfat med en sax liggandes på sidan. Han tittade ner på sig själv och såg att han var klädd i en svart kostym med diskreta, tunna ränder. En välknyten slips satt runt halsen och ett par finbyxor var slickade längst benen. Kortet. Familjekortet. Vart var hans kläder? Paniken spred sig. Dörren öppnade sig och en kvinna

klev in i rummet. Hon hade uppsatt blont hår som från femtiotalet och var klädd i morgonrock och ett bemötande leende.

"Hej," sa hon och ställde en bricka med fika på sängen. "Mår du bra? Hur Känns huvudet?" Hon satte igång grammofonen och musik från trettiotalet spelades. Dream a little dream of me för att vara exakt.

Jonas förstod ingenting och förvirringen var djupskuren. "Vart är Lo? Vart är mina kläder?"

"Vet du vem Ozzie Nelsen är?" Hon pekade på en stol där hans kläder låg, lika smutsiga som innan.

Jonas svarade inte och såg sina kläder med lättnad.

"Underbar man. Man skulle ha levt på den tiden. Simplare dagar."

Hon suckade glatt. "Ah, simplare tider helt enkelt. Men men. Här är vi."

"Vart är Lo?"

Kvinnan fnittrade. "Vad söt du är. Lo sover kära du."

"Är hon säker?"

"Hon är fullt säker." Kvinnan pratade med en mjuk och omfamnande röst som ingav stabilitet och moderlig trygghet. Men sättet hon talade på kändes fabricerat.

"Vart är vi?" Jonas tittade sig omkring, osäker på vad han ens tittade efter.

"I vårt hus. Dit Tom sa att han skulle ta er. Vi alla är säkra här från ... Piloterna kallade du dem väl?"

"Era masker?"

"Vi behöver inga masker här."

"Varför behöver ni masker där ute då?"

Kvinnan log och pekade på kaffekoppen. "Vill du ha socker?" Hon höll sockerbitarna ovanför den rykande kaffeytan.

Jonas nickade och kvinnan släppte ner sockerbitarna. "Mjölk?" frågade hon och höll i en liten triangelformad tetraförpackning.

Jonas nickade. Kvinnan rev upp förpackningen med perfektion, hällde mjölken i kaffet och rörde om med en liten, guldig sked. Jonas tittade på skeden.

"Är det guld?"

"Äkta vara. Han tar väl hand om oss, Tom."

Kvinnan gick till garderoben och tog ut en röd klänning som hon lade på

sängen. Hon vände sig om och lät badrocken glida av hennes kropp. Jonas hade inte rört en kvinna på många år och kände sig obekväm med synen av kvinnliga former. Inte att han var äcklad, men mer att han inte var i kontakt med sina känslor och inte visste hur han skulle hantera dem.

"Visst kan du hjälpa mig kära du?" frågade hon och klev i sin klänning. "Dragkedjan."

Jonas reste sig och drog upp hennes dragkedja i ryggen. Hon vände sig om.

"Astrid heter jag." Hon log vänligt.

Jonas svarade inte. Han var hänförd av hennes blåa blick, som en sjöjungfrus djupgående, mjuka sång för saltbitna sjömän.

"Och vad heter du?"

"Jonas."

"Lo är din dotter då gissar jag?"

Jonas svarade inte.

Astrid höll ut sin hand. "Kom."

Jonas tog hennes hand, hjälpte honom på fötter och ledde honom till spegeln.

"Sätt dig här."

Jonas satte sig på stolen och såg sig själv i spegeln. Skägget hade vuxit vilt åt alla håll. Han såg ut som någon vilding som levt i skogen i tio år. En man utan mål eller syfte. Håret var långt och ovårdat också. Var det så han sett ut inför Lo. Han skämdes.

"Ni har levt på en båt hörde jag."

"Mhm."

"Låter magiskt."

Jonas kände sig bekymrad. "Tom tände eld på vår båt."

"Jo. Han kan vara väldigt omtänksam på det sättet."

Jonas visste inte om Astrid var sarkastisk eller seriös. Men hennes charm var fängslande. Eller så var det kanske bara att hon var vacker. Inte subjektivt vacker. Nej, hon var objektivt vacker. Som en reklamfilm, eller någon från en Hollywoodfilm. Hon var onaturligt vacker på något vis. Fabricerat.

"Jag tänkte fixa skägget och håret på dig. Är det okej?"

"Är inte du rädd?"

Hon log. "Rädd? Nej varför skulle jag vara det?"

"Du känner inte mig. Jag kan vara vem som helst."

"Farlig menar du?"

"Ja."

"Känner du dig farlig? Just nu menar jag." frågade hon, tog saxen och klippte i hans skägg. "Upp med hakan."

"Nej."

"Bör jag vara orolig?"

"Nej."

"Dåså. Då kan vi skippa den biten."

Förvirringen karvades djupare men han kändes väl omhändertagen av Astrid. Han tittade i handfatet.

"Jag beklagar att Tom var så hastig. Han brukar vara mer försiktig med sina nya medlemmar. Men han var nog stressad och orolig när Henrik försvann." Hon höll upp hakan på Jonas. "Upp med hakan." Hon klippte

håret nära halsen. "Så, nu kan du sänka."

Jonas tittade sig i spegeln och såg hur skägget hade redan formats till något finare.

"Var han någon viktig? Henrik."

Astrid svarade inte. Det rann en droppe blod ur hennes tårkanal som hon snabbt torkade bort. Det var som att hon fick en ministroke i någon sekund.

"Nu ska vi fixa håret." Astrid log och startade med att klippa topparna. Hon jobbade sedan med att korta ner håret. Jonas hade fortfarande längd men inte lika långt som innan.

"Varför är vi uppklädda?"

"Vi ska på middag. Du får ursäkta om han är lite nervös som sagt. Han är

väldigt orolig över Henrik. Kära Henrik. Men vi kommer köra på som vanligt."

"Som vanligt?"

"Du kommer förstå."

Jonas var nervös. Visste dem om vad Jonas gjort? Astrid såg inte ut att veta. Hon såg bortkopplad ut. Det var som att hon var en mänsklig tidskapsel placerad i modern tid.

"Sådär. Nu ser du proper ut."

Jonas reste sig och kände sig stilig för första gången på länge. Det såg ut att vara en äldre kostym med breda axlar och bred slips med ränder.

"Följ med mig. Middagen borde vara färdig."

Astrid öppnade dörren och pekade på nattduksbordet. "Glöm inte din pistol. Säkerheten först," sa hon och fnittrade.

Jonas plockade pistolen, stoppade den bak i byxan, drog över kavajen och följde Astrid ut genom dörren.

"Nummer sju. Det här rummet är ditt," sa hon och stängde dörren.

De följde en korridor av mörka kulörer och robust träpanel. De gick förbi ett flertal dörrar. På väggarna hängde tavlor som såg ut att vara målade av Vincent Van Gogh. Astrid öppnade dörren och de kom ut i en större, väldekorerad sal som liknade en matsal.

Mitten av rummet dominerades av ett stort ekbord som var fint uppdukat med komplext vikta servetter och prefekt utplacerade bestick. Ovanför hängde en kristallkrona som skimrade. Väggarna var beklädda med stora oljemålade tavlor och välfyllda

bokhyllor. Det var något gammalt och mysigt med salen. När han kom ut i salen och tittade till höger såg han ett hav av stolar och förstod snabbt att de var på en scen. Han såg de två balkongvåningarna. Det var något familjärt med denna plats. Det var Oscarsteatern. Jonas hade varit där några gånger med Sandra. Alla stolar var fyllda med människor. Eller?

Jonas tittade noggrannare och såg att det var beklädda skyltdockor som fyllde varenda stol på alla våningar. Den tjocka, röda ridån stängdes som en vägg av tyg. Astrid ledde fram Jonas till det stora bordet. "Sätt dig vid din stol och läs igenom ditt manus. Din stol har ditt namn på sig. Du behöver inte kunna det utantill. Men var beredd med dina repliker."

Jonas satte sig och tittade sig omkring.

"Alla ska läsa sitt manus och följa det till pricka," fortsatte Astrid.

"Vart är alla?"

"De byter om. Bara följ dina repliker så kommer Tom vara nöjd. Vi vill att Tom ska vara nöjd."

Jonas satt vid bordet och tittade på sitt manus. Sitt namn stod på manuset högst upp.

"Dina repliker är markerat i gult. Allas repliker finns med så du kan hålla koll på dialogen. Var noga med också att följa vad som det står att du ska göra."

"Vad fan är det här? En teater?"

Astrid log. "Läs ditt manus och tilltala alltid Tom som Direktören. Det är vad han vill bli kallad när vi är

hemma. Jag ska kolla mitt eget manus nu." Astrid gick och satte sig två stolar bort. Hon tog en servett och torkade ögonen. Jonas såg hur hon läste sina repliker tyst och gestikulerade för sig själv som när man tränade framför spegeln i sin ensamhet.

Oron sjönk in i på djupet. Vart var Lo någonstans? Dörren öppnades och två kom in och satte sig vid bordet vid sina manus och läste för sig själva med koncentration. Det var två män, klädda i kavajer från förgången tid. Deras blickar var fästa vid deras manus som trollbundna. De saknade liv. Det var som att de saknade innehåll överhuvudtaget. Tomma skal. Frånvarande skal klädda i kläder för att likna människor. Det var så Jonas kände när han såg dem sitta där.

Dörren öppnades och fem till välklädda människor kom och satte sig vid bordet. Stunden de satte sig fick de samma tomhet som de andra. Jonas tittade sig omkring och tittade ut i publiken där alla skyltdockor såg relativt verkliga ut. De var såpass klädda att man kunde missta dem för en väldigt stillasittande publik. Obekvämheten syrade genom blodet men rädslan hade lagt sig. Oron var kvar men han kände på sig att de inte skulle ha skadat Lo. Det var vad han intalade sig. Dörren öppnades och fem till kom in.

Hur många medlemmar fanns det egentligen? Var det här bara en del av dem? Eller var det alla? Tretton stycken räknade han till. Sex stolar på bordets långsidor och en stol på

kortsidan som var tom. Alla satt med tomma blickar och stela kroppshållningar. Ljudet av torra pappersark som vändes av slickade fingertoppar. Irritationen förhöjdes i samklang med förvirring. Dörren öppnades och Lo kom ut och satte sig på de sista stolen på kortsidan. Tom kom ut kort efter och ställde sig bakom hennes stol och la sina händer på stolsryggen. Hans blick sval och ansikte skarpt.

Lo tittade sig omkring tillsynes lika förvirrad som Jonas. Tom pekade på manuset och gick till längst fram på scenen och ridån öppnade sig. Han tittade ut i publiken och tog på sig sin handgjorda trämask och en svart kappa med långsamma, medvetna rörelser.

"Vem?!" ropade han ut med handen dramatiskt upp i luften, handen formad som om han höll en boll.

"Vem är Gud?" sa en medlem.

"Gud är den jag vill vara."

"Gud är den jag vill att alla ska vara."

"Gud är ingen."

"Gud är universum."

"Gud är själen."

Tom gick med sin fladdrande kappa på scen och stannade bakom en av medlemmarna.

"Gud är död. Vi lever. Vi är den nya," sa Tom med obrytbar inlevelse.

Tom stirrade på Jonas som harklade och läste sin text. "Jag är endast arken av det förflutna. Jag är min egen

klocka för framtiden. Jag är endast ett fordon för det eviga."

Tom gick vidare och ställde sig bakom Lo. "Alla hör vi ljudet av livets orkester. Allt har en samordning, allt har ett syfte, vi är syftet, vi är livet, vi är det oändliga," sa Tom och gick vidare runt bordet. "Vi kommer alla se ljusets bredd och djupet av ett svart hål. Vi kommer alla få veta svaren på de olösta. Alla är vi fordon till det oändliga."

Astrid ställde sig hastigt och höjde näven. "Vi kommer alla få veta."

"En till reste sig och pekade på Astrid. "Du kommer få dö en sömnlös död."

"Du kommer få uppleva en dag utan fruktens säd."

Medlemmen satte sig igen. "Vi alla kommer få känna av livets trådar genom tidens nät."

Tom gick och ställde sig bakom Lo som tittade ner i manuset. Tom pekade på manuset.

"Jag är framtiden. Jag är det oändliga. Jag är syftet och blodet som rinner genom universum," sa Lo med rynkad blick.

Tom gick och ställde sig längst fram på scenen vänd mot publiken. När han bugade sig kom ett högt ljud av applåder som ekade genom hallen. Det lät trovärdigt trots avsaknaden av rörelser från publiken. Den tjocka ridån åkte ner och avskärmade salen från publiken. Tom vände sig mot alla medlemmar runt bordet och tog av sig masken.

"Jag vill se mer inlevelse från dig Freja. Efter allt som hänt, visa lite styrka. Det är vad publiken har betalt för, känslan, strävan, lusten, sorgen." Tom tog ett djupare andetag för att lugna ner sig troligtvis. "Ragnar, hur mår du? Ronja?"

De nickade med tomma blickar.

Tom suckade. "Nej jag kan se att ni inte heller lever er in." Tom gnuggade sina ögon och kliade sin nacke. "Okej. Vi tar tjugo. Jag ska fixa det här," sa han och gick sin väg genom en dörr och stängde den efter sig hårt.

Jonas tittade sig omkring och såg hur alla reste sig och gick tillbaka genom den dörr de kom ifrån. Alla reste sig förutom Freja och Astrid. Lo reste sig också med blicken låg.

"Lo, hur mår du?" frågade Jonas i ett desperat försök att etablera kontakt. "Lo?"

Hon svarade inte, hon gav inte ens ögonkontakt. Hon försvann in i ett annat rum och stängde dörren. Jonas reste sig. Astrid satte handen på hans axel med ett hårt grepp.

"Låt henne va," sa hon och torkade blod under sina ögon. "Hon behöver tid."

"Jag måste prata med henne."

"Du kommer att få prata med henne, Tom kommer se till att ni kommer få prata."

"Släpp mig." Jonas frustration var på övertid. Astrid höll kvar sitt grepp.

Jonas slet sig loss. "Jag behöver prata med henne."

"Låt henne va, Jonas. Tom bestämmer när---"

"Tom bestämmer inte över mig," avbröt Jonas och gick till den dörr Lo gick genom och öppnade den. Dörren ledde till en lång och färglös korridor med massa dörröppningar till höger och vänster sida. Korridoren hade ett dunkelt ljus över sig. Lukten var tjock, dammig och tung att andas in. Det var som att näsan blev täppt av alla smutspartiklar.

Stegen knarrade av det gammalmodiga trägolvet. Tapeten var fläckig och hade mönster från sjuttiotalet. Jonas gick förbi en dörröppning och såg in i rummet. Det var ett sparsamt möblerat rum. En säng, ett skrivbord och en hylla.

En svag glödlampa hängde i taket som lös upp en person sittandes i den mörkgröna, insuttna soffan. Personen satt framåtlutad över ett manus och läste för sig själv med besatta gester. Mannen torkade sig under ögonen. Jonas gick vidare med varsamhet och tittade in i de andra rummen. Alla rum var likadant möblerade med samma spartanska sparsamhet.

Människorna inne i rummen satt lutade över sina manus likt cancerpatienter över sina smaklösa tomatsoppor. Alla hade sina Glorias på sig. Korridoren var lång med många rum där de satt minst en i varje. Det var något borttappat med dem. Det var som de saknade liv, kanske gnistan var släckt. Jonas tittade sig omkring och kände spänningshuvudvärken bli

värre. Allt han ville var att ta av sig Glorian i stunden. Men han var tvungen att fortsätta. För hennes skull. Lo fanns inte i någon va rummen. Jonas gick tillbaka till den stora scenen. Astrid var borta men Freja satt kvar med hängande huvud.

"Såg du Henrik där ute?" frågade hon.

Jonas tittade på Freja. Hennes hår var som en täckande gardin och dolde hennes uttryck.

"Nej," sa Jonas och gick till den tjocka ridån och strök handen längst tyget.

"Det var han och jag vet du."

Jonas lyssnade inte. Han tittade ut genom tygspringan och såg publiken av dockor.

"Var det ni som tände eld på kulturhuset?" fortsatte Freja.

Jonas vände sig om utan att svara.

"Skitsamma. Henrik var för god för sitt eget bästa. Det förvånade mig att han klarade sig såhär länge." Freja tittade upp med rödsprängda, svullna ögon och skrattade halvt.

"För god. Tänka sig va, i en sån här värld," fortsatte hon.

Jonas märkte att Freja inte hade torkat sig under ögonen som de andra gjort, som Astrid gjort.

"Jag letar efter Lo."

"Din dotter antar jag?"

Jonas svarade inte och gav henne en stadig blick. Han kände sig trängd.

"Hon har ett eget rum. Du borde ge henne tid. Hon verkade inte direkt glad att se dig."

Irritationen sträckte sig som benvärk. "Vart är hon?"

"Hörde du vad jag sa?"

"Var är hon?" upprepade han sig hotfullt.

"Här i teatern såklart."

"Jag måste prata med henne. Vi ---"

"Du kommer få prata med henne. Tom kommer fixa så ni får prata. Alla här får prata när manuset bestämmer det."

"När manuset bestämmer det?"

"Du kommer förstå."

Jonas tittade sig omkring. "Vem skriver alla manus?"

"Tom såklart."

"Hur fick han hit alla?"

Freja ställde sig upp. "Hur kom ni hit? Hörde att ni hade en båt. Är det sant?"

"Vi hade en båt ja. Tom tände eld på den."

Freja korsade armarna med rynkad panna. "Jo. Han kan göra så ibland. Han måste ha varit stressad. Det var länge sen vi hittade någon annan med Gloria."

"Så vad, ni bara bor här i teatern och gör pjäser för dockor?"

Freja svarade inte.

"Varför läser vi manus?"

"Följ manuset. Följ alltid manuset. Han gillar mest dem som kan det utantill."

"Vart är Lo?"

"Hon är säker. Hon behöver egentid."

Jonas sparkade en stol till golvet. "Hur fan vet du vad hon behöver? Är du hennes morsa nu eller?"

Freja ryckte inte ens. Hon tog emot Jonas ilska som en underbetald förskolepedagog med lågaffektivt bemötande. Jonas tittade sig omkring och satte sig ner av utmattning.

"Vart är Lo?"

"Varför undrar du?"

Jonas suckade med blicken upp i taket. Han tittade tillbaka på Freja med återvunnet tålamod. "Så ni kidnappar folk?"

"Vi räddar folk. Det finns inte många kvar."

"Jag är inte säker på om vi är så värda att rädda."

"Varför säger du så?"

"Jag har gjort hemska saker. Jag har skadat folk." Jonas väntade på att bli dömd. Men domen kom aldrig. Inte ens en dömande blick. Freja tittade på Jonas med en mjuk, förstående blick.

"Alla här har gjort hemska saker, Jonas. Även Tom." Hon tittade ner. "Även jag."

"Varför har ni masker på er där ute?"

Freja svarade inte. Jonas förstod att hon inte ville berätta och det störde honom mer än innan.

"Jag fattar inte. Läser ni pjäser varje dag?" frågade han i hopp om att byta spår för att mjuka upp henne.

"Det är inte bara pjäser. Det är dialoger. Det är läkning."

"Så vad händer ---"

"Bara följ manuset så kommer allt bli bra. Lita på mig."

Något i Jonas ville lita på henne, trots att de bara hade träffats en kort stund. Det var något med hennes sätt att prata. Hon var lugn och trygg. Hon kändes som en moder, som en kvinna han ville kyssa utan att veta varför. Beröring var något han saknade, kanske var därför. Det hade gått många år utan att ha fått röra en kvinnas kropp eller sinne för den delen. Bara att prata med en kvinna odlade en stimulans han ville återigen känna.

"Gör dig redo. Han kommer snart tillbaka."

Jonas satte sig på sin plats och bläddrade genom manuset lite lätt. Det kändes som han fått ett personligt

straff från Gud. Han kände sig som den som himmelrikets befolkning ville se lida. Människorna strömmade in i salen igen och satte sig vid sina utsatta platser. Sist kom Tom och Lo in. Lo satte sig vid sin plats med Tom kort bakom med masken på sig. Alla platser fylldes förutom en stol som stod utan ägare. Tom gick fram till ridån och drog i ett rep med kraftigt tag. Den tjocka ridån vek hädan och gav tillbaka vyn av publiken. Jonas kände värmen av strålkastarljuset i nacken. Han tittade på Astrid som log åt honom. Jonas tittade på Freja som subtilt pekade på manuset.

"Vi kan börja på sida åtta," sa Tom med kraft i rösten.

Jonas försökte få ögonkontakt med Lo som tittade ner i sitt manus. Jonas

kände en grop i magen som växte till en avgrund han visste var ofrånkomlig. Det skulle bli hans bestraffning. Det skulle bli hans grav.

"Lögner är grunden vilket sanningen vilar på," sa Ragnar.

"Sanningen är linan vilket de blinda följer trots vetskap."

Jonas såg hur Tom cirkulerade bordet med nöjd min och halvt blundande. Han verkade ta in orden och smaka av dem som med adligt vin.

"Dina lögner slet mig i bitar, Ragnar."

"Din sanning gjorde mig till ingenting."

"Så hur ska vi brygga oss mellan sanning och lögn?"

"Hur ska lögn tas på allvar om grunden är sanning?"

Jonas läste sin text. "Hur ska en sanning tas på allvar om den frodats i ett hav av lögner?" sa Jonas och rynkade pannan. Han försökte få ögonkontakt med Lo. Det var omöjligt. Hon undvek hans blick som digerdöden självt. Tom viftade med handen i en snabb rörelse och någon från ovan föll ner i ett rep runt nacken och hängde precis ovanför bordet. Blod rann ner för personen och droppade ner på bordet. I mannens nakna kropp var ord ristade. Jonas hjärta bankade medan han läste orden. Sanning eller lögn, båda kan hamna på samma plats. Så stod det på en död mans kropp som dröp av blod.

Jonas blev såpass rädd för Lo's säkerhet att han reste sig och drog fram pistolen.

"Sätt dig ner," sa Jonas och riktade pistolen mot Tom. "Sätt dig eller så skjuter jag.

Tom satte sig på en ledig stol, troligtvis den döda mannens forna plats.

Alla andra satt med sina ansikten klistrade i manuset. De såg ut att läsa tyst för sig själva utan att ens ha reagerat på sin omgivning. Tom och Freja var dem enda som mötte Jonas ilskna blick.

"Jag och Lo ska härifrån."

"Du menar Tim? Du är orolig förstår jag." Tom stod bekymmerslöst med händerna ihop. "Jag kan försäkra dig att det är inget att oroa sig för. Du ser. Tim var en person som inte ville följa manuset. Så va inte en Tim."

Jonas fortsatte att rikta pistolen mot Tom.

"Jag kan skriva in samma öde för dig i manuset om du vill. Eller så kan vi bara följa det som står och alla är nöjda. Jag ger ett paradis till dem som följer," sa Tom.

"Eller så kan jag skjuta dig nu. Står det i manuset?"

Tom bläddrade i sitt eget manus. "Nej, det gör det inte faktiskt."

"Vem fan tror du att du är egentligen? Gud eller? Du kan inte bestämma vad som ska hända och inte hända."

"Det tror du inte?"

"Nej det tror jag inte."

"Så vad vill du göra? Skjuta mig? Vara en mördare? Igen?"

Jonas ilska spred sig som framspolad cancer. Hans frustration gav vika för sanningen. Tom hade rätt. Hur skulle Lo se på honom om han sköt Tom där och då?

"Jag kan skjuta dig här och nu."

"Gör det. Sen kan vi se vart vi hamnar. Då får vi se vart sanningen tar oss."

"Du kommer inte hamna någonstans."

"Ingen religiös person hör jag."

"Religiös? Nej det är jag inte. Det kan du skriva ner i ditt jävla manus."

"Det står redan." Tom pekade på Jonas manus.

Jonas tittade ner i manuset där det stod exakt det han sa. Som om det skrivits ner för någon sekund sedan.

Jonas tittade på Lo. "Kom Lo, vi måste sticka härifrån."

Lo svarade inte. Jonas gick fram till Lo. Tom gick också fram och ställde sig framför.

"Jonas. Tänk på vad du gör."

Jonas satte pistolen mot Toms bröst. "Flytta på dig eller dö."

"Ska du skjuta mig verkligen?" Tom verkade besitta ett härdat mod.

Jonas hade fingret på avtryckaren och ville verkligen skjuta honom. Tanken slog honom om och om igen. Det var som att stå nära ett stup och titta ner på de våldsamma vågorna slå mot de vassa klipporna. Han sänkte pistolen.

"Följ manuset Jonas och allt kommer att lösa sig. Tro mig." Tom la handen på Pistolen och sänkte den.

Han tog den inte, bara sänkte den. Vilket jävla as. Jonas kände sig förråd av sin egen identitet. Varför kunde han inte avsluta honom? Tom gick och satte sig på den tomma stolen.

"Varför ska jag tro dig?" frågade Jonas, fortfarande omskakad av sitt val att inte skjuta honom.

"För allt jag skriver är sanning. Mina ord är verklighet. Verkligheten är mina ord."

Jonas suckade och tittade ner i manuset och såg Toms ord. Tom log och lutade sig tillbaka. Var detta ens verkligt? De kanske fortfarande var nere i bunkern hög på droger.

"Okej. från sida tjugotre," sa Tom högt och reste sig.

Jonas stoppad ner pistolen, sjönk ner i sin stol och tittade ner i manuset. Sida tjugotre.

Kroppen hängde från repet. Jonas läste orden. Sanning eller lögn. Båda kan hamna på samma plats. Orden ringlade sig in som likmaskar i ruttet kött. Det gick inte att frångå ordens betydelse stämde in såpass väl att Jonas kände en inre existentiell kris. Hade blivit processad av något slag? Det skrämde honom till benmärgen. Eller så var det bara att hon avsagt kontakten med honom. Allt han ville var att prata med henne, fast han visste inte vad han skulle säga om han fick chansen. Han ville ta dem därifrån.

"Sanningen kommer alltid skära djupare än lögner," sa Ragnar.

"Lögner är som luften vi andas under ytans tryckande hetta," sa Ronja.

"Sanningen är det något vi behöver för att klara oss? Eller är lögnens skrapsår bättre än sanningens djupa revor?"

"Lögnerna du har sagt för mig är oförlåtliga."

"Sanningen är också oförlåtlig. Så vilket av dem? Lögnerna höll dig glad, tills de inte var lögner längre."

"Kanske är det hur sanningen tar form, snarare än vad sanningen är?"

Jonas vände blad och såg att det var hans tur. "Sanningen, är den värd att bära eller släppa lös när vikten väger tyngre bortom axlarnas bredd?"

Han såg hur Lo harklade sig. "Sanningens ord väger bara tyngre om

tidens tråd blir längre än vad lögnen klarar av," sa Lo.

"Hur kan en sanning klara sig om lögnen är det som håller ihop naturens fibrer? Hur kan en sanning vara en sanning utan en lögn?"

Jonas kämpade med att läsa varje ord. Han kände sig som en förlorare, som bottenrosten i en tunna. Han tittade på alla andra runt bordet. Alla förutom Tom och Freja tittade tillbaka på Jonas. Deras blickar saknade de förakt han hade vant sig vid redan i ung ålder.

"Hur kan jag hitta upprättelsens nollpunkt i ett oändligt hål som bara växer under mina fötter?" läste Jonas och förstod inte hur Tom kunde ha skrivit texten. Tom hade öppnat självaste interiören av Jonas kropp och

tittat in i hans själ. Ju mer han läste ju mer kunde han släppa garden och följa strömmen av ord som om det var hans egna. Manusets text gav en lockelse bortom rimlig förklaring. Som djurs feromoner drogs han till texten men ställde sig upp för att skaka av sig känslan.

Tom tittade på Jonas med fundersam blick. "Jonas? Är allt okej?"

"Nej. Jag är inte okej."

"Läs manuset så kommer allt bli som det ska."

"Vadå bli som det ska?"

Jonas kände en tryckande känsla, som något stramade åt runt halsen, som när en kobra sakta ströp en råtta på ett av National Geographic

programmen. Luften tycktes bli något tjockare. Han behövde luft.

"Jonas, sätt dig ner och fortsätt med manuset," sa Tom med skarpare ton.

Jonas mötte Frejas blick, hon nickade till Jonas som tillslut satte sig ner och andades ut långsamt. Manuset låg öppet och tilltalande. Det kändes inte rätt. Allting kändes fel.

Han mötte Frejas blick igen och kände ett lugn. Hon pekade subtilt på sitt manus.

Jonas förstod att han behövde fortsätta läsa. Något med Freja gav honom en känsla av tillit. Kanske var det hennes lugn som utstrålade tillit.

"Varför sanning före lögn om sanningen tar dig till samma plats?" sa Lo medan hon tittade ner i sitt manus.

Jonas läste den gulmarkerade texten. "Hur ska jag bli den jag behöver vara om sanningen hugger av lögnerna som jag har byggt min identitet på."

"Du behöver klä av allting du erkänner vara dig själv, och acceptera allt som komma skall."

"Ett förlåt kommer aldrig läka sanningens ursprung. Men det kan vara en start till dit jag vill uppnå."

Lo satt tyst. Tom vände sig mot Lo med rynkad blick. "Lo, läs manuset."

Lo var tyst.

"Lo." Tom såg mer frustrerad ut. "Lo!" skrek han och reste sig.

Lo kastade manuset på golvet, reste sig och stormade iväg.

Jonas kände hjärtat banka. Tom reste sig och gick efter Lo. Jonas reste sig och riktade pistolen mot Tom.

"Låt henne gå."

Tom stannade och vände sig mot Jonas. "Vi behöver henne för att nå dagens klimax. Publiken vill se vårt klimax."

"Vi kan nå Klimax en annan dag."

"Lo!" ropade Tom och Lo stannade vid dörren. Hon hade handen på handtaget.

"Vi behöver dig. Publiken behöver dig," sa Tom med mjuk röst. "Kom. Manuset behöver bli läst."

Lo släppte handtaget och gick tillbaka till sin plats och satte sig. Hennes blick blev fäst vid manuset. Jonas stoppade undan pistolen och kände sig säkrare. Det undkom honom

varför de lät honom ha den makten, att ha en pistol. Var dem verkligen så dumma?

"Sanningens tyngd blev cementen runt hjärtat. En plats du vill uppnå kan vara en plats du kommer falla på."

"Falla är något jag alltid kan göra och resa mig genom kraften av nyfunnen sanning och syfte."

"Syftet med sanning är att befria, du har fängslat mig med sanningens tyngd. Vad jag önskar att lögnens vind svepte genom mig som förr. Lögnens frihet höll mig borta från sanningens fängelse."

Tom reste sig och knäppte med fingrarna. Liket föll ner och landade tungt på bordet. Tom gick närmre scenkanten och tittade ut mot publiken.

"Detta var en scen ur en gammal dammig bok som skulle skildra sanningens tyngd över lögner. En plats man inte vill hamna. Tack för ikväll och vi ses imorron för nästa föreställning." Tom bugade djupt och intog alla höga applåder. Den tjocka, röda ridån stängdes och Jonas såg hur Lo inte mötte någons blick. Hon var som avskärmad från sig själv. Hade han förstört henne så illa? Han var tvungen att finna en väg tillbaka. Endast sanningen var inte lösningen. Något mer skulle behövas, men vad visste han inte. Showen var över.

Tom och Lo gick sin väg och Jonas kunde bara se på. Alla andra medlemmar gick in till sina rum och fortsatte med att studera sina manus. Jonas satt kvar vid bordet med Freja.

Allt kändes förlorat vad han än gjorde. Han kunde inte ta Lo iväg. Då skulle hon fly eller ta sitt liv. Skulle han låta henne leva där? Han själv kanske var den som skulle bege sig. Kanske hade han gjort sitt, det var ju ändå en säker plats trots allt. Tankarna for och tumlade i sin oprecisa form, som tumörer i slagsmål om den bästa platsen att få rota sig på.

"Jag minns när jag kom hit. Rädd, svag. Henrik hittade mig på ett hustak." Freja log. "Han sa att han såg mig stå på en av skraporna vid Sergels torg. Jag såg ljuset från hans Gloria där nere. Han tog sig hela vägen upp till mig trots att hissarna var trasiga. När han kom upp till takvåningen ramlade han ihop och bad mig att inte hoppa. När jag frågade varför sa

han ... Han sa att han skulle laga min favoritmåltid om jag klev ner från kanten. Jag frågade hur han visste vad min favoritmåltid var. Kom ner så kan du berätta det sa han." Freja skrockade. "Jag var så himla redo att dö och lämna allt tills jag såg ljuset från Henriks Gloria på Plattan. Jag skämdes nästan i hur jag hoppades på att han skulle komma upp till mig."

"Skämdes?"

"Jag hade gett upp all hopp. Och när jag såg honom så fick jag lite hopp tillbaka, även fast jag var redo att dö. Jag hade bestämt mig. Att känna hopp var som att fega ur på något vis. Jag vet inte." Hon suckade. "Jag blev kär i Henrik. Vi fick mycket frihet av Tom att gå ut på stan och leta efter

folk. Vi hittade inga. Men vi hittade varandra."

"Varför var ni kvar med Tom? Han är ju sjuk."

"Det är en säker plats. Och jag kan inte överge alla här. Jag känner ett ansvar för alla medlemmar. Vi har gjort en pakt, jag, Henrik. Och nu när han är borta så ... ja då är det bara jag kvar att följa pakten." Freja la en nyckel på bordet och gled den över till Jonas.

"Den leder till utsidan. Bara jag och Tom har en sån nyckel. Henrik hade en också såklart."

"Varför fick ni två nycklar och fick gå ut själva?"

Freja var tyst en stund innan hon pekade på nyckeln. "Ta den." Hon reste sig. "Jag ska visa en väg ut som jag och Henrik brukade ta."

Jonas tog nyckeln, reste sig och följde Freja. Jonas såg ett datum tatuerat på hennes underarm som han inte tänkt på innan. Jonas följde henne genom publiken av skyltdockor till den bakre dörren som ledde ut till lobbyn. Han följde henne genom en annan dörr som ledde genom vad han gissade vara någon sorts bakpassage. Där fanns det ytterligare en dörr med en grön utrymmningspil på.

Freja stannade vid dörren och tog fram sin mask ur fickan. "Här, du vrider om den här när du har masken på dig. Det är så du aktiverar du säkerhetsåtgärden. Det är som ett spänne nästan. Du märker när den är stängd, då är den aktiverad. Spännet av, säkert att ta av masken."

"Varför ha mask? Jag och Lo har aldrig haft mask. Vad för säkerhetsåtgärd?"

"Bara ha den på dig. Lovar du?"

"Varför?"

Freja såg irriterad ut. "Det finns något där ute. Okej? Bara ha den på dig."

"Jo tack. Det finns mycket skit där ute. Men dom bryr sig inte om hur vi ser ut direkt."

"Bara ha den på dig. Lovar du? Du får inte gå ut annars. Det är en viktig regel Tom har. Det är för vår egen säkerhet."

Jonas gillade Freja. Han gillade henne tillräckligt mycket och ville hedra hennes önskning. Det var förvirrande för han kände en mänsklig

värme från henne som han inte känt på länge.

Han tog på sig masken. "Varför gör du det här för mig?"

"Jag ... känner för din situation. Mellan dig och Lo. Det måste vara svårt."

Jonas svarade inte.

"Jag vill bara att du inte ska känna dig fast. De finns en plats här för dig och Lo att läka."

Jonas nickade.

"Va försiktig bara. Men jag antar att du redan vet det." Hon log och pekade på dörren. Jonas låste upp och öppnade. Den kalla vinden svepte in.

"Ses sen då?"

"Mhm."

"Du kommer tillbaka väl?"

Jonas tittade på henne en stund och nickade. "Mhm." Han klev ut och stängde dörren efter sig. Snön yrde i luften. Himlen var mörk men de snötäckta gatorna var upplysta av gatlyktorna. Kungsgatan var som orörd. Inga bilar som åkte, inga människor som stressade. Endast ljudet av vinden. Julbelysningen hängde mellan huset. Tomtar och renar stod utanför klädbutiker halvt begravda i snön. Han kände hur hjärnan hade låst sig i alla misstag han gjort. Han vandrade längst gatan och funderade på sitt eget liv och hur han borde ha tagit ansvaret och smärtan på en gång. Han hade prokrastinerat sig själv in i helvetet. Han följde Vasagatan tills han tog trappan upp till

Klarabergsviadukten och följde Klarabergsgatan till Klara kyrka.

Där stod den. En ståtlig kyrka i en oas av piss och gravar. En symbol av hopp och ljus i en marinerad gryta av oönskade människor med krossade drömmar. Kyrkan blev till ett bestående tempel för de utsatta. Jonas hade en gång tidigare satt sin fot i den kyrkan. Han hade alltid haft ett förakt mot den byggnaden i hur den representerade allt han hatade med världen. Jonas klev upp för trapporna och in genom grinden. Han böjde nacken för att titta upp på kyrktornet. Gravarna var snötäckta. Jonas gick fram till de bastanta kyrkdörrarna och drog upp dem. Han klev in på den röda mattan och

äntrade den stora salen mellan alla uppradade bänkar.

Han satte sig och tittade på målningarna i taket. Längst fram såg han altartavlan som föreställde en nedtagning av Jesus från korset. En tavla som var hundratals år gammal. Blotta tanken gav honom en förundran över hur allt kunde ha bevarats. Han kände sig svag, borttappad och förbrukad. Hans mod smalnade och masken gjorde att han kände sig skyddad från kyrkans makt. Han kände sig också som en inkräktare på samma gång.

Jonas gick längst fram och satte sig vid pianot med öppen flygel. Dammet låg tjockt på tangenterna. Han la sina händer varsamt på tangenterna och hade ingen aning om

hur man spelade piano, men han hade alltid velat göra det. Sorgligt nog var han rädd att någon skulle höra honom. Han hade testat några gånger förr och mindes att han gillade det.

Tangenterna var kalla som fiskfjäll när han la sina fingrar på dem. Med ett hårdare tryck sänkte han två tangenter och skapade ett ljud som fyllde kyrksalen. Han fortsatte att spela på tangenterna och spelade långsamt med sorgsna toner. Ljudet av ett piano var något han alltid tyckte om. Det var något med ljudet från ett instrument som funnits sen sjuttonhundratalet.

Det gav honom en känsla av historia. Ju mer han spelade ju mer kände han ilskan svälla. Ilskan blev till ledsamhet och ledsamheten blev tillbaka till ilska. En loop av berövad

sinnesro. Han reste sig och sparkade pianot upprepade gånger tills han blev öm i foten. Han plockade upp en stående ljusstake och hamrade på pianot tills händerna ömmade och tangenter flög iväg. Pianot var sprucket. Han satte sig på golvet i tårar och tittade upp i taket genom maskens ögonhålor. Målningarna tittade ner på honom. Kyrkan hade besegrat det sista mod han hade inom sig. Han var vek, hur skulle han kunna skydda Lo?

Han kanske bara skulle lämna henne där? Kanske var hon i säkra händer. Kanske var det bäst att bara ta av sig Glorian och bli ett med alla andra. Han skulle aldrig kunna komma tillbaka från att ha dödat Roger. Allt han ville var att finna upprättelse. Men

det skulle aldrig gå. Lo förtjänade något annat. Jonas la sig på rygg på den röda mattan och kände hur kylan sakta kröp in under huden. han kände sig som fast i depressionens erogena zon. En perfekt balanserad plats där man ville dö men inte vågade ta sitt liv. En plats där det kändes som man blivit lobotomerad, kvar med alla negativa känslor som sakta sög ner all energi i ett svart hål. Det var inte ens negativa känslor, det var något annat, något tomt. Något som sög mänskligheten ur en. Som ett urladdat batteri.

Som en blöt toarulle som aldrig skulle bli torr. Han tycktes besitta en hjärna som var i konstant angrepp mot sig själv. Han tycktes vara tömd. Han tog fram pistolen och tittade på den. Det var nog bäst. Lo var på en

tillräckligt bra plats. Han kände sig besegrad. Lo skulle aldrig förlåta honom. Han satte pistolen mot tinningen medan han stirrade upp på kyrkmålningarna. Tårar rann längst kinden. Han blundade och klämde avtryckaren.

Kapitel 12. Där mörkret inte finns.

Jonas öppnade ögonen. Var han i himlen? Hade han dött? Något kändes fel. Han kände alla mörka känslor kravla tillbaka.

Han levde, men hur. Jonas tittade på pistolen och tryckte av några gånger till. Den klickade. Han tittade i magasinet, det var tomt. Vid närmre inspektion såg han att det var en fejkpistol.

Det var rekvisita. Jonas suckade och kände sig inte värdig av en andra chans. Det var som kyrkans ande vakade över honom, trots att Jonas ville dö där och då. Han var redo att dö men fick inte. Ett ljud hördes, det var ljudet av kyrkdörrarna som

öppnades med gnisslande gångjärn och knarrande trä.

Jonas satte sig och tittade noggrannare. Det var en man med tydlig siluett med kylan från utsidan bakom sig. Mannen klev in i kyrkans trygga värme och satte sig på en av bänkarna. Mannen hade ingen Gloria och det var ingen Pilot. Mannen satt tillräckligt långt bort för Jonas inte skulle kunna urskilja vem det var. Hotet var inte påtagligt. Hopp kände han inte heller, än. Allt som strömmade genom honom var nyfikenhet. Mannen satt utan en Gloria. Hur kunde han leva? Jonas reste sig och stod kvar en stund på samma plats, velandes om vad han skulle göra.

"Hallå?" ropade Jonas.

Inget svar. Jonas kände rädslan smyga förbi.

"Hallå!?" ropade Jonas med kraftfullare ton. I sin trofasthet om att faran var utom räckhåll gick han närmre mannen.

"Vart är din Gloria?" frågade Jonas och gick närmre. Mannen reste sig, klev ut från bänkraden och ställde sig mitt i gången på den röda mattan. Jonas kände sig inte riktigt hotad än, kanske var det för att han inte såg sitt liv som meningsfullt eller viktigt längre. Hans liv var redan förbrukat. Vid noggrannare tillsyn såg han att det var Henrik. Den döda Henrik från affären. Det kändes som om Jonas biologiska klocka stannade, som att blodet frös till is och livet stannade där och då.

Som att universums alla fibrer slutade fungera.

Det var Henrik, det kunde Jonas se. Hur kunde det vara Henrik?

Det var något märkligt med hans ansikte. Ögonen satt inte riktigt korrekt. Munnen var smått underlig. Något felvinklad. Henriks ansikte var inte riktigt lika symmetriskt som det var innan. Jonas mindes hur Henrik som en stilig man. Men mannen framför honom såg ut som en billigare kopia. Var det en ny sorts Pilot? Nej. Nej det kunde det inte vara. Det måste varit Henrik.

Jonas tittade upp i taket och för någon sekund bjöd in tanken om att det kunde ha varit något gudomligt ingripande som skett framför honom, i en kyrka dessutom. Han tittade ner på

Henrik igen och förstod inte längre vad han skulle tro på. Jonas stängde av säkerhetsspärren och tog av sig masken.

Han visste inte ens vad masken var till för och det kändes larvigt att ha den på sig framför någon som kunde vara Gud självt. Henrik stod i tystnad, hans blick tömd på mänsklighet. Jonas försökte få ögonkontakt utan framgång. Henriks blick var avsaknad, ihålig. Den var lämnad. Jonas stod fortfarande ett par meter bort. Tillräckligt långt bort för att känna sig säker, men på samma gång tillräckligt nära för att vara inom Henriks kyliga aura. Det var ett sorts mellanläge han kände sig fastgjuten i. Henrik stod rörelselös.

"Hur mår du?" frågade Jonas i bristande kunskap i hur man skulle prata med någon som återuppstått.

Nervositeten spred sig sakta som när man väntade på att få redovisa inför klassen. Andningen blev tyngre och synen tunnlad. Jonas såg en förändring på Henrik. Hans ansikte tycktes bli lenare, som när man skapade en slät lerboll. Henriks ansikte förvandlades sakta till ett lager av hudyta utan former. Jonas gick närmre, såpass nära att han var en armlängd ifrån. Jonas kände på huden. Den var lika kall som en marmorbricka i ett otätat vardagsrum i februari månad. Huden var också kletig, bara litegrann. Han smetade av kletet från fingertopparna på sina byxor. Jonas kunde inte förstå vad det var han

tittade på. Det var inte längre Henrik. Det var något annat. Den hade inga öron, inget hår, ingen mun, ögon eller näsa. Den tog tag i Jonas axlar i ett hårt grepp. Jonas försökte slita sig loss men greppet var onaturligt hårt. Fingrarna hade armars styrka. Den lutade sig närmre Jonas ansikte tills den kalla, kletiga hudytan nuddade Jonas ansikte. Han slet och slog tills han lyckades ramla baklänges till golvet. Han slet loss en bit kall hud från sin kind som tillhörde varelsen.

"Vad vill du?" Jonas reste sig till fötterna och backade. "Vad fan vill du!?"

Varelsen gick mot Jonas med syfte. Jonas greppade den långa ljuskronan av stål och höll den som ett vapen framför sig.

"Kom inte närmre!" skrek Jonas och viftade med ljuskronan. "Jag varnar dig! Jag kommer döda dig!"

Den kom närmre och Jonas svingade med all sin kraft och lyckades slå ner varelsen till golvet. Den föll handlöst in i en av bänkraderna. Jonas sprang med all kraft ut från kyrkan till Klarabergsgatan. Han nästan flög ned för trapporna med trippelsteg. Med ett felsteg halkade han och slog i höften i stentrappan.

Med svordomar och adrenalin i kroppen reste han sig snabbt och sprang vidare till Vasagatan. Han stannade och hämtade andan vid ett julstånd som sålde hemgjorda träartiklar. Slevar, muggar, älgar och annat skit som folk ville köpa till sina nära och kära. Lungorna brändes av

kylan och han hostade upp segt slem. Han fortsatte tills han svängde in på Kungsgatan och sprang till Oscarsteatern. Han låste upp samma dörr han kom ut genom.

Dörren stängdes och han pustade ut. Han borstade av sig snön och sög in den varma inneluften. Han tog sig tillbaka till lobbyn, sedan in i stora salen där han såg scenen längre fram. Det var mörkt. Alla skyltdockor var kvar i sina platser i mörkret. Värmen omfamnade honom. En kryddig, lugnande lukt kom från scenen. Jonas gick närmre. Scenen var annorlunda. Det var inte längre vardagsrummet med det stora bordet i mitten.

Scenen var nu i form av stora soffor i en cirkel. I mitten av sofforna hängde det något. Det var en stor,

svart vätskefylld boll, eller säck. Det hängde från ett rep i taket med massa långa smala slangar som stack ut från den. Slangar man kunde suga ifrån. Jonas klättrade upp på scen och stod i förundran. Det var dunkelt ljus med dova lampor utspridda. Det gav en bohemisk känsla i det hela.

En tunn dimma låg över rummet. En dimma från massa rökelser som satt runt om på väggarna. Alla medlemmar satt i sina underkläder med glansig hy av värmen. Astrid satt bakåtlutad sugandes på slangen. Hon vred på en ventil i slangen och sög i sig mer av vätskan. Hon stängde sedan ventilen och lutade sig bakåt med sitt manus i handen. Alla satt i underkläder. Tom, Astrid, Freja, Ronja, Ragnar och de andra som Jonas inte visste namnet på

än. Lo satt i en hoodie med huvan på och kortbyxor. Hon satt bredvid en pojke som såg ut att vara i samma ålder som också var påklädd. Lo och pojken drack den mystiska ballongvätskan från en varsin slang.

"Kom och sätt dig, Jonas. Jag undrade precis när du skulle komma," sa Tom och gav Jonas en blick som om han visste att Jonas varit ute, men att han godkände det. Tom satt med sin välformade kropp och tatuerade bröstkorg, hans axlar och magrutor hade formen av en staty. Armarna var väldefinierade och venerna syntes tydligt. Svetten rann längst hans bröstkorg. Han var en vacker man utan tvekan med sin skarpa haka och vågiga hår. Hur i helvete kunde han ha varit en teaterdirektör? Han såg ut att höra

hemma i Hollywoods ytligaste byrålåda.

"Sätt dig, Jonas," sa Tom med ett leende. "Är det inte det här du vill ha? Bara sätt dig och njut. Är det inte det livet går ut på?"

Jonas stod kvar och tittade på Lo och pojken.

Tom's leende försvann. "Lo, Ed. Ni kan gå till ert rum."

"Okej, Tom. Inge problem. Ses imorgon," sa Ed och reste sig med Lo. Jonas märkte hur Ed också läste från manuset när han pratade.

"Lo, kan vi prata?" frågade Jonas och gick efter men blev stoppad av Astrid som drog ner han i soffan.

"Släpp mig," sa Jonas och försökte resa sig upp men Astrid drog ner honom i soffan igen.

"Astrid släpp mig."

Astrid tog en av slangarna och satte den mot Jonas mun. Jonas hostade och slog bort den.

"Sätt dig. Vill du inte vara en del av oss?" sa Astrid. Jonas försökte resta sig men Astrid gränslade Jonas med sina starka lår och höll fast honom som en rävsax. En doft av honungs-mjölk dränkte hans luktsinne. Han såg hur Astrid höll i ett manus med text som var markerat i gul färg, precis som i hans eget manus. Han läsa en glimt av texten innan han blev dränkt i en våt kyss. Jonas kände något blött mot kinderna. Astrid torkade sig under ögonen vilket var blod. Hon torkade bort det utsmetade blodet från Jonas kinder. Jonas kände sig beklämd och obekväm. Men på samma stund

hänförd och attraherad. Det var mycket som pågick.

"Nu kanske du undrar vad det är alla sitter och suger i sig, eller hur?" frågade Tom.

"Jo. Men jag vill gärna prata med Lo," sa Jonas och försökte resa sig men Astrid höll kvar honom. Hon var stark som en oxe.

"Manuset kommer se till att ni får prata. Bara ha lite tålamod," sa Freja och la Jonas händer på sina tunga bröst. Jonas fattade ingenting. Allt kändes luddigt. Var vätskan verkligen så potent? Medan sina händer omfamnade brösten tittade han sig omkring. Vad fan var det som hände egentligen?

"Jag kallar den för bikupan." Tom stirrade på säcken med naiv blick.

"Visst är den magnifik. Det är livets honung. Det är något vi gör efter en lyckad föreställning. Den här drycken sammankopplar alla oss till en enda enhet. Allt vi känner, allt vi är, allt vi kan bli. Allt delas med varandra när vi dricker från bikupan. Alla orgasmer vi känner kan delas med varandra till en enda stor superorgasm."

Jonas tittade på medlemmarna som alla hade ett manus i handen förutom Tom och Freja.

"Jag trodde föreställningen var över," sa Jonas och kända hur Astrid gned sig mot honom. Hans andning blev tyngre och blodet flödade till platser han trodde hade dött.

"Manuset är en guide för många. Vissa behöver bibeln, koranen,

religion. Allt vi behöver är manuset. Manuset ger oss allt vi behöver."

Jonas visste inte ens vad han skulle svara på det.

"Ta en slang," sa Tom och pekade på en ledig slang. "Det kommer göra dig gott."

Var det här tågets slutstation? Var det här de skulle leva? Allt Jonas ville var att hitta människor. Hitta folk så Lo kunde få en känsla om hur det var att leva i ett samhälle. Men det kändes fortfarande fel. Eller var det kanske helt rätt? Jonas var förvirrad. Det var inte det han hade hoppats på. Hade han svikit henne? Var det här Lo's nya familj? Var det såhär Lo skulle leva framöver? Kanske var det bäst.

"Vi står kvar av en anledning. Det är för att vi är det nya Sverige. Vi är

den nya världen. Det är vi som kommer bygga upp Stockholm igen. Jag vill att du ska bli en del av oss, Jonas," sa Tom och sög i sig mer vätska.

"Han har rätt," sa Astrid och Jonas såg hennes manus i knät. Han såg att just de specifika orden hon sa fanns i hennes manus. Han kunde inte sluta titta på henne samtidigt som han kände skulden fräta inom honom. Hon var iögonfallande men det vore fel att ansluta sig.

Tom riktade sin uppmärksamhet mot Jonas. "Nu ska du få känna hur det är att vara under mina vingar." Tom reste sig. "Det står i manuset."

"Det står i manuset," sa alla medlemmar i monoton samklang.

Jonas tittade sig omkring och kände alltmer obehag. Freja såg ledsen ut. Jonas hade så många frågor som saknade svar. Frustrationen fanns där, men blev snabbt övertagen av köttets lust med Astrid grenslad över sig. Tom gjorde en mäktig klapp med sina händer över sitt huvud och diskoljus drog igång i samma sekund. Bröstvibrerande bas och olika strålljus skar genom dimman från rökmaskinerna. Astrid tittade i manuset och reste sig med alla andra medlemmar. Sofforna gled undan som på räls och ett dansgolv uppenbarade sig.

En stor diskokula från taket sänktes. Jonas reste sig från soffan och tittade sig omkring då allt tycktes ha förvandlats till ett retrodisko. Jonas var

slagen av alla intryck. Den stora vätskefyllda ballongen hängde fortfarande i mitten. Tom gick fram och sög i sig vätska. Astrid och Freja sög också i sig, samma som alla andra medlemmar. De sög i sig vätska, dansade, sög vätska, dansade och sög lite mer. Jonas gick fram till vätskeballongen, greppade en slang, vred om ventilen och drack en munfull som han svalde. Vätskan var kryddig och svalkande. Det hade en ton av svartpeppar, ingefära, mjölk och te. En spännande mix av smaker han inte tidigare upplevt i en gedigen blandning.

Astrid gick fram till Jonas och slet av han kläderna. Jonas kände hur kläderna bara försvann från kroppen som de vore av papper. Han stod där i

kalsonger. Hårig, tatuerad och ärrad inför allas blickar. Sin kropp blottad likväl som alla andras. Sin kropp blev till andras verklighet. Jons kände hur vätskan formade sig i kroppen och sinnet blev vågigt. Det påminde om droger. Men det var något mer som inte stämde riktigt. Han kände av något, något han inte kände igen.

Han kände hur andras känslor blödde in i sina egna. Glädje, lust, nyfikenhet, hopp, fokus och det var enbart positiva känslor som övergödde hans sinne, som han var en del av en bikupa, precis som Tom sa. Han fick ta del av den gemensamma potten av känslor. Hans själ var smutsig och alla andra fick dela den bördan nu när han var inkopplad. Han skämdes över det. Men han fylldes snabbt av ljus. Astrid

stod framför honom. Hon blödde ur ögonen som hon torkade bort. Hon höll manuset i handen och drog ner Jonas kalsonger.

Han var för påtänd för att hinna reagera. Konsekvensen blev att han stod där med rumpan bar och snoppen hängandes i sin renaste frihet. Ingen verkade bry sig, alla dansade och drack från bikupan. Skammen fanns inte kvar, endast energi, ren energi utvunnet från den djupaste lycka han aldrig känt tidigare. Vad det så alla kände? Skulle det kunna bli något som Jonas kunde ta del utav? Han var omgiven av ljus, strålande ljus och musik som dunkade i bröstet. Allt kändes som en feberdröm. Men allt han ville var att prata med Lo.

Han kände hur någon tog tag i hans arm och drog iväg honom. Det var Freja som ledde iväg honom ner till läktaren där alla skyltdockor satt. De gick vidare tills de kom längst bak. Freja flyttade på två skyltdockor. De båda satte sig i varsitt säte. Jonas var för påtänd för att bry sig om sin nakenhet, vilket var uppfriskande. Freja gav Jonas ett plagg från en skyltdocka som han lindade runt sig som en kjol.

"Jag tänkte att du behövde komma iväg lite," sa Freja och tände en cigarr och drog ett bloss. "Vill du ha? Den är äkta. Tom har bara det bästa här."

Jonas tog emot cigarren och tog ett bloss. "Hur får han tag på allting?"

"Vet inte. Han hade mycket kopplingar innan allt hände. Den här teatern var mer än bara en teater."

Jonas var tyst.

"Så? Vad tycker du?"

"Ah den är god."

Freja skrockade. "Inte cigarren. Tom. Vad tycker du om Tom?"

"Vad jag tycker?" Jonas skrockade. "Ja du," sa han med en suck. "Han drogade mig och Lo mot vår vilja. Han tände eld på vårt hem. Jag vet inte."

"Jo, men han vill bara allas bästa. Han ser förbi rädslan hos folk. Han tvingar folk hit för han vet att de inte finns många kvar."

"Har han drogat och kidnappat alla här? Även dig?"

"Nej."

"Så du kom, hit frivilligt?"

Freja svarade inte.

"Varför håller alla i ett manus?"

Hon tog cigarren från Jonas och drog ett bloss. "Andra har bibeln. Vi har manuset. Det är vårt sätt att fungera. Utan Tom och manuset skulle alla här ha förlorat sig själva. Tom har räddat oss alla på sätt och vis."

"Inte Henrik tydligen."

Freja satt tyst en stund och rökte cigarren. "Hur kom det sig att du och Lo kom tillbaka?"

"Vi försökte hitta signalen."

"Signalen?"

"Ja?"

"Hur vet ni att det är en signal?"

"Vad ska det annars vara. Varför har vi annars den här på oss?" Jonas pekade på sin Gloria.

"En högre makt."

Jonas skrockade. "Så vadå? Du tror att gud gjorde allting?"

"Nej det sa jag inte. Jag sa bara en högre makt."

"Vadå?"

"Jag vet inte. Något vi inte kan se än kanske. Kan vara nått från fjärde dimensionen."

"Du är ju hög som ett jävla hus."

"Det borde du veta. Vi delar samma rus."

"Jo men jag snackar iallafall inte om högre makter."

Freja skrattade. "Nej för du snackar om någon jävla mystisk signal." Hon lutade sig tillbaks i sätet. "Tror du Henrik verkligen är död?"

Jonas samlade sig. "Hur ska jag veta."

"Ni såg ingenting?"

"Vi såg hur det brann. Sen skulle vi tillbaka till båten. Vi såg ingen på vägen förutom er."

Freja nickade. "Hoppas han hittar sin väg tillbaka."

"Varför lät du mig gå ut? Varför lät du mig få nyckeln? På riktigt."

"Hurså."

"Men säg bara. Varför? Vet Tom om det?"

"Nej. Han vet inget. Ska du skvallra eller?"

"Nej. Tror du jag är fem eller?"

"Dåså. Varför klagar du?"

"För att jag nästan dog."

"Vad snackar du om?"

"Jag stötte på en varelse som jag inte sätt tidigare."

"Okej? Vart då?"

"Jag var i Klaras kyrka."

"Kyrkan?" Hon skrattade. "Jag trodde du var anti Gud."

"Jag ville spela piano."

"Piano?"

"Men lyssna. Jag såg någon komma in utan Gloria. Men den ... skiftade sitt ansikte till ... ingenting."

Freja satt tyst. Hennes ansikte blev allvarligt.

"Vet du något?"

"Vet inte om jag borde berätta. Tom kanske ---"

"Skit i Tom. Berätta."

"Den kallas Hudvandraren."

"Hudvandraren?"

"Ja. Det är därför vi har maskerna."

"Så varför skickade du ut mig när den finns?"

"Jag trodde inte att den skulle bry sig om dig. Och jag har aldrig sätt den själv. Jag har bara hört Tom prata om den."

"Skickade du ut mig för att dö eller?"

"Nej. verkligen inte."

"För det känns lite som det nu."

"Jag och Henrik var ute många gånger utan att stöta på den. Vi var inte ens säkra på om en fanns. Vi bara hängde på vad Tom sa. Vi ville tillhöra."

"Jo för ni hade ju vapen med er."

"Du med väl."

"Driver du? Jag fick ett jävla rekvisita vapen. Jag försökte skjuta den men det gick ju inte så bra."

"Oj."

"Mhm. Oj kan man säga."

"Tom är ganska försiktig med vem han ger vapen till."

"Jag har ju gått runt med ett jävla fejkvapen jag trodde var riktig." Jonas skämdes ju mer han tänkte på det. "Visste du att det var fejk?"

"Nej det visste jag inte."

Jonas kände sig misslyckad och nedkörd i ett dike. Han var som ett bilvrak utan återvändo.

"Så vad är grejen med den här Hudbytaren? Finns det fler såna?" frågade Jonas.

"Vi vet inte. Tom berättar inte så mycket."

"Så maskerna?"

"Vi har dem så den inte ska kunna kopiera oss säger Tom. Och skulle den slita av masken så förstörs vårt ansikte, förstört ansikte, ingen kopia. Skulle

Hudvandraren komma in här skulle den kunna döda oss allihopa."

"Och hela grejen med att ni gör allting tillsammans. Det var bara skitsnack eller?"

"Nej. Men jag och Henrik hade våra egna regler."

"Varför då?"

Freja svarade inte.

Jonas kände sig mer frustrerad och skämdes när han tänkte på att han skulle ha dött i kyrkan om pistolen var äkta. På ett sätt hade Tom räddad hans liv. Visste han det från början? Stod det i manuset?

"Vad tycker du om Astrid?"

"Jag vet inte. Hon blöder ur ögonen. Jag har sätt fler som gör det. Vad är grejen med det?"

"Det finns mycket som jag inte kan förklara, Jonas. Du måste bara lita på oss. Vi kan vara dem sista människorna kvar. Vill du inte vara en del av oss?"

Jonas kom att tänka på kroppen som låg kvar. Tänk om de skulle hitta den. Den tanken ledde till kortet. Helvete, kortet. Jonas reste sig snabbt.

"Vart ska du?" frågade Freja.

"Känner mig illamående, måste gå på toaletten."

Jonas tog sig till scenen och klättrade upp. Musiken fortsatte och alla medlemmar dansade i dimman och ljuset. Jonas tog sig till genom den dörr som ledde till korridoren han bodde i. Han gick genom korridoren till sin dörr och öppnade den.

Allt såg ut om vanligt. Spegeln fanns kvar, grammofonen stod där den skulle, hans gamla kläder låg på stolen. Jonas gick fram och rotade i fickorna på sina gamla byxor. Det var tomt. Han hittade inte kortet. Dörren öppnades och Jonas vände sig om. Det var Freja. Han kände sig arg och stressad över att inte veta vart kortet var. Kanske hade någon redan hittat det. Kanske hade Freja redan hittat det. Kanske ville hon döda honom.

"Vad gör du här inne? Skulle inte du på toaletten?" frågade Freja.

"Vad gör du här inne?"

"Jag letade efter dig. Såg att du gick hit."

Jonas hade tröttnat på hennes teaterakt. "Ska ni döda oss ni väl lika gärna få det överstökat."

"Fan snackar du om?"

"Hela eran teater är ju helt sjuka. En person har redan dött, hängandes från taket. Vad fan var det om?"

"Jo men han följde inte manuset. Följ manuset och ni kommer leva i ett paradis. Folk dör hela tiden."

"Vi är fångar men ni hävdar att vi är fria."

"Ni är inte fångar. Ni kan lämna när ni vill. Tom vill bara att ni ska vara säkra."

"Det säger du?" Jonas reste sig. "Okej. Jag vill snacka med Lo. Om hon vill lämna så sticker vi."

"Och om hon vill vara kvar?"

Jonas svarade inte. Han ville bara komma därifrån innan kortet dök upp, innan sanningen dök upp. Stressen gjorde honom illamående och

tankarna var konstant på brinken till undergång. Allt han ville var därifrån.

Han puttade undan Freja och öppnade dörren.

"Vad ska ni ens ta vägen?"

"Vi tar en ny båt."

"Ska ni bo helt ensamma igen? Hon behöver andra." Freja följde efter Jonas i korridoren. "Hur tänkte du egentligen." Hon höll fast Jonas arm.

"Släpp mig."

Freja höll kvar greppet. "Ni behöver oss. Tom behöver er. Jag behöver er."

"Jag skiter i vad ni behöver."

"Skiter du i vad Lo behöver?"

Jonas slet sig loss och gick vidare. basen från den dova musiken hördes genom väggarna. Freja tog tag i Jonas igen.

Jonas tittade på henne. "Du har ingen aning om vem jag är ens. Du vet inte vad jag har gjort. Släpp mig och låt oss gå."

"Ni har ingenstans att ta vägen."

Han slet sig loss. "Vi har hela världen för oss själva. Vi kan åka vart vi vill."

"Vi hittade er. Vi kan hitta fler. Lo behöver andra."

"Du har ingen aning om vad hon behöver."

"Jag vet att hon behöver mer än vad du kan ge."

Jonas vände sig om med urvredets eld inom sig. Han tog stryptag runt hennes hals och tryckte henne mot väggen. "Jag kanske borde döda dig innan du dödar oss."

Freja var lugn och såg inte det minsta skrämd ut. "Gör det. Jag har ändå förlorat mer än vad jag kan leva med."

Jonas ville klämma åt men släppte taget. Han gick vidare ut genom dörren till festens generösa stämning.

"Hallå där, Jonas! Ska du inte vara med vår superorgie? Bikupan kommer ge oss en orgasm bara gudarna har skådat," sa Tom och stod vid bikupan med en slang. Alla medlemmar stod med varsin slang och drack ur bikupan. De såg ut som desperata knarkare som sög i sig det sista kokainet på den blöta asfalten. Många stod nakna med penisar och bröst hängandes fritt.

Jonas och gick raka vägen till den andra dörren som ledde till en lika gammalmodigt tapetserad korridor

med den lika fula panelen. Dörrar radade båda sidorna längst hela korridoren. Vilket rum bodde hon i? Jonas följde korridoren och tittade in då alla dörrar stod på glänt. Han förmodade att alla var på den stora scenen och allt han behövde göra var att lyssna efter ljud. Han följde korridoren tills han hörde något extremt ovant. Lo's genuina skratt. Det fanns en röst till. Pojkens. Jonas ställde sig vid sidan och lyssnade. Avundsjuka snittade honom.

"Nej jag skulle ändå aldrig ha hunnit dit. Han skulle aldrig ha låtit mig. Det är ju så uppenbart nu att det var en lögn. Han borde ha sagt sanningen," sa Lo.

"Skulle det ha gjort saken bättre? Han berättade ju sanningen."

"Men du fattar inte. Du har ingen aning om hur det är att ha en mördare till farsa."

"Nej. Det är sant."

Jonas kikade in utan att bli sedd och såg hur pojken höll i ett manus. Inte Lo. Lo pekade på manuset som pojken höll i.

"Skriver Tom allting?"

"Ja. Han skriver allt vi behöver veta."

"Får jag se ditt manus?" sa Lo och sträckte sig efter det.

Pojken ryggade tillbaka. "Nej. Vi får läsa varandras manus."

"Men kom igen. Bara några rader. Vi kan rollspela."

"Nej. Det är strikt förbjudet."

"Lyssnar du på alla regler eller?"

"Man måste lyssna på Tom och manuset. Du vet vad som händer annars."

"Han kommer inte hänga oss som han gjorde den andra."

Pojken var tyst.

"Tror du Tom kommer mörda mig om jag läser ditt manus?" Lo skrockade.

Pojken lutade sig fram och kysste henne.

"Vad fan?" sa Lo och log. "Vad var det för?"

"Förlåt. Gillade du inte det?"

Lo rodnade. "Jo. Jag har bara aldrig riktigt ---"

"Jag förstår."

"Har du det?"

"Nej."

Jonas klev in i rummet. "Lo, vi måste dra härifrån."

"Men vad fan vill du?"

"Vi måste härifrån, vad är det du inte fattar?"

"Vi måste ingenting. Det är du som måste."

"Va? Du såg ju vad som hände med Tim."

"Tim följde inte manuset."

"Vill du att samma sak ska hända med dig också eller? Eller med mig?"

"Vi har äntligen hittat en plats med bra människor. Och du vill sticka härifrån?"

"Det här är ju en jävla sekt, Lo." Jonas blev skrämd av Lo's förvrängda synsätt på godhet. Kanske hade han förvrängt det till en obönhörlig proportion.

Lo svarade inte.

"Lo du måste ---"

"Du ska bara hålla käften!" skrek Lo. "Du har dödat allt jag bryr mig om. Du ska inte få döda min framtid också."

"Din framtid? Är det här din framtid?"

"Du får gärna sticka om du vill. Jag behöver inte dig längre."

Jonas svarade inte. Han var trollbunden av

"Kan du gå ut ur mitt rum? Eller ska du döda Ed också?"

"Roger var redan så gott som död. Jag bara gjorde slut på hans lidande."

"Sen när blev du en läkare och domare?"

"Jag ---"

"Jag önskar att jag aldrig räddade dig."

Jonas rynkade pannan då hennes ord skar genom själen som knivblad genom papper.

"Gå ut från mitt rum. Gå ut och bli en Pilot. Ingen kommer sakna dig."

"Jag ---"

"Jag skiter i det! Lämna rummet din tröga jävel! Stick!"

Jonas klev ut ur rummet och stängde dörren. Det kändes som han låg på den lägsta botten fastkedjad med tegelstenar runt fötterna. Som om han låg på havets botten i en betongkista. Allt han gjort hade varit förgäves. Hennes ord skapade en reva med oändligt djup. Han kände sig värdelös och misslyckad. Det enda han brydde sig om hade gått förlorat. Han

var avskuren och borde sagt upp sin goda sida. På så vis skulle han iallafall slippa skulden. det var rätt val. Lo's mående var något han inte längre kunde underhålla. Lo kunde ha blivit god om han bara varit närvarande. Tankarna om den ultimata förlusten satte skräck i honom.

Jonas sög upp sin stolthet och höll in tårarna när han gick tillbaka till den stora scenen. En plats där musik, ljus, glitter, rök och nakna kroppar fogades samman till något från en nymodern erotisk novell. Freja stod och sög i sig vätskan från bikupan tillsammans med Ronja och Ragnar. Tom satt i soffan med några medlemmar han inte visste namnet på. Jonas gick fram till bikupan, greppade en slang, vred om ventilen och sög i

sig vätskan. Efter några klunkar hostade han och kände ett rus genom fötterna och genom ryggraden till huvudet. Det var som ett rus han aldrig känt innan. Ett rus han endast kunde beskriva som ängelknark. Det kändes som om han blev upplyft från marken. Alla höll i sina manus. Alla förutom Freja och Tom. Oron om kortet var fortfarande på ytan av hans sinne. Han ville bedöva allting. Det var för mycket onda tankar. Änglaknarket strålade genom ryggraden. En man kom fram till Jonas. Det var en man av god biologisk byggnation och lång. Han såg ut att vara något yngre. Han höll i ett manus som de andra.

"Tjenare. Tror inte vi har hälsat än. Jag heter Rodrigo," sa han och höll ut handen.

Jonas skakade hand med Rodrigo och såg de gult markerade texterna i hans manus. Han såg meningen Rodrigo precis sa. Han såg också nästa mening.

"Vad tycker du om bikupan?" frågade Rodrigo. Jonas hade svårt att greppa tanken med att manuset tycktes besitta all konversation mellan alla medlemmar. Behövde alla ett manus? Var alla i trans? Kunde Tom se i förtid? Var han Gud, Jesus? Jonas spårade. Det var nog knarket.

"Tänk inte på Tim. Han var en falsk följare. Han ville aldrig förstå. Men jag kan se att du vill."

Jonas svarade inte.

"Du borde komma och sätta dig. Tom visa en överraskning strax," sa

han och ledde Jonas till en av sofforna bredvid två andra killar.

"Det här är David och Viktor," sa Rodrigo och satte sig i soffan.

Jonas nickade åt killarna och hörde musiken sänkas. Tom ställde sig i mitten för alla att se.

"Återigen, vilken ära att få leva tillsammans i det sista fortet av människor. Vi är dem som kommer forma hela Stockholm till vårt eget. Jag är er och ni är mig. Vi är alla tillsammans. Bikupan kopplar samman alla våra känslor, våra själar och hela vår existens. Utan den skulle vi ha förstört varandra som de gjorde innan alla försvann. Det var en trasig värld. Men vi är här, vi klarade oss. Vi är utvalda." Han lät sin hand glida på sin Gloria. "Vi är dem utvalda att få leva

vidare. Så jag ville bara visa min tacksamhet för er lojalitet och er sanning mot mig. Jonas kände nervositeten, längtan och lyckan från alla de andra som hade änglaknarket i sina ådror. Alla delade allas känslor, precis som Tom förklarade. Det var främmande. Det var som andras liv passerade genom hans eget skinn och själ. Det var märkligt att känna andras lycka utan sitt eget mörker tillkopplat. Två kvinnor rullade ut en vagn som hade ett skynke över sig. Jonas var nervös i några sekunder innan de andras lycka tog över.

"Det här är något jag har velat visa er. Det är en visning av min djupaste tacksamhet." Tom drog undan skynket och på vagnen stod det en planta. Vagnen såg ut att vara ett

litet miniväxthus med en enda planta i sitt kupolformade glas. Det påminde om en örtplanta fast större, som en basilika fast med triangelformade blad. På bladen fanns små röda prickar. Den såg giftig ut, som något man hittade djupt i en regnskog.

"Känner någon av er till Vinderhoff plantan? Antagligen inte, för den blev utrotat för ett tag sen. Det fanns en man vid namn Klaus Vinderhoff. Jag vet inte om någon av er känner till honom. Men han var en person som odlade fram en speciell sorts planta. Historien säger att han var en man i jakt på själens läkemedel. Han åkte till regnskogen och misslyckades. Han höll på att dö men blev räddad av en liten stam människor. Han bodde med dem i flera

år. Han levde med dem, hjälpte dem. Han fick som belöning ett frö som skulle läka hans sår. De ville hjälpa honom att komma vidare. Legenden säger att den som äter ett enda blad av den här plantan kan få kontakt med de dödas röster. Klaus sägs ha ätit plantan och kunde prata med sin döda fru många år. Det sägs att när Klaus dog så dog också informationen då han tände eld på sitt hus och brände ner allting innan han själv dog i elden. Han hade ett speciellt sätt för att få plantan att gro och växa till full storlek, vilket gav honom fler frön. Han var den enda som hade denna odling. Men som sagt. Allting brann ner.

Det här ni tittar på är den sista Vinderhoff plantan. Med denna planta lyckades jag Det här är min gåva till er.

Att alla får ta ett blad var. Bara ett, så tänk efter noga när ni vill ta ert blad. Den kommer att stå på den här vagnen på den här scenen."

Tom knäppte med fingrarna och musiken sattes på igen. Tom sög i sig vätska från bikupan och satte sig i en soffa med några medlemmar Jonas inte visste namnet på.

Jonas satt med Rodrigo, David och Viktor istället.

"Hur kom ni hit?" frågade Jonas och tittade på David och Viktor.

Innan David han svara så greppade Jonas Davids manus. "Hur kom du hit? Svara."

David svarade inte.

"Hur kom du hit. Enkel fråga," sa Jonas och tittade i Davids manus där det fanns gulmarkerad text. Jonas

reste sig och kände sig svärmad av alla känslor.

"Hur kom du hit, David? Svara på frågan."

David reste sig och räckte sig efter manuset. Jonas tog tag i Davids handled.

"Svara på frågan. Vad är det för speciellt med det här manuset?" Jonas slog till David så han föll baklänges.

"Jonas," sa Tom och tittade på honom. "Jag måste be dig att ge tillbaka manuset till David. Och du ska inte läsa andras manus."

Jonas höll kvar manuset. "Varför inte. Kan han inte svara utan sitt manus eller?"

"Han kan svara. Men det kanske blir en fel riktning på vad jag hade i åtanke."

"Vad fan snackar du om. Vadå vad du hade i åtanke?" Jonas slängde tillbaka manuset på David och skrattade från ingenstans. En våg av lycka och en avsaknad av oro sköljdes över honom. Stressen försvann, ilskan och oron skalades av tills han kändes som en naken frukt av blöt lycka.

"Skit samma. Får man knulla med folk här eller?" frågade Jonas. "Jag har inte rört en kvinna på flera år."

Tom knäppte med fingrarna. "Självklart." Tom tittade på Astrid. "Astrid! Kom hit."

Astrid kom till Tom med ett påtvingat leende.

"Du kan ta Jonas till ditt rum och ta honom till platser han aldrig varit innan," sa Tom.

"Jag kan ta honom istället," sa Freja och tog Jonas i handen.

Tom tittade på Freja med rynkad blick. "Freja."

"Tom."

"Är du säker?"

"Jag är säker."

"Jag tycker Astrid borde ta honom istället. Du ---"

"Och jag tycker Jag borde ta honom istället." Freja stirrade på Tom som tycktes tänka igenom beslutet. Freja stod fast.

"Okej," sa Tom med mindre glad ton. Men tycktes respektera hennes val.

Freja drog med Jonas bort från scenen, in i korridoren och in till hennes rum.

"Vad pysslar du med?"

"Räddar dig från Astrid," sa Freja och stängde dörren.

"Vad är det för fel på Astrid?" Jonas skrattade och kände lyckan rusa genom kroppen som i vågor.

"Hon är ingen du vill vara med. Tro mig."

"Tro dig? Jag tror inte på någon här inne. Ni vill säkert mörda mig som med Tim."

"Ingen kommer mörda dig. Du borde tro på mig. Du vill inte vara med henne."

"Hur vet du vem jag vill vara med."

Freja skakade på huvudet och kvävde ett skratt.

"Vad?" frågade Jonas frustrerat. "Lyssna, jag är helt fucked up. Jag är hög och mår skit fast jag mår bra.

Fattar du? För jag fattar inte. Jag har tusen känslor på samma gång. Jag har ingen aning om vad som är i den där jävla såsen ni alla dricker."

"Du borde klä på dig. Du ser ut som en underbetald hora. Hon slängde fram ett par byxor och en tröja. Jonas tog på sig byxorna och tröjan. Med en suck satte han sig på sängen.

"Okej? Så vad vill du?" frågade Jonas.

"Vad tror du?"

"Hur fan ska jag veta? Knulla kanske?"

"Precis, för det var därför jag gav dig kläder? Jag förstår varför Lo blir galen på dig."

"Kan du bara säga vad du vill då? Lo har precis dödat mig med ord och

jag är fast i en jävla sekt. Har du goda nyheter så får du gärna säga dem nu. Annars vill jag gå tillbaka till Astrid."

"Nej du ska inte gå till Astrid. Jag har något som är bättre än ett knull."

"Bättre? Jag har inte knullat på flera år."

"Precis. Det borde förklara varför detta kommer spränga din hjärna."

Freja gick fram till sin garderob och öppnade den. Jonas tittade och spärrade upp ögonen.

"Vad i hela helvetet?" Han reste sig och gick närmre. "Vad fan. Varför sa du inget?"

"Vad tycker du? Jag har förstått att du gillar sånt här."

"Gillar?" Jonas skrockade. "Har Lo pratat med dig? Hur fick du tag på allting?"

"Plundrat hela Stockholm typ."

"Jag hade ju en hel del också. Innan Tom brände ner allt."

"Vilken armé?"

"Space Marines."

"Tönt. Necrons är det man ska ha."

"Necrons suger."

"Antar du utmaningen eller?"

"Jo men jag har ingen armé."

"Vi får väl fixa en till dig. Jag har en färdig Death Guard armé dock. Om du vill lira lite nu."

"Hmm. Nja."

"Feg trodde jag inte att du var."

"Ser jag ut att vara fem eller? Tror du jag blir manipulerad för att jag blir kallad feg."

Freja korsade armarna, höjde ett ögonbryn och gjorde kycklingläten.

Jonas suckade. "Alright. En match. Sen vill jag gå till Astrid."

"Du kommer glömma Astrid när vi har ställt upp alla dem här."

"Precis som du har glömt Henrik eller?"

Frejas leende försvann och hennes blick blev kall.

"Förlåt." Jonas harklade sig. "Jag bara ---"

"Nej det är okej. Jag ... Vet inte om han kommer komma tillbaka."

"Hurså? Tror du han är död?"

"Kanske. Jag vet inte. Han kanske har åkt hem. Jag trodde jag betydde mer för honom. Men jag antar att han kanske inte kände likadant för mig trots allt."

"Hem? Jag trodde han bodde här?"

"Nej, han kommer från Säter."

"Säter?"

"Dalarna."

"Va?"

"Ja. Han Kommer ... Kom från dalarna."

"Varför kom han hit?"

"Han sa att han hade ett samhälle där i Säter och att han skulle hitta fler folk som han skulle ta med sig dit. Men han åkte aldrig tillbaka till Dalarna. Han sa att han ville vara kvar här med mig." Frejas blick såg sorgsen ut. "Han sa att han älskade mig. Så varför skulle han åka tillbaka?"

"Hade han någon i Säter? Barn? Familj?"

"Nej. Han har ingen familj. Han bodde med sin pappa. Han ville bara hitta fler människor att ta med till

säkerhet. Men när Henrik såg vad Tom hade skapat här ville Henrik vara med och hjälpa. Henrik visste att det fanns många kvar i Stockholm som behövde hjälp. Han var verkligen ljuset för oss alla. Henrik var säker på att det fanns fler. Många fler."

"Han kanske bara ska hem och berätta om hur bra det är här."

"Då skulle han sagt något. Han skulle aldrig lämna mig utan att säga något. Om inte han hade tänkt att lämna mig förstås."

Jonas kände alla hennes mörka, dunkla känslor som rann som tjära genom blodet. Han kände hennes smärta blandat med sin egen.

"Jag kan känna att du också bär tunga saker," sa Freja.

Jonas svarade med en enkel nick.

"När jag stod på hustaket och skulle hoppa trodde jag att alla människor var borta. Det var en märklig känsla." Freja satte sig i fåtöljen.

"Varför åker du inte dit då?"

"Vart?"

"Säter. Åk efter Henrik."

"Kan inte."

"Varför inte?"

"Jag har en plikt att skydda alla här. Jag kan inte bara lämna dem."

"Plikt? Du snackar som en jäkla snut."

Freja svarade inte.

"Var du det? En snut?"

"Ja jag var en områdespolis."

"Lokalt och brottsförebyggande. Mycket kommunikation med ungdomar?"

"Precis."

"Fyfan."

"Vi är ... var deras sista chans. Skolan misslyckades, föräldrarna misslyckades. Jag ville lyckas där alla andra misslyckades. Så nej, jag kan inte lämna Tom och alla här. Jag betyder något här."

"Du betyder något även om du inte är här vet du. Du kan följa med mig och Lo."

"Vart?"

"Till havet, där vi inte behöver ha dem här jävla Glorias på oss. Är du inte stressad av att vi alltid är så nära döden. Så fort vi tar av oss dem här så dör vi."

"Jag ser våra Glorias som en räddning. Vi är utvalda."

"Följ med oss, Freja."

"Ni har ingen båt."

"Finns andra båtar."

Freja skrockade.

"Det är så enkelt. Vi skulle kunna sitta hela nätterna och spela Warhammer och lyssna på Lo's gnäll om att bli skateboardproffs."

Freja skrattade. "Jo." Hennes uttryck blev seriöst och ledsamt. "Nej men det går inte. Mitt syfte är här. Jag kan inte lämna dem. Kan inte lämna Tom."

"Varför inte? Tom har väl allt under kontroll."

"Det handlar inte om det."

"Så vad handlar det om då?"

Freja svarade inte.

"Är det Tom som hotar er?"

"Det är inte så enkelt."

"Okej. Jag fattar." Jonas reste sig. "Jag ska lämna dig ifred."

"Förlåt."

"Det är lugnt."

"Jonas."

"Det är lugnt." Jonas log. "Vi ses senare."

Jonas gick ut ur rummet och stängde dörren efter sig. Han visset vad han ville göra. Hon var en god människa som förlorat någon hon älskar. Hon var en sådan som skulle kunnat rädda Jonas från sitt öde i yngre ålder. Hon var hjälten i hans liv som aldrig hände. Hon var någon som gav sin tid och sin säkerhet till andra med hål i sina hjärtan. Hon skänkte ner den brinnande facklan till dem andra fast i mörkrets käftar. Jonas kunde inte sluta tänka på henne och att han ville

göra något fint för henne. Han klev ut på den stora scenen och gick förbi obemärkt till den andra dörren. Han öppnade den och stängde bakom sig. Han stod i korridoren och såg alla dörrar på varsin sida som stod på glänt.

Alla var på festen, alla var upptagna. Den första tanken var att gå till Lo igen, men han backade ur den tankebanan. Han tittade in i ett av de spartanska rummen. På en krok hängde det en mask som han greppade. Ett vapen skulle ju vara ett plus att ha. Han ut i korridoren, och undersökte ett annat rum. Det fanns inte mycket. Rummen var urgröpta på personlighet. Livet hade lämnat väggarna. Möbleringen var sparsam med samma placering i alla rum.

Bordslamporna stod med millimeterprecision. Det var som små hotellrum, allt med samma placering. Det var något onaturligt i det hela. Jonas tittade i byrålådan och såg massa manus som hade röda x på sig. Han tog upp ett av manusen och bläddrade igenom det. Allt var stryket med svart märkpenna. Inget gick att läsa. I lådan låg också en tennisboll. Han studsade den och tappade den till golvet. Den rullade under sängen.

"Fan," svor han tyst och böjde sig ner och tittade under sängen för att hitta bollen. När han tog bollen såg han något på väggen under sängen. Det var ristat i panelen.

"Han tar våra sinnen. Snart är mitt också borta. Bara manuset kvar. Manuset håller mig vid liv nu," läste

Jonas och reste sig up. Han la tillbaka bollen i lådan och kände en rysning. Tar deras sinnen? Vem? Jonas gick ut i korridoren och letade i nästa rum efter något vasst. Inget vasst fanns. Irritationen växte och han kände stressen över att behöva komma iväg snabbt innan festen var över. Jonas var tvungen att ta den risken, han fick hitta något på vägen. Han gick tillbaka ut till stora scenen där alla var fullt upptagna med att dricka från bikupan. Tom satt i soffan och hånglade med några av de andra.

Jonas smög förbi ridån och gick genom läktaren till den bakre dörren. Där följde han samma väg till samma dörr som Freja visade. Han tog på sig masken och klev ut i natten. Snön låg tjockt. Vinden hade avtagit. Det

snöade inte. Han begav sig mot Kulturhuset. Dock behövde han något att försvara sig med. Hudbytaren skulle inte få ta honom. Han gick förbi T-centralen över bron och förbi Åhléns tills han kom till plattan. Elden hade slocknat. Byggnaden stod i sin döda skepnad, avskalad från all värdighet.

Jonas svängde in på Drottninggatan och gick till samma ICA som Henrik låg i. Jonas klev in, mer varsam än innan. Resonemanget var att han troligtvis inte skulle stöta på Hudbytaren igen. Jonas gick till charkdisken där det låg en kniv på bänken. Han tog kniven och såg hur Piloterna strosade runt bland hyllorna med sin nyfunna mening i livet. Han tittade ner på golvet och såg Henriks kropp ligga där, lika livlös som ett lik

bör vara. Henrik betydde mycket för många.

Det var precis därför Henrik var tvungen att försvinna som företagsskatter. Det var bara en tidsfråga innan någon skulle hitta det förbannade jävla liket. Vart fan skulle han gömma kroppen? Jonas tittade sig omkring och lutade sig på ett av borden för att tänka ut något. Inga tankar kom till ytan. Allt var bara en sörja ifrån bikupans vätska. Han kunde fortfarande känna sig förvirrad då han inte visste om han kände sina egna känslor eller andras fortfarande hänge kvar. Aja, det var dags att göra något åt saken. Om de skulle hitta Henrik skulle de troligtvis döda både Jonas och Lo. Kortet var ju kvar, men det var en annan huvudvärk. Först kroppen,

sedan kortet. Han ställde sig över Henrik och suckade. Skulle han stycka kroppen kanske?

Eller kanske bara skära av huvudet så de inte kunde identifiera honom? Nej, det skulle vara för ovärdigt. Han var ändå en hyfsat bra man, trots lögnerna. Eller var det också en lögn han intalade sig själv. Kanske var Henrik en lika smutsig råtta som han själv. Kanske förtjänade han att bli bortraderad utan det finstilta, utan civiliserat tillskott. Jonas tog tag i Henriks fötter och drog honom mot utgången. Vem hade fotot? Det tärde på honom att inte veta, att någon visste om hans hemlighet.

Han mådde illa. Kroppen var tung att släpa. Han väntade till Piloten gick iväg bakom hyllorna innan han

fortsatte att släpa kroppen vidare mot kassorna. Väl vid kassorna drog han ut kroppen från affären, ut på Drottninggatan. Han släppte kroppen i snön och pustade ut. Längre bort såg han en person komma mot honom. Tankarna flödade snabbt och han visste inte vad han skulle göra. Han sparkade över så mycket snö han kunde för att täcka kroppen. Personen kom närmre. Jonas drog fram kniven han plockat från charkdisken tidigare och ställde sig en bit framför kroppen.

"Stanna där," sa Jonas, hjärtat bankade.

"Jonas?"

"Freja?" Jonas stoppade ner kniven.

"Ja. Vad fan gör du här ute?"

"Har du förföljt mig eller?"

"Ja? Varför drog du ut hit för? Du vet ju att det inte är säkert."

Nervositeten bet tag. "Jag ville överraska dig. Med Warhammer. Sen tror jag du behövde lite space."

"Jo, men du behövde ju inte dra iväg. Jag blev orolig när du bara ---" Hon slutade prata och upptäckte den halvt begravda kroppen bakom Jonas fötter. Jonas försökte ställa sig mer i vägen men det var redan försent. Verkligheten av vad som skulle komma skall var marinerat och klart för servering. Han kunde höra hennes andning bli tyngre. Hennes händer knöts ihop. Hela hennes kroppsspråk var stelare.

"Vem är det som ligger där?" frågade Freja.

Båda stod med sina masker på sig. Jultemade artiklar pyntade gatorna runt omkring och snön yrde med vinden.

"Jonas, vem är det som ligger där?"

"Spelar det någon roll?" Jonas visste inte hur han skulle komma ur situationen.

"Vem är det som ligger där? Svara."

Jonas svarade inte.

Freja drog sin pistol mot Jonas. "Händerna på huvudet. Visa kroppen." Freja såg ut att ha fallit rakt in i sina polisreflexer. Hon siktade med trygghet och höll avstånd. Jonas höll ut sina händer. Det var lugnande. Det var en så vanligt förekommande situation för honom att han hade funnit

en sorts trygghet i det. Allt han behövde göra var att komma närmre, eller få henne närmre. Jonas ställde sig vid kroppen.

"Freja. Det är inte som det ser ut," sa Jonas och tog ett steg närmre. "Jag måste få förklara mig."

"Ett steg till och jag skjuter dig i benet." Hennes allvar var fastställt. Han visste nu att hon skulle skjuta.

"Vänd på honom," sa Freja och pekade med pistolen.

Jonas knäböjde sig vid kroppen och vände på den i hopp om att han inte skulle bli skjuten på plats.

Freja gick närmre. Jonas ställde sig upp med händerna synliga för att lugna henne.

Hon tittade på Kroppen och hennes ögon vidgades. "Är det Henrik?"

Jonas svarade inte.

"Är det Henrik!" skrek Freja och siktade på Jonas.

"Jag vet inte."

"Backa!"

Jonas backade från kroppen med händerna synliga.

Freja borstade bort snön och förblev tyst i några sekunder. Hon reste sig. Jonas visste att ingen lögn i världen skulle rädda honom. Han skulle behöva ge sanningen.

"Han ljög för dig, Freja. Han ---"

"Du fick mig att tro att han lämnade mig. Han ville aldrig lämna mig. Han älskade mig. Och du dödade honom."

"Han hade en familj han ljög om."

"Jag skiter i om han hade familj. Han valde mig. Han älskade mig. Och du dödade honom."

"Jag sa att jag inte var en bra person. Jag är en mördare. Jag försökte förklara det."

"Du är mer än en mördare." Hon såg ut att suga in tårarna medan hon tittade på Henriks lik.

Jonas såg sitt tillfälle och slängde sig på henne. Fokuset var på att få kontroll av pistolen. Han var starkare så han lyckades slå undan pistolen ur hennes händer. Den föll någonstans i snön. Freja drog fram sin kniv och Jonas drog fram sin kniv. De båda stod redo i den djupa snön som två rovdjur redo att anfalla.

"Är det du som har fotot?" frågade Jonas.

"Vilket foto?"

"Sluta spela dum. Fotot på Henriks familj."

"Han har ingen familj. Han skulle aldrig ljuga för mig."

"Det finns ett foto med hans fru och barn. Han hade det på sig."

"Du ljuger."

"Jag ljuger för fan inte! Varför skulle jag ljuga?"

"Jag trodde du och Lo skulle bli en del av oss. När Tom får reda på det här kommer Lo bli som de andra."

Jonas kände sig illamående, en klump i magen växte, huvudvärken pulserade. Freja höjde sin kniv.

Jonas gjorde sig redo. Handen stelnade som cement runt knivens handtag. "Ingen behöver dö. Jag vill inte behöva döda mer."

"Henrik behövde tydligen dö. Vet du vad han betydde för mig!"

"Jag vet vad han betydde!" skrek Jonas tillbaka. "Det var en olycka. Det var inte ens meningen att han skulle dö. Läget var spänt och hon råkade bara skjuta."

"Hon sköt? Var det Lo som sköt?"

Jonas svor för sig själv.

"Och ni kunde inte rädda honom."

"Nej. Han gick inte att rädda."

Freja stod tyst en stund innan hon stängde av maskens sprängfunktion. Jonas gjorde detsamma.

Jonas suckade och skulle precis säga något innan Freja avbröt med ett explosivt anfall med vilda knivhugg. Jonas snubblade bakåt över Henriks frusna kropp. Snön yrde upp i hans

ögon och han kände snabbt hur Glorian satt kvar. Det blev svårt att se. Freja kom mot honom och Jonas sparkade så hårt han kunde mot hennes kropp. Hon stapplade bakåt, vilket gav honom en öppning att resa sig upp och torka bort snön från ögonen. Freja attackerade aggressivt och skar honom i armen så han tappade sin kniv. När hon högg igen lyckades Jonas avleda hennes kniv ner i sitt protesben och sparkade bort henne. Jonas drog ut kniven ur protesbenet och kastade bort den. Han pustade ut. Freja höll upp sina händer i stridsläge. Hon såg ut att ha kampsport i ryggraden med tanke på hennes trygghet sin stridsförmåga.

"Ge dig," sa Jonas och hämtade andan.

"Kom tillbaka och erkänn vad du gjort för Tom."

"Berätta vem som har fotot istället."

"Det finns inget foto."

"Jo det finns. Någon i er jävla sekt har det just nu. Någon har tagit det ur min ficka. Om Tom får reda på det kommer han döda oss, fattar du inte? Jag måste skydda Lo. Jag måste gömma Henrik och hitta fotot innan det är försent."

Freja stod i tystnad en stund innan hon svarade. "Inte om du följer med och erkänner. Jag kommer kunna övertala honom att allt var en olycka. Jag kan säga att Henrik dog och ni försökte rädda honom."

Jonas blev lockad av idén, men känslan slocknade snabbt av

verklighetens vikt. Han visste att om Freja skulle komma tillbaka till Teatern så var det slutet för Lo. Tom skulle döda han själv och Lo. Men han kunde inte heller döda Freja. Mer död skulle ta honom bortom räddning, han skulle bli förbli förkastad av Lo. Relationen skulle vara oreparerbar, han kunde isåfall lika gärna vara död. Men allt han ville var att hitta en säker plats för Lo.

"Varför vill du hjälpa helt plötsligt?"

"Allt kan bli som innan. Du behöver bara komma tillbaka. Vi kan bli en familj."

Jonas var obekväm av Frejas skifte i konversationen. Hon ville precis mörda honom.

"Allt jag vill är för henne att vara säker," sa Jonas och kände hur blodet rann ner i snön.

"Hon är säker med oss."

"Ingen är säker hos er. Ni bor med en psykopat. Ni är en sekt för i helvete."

"Så vad ska du göra? Döda mig? Lo kommer aldrig förlåta dig."

"Jag kommer inte döda dig. Jag ska hitta fotot och få Lo att lämna."

"Hur då. Hon hatar dig. Hon gillar att bo med oss. Tom vet att alla vi har ett större syfte."

"Jag kan inte låta dig gå. Om du berättar kommer han döda oss."

De stirrade på varandra i några sekunder innan Freja tog fart in i affären. Jonas sprang efter. Han slängde sig och fick tag i hennes ben

så hon ramlade. Hon reste sig snabbt. Jonas var kort efter. Hon sprang mot charken, troligtvis efter knivar. Jonas sprang ikapp och tacklade in henne våldsamt in i ett hyllparti. Nudelpaketen flög iväg och konserverna ramlade ner på golvet. Freja plockade upp en konserv och kastade på Jonas. Han skyddade sig men kände hur det gjorde otroligt ont i armen av konservburken. Jonas tog tag i hennes jacka, och hon tog tag i hans jacka. De slängde runt varandra i hyllorna tills de halkade ner på golvet. Freja sträckte sig efter Jonas Gloria men han tog tag i hennes händer och tryckte ner dom mot golvet. Han satt över henne och höll fast hennes händer så hårt han kunde.

"Du kan inte gå tillbaka!" skrek Jonas.

En pilot kom in i samma gång de låg i. Det var en vandrande kyldisk blandat med vridet kött och armar som drog den framåt. Jonas reste sig och aktade sig från Piloten som gick mot dem. Freja sprang iväg runt den. Jonas sprang runt hyllan och mötte henne på andra sidan. Hon höll i en kniv.

Jonas höll upp sina händer. "Ta det lugnt. Ingen behöver skada sig mer."

Freja flämtade och andades tungt. Det rann blod från Jonas arm.

"Varför dödade du honom?" frågade Freja. Jonas hörde hur hon var mer instabil i rösten. Hon darrade på handen medan hon höll i kniven.

"Det var ett misstag," sa Jonas och var fokuserad på kniven. Ett hugg och han skulle vara död. Han behövde överleva för Lo's skull. Han ville inte döda Freja. Han gillade henne innerst inne. Han kunde inte heller låta henne skvallra för Tom.

"Freja. Lyssna." Jonas samlade sina tankar. "Vi kan lösa det här. Om du hjälper mig och Lo härifrån så kommer vi aldrig tillbaka. Bara låt oss gå."

"Hon kommer inte vilja gå någonstans. Fattar du inte? Hon kommer bli en del av oss."

"Vad menar du?"

"Hon kommer bli en del av oss. Hon kommer få ett manus som kommer bli hennes helt egna. Allt kommer falla på plats. Allt kommer bli

som förr. Du kan också komma tillbaka och bli en av oss på riktigt. Tom kommer förlåta er."

Jonas förstod att hon hade tappat en skruv. Något hade lossnat. Han backade och greppade en konservburk som han slungade mot henne. Direkt efter sprang han fram till henne, greppade hennes handled och knäckte den tills den blev som lös spaghetti. Kniven föll till golvet. Freja vrålade och sparkade bort Jonas protesben så han föll till golvet. Han drog med sig Freja till golvet också. Hon kröp desperat mot kniven. Jonas höll fast henne och tog tag i hennes Gloria.

"Ligg still eller så sliter jag av den," sa Jonas och flåsade.

"Gör det. Jag har ändå inget att leva för," sa Freja med tårar. "Henrik

var allt jag hade kvar. Han var den enda som älskade mig."

Jonas såg ett matförråd längre bak. Han tog tag i sitt protesben och skruvade på det. Han reste sig, tog tag i hennes armar och drog henne bak till förrådet. Han slängde in henne där och ställde sig i dörröppningen.

"Du ska inte dö. Fattar du trögt eller? Jag kan inte döda fler. Och din handled kommer fixa sig så fort jag hittat kortet," sa Jonas och pustade ut. Det blödde från armen och det kändes som om något var brutet från konservburken. Kanske en spricka. Freja låg på golvet och grät. Han visste inte om det var av smärtan från hennes handled eller insikten om Henriks död. Jonas låste utifrån. Det fanns ett glasfönster i dörren att titta in i. Hon

låg kvar på golvet. Han kunde inte sluta känna sig ledsen för hennes skull. Skulden skar honom värre än vad kniven gjorde.

"Allt finns där inne. Mat, vatten. Jag kommer hålla kvar dig här tills jag har hittat ett sätt att få ut Lo."

Jonas stod mot väggen och samlade sig. Känslorna var överväldigande. Allt han ville var att hitta en säker plats för Lo. Han hade misslyckats igen. Hur fan skulle han få iväg Lo från sekten? Han var tvungen att fokusera på att hitta fotot och gömma kroppen. Skulle han bara döda Freja? Tänk om hon flydde. Kanske var det lika bra att döda henne? Nej, absolut inte. Inte döda flera.

Jonas visste att om han dödade henne skulle han döda det sista av sig

själv som Lo såg upp till. Det här var hans chans att ta igen och visa sig vara någon han önskade att bli. En förebild i en värld där ljuset var svårt att hitta. Han behövde vara någon där mörkret inte fanns. Han behövde få Lo på sin sida och se ljuset. Lo var vilsen i mörkrets spiral. Han var tvungen att få henne därifrån.

Kapitel 13. Maktens våg.

Jonas satt på en bänk i en nymålad skolkorridor. En skola pryglad av goda betyg, fostrat beteende och elitstatus bland alla föräldrar som hade sina barn i denna skola. Det var en fråga om vems barn som var bäst, och på så vis kunde föräldern också vara bäst. Jonas och Lo satt utanför rektorns kontor med blickarna framåt.

Han tittade på Lo. "Är du nervös?"

"Nej det är jag inte," svarade hon med grinig ton.

"Okej. Jag bara frågade. Chilla."

"Jag är chill."

"Du borde vara nervös dock."

"Jag bad inte om att få gå i den här jävla snobbskolan. Jag hatar alla här. Jag passar inte in."

"Det är bara gilla läget."

"Skulle hellre sitta i fängelset än vara här."

"Nej det skulle du inte. Tro mig."

"Nej jag tror dig inte. Du vet själv hur det är att vara här."

"Jo jag vet."

Rektorn öppnade dörren och gav en vänlig gest för dem att komma in. Han var prydligt klädd med pressade byxor, rutig skjorta och kavaj. De fyrkantiga glasögonen tydde på både dyr design och gravt synfel. Det var inte vanliga glasögon. Det var I-Glasses. Rektorn satte sig i den knarrande läderstolen och lutade sig bak. Lo och Jonas satte sig i varsin stol som var obekväma, vilket antagligen var meningen.

"Jo nu är det så att Lo har försatt sig själv i en ... Utmanande fysisk position."

"Snacka svenska för fan. Har hon vevat nävarna?"

"Hon har varit med i en fysisk konfrontation, ja."

"Vem har hon slagit? Är det den där Nelly igen? Alltså den där Nelly är en äcklig mobbare som ni borde ha koll på. Hon förtjänar att få nyllet inslaget."

Rektorn harklade och rätade till slipsen. "Nu kan jag ju inte säga riktigt exakt vem det handlar om. Det är inte relevant."

"Inte relevant? Det är väl jävligt relevant vem det är som mobbar min dotter. Eller? Tycker du inte det?"

"Jag kan inte säga vem det är."

"Lo, är det Nelly?"

Lo nickade.

"Okej, lyssna. Nelly är en mobbare. Om du ---"

"Jonas, Vi kan inte tolerera att Lo slår sina klasskamrater."

"Få Nelly att sluta mobbas så kommer jag få Lo att sluta slåss. Låter det bra?"

"Fysiskt våld tolereras inte här på Östermalmskolan."

"Men psykiskt våld är okej eller? Skador på kroppen läker. Mentala skador läker inte lika lätt vet du. Om du stoppar Nelly stoppar jag Lo. Punkt slut. Är vi klara här?"

"Jo, men vi kommer behöva skriva en fullständig rapport på det här. Och innan dess kommer du behöva ha Lo hemma. För allas säkerhet."

"För hur länge då?"

"Vi kommer höra av oss."

"Hon har rätt till utbildning. Hon kommer hamna efter med läxor."

"Hon får göra läxorna hemma. VI kommer skicka överallt som behövs göras till din mejl."

Jonas nickade ofrivilligt och kände irritationen bubbla.

"Och Nelly? Hon får gå kvar antar jag?"

"Vår skola har noll tolerans mot våld"

"Vem är Nellys pappa nu igen? Är inte det han ... Vad fan heter han ... David Rödståhl? Är inte det han som i stort sätt äger skolan?"

Rektorn harklade sig och rätade till kavajen. "Vi är klara här. Jag måste få be er att gå. Vi hör av oss när vi har

klargjort alla dokument. Jag råder dig att reda ut alla bekymmer Lo bär på innan hon kommer tillbaka till den här skolan."

Jonas reste sig. "Kom, Lo. Vi drar."

De gick ut ur kontoret och ut ur skolan. De gick tvärs över skolgården och såg de andra barnen leka. Jonas såg Nelly lite längre bort med sina andra kompisar som skrattade.

"Bry dig inte om dom," sa Jonas. "Dem kommer få känna på livet, och när det händer kommer dem gå sönder. Dem är inte tuffa nog."

Jonas såg hur Lo var påverkad. Hennes blick var låg och ögonbrynen rynkade.

"Jag är hungrig. Ska vi käka nått?"

"Visst."

De gick till närmsta McDonalds. Lo och Jonas stod vid varsin skärm och scrollade efter vad de ville ha.

"Jag går till kassan sålänge," sa Jonas.

"Mhm," mumlade Lo.

Jonas ställde sig vid kassorna och väntade på sin order. Lo kom och ställde sig bredvid.

De väntade i cirka två minuter innan deras mat var färdig. De tog sina brickor och satte sig vid ett bord. Jonas öppnade sin låda med nuggets och åt.

"Varför retade hon dig?" frågade Jonas.

Lo ryckte på axlarna.

"Gjorde du något?"

"Jag har inte gjort ett skit. Det är hon som är helt jävla cp störd."

"Så du har inte gjort nånting? Har svårt att tro det."

"Hon tror att hon kan bossa med alla för att hennes pappa häller in pengar i den här jävla skolan. Hon har varit på mig extra mycket efter jag hjälpte Viola."

"Vem är Viola?"

"En boknörd bara. Hon behövde hjälp. Jag slog dem som retade henne. Och det var tydligen Nellys vänner. Så nu har hon fått halva skolan börja mobba mig för att Nelly säger det. Ingen vill vara ovän med Nelly."

"Så du gjorde ju någonting bra. Varför sa du inte det till rektorn."

"Som om att han skulle bry sig. Jag borde inte ha hjälpt Viola."

"Kanske inte. Men att leva ett liv och ha hjälpt andra är ett liv värt att

leva. Agera är att leva." Jonas åt en nugget. "Din mamma lärde mig det."

"Jo och det har ju hjälpt mig mycket."

"Poängen är inte att det ska gynna dig. Det ska gynna den du hjälper. Det är så man gör. Man gör något för andra. Det är så man kan leva utan skuld. Det är så man kan sova på nätterna."

"Så hur många har du hjälpt då?"

Jonas åt en nugget. "Jag har mest skadat folk. Jag försöker ta igen. Du ser ju vart det ledde mig. Jag förlorade dig, Sandra. Allt."

"Så vad säger du? Att jag bara ska låta Nelly mobba skiten ur mig?"

"Nej. Men fortsätt att stå upp för Viola. Det är viktigt. Ingen annan står upp för henne."

"Och vem ska stå upp för mig?"

"Du själv."

"Hur?"

"Slå tillbaka. Slå tillbaka riktigt hårt. Du kan inte hamna i fängelset direkt."

"Men jag blir ju avstängd för gott."

"Bra, då kan du byta skola."

Lo tittade mot dörren. "Shit."

Jonas tittade där Lo tittade. "Vad?"

"Det är Viktor med sin pappa."

"Mhm."

"Dom hatar ju oss."

"Har du slagit honom också eller?"

"Nej men han är vän med Nelly och hela hennes gäng. Och pappan är vän med Nellys pappa."

Jonas såg Viktor gå till en skärm och scrollade. Viktors pappa Stefan gick till Lo och Jonas.

Han skrattade beklädd med arrogant sliskighet. "Nämen tjenare." Han tittade sig omkring. "Jo vi brukar inte vanligtvis äta här men Viktor ville verkligen ha en ... vanlig burgare."

Jonas svarade inte och fortsatte att äta sina nuggets.

"Jag hörde att Lo har slagits igen." Stefan skrockade. "Med tanke på din historik så förstår jag. Det går väl i släkten det där. Våld. Undrar vad Sandra skulle tycka om ---"

Lo reste sig och slängde ner burgaren på brickan.

"Lo," sa Jonas lugnt. "Sätt dig ner." Jonas tittade på Stefan. "Var det

något du ville säga? Eller bara visa det som Nelly gör mot Lo varje dag?"

"Vadå? Säga sanningen?"

Jonas suckade och reste sig. "Kom, Lo. Vi tar med maten hem."

"Så du ska bara gå iväg som en jävla fegis?"

"Lo. Vi går nu."

Jonas och Lo lämnade McDonalds. De tog sig förbi Karlaplan och följde Narvavägen till Strandvägen tills de kom hem. Jonas stängde och låste dörren. Lo slängde av sig ryggsäcken och satte sig i soffan med en suck. Jonas ställde sig vid köksön och tittade på kylens informationsskärm. Han skrev i att de behövde mer mjölk, vilket en drönare skulle komma med inom kort och lämna i deras beställningslucka. All betalning var

kopplat till hans kort. Han kunde också fylla i om något skulle beställas på auto om något tog slut. Jonas förberedde kaffemaskinen. Lo startade en film. En gammal västernfilm men den odödlige, kultförklarade Klintan.

"Varför försvarade du dig inte?"

"Försvarade mig? Vad menar du?"

"Ja? Du bara tog det som en jävla tönt."

"Skulle jag slå ihjäl han eller?"

"Han pratade skit om mamma."

"Alla strider är inte värda att ta. Man kan inte alltid vara tuff."

"Du har ju dödad folk. Du sa ju till mig att jag kunde slå Nelly."

"Jo men om jag går runt och slår folk så hamnar jag i fängelset. Fattar du inte eller? Ju mer ansvar man har ju

mindre tuff kan man vara. Jag har dig nu. Jag kan inte vara som jag var förut."

"Så du är en jävla tönt nu eller? Precis som Viola? Så du ska bara låta han mobba dig sådär?" Lo suckade och tog på sig huvan och borrade in sina händer i tröjans magficka.

"Jag kan inte gå runt och slå vem jag vill. Jag har bara en chans kvar. Precis som du i skolan. Missköter jag mig skickar dem tillbaka mig."

"Så du måste vara allas slagpåse nu eller?"

"Mhm."

"Men ---"

"Bara släpp det, Lo. Jag är inte den jag va förut. Bara få in det i din tjocka jävla skalle."

Lo tjurade.

"Vart slog du henne?" frågade Jonas.

Lo svarade inte. Hon stirrade in i TV:n.

"Lo?"

"Men ja vad vill du?"

"Vart slog du henne?"

"Vad spelar det för roll?"

"Hon såg ut att må väldigt bra. Slog du henne ens?"

"Ja jag slog henne. Alla på skolgården såg mig."

Jonas tog sin kaffekopp och ställde den på soffbordet. "Kom, res dig upp."

"Men vad vill du?"

"Bara res dig upp sa jag."

Lo reste sig med en suck. Hon stod med sin oversized hoodie och

mjukisbyxor med en trött blick. "Så? Vad vill du?"

"Visa hur du slog henne."

"Va?"

"Visa hur du slog henne." Jonas suckade. "Lyssna. Du är liten och kort. Klart dem kommer spöa dig. Hur slog du henne? Och vart?"

"I ansiktet. Såg du inte hennes blåtira eller?"

"Nej, jag såg ingenting. Ska du slåss så kan du lika gärna lära dig hur man slåss på riktigt."

Lo såg ut att lysa upp lite.

"Kolla, om hon står såhär," sa Jonas och stod framför Lo. "Ställ dig framför mig."

Lo ställde sig framför Jonas. Han puttade henne på bröstet så hon ramlade baklänges.

"Aj, vad fan pysslar du med?"

"Ser du hur lätt du ramlade."

"Ja men du är ju för fan vuxen."

"Sluta svär så jävla mycket."

Lo tjurade.

"Om hon står framför dig igen kan du bara putta henne riktigt hårt. Hon kommer falla rakt på arslet. Efter det kan du bara hoppa på henne och slå henne."

"Låter för grovt. Lärarna kommer hinna avsluta det."

"Okej. Något mer subtilt." Jonas tog tag i hennes hand. "Om du tar hennes hand i det här greppet. Sen vrider hit."

"Aaaajjjj!" Lo satte sig på knä.

Jonas släppte. "Om jag skulle vrida hårt skulle något gå sönder. Testa på mig."

Jonas höll ut sin hand. Lo greppade den och vred den på samma sätt Jonas visade.

"Aj aj aj, släpp."

Lo såg glad ut. Hon log och skrockade.

"I det där greppet kommer hon vara din bitch och göra allt du säger. Smärtan är för jävlig. Och allt du behöver få henne att göra är att peka finger åt dig, vilket inte borde vara så svårt."

"Kan du mer grepp?"

"Mer? Jo, jag har en del."

Tiden gick. Jonas och Lo tränade olika sorters grepp för att vrida leder åt smärtsamma håll. Han visade henne hur man ger ett ordentligt slag. Han visade brottning och hur man kan fälla någon enkelt. De höll på i två timmar

innan Lo blev utarbetad. De satte sig i soffan, åt chips och tittade på film.

"Pappa."

"Mhm."

"Jag ... Jag vet att du har det jobbigt å allt. Jag menar inte att göra det jobbigare för dig. Me jag kan bara inte låta henne hålla på."

"Nelly?"

"Ja."

"Jag förstår."

"Ska jag verkligen slå henne nästa gång?"

"Mhm."

"Jag kommer ju få byta skola."

"Du måste skydda dig själv. Då menar jag inte med våld. Du måste skydda ditt sinne. Och ibland måste man skydda sinnet med våld. Om du

blir mobbad på det där sättet kommer du bli svag."

Lo nickade.

"Allt handlar om att skydda sinnet. Jag vet att det är svårt att stå upp för sig själv. Men du måste. Ingen ska kliva över dig. Inte ens jag. Du ska framför allt stå emot mig om jag behandlar dig illa."

"Så du vill att jag ska slå dig?"

Jonas skrockade. "Ja om du vill. Nej men du ska inte ta skit. Fattar du?"

"Jag tror det. Ja."

"Du slår henne för att skydda din mentala hälsa. Om du låter mobbare som henne gå över dig kommer du aldrig komma över det i vuxen ålder. Och i vuxen ålder kan du inte gå runt och slå ner folk. När du är vuxen måste du redan vara mentalt stark och

förberedd. Annars blir du som mig. Misslyckad och svag."

"Du är inte misslyckad."

Jonas svarade inte. Han nickade och försökte ta in hennes ord.

"Pappa, på riktigt. Du är inte misslyckad."

Kapitel 14. Mental källare.

Inget hade fungerat. Han hade sökt överallt. Fotot var helt borta. Någon hade tagit det men han kunde inte lista ut vem. Lo var okontaktbar. Hon satt mestadels på sitt rum med sin pojkvän.

Teaterföreställningarna fortsatte som vanligt. Två föreställningar per dag. Jonas kunde knappt komma ihåg allt skitsnack som sprutades ut ur allas munnar. Det påminde om Shakespeares mindre talangfulla kusin. Dagarna var olidligt långsamma. Alla medlemmar var urholkade. Nu när Freja var borta såg han tydligare hur det var något fel med alla. Det var som att något hade skrapat ur deras personligheter. Alla var det manuset sa

att dem skulle vara varje dag. Astrid var av och på. Vissa dagar var hon påträngande.

Andra dagar var hon ensam på sitt rum. Måltider serverades. Det var vällagade måltider som påminde om världen innan Signalen. Han försökte lista ut hur han skulle få ut Lo men hade inga idéer.

Så fort han ville prata med henne så blev hon aggressiv och bad att bli lämnad ifred. På nätterna smög han ut och tittade till Freja. Hon sov för det mesta. Han tömde hennes hink med avföring och urin och gav henne bandage och medicin för handleden. De första gångerna försökte hon fly. Hon testade att kasta burkar och tackla utan att lyckas. Det hade gått cirka två veckor.

Varje dag värre än den andra. Det enda som var någorlunda tacksamt var helgerna med bikupan. Det var den enda stunden han kände annat än mörkrets tankar av stress och ångest. Han funderade många nätter om han bara skulle erkänna för Tom.

Jonas satt på sängkanten och läste igenom manuset inför morgondagens föreställning. Det var mycket snack om livets olika vägar. Bla bla bla. Jonas slängde iväg manuset och la sig på rygg. Var det här hans liv? Leva i städning stress om att sanningen skulle komma fram. Dörren öppnades. Det var Astrid.

"Hej, Jonas. Tom vill träffa dig på sitt kontor," sa hon och stod kvar i dörröppningen.

"Har du lust att komma in, jag skulle vilja prata om en grej."

"Självklart." Hon klev in och stängde dörren. "Hur är det?" Hon satte sig på en av stolarna.

"Trivs du här? Jag menar med Tom och allt?"

"Ja." Hon log. "Är det något du inte är nöjd med?"

"Är det ingen som har försökt att ... sticka härifrån?"

Hon skrattade. "Nej verkligen inte. Men jag undrar vart Freja är förstås." Hon satt tyst en stund. "Hon måste hitta sin väg tillbaka."

"Precis. Men Vart tror du hon tog vägen? Man får väl inte lämna teatern själv?"

"Nej. Vi alla går tillsammans. Vi alla lever tillsammans och vi alla känner tillsammans."

"Så vart är hon?"

Astrid svarade inte. Hon blödde ur ögonen som hon torkade bort och log. "Kan jag hjälpa dig med något särskilt? Behöver du sexuell stimulans?" Hon klädde av sig toppen.

"Nej nej. Jag behöver ingenting. Jag bara undrade om du inte tycker det är konstigt."

"Vad?"

"Allt. Hela kollektivet. Tom, manuset."

"Manuset ger oss syfte."

"Vad för syfte?"

"Manuset visar vägen."

"Vart?"

"Vi borde inte låta Tom vänta. Han gillar inte att vänta." Hon tog på sig toppen.

Jonas reste sig. Astrid ledde Jonas till den stora scenen.

"Jag hittar själv," sa Jonas och gick in i en lång, 70-tals korridor och följde den till slutet. Han knackade på dörren med en svart cirkel målad på den.

"Kom in!" hörde han Tom ropa inifrån kontoret.

Jonas klev in. Det var ett vanligt rum, ett större rum som låg mer avskiljt. Inredningen var specifik och sparsam med mörkt trä som dominerade. De tapetbeklädda väggarna var radade med bokhyllor fyllda av manus. Mustiga, stora bokhyllor som sträckte sig till taket.

Det måste ha varit tusentals manus som stod tätt packade intill varandra. Mitten av rummet belastades av ett högtidligt skrivbord av massivt trä. På skrivbordet stod en skör, liten lampa som riktade ljuset mot där ett tillsynes nytt manus låg. Tom satt bekvämt i sin läderfåtölj med armbågarna på bordet. Bredvid manuset låg en fjäder och en bläckbehållare.

"Sätt dig," sa Tom och gav en lugn gest.

Jonas kände sig redan hotad. Han satte sig på stolen och såg alla manus omkring honom. Hjärtat slog snabbare.

"Freja. Har du sätt henne?" frågade Tom.

"Nej. Hon sa att hon skulle gå ut. Vi båda vet att hon har ... en annan sorts frihet."

Tom var tyst en stund och harklade. "Freja är en viktig person för det här kollektivet. Hon bidrar mer än någon annan. Hon är fullt trogen till vårt syfte. Till manusets syfte."

"Hon måste hitta sin egen väg tillbaka," sa Jonas kort och hoppades på att Tom skulle förstå.

Tom nickade och öppnade manuset framför honom. "Vet du vad vi gör här, Jonas?"

Jonas kisade med ögonen i fundersamhetens dimma.

"Jag har ett ansvar. Ett betungande ansvar som ingen annan kan axla förutom jag. Du om någon vet

ansvarets tyngd. Du vet om förlustens piska."

Jonas tittade ner i bordet.

"Jag vet hur mycket du har förlorat, Jonas. Din fru, Lo, dina föräldrar. Du ---"

"Jag har inte förlorat, Lo," avbröt Jonas.

Tom nickade och harklade sig. "Avbryt mig inte." Tom vände tillbaka en sida i manuset. "Jag vet hur mycket du har förlorat, Jonas. Din fru, Lo, dina föräldrar. Du har ett mörker omkring dig. Du tror att döden följer varje steg du tar med ett förstoringsglas i väntan på att du ska göra ett misstag."

Jonas kände hur frustrationen omfamnades av Tom's makabra sanning.

"Du har ett mörker som jag kan få bort. Jag kan ta bort förstoringsglaset och sätta en skyddande filt över dig så döden aldrig kan hitta dig igen," sa han med ett leende och en handgest.

"Vi båda vet att du är full av skit. Mörkret vi bär på går inte att fly."

"Jag har ett uppdrag att säkra Stockholms framtid. Att säkra människans framtid. Allt som behövs är en vilja att ge sig själv till Manuset. Efter det så är livet säkrat. Manuset kommer leda människan framåt. Det kommer bli allas sanning."

"Hur ska du kunna säkra människans framtid?"

"Med hjälp av kollektivet. Alla här. Vi vill hitta fler människor."

"Jag tror inte det finns så många kvar."

"Där har du fel."

Jonas svalde irritationen. "Vi vet inte ens vad som har hänt med världen. Vi vet inte ens vad folk har förvandlats till. Vi vet inte ens vad sakerna på våra huvuden är ens, och alla som försvann. Vad hände med dem?"

"Det spelar ingen roll vad som har hänt."

"Det spelar stor roll. Vi måste veta så vi kan fixa det."

"Världen har redan börjat om i sin process. Världen är redan fixad. Det redan klart. Omstarten är redan skedd."

"Finns det något du vet så säg det nu."

"Jonas." Tom log och satte händerna mot varandra. "Du måste

förstå att vi är mer än ett kollektiv. Vi är en framtid som kan återskapa livet. Manuset kommer vägleda oss till en bättre värld. Allt vi behöver göra är att vika all misstro."

"Vad är det du vill, Tom?"

"Det jag vill är att du ska få ett permanent manus. Ett manus du kan följa och låta alla sorger försvinna ner i avgrunden för evigt. Du kände vad bikupan kan göra. Om du ger dig själv till manuset kommer du kunna leva utan mörker. Du kan leva med solens strålar alltid når dig."

"Och Lo?"

"Hon verkar redan ha viljan att ge sig själv till Manuset."

"Till dig då menar du?"

"Jag är bara en enkel tjänare till Manuset. Manuset är högre än oss alla."

Jonas tittade på manuset som låg framför Tom och såg den mystiska, Wifi-liknande symbolen. Samma symbol han såg i katakomben under Stortorget. Inget verkade skapa ett förståeligt intryck. Frågor dubblerades och svaren rann mellan fingrarna som sand. Vem var Tom? Vad var manuset? Vad betydde symbolen? Det landade i Jonas att han visste inget mer nu än innan. Var allt förgäves?

"Vad betyder symbolen?" frågade Jonas och pekade på manuset, i hopp om att lirka ut någon sorts info.

Tom tittade ner på manuset och sedan tillbaka på Jonas. "Du kan få veta allting om du viger dig själv till

manuset. Se det som ett dop. En port till en ny värld, ett nytt medvetande."

Jonas svarade inte.

"Stanna här med oss och känn av om du vill återta min fråga."

"Jag och Lo vill härifrån. Eller är vi fångar?"

"Ni är inte fångar. Men som jag förstår det så vill Lo vara kvar här."

"Hon vill inte vara kvar."

"Har hon sagt det."

"Hon har sagt många saker. Många saker om dig också."

Tom log. "Jag tror Lo kommer bli en fin del av vårt kollektiv. Du med om du kan släppa rädslan.

Jonas reste sig aggressivt. "Jag borde slå in skallen på dig. Hon ska inte bli din jävla slav."

"En slav som du har varit i alla år? Alla är slavar till nått."

Jonas svarade inte.

"Du kan inte mörda fler, Jonas. Din kvot är fylld. Om du dödar fler kommer du döda den sista gnistan Lo har i sig. Och du kommer släcka det sista livet i dig själv. Så jag behöver att du ger vika. Annars kommer du aldrig få en relation med Lo. Jag är din enda chans. Jag kan ge dig en relation med henne igen."

"Vem fan är du?"

"Jag är Tom. Vem är du?"

Jonas stirrade med arg blick och sparkade iväg sin stol. "Du verkar inte rädd," sa Jonas och pekade på manuset. "Står det där i vad som kommer hända eller? Står det att jag inte kommer sluta ut ögonen på dig?

Står det att jag inte kommer sparka in skallbenet på dig?"

"Alla har ett manus. Även jag."

"Det är väl du som skriver dem?"

"Jag är bara pennan, jag är ett instrument av större krafter."

Jonas gick närmre. "Jag vill att du släpper mig och Lo."

"Lo kommer inte vilja gå frivilligt."

"Så tvinga henne härifrån. Eller så kan jag bryta varje ben i kroppen på dig."

"Tvinga henne? På samma sätt din pappa tvingade ---"

"Du håller käften!" skrek Jonas och gick närmre Tom och skulle precis slå.

Tom reste sig. "Vet du vad. Ta min plats." Jonas sänkte näven.

"Sätt dig här så får du känna gravitationens sanna kraft. Du kommer känna vad jag står i varje dag."

Jonas förvirring var hundraprocentig. Den var renskuren och genomskinlig i hans uttryck.

"Sätt dig," sa Tom och backade.

Jonas satte sig i fåtöljen. Lädret knarrade och omfamnade alla hans kroppsdelar som en barnmorskas varsamma händer.

Tom ställde upp stolen som Jonas hade sprakat bort och satte sig. Jonas kände hur han trycktes ner i stolen. Som att något sög honom in i lädret. Han försökte resa sig, det gick inte. Det var som om en osynlig kraft höll honom nere.

"Vad fan är det här?" sa Jonas och fick halvt panik.

"Det är manuset."

"Va?"

Obekvämligheten steg. Lädret höll honom fast. Hjärtat slog snabbare.

"Känner du?" frågade Tom och ställde sig bakom Jonas la sin hand platt på Jonas bröstkorg.

"Vad är du rädd för?" viskade Tom.

Jonas svarade inte och kände hur trycket blev tyngre. Luften blev som varm ånga och härdat betongdamm.

"Vad är du rädd för?" upprepade han.

Jonas ville inte svara men stolen tryckte honom längre in i stolen.

"Känner du? Stolen vet dina rädslor. Lädret känner av varje skugga i ditt sinne. Vad är du rätt för?"

"Dig," klämde Jonas ur sig.

"Mig?"

Jonas kämpade med andningen.

"Jag har inte skadad en enda människa i mitt liv. Alla jag brytt mig om har lämnat det jordliga livet. Min familj." Tom lutade sig närmre. "Henrik."

Jonas blod blev till is.

Tom la ett foto på bordet. Det var samma foto Jonas hittade på Henrik.

"Jag hittade kortet på marken," sa Jonas nervöst och kände hur lädret trycktes mot kroppen. Det kändes som om lädret försökte överta hans egna skinn.

"Du behöver inte förklara. Jag kan förklara vad Henrik betydde för mig."

Han ångrade att han tog fotot. Att ett sånt litet foto kunde få så stora konsekvenser kändes som ett skämt.

Som att döden var ute efter honom i varje steg han tog.

"Henrik betydde alltför mig."

"Vi har inte sätt Henrik."

Tom nickade för sig själv. "Okej. Du säger så. Men ändå tror jag dig inte."

"Jag vet inte vad jag ska säga, Tom. Vi har inte sätt Henrik."

"Det finns en annan som är väldigt viktig. Lo."

Jonas rynkade pannan. Det var som att Tom hade bytt tonläge, som att han bytt skepnad till något mer allvarligt och mörkare.

"Lo är framtiden. Synd att du inte kommer få vittna hennes förvandling."

"Vilken förvandling?" Jonas försökte med all sin kraft att rycka sig loss men det var omöjligt.

"Med henne kommer vi kunna bli fler. När hon är helt tillgiven till oss kommer hon vara lycklig. Hon kommer inte behöva dig längre."

"Tom. Du behöver inte göra det här. Vi kan hitta Henrik. Jag kan hitta honom."

"Kan du?"

"Jag kan hitta honom."

"Det du behöver är att hitta dig själv. Allt du älskar dör. Du är som farsot i friska lungor. Mörkret inom dig kommer bli Lo's död. Sen din egen."

Jonas hann inte svara fören en lucka i golvet öppnade sig. Han föll genom ett svart, gapande håll och gled på okänd, hal yta som i en rutschkana i totalt mörker. Efter fem långa sekunder ramlade han ner till botten. Smärtan i benen värkte när han satte sig upp och

tittade sig omkring. Ett svagt sken från en naken glödlampa lös med desperation.

Kalla stenväggar omringade honom och han satt i ett hav av pappersark som var upp till midjan på honom. Jonas såg människor. Det var fyra stycken magra män med för stora kläder på sig. Kläder som troligtvis passade bättre innan de blev magra som skelett. Männens Glorias lyste upp väggarna och såg att de hade klistrat upp hundratals manussidor. Det såg ut som de försökte pussla ihop sidorna i rätt ordning. De spottade i sina händer och använde salivet som klister. De verkade vara helt obrydda om sin omgivning. Två av dem gick ner och grävde i den massiva pappershögen. Jonas kände sig

besegrad. Känslorna tog hårda tag. Han kände sig emotionellt överbelastad. Vart hade han hamnat? Va det en fängelsehåla? Skulle han vara fast här tills han dog? Jonas tittade upp i det hål han kom ut från och skrek allt han kunde. Inget svar. Han försökte klättra upp men det var för halt. Han gled ner igen i pappershögen. Jonas tittade på männen, de alla blödde ur ögonen som de torkade bort emellanåt.

"Hallå? Vart är jag?" frågade Jonas och visste egentligen inte vad han skulle fråga.

Inget svar.

"Hallå!" skrek Jonas. "Vart fan är jag!?"

"Vi måste sortera. Allt måste vara i ordning," sa en av männen.

"Vi måste följa manuset," sa en annan.

"Vi måste följa Tom."

"Vi måste reparera."

"Reparera måste vi."

"Vi måste följa manuset."

"Manuset är allt."

"Följ manuset."

"Allt står i manuset."

Jonas kände hur alla år av att vara ett råskinn, tuff och cool var till åtlöje i denna stund. Det var som hela hans monogama maskulinitet balanserade på en klippkant. Allt han hade byggt upp i tron om att vara hård var en lögn. Han var livrädd. Lika rädd som barndomens fantasier om vad som fanns under sängen. Han kravlade bakåt och stirrade på de fyra männen hur de på sätt och vis såg ut att arbeta.

Han var misslyckad. En misslyckad far, misslyckad man och misslyckad människa. Inget hade han gjort i sitt liv för att hjälpa någon än sig själv. Han var en feg råtta. Allt han ville var att hitta en väg tillbaka.

Han funderade på att rycka av sig sin Gloria och få det överstökat. Nej. Han hade redan misslyckats med att ta sitt liv en gång. Döden skulle få jobba hårdare för att ta hans själ. Jonas tittade på alla manussidor på grottgolvet. Det var osammanhängande texter. Alla sidor hade gulmarkerad text, precis som i hans eget manus. Jonas reste sig i frustration och tittade sig runt efter en väg ut. Det fanns inte.

"Hur länge har ni varit här nere?" frågade Jonas och ville helst inte höra svaret.

"Manuset måste följas."

"Vi följer manuset."

"Manuset skapar ordning."

"Alla följer manuset."

"Följ manuset."

Känslorna blev övermäktiga. Allt mörker inom sig hade fritt spelrum att förtära sinnet. Han var försvarslös och mottagbar för mental kannibalism. Ge upp. Det var det enda han hörde medan varje tanke blev mörkare och mer anarkistisk. All struktur han byggt upp raserade. Ge upp. Bara ge upp. Det var som att hans psyke var i ett blodigt inbördeskrig om de sista gröna slätterna. Det måste ha gått en timme. Kanske två? Jonas satt fortfarande mot

väggen och tittade hur männen klistrade upp manus på väggarna med sitt saliv. De bytte ut sidor, studerade och klistrade upp nya. Ett oändligt arbete som aldrig tycktes ha ett slut. Ett oändligt ljud av torra pappersark och slickande munnar.

Tiden kändes obefintlig. Tiden var cementerad i sin långsamhet. Det var som de existerade i en tidskapsel. En mental källare. Jonas Hörde ett plingande ljud. De fyra männen sprang fram till hålet där Jonas kom ut ur. Jonas flyttade på sig och såg hur det kom ut en påse ur hålet. De fyra männen slet upp påsen och såg ut att konsumera något som låg där i. Jonas kunde inte se men han hörde hur de frossade över det lilla som fanns.

Det äckliga sörplandet och smaskande ljudet av torra munnar blev som en skärande viol för en musikinstruktör. Det var obestridligt i sin irritation. Jonas höll för öronen medan männen fortsatte att frossa med smackande munnar och grymtningar. Jonas tryckte fingrarna så långt in i öronen han kunde och väntade tills männen åt färdigt. De återgick tillslut till sitt arbete med att sortera manus och sätta upp dem på väggarna. Jonas var inte hungrig. Endast förvirrad och utmattad av alla känslor. Jonas reste sig och gick längst grottväggen i hopp om att hitta en utväg eller en hemlig knapp. Inget hittades. Männens konstanta prasslande och mumlande gick Jonas på nerverna.

"Tyst!" skrek Jonas och fick ingen respons. Han letade vidare utan framgång i en frustration som penetrerade hjärnbalken. Allt var på sin spets. Känslor han stängt inne i alla år rann ur honom. Männen var obrydda. De fortsatte med sitt som de gjort i timmar. Jonas sjönk ner på golvet i högen av pappersark. Det fanns inget att göra. I desperation att skapa någon form av öde för sig själv tog han upp en manussida och läste.

"Sida 5. Akt tre. Södertälje:

- Hur ska du kunna klara dig själv? Du kommer alltid vara en jävla förlorare.

- Det kommer jag inte alls vara.

- Du kommer aldrig klara av något i livet.

- Du kommer bli som din pappa.

- Jag är inte min pappa," läste Jonas. Han behövde höra sig själv för att distrahera sig från männens konstanta sorl av mummel. Han letade upp ett annat pappersark och läste.

"Sida 54. Akt 8. Stockholm:

- Allting kommer ordna sig.

- Nej. Allting du tar i går sönder. Du kommer sitta länge den här gången och du förtjänar det.

- Förlåt.

- Nej du är inte förlåten, du kommer få stå för det du gjort," läste Jonas och kände ett växande obehag.

Jonas kände igen dessa ord. Det var ord från tiden med Sandra. Det var ord från hans mamma. Det var ord från tiden i fängelset. Han tog en annan manussida och läste.

"Sida 35. Akt 5. Stockholm:

- Varför måste du lämna mig?

- Jag måste lämna dig för jag kan inte ta det här jävla ansvaret.

- Jag behöver dig.

- Jag behöver inte dig.

- Och Lo? Ska hon växa upp utan en pappa?

- Hon kommer ha en bättre uppväxt utan mig," läste Jonas. Jonas och tog upp ett annat papper.

"Sida 20. Akt 3. Stockholm:

- Du måste gå vidare. Du måste gå nu.

- Jag kan inte lämna dig.

- Du måste lämna mig."

Jonas rynkade pannan. Han reste sig, satte upp papperna på väggen och fortsatte leta efter fler manussidor.

"Sida 15. Scen ett. Södertälje:

- Jag ska prata klarspråk. Din son har nästan slagit ihjäl Maximus och han kommer bli flyttad till en annan skola.

- Vem? Jonas?

- Nej, Maximus. Hans föräldrar har bett om att få bli förflyttade. De underströk att Jonas inte skulle bli förflyttad.

- Ska Jonas inte bli förflyttad?

- Nej. Jonas kommer gå kvar. Så jag hoppas att du tar hand om det här som en förälder innan fler barn råkar illa ut.

- Maximus har mobbat mig i flera veckor. Han är en jävla skit," läste Jonas och satte upp pappret på väggen. Han letade febrilt efter manussidan som var direkt efter. Han letade och frustrationen ledde till fokus som ledde till klarhet. Han hade

ett syfte, även om det bara var för stunden. Han hittade en sida till.

"Sida 17. Scen två. Södertälje:

- Välj bälte.

- Det bruna.

- Du vet att du gjorde fel. Jag hoppas vi inte behöver upprepa det här.

- Förlåt.

- Förlåt betyder inte ett jävla skit. Bara gör som jag säger.

- Men han mobbade mig.

- Alla mobbas. Du ska inte slå andra barn.

- Du slår ju barn.

- Välj bälte," läste Jonas och kände hur smärtsamma minnen kom till ytan. Med ny energi satte han upp pappret och letade efter fortsättningen. Tiden gick. Det var omöjligt att säga hur

länge det hade gått. Fem timmar? två timmar? Två dagar? Allt Jonas kunde tänka på var att hitta nästa sida och pussla ihop sidorna tills de satt i rätt ordning. Han hittade ett till papper.

"Sida 20. Akt 1. Södertälje:

- Du får inte visa någon svaghet mot din pappa. Du måste stå upp mot honom en dag.

- Hur?

- Visa ingen svaghet. Var stark. Var inte ledsen. Du kan inte visa att du blir påverkad.

- Hur gör jag det?

- Du stänger in det djupt inom dig. Du hittar en källare i hjärnan och slänger ner alla känslor där och låser. Precis som jag gör.

- Vi borde sticka.

- Vi kan inte.

- Varför?

- Jag älskar honom," läste Jonas och kände ilskan fräta. En ilska han snabbt förtryckte tillbaka till samma hål den kom ifrån. Ett djupt hål där alla känslor låg i en emotionell dvala.

Jonas satte upp pappret på grottväggen. Det blev trångt och fanns inte så mycket plats kvar. De andra fyra männen hade tagit upp en stor del av platsen med deras egna manussidor. Med varje sida han satte upp från sitt liv ju mer kunde han hitta tillbaka till sina känslor. Det var som att sidorna var en sluss för hans minnen och känslor att komma tillbaka. Han hittade ett annat papper som gav ett starkare intresse.

"Sida 12. Akt 1. Stockholm:

- Lo, maten är klar.

- Kommer.
- Hur var dagen?
- Bra.
- Bara bra?
- Ja.
- Vill du inte berätta?
- Men nej. Sluta tjata.
- Okej.
- Varför var han tvungen att lämna oss?
- Du måste sluta tänka på Jonas.
- Kan inte.
- Du måste. Han är ett svin som lämnade oss.
- Han är inget svin. Han sa att han skulle rädda oss.
- Han ljuger.
- Det kanske är du som ljuger.
- Det ändrar inte att han lämnade oss.

- Men varför lämnade han oss?

- För att han är en egoist. Han tänker bara på sig själv. Han sprang väl tillbaka till sitt knarkgäng. Han kommer sluta upp precis som sin pappa.

- Hurdå?

- Död på en toalett." Jonas tog ett djupare andetag och kände en svärm med ånger och sorg. Han satte upp pappret på väggen och letade vidare.

Han hittade en till manussida.

"Sida 30. Akt 1. Södertälje:

- Ta ditt ansvar i alla situationer, bara då kan du bli en man värt att vara stolt över. Bli inte som mig heller. Bli aldrig så feg att du stannar kvar på samma plats för att du är rädd för vad som kan hända. Ta ditt ansvar, Jonas."

Ångesten fördjupades. Medan han letade efter nästa såg han hur det inte

fanns någon mer plats. De andra männen satte sina papper över Jonas papper.

"Vad fan gör ni? Jag har rätt till min plats," sa Jonas och kände ilskan bränna till.

Inget svar. Bara det vanliga mumlet. Jonas rev ner deras manussidor de hade satt över hans eget. De reagerade inte. Jonas rev ner fler sidor som männen hade satt upp. Ingen reaktion. Jonas fortsatte att leta efter fler sidor där Lo var med i. Han ville veta mer. Vad tyckte de om honom? Vad trodde Lo om honom? Han blev som besatt i tanken att han ville veta mer. Hela hans liv verkade finnas i den oändliga högen av manussidor. Hela Lo's liv verkade finnas där i också. Han var tvungen att hitta alla sidor. Allt

skulle falla på plats om han bara skulle få upp alla sidor. Männen satte upp flera sidor över hans egna igen.

All tom yta var täckt av manussidor. Jonas blev frustrerad och rev ner sidor så det kunde bli plats för hans egna. Männen fortsatte att sätta upp fler sidor. Jonas puttade en av männen till marken. Han såg hur männen fortsatte att sätta upp sidorna på väggen. Mannen på marken reste sig obrydd och fortsatte med sitt arbete. Jonas kände en sten under papperna som han tog upp och kastade mot männen. Stenen missade sitt mål och krossade istället lampan. Det enda ljus var från deras Glorias. Och till och med ljuset från deras Glorias försvagades till totalt mörker.

Kapitel 15. Bundet kött.

Östertälje. Staden i skuggan av Södertälje, den vildare storebrodern. En stad rik på kulturer såväl som våldsamheter. Men Östertälje låg där på andra sidan bron i sitt välmående, en plats bortom stressen. Östertälje hade lugnet och villorna. Jonas var på väg hem från skolan med sin kompis Gustav.

De hade varit kompisar sedan förstaklass. Gustav var en sådan där tystlåten kille. Dock, det han saknade i språket vägde han upp för i äventyr. Jonas brukade nästan alltid träffade Gustav efter skolan och bara gå runt i Södertälje. De gjorde inte alltid produktiva saker. Men de gjorde iallafall saker. Alltför att komma

hemifrån. De hängde mycket kring Veda och Willys. Allt hände kring Willys. Jonas gick till där Gustav bodde, Östergatan 37.

"Tja," sa Jonas och var irriterad på att behöva tjafsa med Rickard, slöjdläraren som såg potential i Jonas. En välvilja från Rickard som Jonas tolkade som pedofili. Varför skulle någon se potential i Jonas? Helt jävla sjukt. Han måste ha gillat Jonas på andra sätt.

"Vad har hänt?" frågade Gustav. "Är det Rickard igen?"

"Mhm."

"Tafsade han på dig?"

"Nej."

"Han är en äcklig runkgubbe. Jag bara väntar på tills han ska tafsa på någon"

"Vill du att han ska tafsa på mig eller?"

"Ja, så vi kan klämma fast hans kuk i skruvstädet som straff."

"Kanske det. Eller bara sätta dit honom."

"För vad?"

"Pedofili."

"Ska vi ljuga eller?"

"Ja? Varför inte. Alla verkar ju redan tro att han har tafsat på mig."

"Jag har en bättre idé. Ska du hem tidigt idag?"

"Nej. Hon sover bara hela dagarna. Så det är nog lugnt."

"Dricker hon igen?"

"Nej. Piller." Jonas kände sig ledsen och skam över hela situationen med sin mamma och sin pappa som hade stuckit. Men Gustav var icke-

dömande och därmed mottaglig för Jonas sanning. Jonas hade dragit en stadig lögn för alla han kände förutom Gustav. Han var den enda som visste den mörka sanningen. Gustav behandlade aldrig Jonas som ett offer. Det var en egenskap Jonas uppskattade.

"Vad hade du för idé?" frågade Jonas.

"Tullan. Vi måste gå dit."

"Men vad fan. Jag orkar inte gå ända dit. Pallar inte bada idag."

"Vi ska inte bada." Gustav lutade sig närmre. "Jag har hittat något sjukt där borta."

"Va?"

"Ja. Jag ljuger inte. Helt sjukt. Jag måste visa dig."

"Men vi kan inte gå."

"Vi kan cykla då. Du kan låna min broshas cykel."

"Okej," sa Jonas motvilligt. "Men säg vad det är."

"Jag kan inte. Du måste bara se det."

"Driver du?"

"Nej. Sluta va sån. Lita på mig. Jag har redan packat"

"Men ---"

"Jag har till och med övertalat broshan att köpa Monster."

Jonas suckade.

"Så du är på?"

"Chips och Monster."

Gustav log.

"Så ska vi dra nu tänkte du?"

"Yes, vi drar nu." Gustav hämtade cyklarna och rullade ut dem på gatan.

Jonas och Gustav satte sig och startade sin cykeltur längst Bergaholmsvägen genom industriområdet.

"Hur gick et för din brosha i turneringen? Vann dem?" frågade Jonas.

"Nej. De förlorade. Skitruttet alltså."

"Va? Hur då?"

"Mikael blev sjuk så de var tvungen å skicka in en annan spelare som fick fylla in. Och han sög röv."

"Fyfan vad sugit."

"Jag vet. Du då? Är du klar med dina Warhammer än?"

"Nej jag håller på att måla klart dem."

"Bra. Jimmy tänkte köra igång ett spel nu i helgen. Ska du med?"

"Nja. Vet inte."

"Vadåra? Det är ju Jimmy. Han är schysst."

"Jo, jag vet men ---"

"Så vad är problemet då?"

Jonas skämdes överallt i hans liv. Han var fattig med en mamma som inte arbetade och han hade knappt några vänner. Gustav var hans enda vän. Så det var svårt när Gustav ville hänga med andra och expandera hans krets.

"Jo jag hänger väl på då."

"Bra." Gustav visade Jimmys sociala medier. "Kolla. Han har sjukt mycket Warhammer. Han har en hel jävla spelplan."

"Vilket lag kör han?"

"Space Marines."

"Såklart."

"Ja men dem är ju lätt coolast."

"Finns coolare. Grey Knights."

"Grey Knights?" Gustav skrockade. "Okej, vi säger så."

"Vad? Jag fick ju dom av dig."

"Precis, varför tror du jag gav dem till dig," sa Gustav och log. "Kolla, här ska vi svänga in."

De kunde prata i timmar om Warhammer och olika sorters brädspel vilket var deras primära gemensamma intresse. Det var det som fick dem i samma båt, trots deras personliga olikheter och bakgrunder. Jonas var som en del av Gustavs familj. Han hade spenderat Många Jular och nyår hos Gustav och blivit antagen som en del av dem.

De kom till Getavägen som de följde en bit in i skogen.

"Tullan är en bit bort. Men vi ska in här," sa Gustav.

"Här? Ska vi till Tullan iallafall eller?"

"Nej. Vi ska in i skogen."

"Ska du mörda mig?"

"Precis. Jag ska mörda dig precis här. Kom nu. Du kommer gilla det."

"Hur vet du det?"

"För jag vet allt om dig."

"Du vet inte allt om mig."

"Jag vet mer än Tomten när det kommer till dig."

Jonas svarade inte.

"Du gillar det. Erkänn."

De vandrade genom skogen tills de kom till ett gulmarkerad träd.

"Här är det," sa Gustav och hukade sig."

"Varför hukar vi oss."

"Tyst."

Jonas satt bredvid Gustav och försökte se vad han tittade på. Han såg ingenting. Bara skog.

"Okej. Det verkar lugnt," viskade Gustav.

"Det verkar lugnt? Vart ska vi ens?"

"Du kommer få se. Chilla."

De fortsatte tills Jonas såg något. Det såg ut som ett stort tält. Det var som en liten campingplats.

"En camping?" frågade Jonas, underväldigad.

"Det är inte bara en camping. Kolla," sa Gustav, gick fram till tältet och drog ner dragkedjan.

"Vad gör du?" Jonas tittade sig omkring.

"Kom och kolla." Gustav log stort som om han tittade på en kista fylld med omättlig rikedom.

Jonas gick fram och tittade in. Det var ett skabbigt tält som förmodligen tillhörde en uteliggare. En pissbefläckad, stormkök, porrtidningar, sovsäck och välanvända kläder som låg utspridda. Men det var inte det som var det intressanta. På madrassen låg det en säck med pengar och en pistol bredvid.

"Tältet har stått tomt i ett par dagar," sa Gustav. "Verkar som ägaren inte kommer komma tillbaka."

"Har du varit här själv?"

"Ett par gånger, ja."

Jonas tittade på pengarna. "Är dem riktiga?"

"Vad tror du?"

Jonas svarade inte.

"Det är för dig. Det här är din födelsedagspresent. tadaaa," sa Gustav och log.

"Min födelsedag?"

"Ja? Du fyller år idag vet du."

Jonas skämdes. Han hade glömt sin egen födelsedag. En födelsedag Gustav mindes.

Gustav släpade ut säcken med pengar och pistolen. "Du kan ju ta hem alla pengar."

Jonas suktade med att vilja ta pengarna. Men det var något inom honom som visste att det var fel.

"Det kanske är bankens pengar. Vi borde ringa någon," sa Jonas."

"Vadå bankens pengar?" Gustav skrattade.

"Ja? Vi borde ringa någon."

"Ringa vem? Polisen?"

"Ja? Vi kommer ju bli hjältar."

"Men vad fan, Jonas. Ta med dig pistolen hem iallafall. Den kan du ju ha hemma som försvar eller nått."

Jonas kände sig osäker. Gustav tog fram pistolen och kollade i magasinet.

"Hur vet du hur man gör?"

"Min bror är ju i militären. Han har visat mig."

"Jo men jag trodde inte han fick ... visa."

"Det får han säkert inte. Men han är bäst och gör det ändå." Gustav räckte pistolen till Jonas. "Vill du inte ha den? Tänk dig att den kan släcka ett liv på mindre än en sekund."

Jonas kände det svala stålet mot huden och tyngden i handen. Osäkerheten sköljde över honom.

Dock att komma hem med ett par extra tusenlappar skulle kanske göra mamma glad igen. Om han bara tog en tusenlapp, ingen skulle märka en tusenlapp. Då skulle han kunna handla hennes favoritmat och ta hem till henne.

"Jag skulle gärna vilja ta hem den men mina föräldrar är mot vapen. Din morsa är ju mer okej med sånt."

"Jo men inte en riktig pistol."

"Du kan ju ge den till henne som försvar."

Jonas tänkte efter. Det kanske skulle vara bra att ha en hemma i nödfall.

"Jag kan ta hem den. Och en tusenlapp också." Jonas tänkte efter lite till. "Jag tar nog några till."

"Så ska det låta," sa Gustav och plockade på sig några tusenlappar för sig själv.

Gustav tog fram en liten fickkniv. "Vi måste göra en blodspakt."

"Blodspakt?"

"Ingen av oss får berätta för någon om det här. Det här är vår plats. Okej?"

"Ja okej."

Gustav skar sig i handen tills blodet rann.

"Vad gör du?"

"Vi kan ju inte ha en blodspakt utan blod fattar du väl." Gustav gav kniven till Jonas.

"Ska jag skära mig?"

"Vad tror du själv?"

Jonas la knivbladet mot handen och tvekade.

"Ska jag göra det eller?"

"Nej. Jag kan göra." Rädslan hade gjort sig hemmastadd. Jonas tog ett djupt andetag, drog knivbladet längst handflatan och kände den skarpa smärtan. Blodet rann mellan fingrarna. Gustav räckte ut sin hand som Jonas greppade. Blodet rann mellan deras händer och droppade ner på gräset och pengarna.

"Dåså. Blodspakten är sluten," sa Gustav och tittade ner. "Shit, pengarna." Han drog undan säcken in i tältet. "Ska vi cykla hem då? Din mamma kanske oroar sig annars. Du ska ju hinna köpa hennes käk och så."

"Jo."

Jonas och Gustav gick tillbaka till vägen och tog sina cyklar. De cyklade tillbaka samma väg de kom ifrån.

Jonas tryckte slarvigt ner tusenlapparna i fickan. Pistolen låg i hans ryggsäck. Den skulle han gömma hemma någonstans där morsan aldrig skulle hitta den.

"Vi ses imorron då," sa Gustav och vinkade med sin blodiga handflata med ett leende.

Jonas ställde av sig cykeln och nickade. "Ses imorron."

Jonas hade gångavstånd hem från Gustav. Dock ville han göra ett stopp innan. Han ville handla godsaker på Willys. Så det var exakt det han gjorde. Han fyllde två kassar med så mycket gott han orkade bära. Halvvägs hem från affären ångrade han sig att han köpte så mycket. Kanske skulle han sparat pengarna istället. Men det skulle bli värt att komma hem och

överraska morsan. För en gångs skulle kunde han få ta hand om henne, om bara för en kväll. Han låste upp dörren, klev in i hallen och ställde av sig kassarna. Ryggsäcken behöll han på.

"Hallå, jag är hemma nu. Förlåt att jag blev lite sen," sa Jonas och kunde höra ljudet från TV:n. Det var en serie på som morsan följde. Men hon låg inte i soffan vilket hon brukade göra när Jonas kom hem. Ingen svarade. Kanske hade hon gått och lagt sig tidigare. Han tittade in i hennes sovrum, ingen där. Oron tog stryptag. Han fortsatte att leta i lägenheten.

"Sluta gömma dig. Det är inte kul. Jag har en överraskning."

Till sist öppnade han badrumsdörren och såg att hon låg i badkaret, vilket hon ofta gjorde.

"Mamma, hörde du mig inte eller?" När Jonas gick närmre såg han hur vattnet var rött och hon var blek som nyfallen snö. Hennes handleder uppskurna lodrätt längst hela underarmen. Långa, djupa skåror som hade pumpat ur allt blod i vattnet. Hennes blick var öppen och tom. Inom loppet av några sekunder fick han en spurt med energisk styrka och drog henne ur badkaret. Hon var tung men han lyckade få henne till golvet.

"Hallå, mamma," sa Jonas och klappade henne på kinden och höll upp hennes livlösa huvud. Han tittade på hennes djupa skärsår. Två handdukar tog han och lindade runt hennes underarmar av ren instinkt. Det konstiga var att det inte rann något blod ur henne. Det var som att allt

blod hade redan tömts. Golvet och han själv var fullt av det blodiga vattnet. Han tittade sig omkring och andades tungt. Hjärtat slog snabbt och hårt.

Illamåendet var distinkt och kraftfullt. Han kräktes i toaletten. Tanken att ringa 112 var närvarande, men han visste redan innerst inne att hon var död. Vad skulle dem säga om dem hittade hans pistol? Han stirrade in i hennes permanenta frånvaro, allt liv som en gång fanns i henne var borta. Allt som fanns kvar var det köttliga skalet. Jonas satt mot toaletten och tittade på henne. Föräldralös. Det var det första han tänkte. Han var utan föräldrar.

Han var ensam. Tankar om himlen uppenbarade sig. Det var tankar han

aldrig nuddat tidigare. Men när han såg sin mamma ligga död på badrumsgolvet kände han något annat inom sig. Ett svart hål som växte med varje sekund. Ett hål som skulle sluka allt levande, både i och omkring honom. Det var som han kände av en sekund av vad framtiden hade åt honom. Den sekunden skrämde honom mer än allt annat i stunden. Han tog fram pistolen ur ryggsäcken och höll den framför sig. Ett skott och allt skulle vara slut. Han reste sig och såg en lapp på handfatet. Ett handskrivet brev. Det var från mamma. Jonas tog upp brevet och läste.

"Hej min älskade. Hoppas du har haft en fin dag i skolan. Jag vet att det här inte är det roligaste sättet att hitta mig på. Men du har hittat mig i värre

tillstånd. Kommer du ihåg när jag drack hela den där whiskyflaskan på nyår? Fyfan. Jag vill verkligen be om ursäkt för att jag har varit så himla feg i alla år. Jag vill be om ursäkt för hur din pappa har behandlat dig. Det var fel och jag borde ha lämnat honom. Vi borde ha flyttat till Stockholm som vi pratade om. Men jag älskade honom, jag älskade honom av hela mitt hjärta. Du kommer förstå när du blir äldre hur allt inte är svart och vitt. När din pappa dog så dog en stor del av mig själv. Jag försökte hantera det.

Men du vet ju hur jag blev. Alla piller höll mig flytande, men jag var tom. Inget ljus fanns inom räckhåll. Jag hamnade i ett mörker som blev permanent. Jag blev som fastkedjat på havets botten. Jag älskade din pappa

och hatade han på samma gång. Det är väldigt komplicerat. Jag älskar dig med, Jonas. Men jag kunde inte låta dig se mig i ett svart hål resten av tiden. Jag ville rycka av plåstret direkt. Du kommer komma över mig. Du är stark och du kommer hitta ett syfte i livet.

Vet du vad som gör en man? Ansvar, Jonas. Och din pappa var aldrig en man. Han tog aldrig det ansvar han behövde. Bli aldrig som han. Ta ditt ansvar i alla situationer, bara då kan du bli en man värt att vara stolt över. Bli inte som mig heller. Bli aldrig så feg att du stannar kvar på samma plats för att du är rädd för vad som kan hända. Ta ditt ansvar, Jonas. Min älskade son. Jag önskar att jag var stark nog att säg allt det här till dig när

jag levde. Du ska leva ditt liv nu och leva det med stolthet att du är den som kommer bryta mönstret. Du är den som kommer ta ansvar i alla situationer, hur svårt den än är. Du kommer hitta ditt syfte. Jag älskar dig."

Jonas stirrade på brevet innan han la ner det i fickan. Känslorna gav honom tårar och kväljningar. Kaskadspya forsade ut ur munhålan. Ansvar. Det var det han skulle göra. Han ville fullfölja hennes ord. Han la en handduk över hennes kropp, gick ut i köket och hällde upp en skål med flingor och satte sig vid bordet. Han hade pistolen framför sig och tankarna var i uppror. Framför honom satt en person Jonas inte kände igen.

"Vem är du?" frågade Jonas.

"Vem tror du att jag är?" svarade mannen vars ansikte skuggad av den djupa huvan.

"Är jag död? Sköt jag mig själv?"

"Känner du dig levande?"

Jonas kände efter. "Nej. Allt i kroppen känns tomt."

"Det betyder att du lever."

"Är det såhär mitt liv ska vara nu?"

"Ditt liv kommer vara så som du vill att det ska vara."

"Du säger som om jag har massa val."

"Du har alltid valmöjligheter."

Jonas kände hur tomheten fylldes av något. Först var det oklart.

"Du kommer alltid ha olika vägar att gå. Du är alltid ansvarig för dina val."

Det kändes som lava rann från hjärtat och ut i kroppen. "Säger du att allt det här är mitt fel?"

"Allt du gör kommer få konsekvenser. Bra som dåliga val."

Jonas kastade skålen på mannen och siktade pistolen mot honom. "Vem fan är du?"

Mannen var tyst.

"Svara!" sa Jonas med darrade hand. "Svara!"

Mannen svarade inte.

Jonas tryckte av och avlossade alla skott tills det klickade. Öronen ringde, doften av krut. Mannen var borta. Jonas var lämnad kvar i sin ensamhet. Inget fanns kvar som kunde guida honom. Allt var mörker. Känslorna svalnade likt en planet som driftade iväg från sitt solsystem. Det enda som

fanns inom honom var förvirring och den svalnande lavan som sakta blev till sten. Jonas la ner pistolen i väskan med stirrig blick. Ansvar var syftet han skulle fullfölja. Inte idag, inte imorron, men någon dag skulle han fullfölja sitt syfte och ta ansvaret för det. Det knackade på dörren.

"Det är polisen, öppna dörren."

Det knackade igen. Jonas gick till dörren och öppnade.

Kapitel 16. Ansvar.

Jonas kände lungorna fyllas med återvunnen luft. Med varje andetag kom tankar om hur han försvårat andras liv.

Med varje utandning kom funderingar på hur han skulle rättfärdiga sin existens. Mörkret var konstant och stabiliserat. Ljuset var provisoriskt och bristande. Allt han behövde göra var att förlänga dödens kontrakt.

Alla skulle nå samma slutpunkt, men han var tvungen att hitta en väg genom, att gräva genom mörkrets klistriga hinna.

Det enda han såg var det svaga ljus från deras Glorias. Men den tjocka hinnan av mörkret låg som ett lock.

Ljudet av papper hördes. De okända männen rotade genom manusen trots det sinnesförtryckande mörkret. Jonas kände för att ge upp, det fanns ingen anledning att fortsätta.

Då hände det. Han vände blicken och såg en liten skärva av ljus. Med nyfunnet hopp kröp han mot det tunna ljuset, som att gå mot ett nyckelhål i en kolsvart korridor. Knäna blev uppskrapade och när han kom fram till ljuset kände han sig fram.

Ljuset var fortfarande svagt men det var säkerligen något på andra sidan. Han körde in fingrarna mellan bergspringorna och grävde bort småsten. Efter fingrarna blödde och knogarna var såriga fick han tillslut bort större stenar. Efter vad som kändes som timmar lossnade större

stenar som släppte in mer ljus. Fylld av desperation och nyfunnen optimism grävde han fortare och hårdare. Känseln i händerna hade domnat, det blev som att gräva med köttiga stumpar.

En reva öppnade sig. En reva genom det mörka berget till andra sidan. Det var som en tunnel till guds heliga port. Jonas klämde sig igenom och ramlade ut på andra sidan med blödande händer. Han tittade sig omkring och såg att han var i något sorts förvaringsrum. Någon form av källare med knarrande trägolv, dunkelt ljus, torr luft och robusta träpelare.

Runt om stod det teaterrekvisita. Dammet beklädde varenda möbel. Omoderna möbler, dockor, hyllor och klädhängare radade väggarna och

mittenytorna. Det blev som en labyrint att ta sig genom. Jonas reste sig och gick djupare in i havet av bortglömd rekvisita. Ett ljud. Jonas frös och spärrade ögonen. Längre bort såg han något som var fastkedjat i en pelare. Det var en Pilot. En vanskapt skyltdocka blandat med vriden plast och kött. Vid en annan pelare såg han en Pilot till som var lika vanskapt. Båda Piloterna hade ett varsitt manus fastspikat på bröstet. Jonas tittade på manuset och läste texten.

"Sida 14. Akt 5. Stockholm:

- Vi måste döda honom? Inte sant? Han har ju blivit helt jävla galen.

- Vi kan inte döda honom, Tim. Ingen kan.

- Men vad ska vi göra då tycker du?

- Vi borde prata med honom. Han kanske lyssnar om vi bara säger som det är.

- Säga som det är? Är du dum eller? Han kommer aldrig lyssna.

- Det vet vi inte fören vi testar.

- Vill vi riskera det?

- Vi måste. För vår skull. Vill du verkligen gå ut dit igen?

- Förlåt. Du har rätt. Jag älskar dig.

- Älskar dig med. Vi går till honom tillsammans.

Jonas Lästa den andras manus och det var samma text på den. Han kände sig äcklad av Tom. Rädslan delade samma yta. Vetskapen om Tom's sanna identitet var okänd. Han hade ingen aning om vem Tom var, eller vad. Jonas verklighetsuppfattning hade redan tagit oreparerbar skada med

världens undergång och Piloter. Men Tom och alla manus gav en ny nivå in i verklighetens gråzoner. Det blev som att kliva in i ett svart hål och slukas av oändlighetens lagar. Jonas letade efter något, vad visste han inte. Kanske en dörr, eller en lucka. En lucka skulle vara bra.

En stege möjligtvis. Han tänkte mycket på vad han skulle säga till Lo medan han vandrande runt i den dunkla källaren av bortglömd rekvisita från en bortkastad tid. Trägolvet knarrade och ljuset från svaga lampor lös up de dammiga hyllorna. Hur skulle han förklara? Han behövde kanske bara vara bestämd. Hon skulle helt enkelt få acceptera det.

Nervositeten var lika ihärdig som en graviditet. Kanske var det tanken

på att behöva beröva Lo från en plats hon gillade som gnagde i honom. Syftet var kristallklart. Han skulle ta Lo till en säker plats där hon kunde få bli älskad och älska, vilket hon förtjänade. Han struntade i sig själv. Allt fokus skulle ligga på Lo. Hon skulle få ett liv värt att leva. Uppe i taket kunde han se damm falla. Ljud hördes. Dova fotsteg. I taket fanns en lucka. En stege. Han lutade den mot en pelare. Han klättrade upp för stegen och försiktigt öppnade luckan. Han hävde sig upp och såg sig omkring. Han stod i ett rum av sparsamhet.

Lo var där och Tom. Lo var fastspänd i vad såg ut som en gammal tandläkarstol. Runt om stod olika verktyg och lampor med böjbara halsar, allt ljus var riktat mot Lo. Lo's

handleder var fastspända, även hennes fötter. Tom backade från Lo med en lång stålsticka i handen. Det var en stålsticka med ett litet handtag som påminde om en gammaldags korkskruv. På stålfaten låg instrument som Jonas tyckte påminde om tandläkarverktyg, fast värre.

"Jonas," sa Tom lugnt och la ner sina verktyg på brickan. Lo såg ut att vara drogad, hennes ögon kunde inte fokusera. Jonas stängde luckan och andades tungt, blicken fokuserad.

"Släpp henne," sa Jonas med oväntat lugn och höll upp sina händer för att inte skrämmas.

Tom stod bredvid Lo med en hand på hennes huvud. "Hur kom du ut?" Besvikelse och förvåning strök hans blick.

"Jag såg ljuset."

"Efter ingreppet kommer hon vara en del av oss. Hon kommer vara en del av den nya världen. Du kan också bli det. Manuset säger så."

"Bara släpp henne, Tom."

"Hon kommer leva lyckligt. Precis som du om du bara låter mig fixa er. Manuset vill att jag ska fixa er."

"Vadå fix ... Släpp henne."

"Vill du inte att hon ska få ett bra liv? Jag kan ge henne ett liv du aldrig kunnat."

Lo såg ut att vakna till och bli mer medveten om hennes omgivning.

"Vart är jag?" Lo såg på Jonas. "Pappa? Vad händer?" Hennes röst skakig.

Jonas stirrade på Tom.

"Varför är jag fast?" Lo försökte rycka sig loss. Lo tittade sig omkring med panik i blicken. "Vad gör du här? Varför är jag fast?"

"Tom slängde ner mig i ett hål för att dö."

"Du blev inte nerslängd för att dö. Du blev nerskickad för att hitta dig själv. Och det verkar som om du har hittad delar av dig själv som du trodde var försvunna. Har jag fel?"

Jonas var less på Tom's silvertunga. "Släpp henne. Sen kan vi prata."

"Allt jag gjort är att vara ett verktyg för mänskligheten. Vad har du gjort? Du har dödat. Du kan inte ge Lo ett värdigt liv. Du kunde inte ens ge dig själv ett."

Jonas sög in orden och lät dem stuvas. Det skulle bli blodutgytelse om

han agerade på rå känsla. Jonas tog ett steg närmre, Tom greppade en skalpell och höll den mot Lo's hals.

"Ska ni sticka härifrån? Ni kommer aldrig klara er."

"Vi klarade oss bra innan ni kidnappade oss."

"Gjorde ni verkligen det? Det verkar som ni faktiskt hade det bra här."

Jonas tittade på Lo. "Är du okej?"

Lo svarade inte och försökte komma loss.

"Lo mår bättre med oss. Ni kommer aldrig hitta en säker plats där ute. Alla människor är borta. Det är bara vi kvar. Vi är dem sista. Det finns inga andra."

"Släpp henne. Du behöver inte ---"

"Det står i Manuset," avbröt Tom. "Manuset ljuger aldrig. Jag kan inte gå emot det som skapade mig. Lo måste fixas. Du kan också fixas."

"Du behöver inte följa något jävla manus. Bara släng iväg skiten. Bränn det."

"Jag kan inte. Hela mitt liv står där i. Manuset vet allt. Manuset har aldrig fel."

Tom plockade upp lobotomeringsverkyget.

"Tom," sa Jonas och tog ett kliv fram med händerna framför sig. "Tom, släpp den där."

Lo såg livrädd ut och försökte rycka loss sina händer.

"Stanna där eller så sticker jag in denna i henne." Tom's uttryck såg ledsamt ut. "Hon behöver bli lycklig.

Hon behöver en plats i teatern. Hon ska bli en av oss."

"En av er? Vem är ni ens?"

"Det är vi som ska ta mänskligheten vidare. Vi är den första generationen. Vi är generation ett."

"Det finns fler än er. Säter."

Tom's blick blev hårdare. "Det finns inget i Säter."

"Och hur vet du det?"

"Är det dit ni tänkte åka? Allting där är dött."

"Henrik kom därifrån."

"Du säger inte hans namn här," sa Tom med allvar. Hans ögon tårögda och riktade skalpellen mot Jonas.

"Släpp henne."

Tom la fram ett manus. "Hela Lo's framtid finns här i. Allt hon behöver

göra är att ge med sig till kollektivet. Ge med sig till Manuset."

Jonas tog ett steg till fram.

"Stanna där," sa Tom och höll skalpellen mot Lo's hals.

"Du kommer inte döda henne. Det står inte i manuset."

Tom skrockade. "Hur vet du vad som står i manuset."

"Du vill ju att hon ska bli en del av er sekt."

"Jag vill att ni ska få ett liv värt att leva."

"Vi väljer hur vi vill leva. Vi ska inte bli dina slavar som alla andra här inne."

"Ingen här är någons slav. Jag har bara ... Jag har gett alla ett syfte. Alla här är lyckligare. Vi är dem som kommer ärva världen."

Rädslan var penetrerande. Men rädslan fyllde också på aggressionen vilket var benådande på sätt och vis. Rädsla var något han hatade att känna, så ilskan maskerade det han inte ville känna. Adrenalinet var i konstant flöde vilket gav honom ett sammansvetsat mod, han passade på att ta ett steg till fram.

"Ett steg till, Jonas. Jag menar allvar."

Jonas tog ett djupt andetag. Det var allt eller inget. De var tvungna att ta sig därifrån. Det var nu han var tvungen att göra valet. Han var tvungen att ta ansvaret. Denna stund skulle ge honom obrytbara konsekvenser om han gjorde fel.

"Du kommer inte göra någonting," sa Jonas med påtvingat mod.

Tom's blick blev fundersam, som att Tom förstod att Jonas såg igenom hans bluff.

"Du kommer inte skada Lo, du behöver henne. Du behöver mig." Jonas tog ett steg till fram. "Kan vi inte bara prata. Du och jag. Jag kan hjälpa dig med att bygga upp allting. Jag och Lo kan hjälpa dig."

"Och Säter?"

"Det är här vi hör hemma. Du och jag kan bygga upp hela Stockholm."

Tom såg ut att bli mer avslappnad och han la ner skalpellen. I det flög Jonas framåt med knuten näve som golvade Tom. Jonas greppade

skalpellen och satte den mot Tom's hals.

"Nej!" skrek Lo. "Gör det inte. Döda honom inte."

Jonas satt på Tom med skalpellen i handen. Allt som infekterade tankarna var att dra skalpellens blad mot Toms hals och se honom blöda ut. Jonas reste sig istället och lossade banden som höll fast Lo. Hon satte sig upp.

Tom rörde på sig. "Du ligger kvar," sa Jonas och pekade med skalpellen.

Tom log och skrattade halvt. "Du ... Du gick emot manuset. Hur gjorde du det?"

Jonas rynkade pannan. "Vad snackar du om?"

"Manuset. Hur kunde du gå emot det?" Han tittade med tydlig rädsla i blicken.

Jonas tog henne i armen. "Vi måste härifrån."

"Vart ska ni ens gå?" frågade Tom sittandes på knä. "Vi kommer hitta er. Manuset hittar alltid dem som ska hittas."

Jonas satte sig på Tom och greppade hans Gloria.

"Pappa!" Skrek Lo. "Gör det inte."

Jonas tittade bak på Lo. Allt han ville var att döda Tom.

"Du kan inte döda mig, Jonas." Tom log hånfullt.

Jonas tittade på Lo igen och tittade efter ett tecken. Lo gav inget tecken. Hennes blick sa fortfarande nej. Jonas släppte Tom's Gloria och reste sig. Jonas spände fast Tom i stolen.

"Ni kommer inte kunna fly," sa Tom. "Du kommer dö Jonas. Ditt öde är redan skrivet."

"Kom pappa." Hon ryckte Jonas i armen. "Vi måste dra."

Jonas och Lo lämnade rummet och stängde dörren.

"Är du okej?"

"Mhm." Hon hade skam i uttrycket. "Tack."

Jonas svarade inte. Han nickade och tog ett djupare andetag. "Okej, vi måste härifrån."

"Vet du en väg ut?"

"Ja."

"Vart ska vi?"

"Säter."

"Säter?"

"Ja. Det finns en säker plats där. Bara lita på mig."

Lo var tyst några sekunder innan hon nickade.

"Behöver du något med dig?"

"Nej."

"Bra."

Jonas och följde korridoren tills de kom ut på huvudscenen. Det var natt så ingen var där. Jonas och Lo klädde på sig skor och en varsin jacka de hittade i rummet. Jonas kunde höra hur Tom ropade på hjälp.

"Vi måste skynda oss," sa Jonas medan paniken blev destillerad till något mer beprövat. Jonas och Lo skyndade sig ännu mer. De kom till den hemliga dörren som Freja hade visat. Jonas och Lo klev ut i vinternatten, upplyst av Stockholms gatlyktor och affärernas starka skyltar. De vandrade längst Vasagatan till

Klarabergsgatan, sedan till Sergels torg där de svängde in på Drottninggatan.

"Vi måste in här fort," sa Jonas. De klev in i ICA affären. Jonas gick direkt till förrådet där Freja satt inlåst. Han hoppades på att hon inte gjort något dumt. Allt han ville visa var att han inte dödade henne. Han ville visa att han hade kontroll över sig själv.

"Varför är vi här?" Lo tittade på dörren med bekymrad blick. "Är det någon där inne?"

Jonas samlade sig innan han svarade. "Freja är här inne."

"Varför är hon där inne? Är hon ---"

"Hon är inte död."

Lo tittade på Jonas.

"Jag måste släppa henne fri."

Lo tittade på Jonas med en blick han inte sätt på länge, en blick av återfunnet hopp.

"Hon hittade Henrik. Hon försökte döda mig. Men jag kunde inte." Jonas la handen på handtaget. "Backa. Jag vet inte hur farlig hon är."

Lo backade och Jonas öppnade dörren. Freja satt i ett av hörnen med armarna runt benen. En stark doft av urin och mänsklig avföring sveptes ut ur rummet som en vindtunnel av förruttnelse. Freja tittade upp på Jonas med en blick glaserat med ilska och sorg.

"Ska du döda mig?" frågade Freja.

"Nej."

Freja reste sig utan ord. Hon borstade av sig smutsen. Lo tittade på Jonas som var redo för strid.

"Kan jag gå?"

Jonas nickade, beredd på att försvara sig själv och Lo.

"Det ser ut som ni har bråttom. Vart ska ni?"

"Spelar det någon roll?"

Freja tittade på Lo, sen tillbaka på Jonas med frågande blick. "Har du dödat honom också?"

"Vem?"

"Vem tror du? Tom."

"Nej jag har inte dödat Tom. Men jag borde ha gjort det med tanke på vad han skulle göra mot Lo."

Freja svarade inte och tittade ner i golvet.

"Har han gjort det med dig också?" frågade Jonas.

"Vad för något?"

"Lobotomerat dig?"

"Ser det ut som det eller?"

"Hur fan ska jag veta? Har han det?"

"Nej. Han Gjorde aldrig något med mig eller Henrik. Han älskade Henrik. Henrik betydde alltför honom. Och Henrik älskade mig. Så därför lät Tom mig vara."

"Och han gjorde aldrig ingreppet på sig själv heller antar jag?"

"Nej. Han är ju vår ledare."

"Varför stack aldrig du och Henrik till Säter?"

"Henrik ville vara kvar här med mig. Han delade Tom's vision för Stockholm."

"Vem är ens Tom?"

"Han är den utvalde. Han är mer än människa." Lyckan i Frejas blick gav Jonas mer oro än innan. Hon var tappad i galenskapens svarta hål. Hon såg ut att ha en längtan, som att hon tänkte tillbaka på goda minnen.

"Tom kommer jaga er till världens ände när han får reda på vad du gjort med Henrik."

Jonas visste om att han inte kunde döda henne. Då skulle han släcka det sista hoppet Lo fått tillbaka om honom.

"Jonas, vi måste sticka."

Jonas tittade på Freja. "Ska du berätta för Tom?"

"Om han lever, ja."

"Gör inte det. Säg att vi tog en båt."

"Varför kan du inte komma tillbaka? Han kommer förlåta er. Allt han vill är att ni ska vara säkra och lyckliga. Vi behöver er. Jag behöver er."

"Han skulle lobotomera Lo. Klart som fan att vi inte kommer tillbaka. Följ med oss istället. Lämna det där stället."

"Jag kan prata med honom. Han lyssnar på mig. Jag kan ljuga om vad som hände med Henrik." Freja gick närmare. "Ni behöver en plats att vara på. Ni behöver andra människor. Ni behöver ---"

"Du vet inte vad vi behöver."

"Jag vet att du bär på mörker, Jonas. Ett mörker du aldrig kommer fly. Du kommer få Lo dödad om ni fortsätter."

Jonas kände hur ilskan kokade i en bytta av ånger. Lo greppade Jonas hand.

"Pappa. vi måste dra."

Jonas backade så Freja kunde gå ut ur förrådet. De stod framför varandra.

"Åh, Jonas. Jag önskar att du såg världen så som Tom ser den. Det är en vacker syn faktiskt. Om du delade den skulle allt kunna bli som vanligt igen."

"Vi kommer inte ---" Jonas blev avbruten av att Freja stack en kniv i hans mage. Instinktivt sparkade Jonas bort Freja så hon ramlade in i en hylla.

"Din jävla ... Fan dig." Jonas grymtade tungt i smärta. Han kände lätt på kniven men lät den sitta kvar.

"Lo stirrade på Jonas med oro.

Jonas tittade ner på kniven. "Det är lugnt. Den sitter på sidan bara. Det var ingen stor kniv.

"Ta ut den."

"Nej låt den sitta."

"Är du säker? Vi kanske kan fixa den nu annars."

"Nej vi måste dra," sa Jonas med högre, irriterad röst.

"Men ---"

"Lyssna vad jag säger!" Han hostade och grymtade. "Vi måste dra nu."

Freja borstade bort varorna hon fått över sig. "Vi behöver Lo. Hon är framtiden. Fattar ni inte det."

Jonas och Lo lämnade butiken, sprang ut på Drottninggatan och pulsade genom snön. De svängde in på Klarabergsgatan. De sprang och

det var svårt att andas med den kalla luften rakt ner i lungsäckarna. Jonas halkade och föll till marken.

"Vad fan!" skrek Jonas i sin högsta frustration. Lo hjälpte honom upp på fötter och de tragglade sig ner till Centralplan.

"Lo, Lo, Lo. Vänta vänta," Jonas satte sig på knä och pustade ut. Han Dolde den grövsta smärtan. Men Lo såg rakt igenom hans missnöje.

"Vi måste röra på oss," sa Lo.

"Jag vet. bara ... ge mig två minuter."

Skottlossningar ekade längre bort inne i betongens djungel av stål, glas och en stelnad julanda.

Lo hjälpte Jonas upp på fötterna. "Vi måste in."

De tog sig in i centralstationen. Jonas lutade sig mot räcket till Ringen. Kläder satt överallt i väggarna runt om på centralstationen. Två Piloter sågs vandra runt. En av dem var en godisautomat. Jonas tittade på skyltarna som visade alla avgångar.

"Vilket tåg ska vi ta?" frågade Lo.

"Tåget mot Falun. Spår sju. Det avgår ett om." Jonas suckade. "Det går om trettiofem minuter." Det var som ett slag i magen.

Lo tittade runt. "Vi kan gömma oss?"

"Vi kan inte gömma oss Lo, dem kommer hitta oss. Vi går till spåret."

Jonas och Lo gick till spår sju och såg att det var cirka trettio minuter kvar.

"Vad ska vi göra i en halvtimme?"

Jonas tittade sig omkring.

"Jonas?"

"Jag tänker."

"Vi borde fixa kniven. Det finns ett apotek vid Ringen."

"Vi hinner inte."

"VI måste. Jävla gubbe," sa Lo och drog han i armen. "Vi måste fixa ditt jävla sår. Du kommer blöda ut annars."

"Ja ja okej." De gick tillbaka till ringen och klev in i apoteket. Jonas tittade ut, spanade efter Tom.

"Pappa, hjälp till. Vad behöver vi?"

Jonas svarade inte, han var i full tankeverksamhet medan Lo rev runt frenetiskt i hyllpartierna.

"Pappa!"

"Va?" han vaknade till och vände sig om.

"Vad behöver vi?"

Jonas tittade ner på kniven och kved. Det som var mer överväldigande var tanken om att dö och Lämna Lo ensam, med Tom. Rädslan var bedövande.

"Pappa!" skrek Lo.

"Ja vi behöver tryckförband, öhm, biohäfta, biokräm, bandage."

Lo hämtade allting och satte sig vid Jonas. "Så hur gör vi? Ska jag dra ut den?"

"Nej jag gör det," sa Jonas och greppade kniven. Smärtan var skarp och han kunde inte. Han andades tungt.

"Gör du," sa Jonas.

"Va?"

"Jag behöver din hjälp. Bara ryck ut den fort. Sen kan jag göra resten."

"Okej."

"Ta tag i kniven."

Lo greppade knivens handtag och såg nervös ut.

"På tre rycker du ut den."

"Okej. Vänta vänta."

"Vad?"

"Borde den inte sitta kvar?"

"Jag kan inte ha den i mig längre. Det gör för ont. Och det kommer bli infekterat."

"Okej."

"Lo. Jag är ... Förlåt. Du förtjänar någon som bryr sig mer."

"Fan snackar du om?"

"Jag kan inte sluta tänka på Roger."

Lo svarade inte.

"Han brydde sig verkligen om dig, men han var bara så ... han ville ta dig. Sno dig som du vore något jävla smycke."

Lo svarade inte. Hon tittade ner i golvet.

"Allt jag har velat för dig att vara säker. Men du har lärt mig att vara säker är inte att leva."

"Det är mitt fel. Jag trodde Tom var en bra person."

"Inget är ditt fel. Du hade helt rätt som ville hitta signalen. Du har fått mig att förstå att vi kan inte bara leva själva. Vi måste hitta andra. Och i Säter finns det andra som väntar på oss. Bra människor. Du måste lita på mig den här gången, det är allt jag ber om. Du behöver inte förlåta mig. Men bara för den här gången behöver du lita på att

det jag säger är sant. Henrik kom från Säter. Det finns folk där som väntar på honom."

Lo nickade.

"Förstår du vad jag säger?"

"Jag förstår."

Jonas kvävde tårarna och tog ett par djupa andetag. "På tre."

"Okej. Ett, två, tre." Lo ryckte ut kniven och Jonas grymtade av smärta. Blodet pulserade ut ur sticksåret. Han klämde ihop såret med fingrarna och häftade igen såret med biohäftan. Efter det smetade han på biokräm och la på tryckförbandet. Bandaget lindade han några varv runt kroppen tills det satt hårt nog. Han drog ner tröjan och reste sig med hjälp av Lo.

"Tio minuter kvar. Vi borde kolla om tåget har kommit in på perrongen," sa Jonas.

Lo och Jonas gick tillbaka till perrong sju. Tåget hade anlänt till stationen.

"Okej, då ska vi bara ..." Jonas blev avbruten av ett distant pistolskott och en ropande röst han kände igen. Det var Tom. Det lät som de hade kommit in.

Jonas tittade på Lo. "Du måste gå på tåget. Fattar du?"

"Jag? Du då?"

Jonas svarade inte. Han tittade på henne i förhoppning om att hon skulle fatta. Vilket hon gjorde.

"Pappa." Lo skrattade kort och blev snabbt seriös igen. "Du ska väl med?"

"Lyssna." Jonas tittade ner i marken.

"Nej nej nej, du ska lyssna. Du ska med. Du ska inte lämna mig ensam igen. Du har redan gjort den en gång."

"Lo."

"Nej."

"Lo! Lyssna. Du har gjort mig till en pappa jag aldrig trodde att jag kunde bli. Jag vill att du ska få leva ett normalt liv. Säter har ett samhälle och du måste dit. Framtiden finns där."

Lo mötte inte hans blick.

"Jag har flytt i hela mitt liv. Jag måste ta mitt ansvar den här gången."

"Varför kan vi inte åka tillsammans?"

"Dem kommer komma efter oss. Fattar du inte? Tom kommer jaga oss."

"Vi kan få hjälp i Säter."

"Vi kommer bara ta med döden till Säter. Fler kommer dö där om vi båda åker. Och det kommer vara blod på våra händer."

"Men du skulle inte döda fler."

"Det är inte så enkelt."

"Men ---"

"Jag måste ta mitt ansvar här. Och du måste ta ditt i Säter."

Jonas kvävde sina tårar och höll ett stadigt minspel.

"Är det Roger det handlar om? Har du för mycket skuld?"

"Lo."

"Jag förlåter dig, pappa. För allting. Bara följ med."

Jonas tittade på Lo och kände sig frestad. Skulle han följa med skulle allt mod han byggt upp fallera. Tom skulle

komma efter dem och göra hemska saker med Lo och de andra i Säter.

"Pappa jag förlåter dig. Jag älskar dig. Snälla bara följ med. Snälla." Lo stod i tårar som hon försökte förtrycka och torka bort. Hon försökte visa sig stark.

"Jag älskar dig också, Lo. Du är det bästa som har hänt. Du är den starkaste jag någonsin träffat."

"Så varför måste du stanna?"

"För Tom. Han kommer inte ge upp. Du måste förstå." Jonas kände en grävande smärta från magen.

"Men hur ska du ens döda honom?"

Jonas tittade bort i någon sekund. Sen tillbaka på Lo. "Låt mig få göra det här för dig. Låt mig få ta mitt ansvar."

Jonas tittade in i Lo's blodsprängda ögon. Hennes tårar rann. Jonas kände hur hans hjärta gick i tusen bitar. Han mådde illa i valet att behöva lämna henne.

"Du måste gå. Snälla." Jonas hörde ett pistolskott till. Jonas satt sig på knä och tog hennes händer. Jonas tittade in i Lo's ögon och bad henne med blicken. Lo såg hur det rann blod genom Jonas tröja. Det rann blod ur Jonas näsa.

"Följ med, pappa. Snälla."

Jonas fortsatte att titta på henne och hörde Tom skrika i bakgrunden. Han blev mer nervös med varje sekund.

"Signalen då?"

"Du löser det." Jonas hostade. För varje host kändes det som något brast i magen.

"Jag behöver dig."

Jonas torkade blodet från munnen. "Lo ---"

"Du är ju skadad. Du behöver mer hjälp."

Jonas ställde sig upp, plockade upp Lo och bar henne mot tåget. Lo skrek och sparkade vilt. Hon slog på Jonas sår. Han tappade henne till marken och hostade mer blod.

"Jag kommer inte lämna dig," sa Lo och reste sig. "Vi åker tillsammans. Dem kanske har en doktor där."

"Tom kommer tortera dig, Lo. Fattar du inte? Han kommer göra dig till en slav. Du kommer bli våldtagen."

"Jag skiter i det. Du ska inte lämna mig igen. Jag lever hellre med dig i Toms sekt än att bli lämnad igen. Vi kanske ska låta Tom ta oss tillbaka. Han kommer kunna fixa ditt sår. Han kan rädda dig."

"Han kommer inte rädda mig."

"Hur vet du det? Han kanske ---"

"Vi har inte tid. Du måste åka nu." Han hostade upp mer blod och kved.

Jag kommer inte gå på ensam."

Jonas fick slut på idéer och förstod att hon inte skulle åka iväg ensam. Det var tydligt. Han var tvungen att ta ansvaret han inte ville ta. Tog han inte det skulle konsekvenserna ta död på honom. Han tog tag i hennes krage och slog henne så hårt han kunde med ett slag. Hon blev medvetslös. Han bar henne in i tåget och satte ner henne

försiktigt i ett säte, pussade henne på pannan och la en lapp i hennes ficka. Det var samma lapp han fick av sin mamma. Han nickade för sig själv. Gjort var gjort. Hon var säker. Hon skulle förstå. Han klev av tåget och såg hur Tom och sina medlemmar komma gåendes. Alla hade på sig sina masker. Tom och Freja var beväpnade.

"Vart är Lo?" frågade Tom.

Jonas svarade inte.

Tom tittade på tåget och läste skylten. "Säter?" Tom skrattade. "Jag har ju redan sagt att vi är dem sista kvar."

"Och hur fan kan du veta det?"

"Manuset har sagt det. Vi är dem sista människorna på hela planeten."

"Vi har redan träffat andra förutom er."

"Det vet jag. Men som jag har förstått det så är dem döda. Vilket manuset också sa. Jag har följt din resa längre än vad du tror, Jonas. Hela ditt liv är fyllt av mörker och misär. Jag kan hjälpa dig. Och Lo."

"Du kommer aldrig få tillbaka Lo."

"Precis som jag aldrig kommer få tillbaka Henrik."

Jonas stelnade av rädsla mixat med ilska.

"Mhm. Freja berättade allting." Tom torkade sig under ögat. "Du kommer följa med oss tillbaka och jag kommer ge dig ett liv av lycka. Det är så jag är. Jag ger lycka. Världen behöver dig. Världen behöver Lo. Hur ska vi annars bygga en ny framtid?"

Jonas blev äcklad av vad de skulle göra med henne. Det som skrämde

Jonas mest var att han inte kunde tyda vad Tom var. Det var något uråldrigt med honom som inte gick att förklara. Kanske hade tröttheten tagit grepp om hans verklighetsankare.

"Du kan välja. Få tillbaka Lo så kommer jag låta henne vara. Hon kommer få leva med oss orörd. Eller så kan du dö här, och vi kommer hämta Lo och göra ingreppet på henne, och hon kommer få föda allas barn, medvilligt eller motvilligt."

"Föda barn hjälper inte. Det finns inga Glorior för barn. Vi är alla dödsdömda," sa Jonas och hostade blod, handen på såret.

"Jag tar mitt ansvar. Precis som du. Alla som föds kommer vara oskyldiga och inte bli påverkade. Allt

finns i manuset. Kom tillbaka till oss. Vi kan rädda dig och Lo."

Tanken slog Jonas, men kom snabbt tillbaka till sitt ursprung. Hans syfte var klart. Hans resa var klar. Hans öde var fastställt.

"Du ska inte få ta Lo," sa Jonas och hade svårt att stå upp.

"Vad ska du göra om Säter är tomt?"

"Det finns folk där. Henrik har sin familj där."

Tom stod med kall blick. Känslan av rädsla och syfte kolliderade till en explosion av gråskaligt mod. Han stärkte sig med tanken på sitt ultimata ansvar. Det gav honom ett stabiliserande lugn. Han var helt övertygad om att det skulle fungera. Han mindes första gången han blev

påverkad av signalen, han visste att han kunde använda känslan. Han kände sig tillfreds med sitt slut. Han kände sig tillfreds med vetskapen om att Lo skulle vara säker.

Jonas tittade upp i taket och tog sakta av sig Glorian. Luften gick ur honom medan han kände som en blixt av glada minnen flöda förbi hornhinnan. Adrenalinet släpptes lös, endorfinerna gick amok. Blodet rann ur ögonen blandat med tårar. Sakta kände han hur ljuset och allt lycka försvann in i dimmans mörker och blev ersatt av evig tomhet. Tomheten kvävde all lycka, alla känslor och alla minnen. Han blev sakta till ett tomt skal som fylldes av en känsla. Hat. Jonas slöt sina ögon och lät den brinnande hatet ta över kroppen tills

allting sveptes till en svart dimma av evigt djup. Han föll genom tomheten av sitt eget sinne tills det inte fanns något kvar att minnas. Han var borta, han var något annat.

Kapitel 17. Silverlinjen.

Lo satt på tåget och led i mörkrets alla tankar som omringade hennes positiva minnen. Hon hade slut på tårar.

Allt som fanns kvar var tomheten. Varför lämnade hon honom? Hon borde ha stannat kvar? Varför gjorde hon inte mer motstånd. Hon borde ha hjälpt till. Skulden var frätande och det enda som höll henne från att rasera var tanken om att komma till Säter och hämta hjälp.

"Nästa, Säter," sa rösten i högtalaren.

Käken ömmade. Hon reste sig. Tåget stannade med ett gnissel vid den tomma, smala stationen. Dörrarna öppnades och kalla vindar drog in i

tåget. Hon klev ut såg frusna kläder i perrongen. Kylan var påtaglig medan hon följde vägen längst tågrälsen till hon kom till Myntvägen som ledde till Salutorget. Torget stod tomt och var täckt med orörd snö. Julbelysningen var aktiv utan människor. Det var tomt. Endast kläder i husfasaderna.

Hundratals kläder, precis som i Stockholm. Kylan tvingade Lo till att agera snabbare än hon velat. Hon gick in i Coop affären som fanns på hörnan. Det var tomt. Endast den typiska musiken spelades i bakgrunden. Kläder var fast i väggarna runt om i affären. Skor, smycken, I-Glasses och tillhörigheter låg på golvet. Några Piloter vandrade runt i butiken. Lo gick djupare in i affären och satte sig vid pastahyllan. Hon bröt ihop och låg i

fosterställning. Det var som allt mörker ville penetrera hennes organ och dra ut på hennes lidande.

Timmarna gick och hon hade fått upp värmen. Hon hade till och med fått någon timme sömn. Hungern var närvarande så hon knäckte upp ett packet nötter. Jonas var det enda hon tänkte på. Hon ville uppfylla hans önskan om att hon skulle hitta överlevare. Hon klev ut på det frusna torget. Julens anda var förevigad. Det var vindstilla.

Endast ljudet från mekaniska tomtar och reklamskyltar hördes över den tomma staden. Hon följde Östra Långgatan tills hon kom till Säters kyrka. Den stod prydligt i sin vita fasad. Hon tryckte upp dörrarna och klev in. Ljudet av ingenting. Det var

hemskt. Hon lät sig bli omsvept av kyrkliga väsen och följde den röda mattan genom de blågråa bänkarna. Vid bänkarna såg hon människor sitta. Det var massvis med människor som fyllde alla bänkrader.

"Hallå?"

Inget svar. Lo tittade närmre och såg att det var döda kroppar och tomma vinglas vid deras sida. Det var svårt att se för alla tjocka kläder, men det var inget liv kvar. Ingen hade Glorias på sig men de hade inte heller blivit Piloter. Hon gick fram till altaret, vilket hade fasaden av ett romerskt tempel med fyra pelare och ett kors i mitten. Lo kände en klump i magen. Framme vid altaret låg alla Glorias prydligt upplagda med ett textat papper under

varje. På en bänk stod ett flertal tomma vinflaskor.

Hon vände sig och tittade ut på alla bänkrader där människorna satt. Barn fanns också bland bänkraderna. Längst fram såg hon två som höll i hand. Hon vände sig mot altaret och tog upp en lapp som låg under en Gloria.

"Förlåt för alla synder jag begått. När Maria dog förstod jag att vi inte fick en gåva, utan ett straff. Jag vet att detta är en tid då vi alla kommer prövas. Men alla barn har dött direkt efter födseln. Han har straffat oss för alla våra synder. Jag hoppas att jag kommer få träffa dig igen, Maria. Magnus håller i sitt tal nu. Efter talet ska vi alla ta oss till andra sidan. Vänta på mig där. Jag älskar dig. // Erik,"

Läste Lo. Hon la tillbaka lappen och läste en annan lapp.

"Jag vet inte varför vi blev dem utvalda att få dessa Glorias. När jag såg hur Maria dog tappade jag all tro. Varför blev vi utvald till att bli änglar av döden? Inget nytt liv kan födas. Varför behövde alla jag älskar dö. Alla sitter vi här och ska få återförenas med allt vi håller kärt. Jag vet inte om det var en gåva att få leva eller en börda. Men Magnus har gjort det klart för oss alla att vi inte kan vara kvar längre. Vi alla måste vidare. Att leva kvar i detta liv har inte längre någon mening. Jag hoppas vi ses igen snart. // Daniel," Läste Lo och tog upp en annan lapp.

"Henrik. Om du läser det här vill jag bara säga förlåt. VI alla vet att det du gjorde var nobelt. Men vi har väntat

länge nog. Vi vet inte ens om du lever. Vi måste gå vidare. Vi alla älskar dig. Och om du lever så hoppas jag att du har hittat ett syfte. Vi alla älskar dig och vet att du ville åka iväg för allas bästa. Men vi kan inte ge dig mer tid. Magnus har sagt att vi alla måste följa ljuset tillsammans. Jag vill hoppas på att du har hittat ett syfte. Jag vill hoppas på att du fortfarande älskar oss. // Din Karin." Lo la ner lappen.

Lo tittade på altaret och såg Magnus sittandes på en stol med ett skotthål i tinningen. På golvet bredvid låg det en pistol. En lapp satt fast på hans bröst med en knappnål. Lo rev loss lappen och läste.

"Jag skulle vara deras ledare. Jag skulle vara ljuset vi alla skulle gå in i. Men jag misslyckades. När de nyfödda

dog kunde jag inte längre se livet som en gåva. Jag har fått med mig hela församlingen till att följa med mig till livet efter detta. Jag skulle vara deras ledare. Henrik skulle komma tillbaka men kom aldrig. Vi kunde inte vänta längre. Jag var tvungen att ge hopp till folket om att hitta ljuset. Jag har lett alla in i genom dödens slöja. Hela säter är tomt. Varför skulle vi bli de utvalda till att bära livet i en död värld?

Varför skulle jag få bli dödsbäraren? Jag är feg och kommer brinna i evighetens eldar efter detta. Jag var tvungen. Jag ångrar mitt val. Jag är svag. Jag ber till alla jag förlorat att förlåta mig för mina synder. Jag ber att alla kommer förbi himlens portar och låter mig sjunka ner till

underjordens mörker. Ni alla har varit som en familj. Jag har alltid älskat er alla. // Magnus," läste Lo och släppte lappen till golvet.

Hon plockade upp pistolen och satte sig på en bänk. Hon stirrade på altaret och korset. Sittandes med de döda i hoppets sista låga tänkte hon på hur allting kunde ha varit om de stannade kvar på båten.

Allt hon hade hoppats på att gå i uppfyllelse blev nedgraderat till en enda punkt av oändlig ångest. En singularitet av inre förruttnelse. Det fanns inget kvar. Tom hade rätt. Jonas hade rätt. Lo hade fel. Säter var dödsdömt. Hon borde ha förstått. Tom visste allt. Tom var mer än människa. Han var något allvetande. Jonas hade också rätt. De borde aldrig lämnat

båten. Han visste hela tiden säkert. Lo satte pistolen mot sitt huvud, adrenalinet sköts ut i kroppen i en sista akt av räddning. Hjärtat bankade hårt, andningen blev tyngre. Innan hon tryckte av mindes hon brevet fick av Jonas. Hon tog fram det och läste flera gånger.

Hon skämdes ännu mer i sitt misslyckande efter hon läst vartenda ord. Det fanns ett alternativ kvar. Hon kunde inte ta sitt liv. Allt som fanns kvar var att ta sitt ansvar. Hon stoppade ner pistolen i fickan och reste sig. Hon lämnade kyrkan och gick tillbaka till tågstationen. Tåget stod redan på perrongen. Hon klev in i tåget och satte sig vid en fönsterplats. Dörrarna stängdes och tåget gnisslade iväg. Tankarna om döden var ankrat.

Inga barn kunde överleva. Världen var mer mörkare än hon trodde. Räddningen var bortom räckhåll. Människan hade inte en chans och hon hade fortfarande ingen aning om vad signalen var. Om det ens var en signal. Hon hade ingen aning om det gick att stoppa. Hon la pistolen framför sig och såg hur kläder var bundet i sätena. Tröttheten tog fasta. Ögonen blev tunga och hon lät sig själv somna.

Hon vaknade hastigt av en mardröm med hårda hjärtslag och tung andning.

"Nästa, Stockholm central, Nästa, Stockholm central," sa rösten ur högtalaren.

Lo suckade, stoppade ner pistolen och ställde sig vid dörren. Tåget gnisslade till ett stopp. Dörren

öppnade sig och hon klev ut på perrongen. Det var tomt förutom en pilot i form av en godisautomat som vandrade längst perrongens kant. Lo gick tillbaka till där Jonas stod senast. Det fanns blod kvar och hans Gloria låg på marken. Lo knäböjde sig och plockade upp hans Gloria och kände ångesten. Hon grät och kände sig svagare än någonsin. Allt hon ville var att hitta Tom så han kunde utföra ingreppet på henne. Hon ville inte längre känna allt ont. Hon ville få bort smärtan. Hon ville bli glad igen.

Tom kunde fixa henne. Det var hennes enda räddning. Hon reste sig och såg mer blod. Det var Freja. Hon var urgröpt. Hennes maginnehåll var utslitet. Längre bort låg några andra från Tom's sekt. Hon följde spåret av

blod och lemlästade kroppsdelar tills hon kom ut i den stora terminalen med mötesringen. Mitt på golvet låg Tom. Bredvid tom var wifi-liknande symbolen målat i blod. Troligtvis av Tom innan han dog. Ett manus låg bredvid honom som Lo plockade upp. På manuset stod det hennes namn.

Hon satte sig på en bänk. Tom var död. Hennes sista chans till att få tillbaka sin mänsklighet var förlegat. Hennes inre var uttömt på all lycka och ljus. Det fanns ingen kontrast. Allt som fanns kvar var en gråzon av ingenting. Inte ens mörker. Hon var bestulen på allt som gjorde henne till människa. All kärlek, lycka och drömmar. Omringad av tyst död och skurna drömmar titta hon på pistolen. Ett avtryck och allt var över. Hon la ner pistolen och la sina

händer på sin Gloria. Allt hon tänkte på i sina stund var Jonas. Hon hade misslyckats där han ville att hon skulle lyckas. Lo blundade, hennes händer grep runt Glorian.

Fotsteg hördes. Hennes ögon spärrades upp och hon såg en man komma gåendes. Lo reste sig och gick till ringen. Mannen ställde sig på andra sidan ringen. De låste blickarna. Lo siktade på honom med pistolen. Mannen gick runt och kom närmre. Lo fortsatte sikta. Tankarna snurrade i astronomisk hastighet. Mannen stod framför Lo. Hon hade pistolen mot hans bröst.

"Du ... Hur ---"

"Du är inte ensam längre," sa Jonas och ställde ner Lo's väska och skateboard på golvet. "Vi ska tillbaka

hem. Du behöver träna i rampen om du ska bli proffs."

Lo sänkte pistolen och tappade den till golvet. Jonas omfamnade Lo i en varm, kärleksfull kram. Lo tittade på Jonas och såg att han var utan Gloria.

Jonas visade ett DVD fodral. "Hittade den här på vägen hit. Tänkte att vi kunde se den ikväll. Men vi måste inreda en ny båt först förstås."

"Men hur?"

"Hur?"

Lo pekade på Jonas huvud.

"Jag vet inte. Jag bara tog av den och ... ah."

Lo tittade på Toms lik.

"Vi behöver inte oroa oss för Tom längre. Jag är glad att du kom tillbaka."

"Alla var döda i Säter. Det fanns ingen kvar." Tårarna rann. "Varför lämnade du mig? Jag kunde ha hjälpt."

Jonas svarade inte. Han tittade på henne med en blick som Lo förstod. Lo tittade ner och såg att det inte fanns något sår i hans mage längre. Sanningen och verkligheten krockade. Hon var inte längre ensam. Det var verkligheten. Det var verkligheten hon kunde leva med. Det var en verklighet hon ville leva i. Hon ville vara mänsklig igen. Sanningen var något hon fick ha i backspegeln. Lo log och tog på sig väskan och tog skateboarden under armen.

"Är du redo att åka hem?" sa Jonas och höll ut handen.

Lo tittade på den en stund innan hon tog hans famn. De gick hand i hand mot utgången.

"Vänta, jag glömde något," sa Lo och sprang tillbaka till bänken där hon skulle ha tagit sitt liv. Hon plockade upp Jonas Gloria och tittade sig omkring. Lite längre bort såg hon en ensam pilot som gick med släpande steg. Hon gick närmre.

"Kommer du eller?" ropade Jonas från utgången.

"Ja! Vänta lite!"

Hon gick närmre pressbyrån och såg en Pilot som var mixat med stål och plast. När hon kom närmre såg hon att Piloten hade ett protesben. Ett protesben med ett inristat hjärta på. Hon tittade på Piloten och såg ett

förvridet ansikte. Dock var det ett ansikte hon kände igen.

Hon torkade sina tårar och tog Piloten i handen. Hon la sin panna mot Pilotens stålyta och förstod i den stunden att hon var tvungen att ankra sig i sin nya verklighet. Sanningen skulle behöva begravas djupt i sin mentala källare. Sanningen och verkligheten skulle bli två skilda världar som skulle behöva bo långt ifrån varandra.

Hon släppte Pilotens hand och såg hur den vandrade vidare i sin ensamhet, in i tomheten, in i ensamheten. Den vandrade i den tomma centralstationen bland alla kläder och minnen av liv. Den skulle vandra där i evigheten tills inget liv på jorden fanns kvar. Hon vände sig om

och gick tillbaka till Jonas. Den Jonas hon skulle spendera resten av sitt liv med. Den Jonas som hennes verklighet bestod av. Hon var människa igen. Det var allt som betydde något.

"Allt bra?" frågade Jonas med ett varmt leende.

Lo nickade. "Mhm. Allt bra. Så jag har en idé om en fet TV vi borde skaffa. Minns du den andra vi hade."

"Vadåra så dålig var den ju inte?"

"Men är du gammal eller? Den var ju grynig."

Jonas skrattade. "Den var ju retro."

"Du är retro."

Dörrarna stängdes till centralstationen och hon lämnade kvar den verklighet som en gång var. Hon lämnade kvar allt hon visste var

sanning. De var på väg till en ny verklighet, tillsammans, Inte ensam, tillsammans. Aldrig mer ensam.